

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Δέκατος Έκτος

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΑΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

π
070.44
ΚΟΓ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Χρονιά Εισαγωγής 2015/ΔΕΚ
Ταξινόμηση 070.44 ΚΟΓ
Αριθμ. Αντίτυπου C.1
Τοπογραφία Συλλογή Τοπικού

Ενδιαφέροντος [Τ] ΠΛ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ηδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013

ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΗΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρι. Εκεί

γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αρνότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Εστι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «ενώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σηματοδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωϊ πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυνάμει του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Οσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκε σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Υστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Εγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Αδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και

της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθέني της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Το 1997 συνόδευσα το Μουσικό-χορευτικό συγκρότημα του Δήμου στο Διεθνές παγκόσμιο Φεστιβάλ χορού που έγινε στην Λάρισα και την άνοιξη του 1988 συνόδευσα το Μουσικό χορευτικό συγκρότημα του Δήμου δια 20 μέρες στην Γαλλία: Το Μουσικό Χορευτικό μας συγκρότημα σε αρκετές Πρωτεύουσες των Νομών με της Γαλλίας αποκορύφωμα που δώσαμε τρεις παραστάσεις τις δυο σε θέατρα και μια στην Πλατεία ΜΠΟΜΠΙΝΤΟΥ Και από το Διεθνές Φεστιβάλ χορού και Γαλλία αποσπάσαμε συγχαρητήρια και αρκετούς επαίνους για τις επιδόσεις του Μουσικό χορευτικού συγκροτήματος το Δήμου Βερόις. Χοροδιδάσκαλο του συγκροτήματος ήταν κ Αθανάσιος Ζαμάνης

Διατελώ Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφήσα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου και της Μαρίας

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη
Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας, μα και του χρόνου.

Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφική λάθη. Ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρχουν.

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός, που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαϊκό αγώνα. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευχθεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα. Και κυρίως να μην αποτελεί η λήθη μια αρρώστια των σύγχρονων κοινωνιών και επιλεκτικότητα σε αυτό που θυμόμαστε και κρατάμε σαν σημείο αναφοράς. Ισως έτσι αυτός ο κόσμος γίνει λίγο πιο ανακουφιστικός πρώτα και καλύτερος έτσι για όλους μας...

Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση της Κασσάνδρα. Η Κασάνδρα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η «Μάγισσα», δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως. Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε έλεγε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυτό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.

Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνονα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε λένε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και εμείς που πολεμήσαμε τους Γερμανούς λέγαμε να μην έρθουν μετά απελευθερωτικά οι Αγγλοι στην Ελλάδα για να μην καταστραφεί όπως καταστράφηκε η Τροία.

Γι' αυτό αφού την κατάστρεψαν οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, την Ελληνό-Ελληνική κατοχή την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, 1941-44, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια που στη διάρκεια τους

πολιτοποίησαν τη συνείδηση των Ελλήνων και τον αγώνα τους να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.

Και αυτό γιατί ήταν σαφή, ότι θεωρώντας την Ελλάδα τσιφλίκι τους από το 21 και το κόστος που πλήρωσαν στους Ρώσους με τη στήριξη των Αμερικανών, που θα ήταν ο επόμενος νέο κατακτητής θα ενεργούσαν με βάση το παλιό Σαξωνικό σύνθημα: «κάντε τον κόσμο Αγγλία» και στην Ελλάδα: Μετά τον ερχομό τους: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», προετοιμάζοντας το έδαφος μετά την ήττα τους τον Μάρτη του 1947 να τους διαδεχθούν οι Αμερικάνοι για τη συνεχίσει τον εμφύλιο πόλεμο.

Ας σκεφτούμε αυτή τη στιγμή τη διαχρονικότητα και τη σημασία της Αριστεράς. Θα δούμε ότι στο βάθος χρόνου της Αριστερά, ότι υπάρχουν πάνω από όλα τίμιοι αγώνες με βάση την ανθρωπιστική σκέψη και την Πατρίδα, ενώ στο βάθος χρόνου της Δεξιάς δεν θα δυσκολευτεί να βρει κανείς τη διαφθορά τη συναλλαγή, τη συνεργασία και τον δοσιλογισμό.

Συνήθως οι συγγραφείς τοποθετούνται στο χαρτί όταν κατακτάσει ο κουρνιαχτός της ιστορικής στιγμής. Και η ιστορία και ο μύθος ανήκουν στον ευρύτερο του παρελθόντος χώρο και γι' αυτό δεν παύουν να αφορούν το παρόν.

Να μη ξεχνούμε ότι υπάρχει μια διαχρονικότητα, όχι μόνο σε κάθε και για κάθε ιστορικό γεγονός, αλλά και στις πολιτικές έννοιες και σημασίες των γεγονότων.

Ο ιστορικός Πολύβιος μας πληροφορεί ότι οι Ρωμαίοι διακήρυσσαν πως έρχονται στον ελληνικό χώρο όχι σαν κατακτητές, αλλά σαν θεμετοφύλακες της ελευθερίας και αυτονομίας των Ελλήνων. Πολλοί τους πίστεψαν-ανάμεσά τους και οι Αιτωλοί, οι οποίοι τους βοήθησαν εναντίον των Μακεδόνων. Όταν όμως κατάλαβαν τι σημαίνει ρωμαϊκή «νίκη», «κατελάουν το δόγμα, φάσκοντες ού πραγμάτων, αλλά μόνον είχαν αυτό κατοχικήν διάθεσιν ». Ζώντας τη Ρωμαϊκή κατοχή αντελήφθησαν ότι εκείνο που κατάφεραν αποδεχόμενοι τη ρωμαϊκή «νίκη» ήταν ότι άλλαξαν τυράννους.

Κάτι παρόμοιο έγινε μεταπολεμικά και στην Ελλάδα. Για όποιον αμφιβάλλει δεν έχει παρά να ρίξει μια ματιά, για παράδειγμα, στην ομιλία ενώπιον της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων του σύγχρονου Ρωμαίου νέο κατακτητή Τσώρτσιλ, για την Αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ενάντια στην ωμή βάρβαρη και ξετσιπωτή ένοπλη επέμβαση του αγγλικού στρατού το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα:

«Εφθάσαμε λοιπόν (λέει) εις την Ελλάδα με τη συγκατάθεσιν των Αμερικανών και των Ρώσων, κατόπιν προσκλήσεως μιάς «κυβερνήσεως» όλων των κομμάτων, (αλήθεια ποια κόμματα;) φέροντες μεθ' ημών καλά δώρα όπως την: ελευθερίαν (μα η χώρα ήταν ελεύθερη από, τις 12/10/ 1944 ενώ αυτοί ήρθαν τον Φλεβάρη ή τον Μάρτη του 1945). Την τάξιν, (από τις 12/10/ 1944 μέχρι στις 4 του Δεκέμβρη που έγινε Αγγλική ένοπλη επέμβαση που κυβερνούσε η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και τις δυνάμεις του ΕΑΜ: τάξη απόλυτη επικρατούσε σε ολόκληρη τη χώρα. Όσο για τα τρόφιμα (εννοεί την ΥΟΝΡΑ) και την βεβαίωσιν του απολύτου δικαιώματος του λαού... (;) και πιο κάτω «Η κυβέρνησις μας (...) απεφάσισεν να μεριμνήσει όπως δοθεί εις τον δυστυχή

λαόν μια δίκαια ευκαιρία δια να απαλλαγή από (ποιόν αλήθεια;), την δυστυχίαν και να αρχίσει μια νέα ζωήν...»

Όποιος συσχετίσει τις δηλώσεις αυτές με την εποχή που έγιναν με αυτήν που έκανε ο ίδιος ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμείν: Λέει στη δήλωση αυτή: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται από την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον, ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 Γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Αν λοιπόν μεταφράσει τις δυο δηλώσεις του Σέρ Τσιώτσιλ θα διαπιστώσει πόσο δόλια και εσκεμένα λειτουργούσαν οι Τόριδες ανέκαθεν στην Ελλάδα, αν μεταφράσει στην ελληνική γλώσσα τα Αττικά γράμματα, άλλωστε, έχουν τις σοφές, φυσικές και όμορφες αναλογίες του σώματος και τη μορφή θα (έλεγα) των Ανθρώπων (που την μιλούν), αφού έχουν και αυτά τα μέλη τους, τα σημεία και τις γραμμές τους, ενώ, παράλληλα, σχετίζονται και με την αρχιτεκτονική τέχνη, καθώς και το σχήμα κάποιων απα αυτά συμβάλλει στον σχηματισμό νοητών οικοδομημάτων και, συνακόλουθα, στη δημιουργία ενός χώρου κατοικήσιμου από τη νόηση και τη φαντασία.

Φαντασία που αν την είχε ο νεό Ρωμαίος κατακτητής της χώρας μας που υπαγορεύσει του ορούς του «εις τον δυστυχή λαό μια δίκαιη ευκαιρία δια να απαλλαγή από την δυστυχίαν και να αρχίσει, μια νέα ζωή». Και δεν είχε, όπως και οι πρώην, Νυν και μελλοντικοί κατακτητές και πάσης φύσης δικτάτορες και ειδικά οι Αγγλοι, που ήταν ο βασικό εχθρός των Ελλήνων πριν από την ΑΝΑΣΤΑΣΗ της Ελλάδας κατά τη διάρκειά της και μέχρι την Ανοιξη του 1947, που έφυγαν ηττημένοι και μας μεταβίβασαν στους Αμερικάνους, δεν ήταν γιατί αν ήταν θα την είχε θα γνώριζε και αυτός. Αυτός που κατ'επανάληψη επαναλάμβαναν οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι, οτι τα γράμματα όπως και ο Ανθρωπος εξάλλου, έχουν Ανθρώπινη προέλευση και συμμετρία. Γι' αυτό και συνδέονται άμεσα με αυτόν, ενώ παράλληλα, συνδέονται με αυτά οι επτά αγωγοί-πηγές ζωτικού πνεύματος και επικοινωνίας που εδράζουν στο πρόσωπό του.

Βέβαια, « Η (...) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγελία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (...) ανέκφραστου δεδομένου.

Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ Ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε και επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες

Βέβαια, ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις του αγώνα, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια τη μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ένας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί και ειδικά η Αριστερά και μαζί της ο λαός, που έχει όλο το ιστορικό και Αντιστασιακό μακρόχρονο υπόστρωμα για να εμπνευστεί από την ιστορία του και την προσφορά του στο κοινωνικό και οικονομικό γίγναισθαι της χώρας. Τα αιτήματα του ελληνικού λαού εξακολουθούν να εστιάζονται και να συμποσούνται στο τρίπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και κοινωνική Δικαιοσύνη, με τη Δημοκρατία να είναι ο αποφασιστικός κρίκος στην όλη σχέση των ανθρώπων.

Πάντα με την πεποίθηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται ένα Νέο 1843 της και η Ευρώπη το Νέο 1848, με μια συνεκτική Ριζοσπαστική Αριστερά και ένα νέο εθνικό λαϊκό Μπλόκ για να προχωρήσουν ανάμεσα στις γεωπολιτικές, εθνικές και ταξικές συμπληγάδες χωρίς να κομματιαστούν.

Βέροια Κόγας Νίκος Μάρτιος 1963

20ς ΑΙΩΝ Α'

Η μεγαλύτερη και ανεκτίμητη προσφορά του πρωτόγονου κοινωνικού καθεστώ της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής είναι ότι : α) εξανθρώπισε το ανθρώπινο είδος. β) παρήγαγε εργαλεία, γ) έκανε τον συλλέκτη παραγωγό. δ) Εκπαίδευσε τον άνθρωπό κοινωνικά και με τους άγραφους Νόμους, επίτονα και θασανιστικά έκανε την υποδομή του πολιτισμού.

Οι Διανοούμενοι ξέρουν πολύ καλά, πώς στη γλώσσα Φωλιάζει η Εξουσία και ότι η εξουσία ασκείται με λέξεις, προσταγές, υποσχέσεις, απαγορεύσεις και στερήσεις, και αυτού του λόγου και της σκέψης ακόμα. Ας την ανοίξουν λοιπόν, αν δεν θέλουν να χάσει το όποιο νόημα της έχει μείνει, από αυτή τη μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη ζωή, που ο κάθε πράκτορας της ΣΙΑ-ΜΙΑ και δεν σημαζέυεται και ο κάθε αστυνομικός μπορεί αβασάνιστα και κυρίως τιμώρητα να την αφαιρέσει;

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης και του πολιτισμού, όπως αναφέρω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο Η Ελλάδα του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Είναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου και του Μαγάλου Αλεξάνδρου...και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Μέκα του Χόλιγκντ. Η Ελλάδα είναι η Ελλάδα των Ελλήνων. Αυτών που την **ΑΝΑΣΤΗΣΑΝ**. Αυτών που επέκτειναν τον γαιωγραφικός της Ορίζοντα και αυτών που την υπερασπίστηκα κάθε φορά που κινδύνευε.

Είναι η Ελλάδα αυτή που από το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ως τον Ηρώνα τον Αλεξάνδρεια, είναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, τα πρώτα όργανα μέτρησης του χρόνου: την κλεψίδρα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόι, τις ανυψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπτρα, αλλά και πολλά, μα πάρα πολλά αλλά πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγο του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία, έπρεπε να συγγενεύσει με το γένος των παλαμαδών του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, (το χέρι ετούτο που λέει ο Βάρναλης), πρακτική γνώση, τέχνασμα). Έπρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, έτσι ώστε να γίνει η εφαρμογή της».

Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, έτσι ώστε να φανεί η πολύμερης Ανθρώπινη

ρύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η
κανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και
υλικά αγαθά.

Ο Άνθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά
και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που
παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5^ο ακόμα πχ
αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και
στην Ποίηση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο
στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή:

«Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιο θαυμαστό από τον
Άνθρωπο. Αυτός περνά και πέρα από τον τρικυμισμένο άσπρο
τόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γη την
άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο το
χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με
βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια
θήρεμα στο πέλαγος, όλα ο πολυμήχανος Άνθρωπος τα πιάνει με
τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ' εικόνα και
ομοίωση. Επιβεβαίωση ότι πράγματι ετσι λειτούργησαν οι λαοί στο
πρόσφατο παρελθόν αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το
πρόσωπο που στήνονται οι θεοί. Είναι η άποψη που διατύπωσε ο
Ξενοφάνης ότι : «Αν τ' άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό
με τους άλογο». Οι Έλληνες βέβαια, δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και
αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της
αρχής του κανόνα εποίησαν τ' εικόνα και ομοίωση, για να μην
υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου.
Ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη Γη,
δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, με τους άλλους λαούς,
αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι οι Έλληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον
Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την
τεχνολογία. Είχαν βαθειά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου
της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του
κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας,

αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας, γι' αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Έλληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ:

Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας, περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλειόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης και όχι για το κέρδος. Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις δυώριγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαΐδας κλπ και ο Προμυθέας έκλεψε τη φωτιά από τους θεούς και την ξανάδωσε στους ανθρώπους. Οι συνέπειες της πράξης του είναι γνωστές...

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια άνθρωπο-κεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί, Ασυριοί, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι σιγά σιγά συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Έλληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός από το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις επιστημονικές-Τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιο ευχάριστη και χαρούμενη στη ΓΗ η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζείν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν, ότι η Γη είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος, ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νους», αλλά η

δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Μερικές χιλιάδες χρόνια πριν
το Νεύτων.

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΓΙΡΕ ΠΡΟΠΟΛΟΥ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Χωρίς στο μεταξύ να σταματήσει η πανάρχαια μονομαχία ανάμεσα
στην επιστημονική ερμηνεία του κόσμου από τη μια, που στηρίζεται
στην παρατήρηση και στο Νου, και στη θεολογική-τελειολογική και
μεταφυσική ερμηνεία του κόσμου από την άλλη. Ακόμα δεν έχει
σταματήσει μέχρι τις μέρες μας αυτή η αντιδικία. Και δεν σταμάτησε
γιατί η Θεολογική ερμηνεία με καθαρά Θεολογικές απόψεις
αμφισβητεί τα επιστημονικά δεδομένα και όταν ακόμα
αποδεδειγμένα έχουν επαληθευθεί. Αμφισβητούν και σήμερα ακόμα:
Το και όμως γυρίζει ...και τόσο τον έκαψαν τον Γαλιλαίο στην πυρά!
Και τόσους άλλους αντίστοιχους του Γαλιλαίου με την Ιερά εξέταση.

Βέβαια σήμερα οι παλιές θεολογικές ερμηνείες έχουν αλλάξει. Η
πρόοδος της επιστήμης υποχρέωσε τους οπαδούς τους να
χρησιμοποιήσουν με θαυμαστή επιδεξιότητα και εφευρετικότητα την
ποικιλία των δυσεξήγητων φαινομένων που αντιμετωπίζει ο
άνθρωπος, καθώς προσπαθεί να αποσπάσει ολόένα και
περισσότερα μυστικά από τη φύση, χωρίς στο μεταξύ να λείπουν οι
μεταφυσικές και οι αναβιώσεις μυθολογικών αντιλήψεων, που θα
νόμιζε κανείς, πως όχι μόνο είχαν ξεχαστεί αλλά και θαφτεί μαζί με
τον μεσαίωνα.

Η ιδιομορφία και το βάθος των ψυχικών φαινομένων ιδιαίτερα,
δίνουν την ευκαιρία για μια χωρίς συστολή επανεμφάνιση του
αποκρυφισμού και της μαγείας με επιστημονικό μανδύα. Σκοπός
αυτού του αποκρυφισμού είναι να ελεεινολογούν τη μικρότητα και
την αδυναμία του ανθρωπίνου πνεύματος, όμως οι πρώτες
απόπειρες για την ερμηνεία του κόσμου χωρίς τη βοήθεια θεών και
δαιμόνων μέσα σε μια θεοκρατούμενη εποχή έχουν, πραγματικά
ανθρώπινο μεγαλείο. Βέβαια πάντα οι φωνές από τον παρελθόν για
το ότι οι 20^{οι} αιώνες, πρόσφεραν δεν διαμαρτυρηθήκαμε, όσο
έπρεπε για την τέτοια άπονη και ανυπεράσπιστα καταστροφή, αυτού
του πολύτιμου γραπτού από την καταβολή κόσμου πλούτου
στοκαρισμένου στην παγκόσμια βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, που

με τη ζωή της υπερασπίστηκε η φιλόσοφος Υπατία και πολλοί
άλλοι...

Τότε και μετά να χτιστεί ξανά η Βιβλιοθήκη, να στεγαστούν τα
όποια ρετάλια έχουν σωθεί, έτσι ώστε να ξαναρχίσουν να έρχονται
οι θαρραλέες φωνές από τα βάθη της αρχαιότητας είναι πάντα
ευπρόδεκτη, γιατί φέρνει μαζί της και στο φως τους προγόνους των
μερινών σκεπτικιστών, τους μάγους και τους ιερείς.

Και φαίνεται ήξεραν οι τα Φαιά φορούντες, ότι δεν θα άντεχαν
στο χρόνο τα θεϊκά προτάγματα και η μεταφυσική αντίληψη του
κόσμου γι' αυτό και με πρωτοστάτη τον Επίσκοπο Αλεξάνδρειας
Κύριλλο έκαψαν τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, όπου ήταν
συγκεντρωμένα η παγκόσμια Σοφία, Επιστήμη και τεχνολογία από
καταβολής κόσμου και σε συνέχεια έκαψαν και την φιλόσοφο
Υπατία, που την εποχή εκείνη υπερασπίζονταν την πατρογονική
κληρονομιά. Την έσυραν στους δρόμους, την διαμέλησαν και τα
λείψανά της τα έκαψαν στη φωτιά. Η αιτία και τόσο μίσος των
χριστιανών εναντίον της Υπατία κόρη του Φιλοσόφου Θέωνα από
την Αλεξάνδρεια, ήταν ότι όσοι ασχολούνται με τα μαθηματικά και
προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τους **ΝΟΜΟΥΣ** της **ΦΥΣΗΣ**
αγύρτες

Αναμφισβήτητα η 7 του Νοέμβρη του 1917, είναι μια μεγάλη
ιστορική μέρα. Μια μέρα που συντάραξε τον κόσμο. Η μέρα αυτή
σημαδεύει την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την
απαρχή της ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του
σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα. Η μέρα αυτή όπως η Γαλλική
πολιτική επανάσταση άνοιξε και αυτή το δρόμο σε μια νέα ιστορική
εποχή. Την εποχή του περάσματος από τον καπιταλισμό και τα
εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον σοσιαλισμό. Και, ότι με την πάροδο
του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες εκείνες απαραίτητες
κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις που δημιούργησε, με την
ΔΟΥΛΕΙΑ εστω και στην αταξική κομμουνιστική κοινωνία στο
απώτερο μέλλον, ώστε να απαλλανεί από τη δουλεία και την
εκμετάλλευση από τον συνάνθρωπο, να ανοίξει για την
ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας, ειρήνης και προόδου.

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης και του πολιτισμού, όπως αναφέρω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο Η Ελλάδα του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Είναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου και του Μανάλου Αλεξάνδρου...και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Μέκα του Χόλιγκουτ. Η Ελλάδα είναι η Ελλάδα των Ελλήνων. Αυτών που την **ΑΝΑΣΤΗΣΑΝ**. Αυτών που επέκτειναν τον γαιωγραφικός της Ορίζοντα και αυτών που την υπερασπίστηκα κάθε φορά που κινδύνευε.

Είναι η Ελλάδα αυτή που από το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ως τον Ηρώνα τον Αλεξάνδρεια, είναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, τα πρώτα όργανα μέτρησης του χρόνου: την κλεψίδρα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόϊ, τις ανυψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπτρα, αλλά και πολλά, μα πάρα πολλά άλλα πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγο του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, απ τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία, έπρεπε να συγγενεύσει με το γένος των παλαμαδώνων του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, (το χέρι ετούτο που λέει ο Βάρναλης), πρακτική γνώση, τέχνασμα). Έπρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, έτσι ώστε να γίνει η εφαρμογή της». Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, έτσι ώστε να φανεί η πολύμερης Ανθρώπινη

φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.

Ο Άνθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5^ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και στην Ποίηση εκείνης της εποχής. όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιο θαυμαστό από τον Άνθρωπο. Αυτός περνά και πέρα από τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά. .και την υπέρτατη θεά, τη Γη την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπιονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια πανιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέματα στο πέλαγος, όλα ο πολυμήχανος Άνθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ' εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση ότι πράγματι έτσι λειτούργησαν οι λαοί στο γίνεσθαι αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί. Είναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης ότι : «Αν τα' άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι Έλληνες βέβαια, δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κανόνα εποίησαν τ' εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη Γη, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, με τους άλλους λαούς, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι οι Έλληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Είχαν βαθειά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας,

αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας. Γι' αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Έλληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ:

Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας, περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλειόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης και όχι για το κέρδος. Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις δυώριγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαΐδας κλπ και ο Προμηθέας έκλεψε τη φωτιά από τους θεούς και την ξανάδωσε στους ανθρώπους. Οι συνέπειες της πράξης του είναι γνωστές...

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια άνθρωπο-κεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί, Ασυριοί, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι σιγά σιγά συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Έλληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός από το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις επιστημονικές-Τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιο ευχάριστη και χαρούμενη στη ΓΗ η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζείν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν, ότι η Γη είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος, ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νους», αλλά η

δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Μερικές χιλιάδες χρόνια πριν το Νεύτων.

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΓΙΡΕ ΠΡΟΠΟΛΟΥ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Χωρίς στο μεταξύ να σταματήσει η πανάρχαια μονομαχία ανάμεσα στην επιστημονική ερμηνεία του κόσμου από τη μια, που στηρίζεται στην παρατήρηση και στο Νου, και στη θεολογική-τελειολογική και μεταφυσική ερμηνεία του κόσμου από την άλλη. Ακόμα δεν έχει σταματήσει μέχρι τις μέρες μας αυτή η αντιδικία. Και δεν σταμάτησε γιατί η Θεολογική ερμηνεία με καθαρά Θεολογικές απόψεις αμφισβητεί τα επιστημονικά δεδομένα και όταν ακόμα αποδεδειγμένα έχουν επαληθευθεί. Αμφισβητούν και σήμερα ακόμα: Το και όμως γυρίζει ...και τόσο τον έκαψαν τον Γαλιλαίο στην πυρά! Και τόσους άλλους αντίστοιχους του Γαλιλαίου με την Ιερά εξέταση.

Βέβαια σήμερα οι παλιές θεολογικές ερμηνείες έχουν αλλάξει. Η πρόοδος της επιστήμης υποχρέωσε τους οπαδούς τους να χρησιμοποιήσουν με θαυμαστή επιδεξιότητα και εφευρετικότητα την ποικιλία των δυσεξήγητων φαινομένων που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος, καθώς προσπαθεί να αποσπάσει ολόένα και περισσότερα μυστικά από τη φύση, χωρίς στο μεταξύ να λείπουν οι μεταφυσικές και οι αναβιώσεις μυθολογικών αντιλήψεων, που θα νόμιζε κανείς, πως όχι μόνο είχαν ξεχαστεί αλλά και θαφτεί μαζί με τον μεσαίωνα.

Η ιδιομορφία και το βάθος των ψυχικών φαινομένων ιδιαίτερα, δίνουν την ευκαιρία για μια χωρίς συστολή επανεμφάνιση του αποκρυφισμού και της μαγείας με επιστημονικό μανδύα. Σκοπός αυτού του αποκρυφισμού είναι να ελεεινολογούν τη μικρότητα και την αδυναμία του ανθρωπίνου πνεύματος, όμως οι πρώτες απόπειρες για την ερμηνεία του κόσμου χωρίς τη βοήθεια θεών και δαιμόνων μέσα σε μια θεοκρατούμενη εποχή έχουν, πραγματικά ανθρωπινό μεγαλείο. Βέβαια πάντα οι φωνές από τον παρελθόν για το ότι οι 20^{οι} αιώνες, πρόσφεραν δεν διαμαρτυρηθήκαμε, όσο έπρεπε για την τέτοια άπονη και ανυπεράσπιστα καταστροφή, αυτού του πολύτιμου γραπτού από την καταβολή κόσμου πλούτου στοκαρισμένου στην παγκόσμια βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, που

με τη ζωή της υπερασπίστηκε η φιλόσοφος Υπατία και πολλοί άλλοι... Τότε και μετά να χτιστεί ξανά η Βιβλιοθήκη, να στεγαστούν τα όποια ρετάλια έχουν σωθεί, έτσι ώστε να ξαναρχίσουν να έρχονται οι θαρραλέες φωνές από τα βάθη της αρχαιότητας είναι πάντα ευπρόδεκτη, γιατί φέρνει μαζί της και στο φως τους προγόνους των μερινών σκεπτικιστών, τους μάγους, τους ιερείς και τους Ιεροφάτες.

Και φαίνεται ήξεραν οι τα Φαιά φορούντες, ότι δεν θα άντεχαν στο χρόνο τα θεϊκά προτάγματα και η μεταφυσική αντίληψη του κόσμου γι' αυτό και με πρωτοστάτη τον Επίσκοπο Αλεξάνδρειας Κύριλλο έκαψαν τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, όπου ήταν συγκεντρωμένα η παγκόσμια Σοφία, Επιστήμη και τεχνολογία από καταβολής κόσμου και σε συνέχεια έκαψαν και την φιλόσοφο Υπατία, που την εποχή εκείνη υπερασπίζονταν την πατρογονική κληρονομιά. Την έσυραν στους δρόμους, την διαμέλησαν και τα λείψανά της τα έκαψαν στη φωτιά. Η αιτία και τόσο μίσος των χριστιανών εναντίον της Υπατία κόρη του Φιλοσόφου Θέωνα από την Αλεξάνδρεια, ήταν ότι όσοι ασχολούνται με τα μαθηματικά και προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τους **ΝΟΜΟΥΣ** της **ΦΥΣΗΣ** **ΑΓΥΡΤΕΣ**

ΠΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟΝ 20° ΑΙΩΝΑ
Βέβαια πάντα υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ήταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η **ΙΣΤΟΡΙΑ**. Δεν μας χωρίζουν βέβαια παρά ελάχιστοι αιώνες από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν ακόμα, ότι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος λόγου. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτόν ήταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ήταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς, και ειδικά γι' αυτούς, είναι η επουράνια βασιλεία. Αυτή η αντίληψη για τον κόσμο οδήγησε στη συγκρότηση των αυτοκρατοριών.

Ο έδω-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες του μεσαίωνα ήταν ψεύτικος, ένα κακέκτυπο ζωής, ένα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Έτσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων. Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγο, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, όχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλά να έχουν γνώση γι' αυτές που πέρασα, για οσες καθημερινά ζουν και για οσα πιθανώς θα έρθουν, έτσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, απ το φθαρτό στο αθάνατο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και απ την απόγνωση στην ευτυχία, ήταν οι εκάστοτε ηγεμόνες. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ήταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ήταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα από την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ήταν φυσικό ότι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ήταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε οι ατομικές προσπάθειες να έχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία

Η ιστοριογραφία των θαυμάτων και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ένα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ήταν και οι ίδιοι και αφορούσε τους μόνο τους ίδιους, του οποίου παιγνιδιού όμως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις

κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες είχαν μόνο απέναντι στο Θείο.

Στις συνθήκες αυτές η ηθική ήταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων. Μερικοί από αυτούς έγιναν Άγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Άλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας και τίποτε περισσότερο.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με άλλα λόγια. Και μέσα από αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.

Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής βελτιώθηκαν, αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Όλα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση. Τώρα τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά.

Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών τις έκανε ο ίδιος ο **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η **ΕΥΘΥΝΗ** απέναντι στην κοινωνία την **ΠΑΤΡΙΔΑ**, την **ΙΣΤΟΡΙΑ** την έχει ο **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, από όπου αντλούνται ιδέες, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Έτσι η ιστορία από έρμαιο και εργαλείο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα από την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.

Οι Έλληνες πρώτοι, οι Ιταλοί, Γάλλοι, Αγγλοι και Γερμανοί πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, όχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλά στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 18ο, τον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα. Έτσι, εκτός από την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, λίγες φορές θα βρούμε στο ιστορικό παρελθόν πιο ανατρεπτική, πολιτικά, ιδέα από αυτήν.

Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να είναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες. Οι εθνικοί αγώνες του 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν και οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγό τους και στενή συγγενείς των νέων αντιλήψεων στήριξαν το κοινωνικό γίγνεσθαι με τη δύναμή τους προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια και σήμερα ακόμα δεν λείπουν οι «ιστορικοί», που γράφουν όπως παλιά με βάση το «καλό» και «κακό» και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και ότι είναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή όμως όχι μόνο συνεχίζεται αλλά και προχωρεί

Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και από τα μάρμαρα τα λευκά ανατέλλει πάντα η Ελευθερία σε αυτή τη δοξασμένη Γη των προγόνων

Οι πρόγονοί μας συλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους-είδους τη: **ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Από όλους τους λαούς οι Έλληνες, ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής. Και αυτό γιατί γνωρίζουν, όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο **ΕΡΩΤΑ**.

Και θα είναι χωρίς σειρά και τάξη γιατί η χρονική απόσταση που χωρίζει τον μεσοπόλεμο, την αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία, τον ιταλό-ελληνικό πόλεμο, τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα, είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα. Μα και αυτός ο 20^{ος} αιώνας προ πολλού έχει γύρει στη δύση του.

Γι' αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους, και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει το γραφτό, άρχισα να γράφω. Ήδη πέρασαν 70 και πλέον χρόνια από την ίδρυση της Εθνικής Αντίστασης, 67 απ τη λήξη του εμφυλίου πολέμου και περισσότερο από 62 χρόνια από την Απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές.

Και όμως η κατοχή παρατείνεται και είναι αισθητή η παρουσία της. Η Αντίσταση μπορεί να καταχωνιάστηκε στα αζήτητα και ο εμφύλιος, τότε με το επίσημο κράτος, ιδεολογικά και ένοπλα, τότε με το παρακράτος, τότε με τους κοκουλοφόρους και τους γνωστούς άγνωστους, που παλιά μας σκότωναν στο δρόμο η μπροστά την αυλή που σπιτιού! Και σε συνέχεια έλεγαν στους οικείους: «ελάτε πάρτετον κάντε του κόλυβα και **ΣΙΩΠΗ** γιατί...» και τα **MAT**, ο εμφύλιος πόλεμος εξακολουθεί να βρίσκεται στο προσκήνιο και της σύγχρονης Ελλάδας, από το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάστηκε σε κομμουνιστικό. Πριν φτάσουμε όμως στο 20^ο αιώνα που διαδραματίστηκαν αυτά και όποια αλλα κοινωνικά και

ιστορικά γεγονότα, προ υπήρξαν και υπήρξαν οι χιλιετίες-οι αιώνες που προηγήθηκαν του 20^{ου} αιώνα

Με το κείμενο αυτό κάνω όπως γράφω και πιο πάνω, είναι μια πρώτη απόπειρα με τις γνωστές ελλείψεις, παραλείψεις και κενά, να σκιαγραφήσω περιληπτικά και σε χοντρές βέβαια γραμμές ορισμένα από τα προϊστορικά δεδομένα, που συνέβαλαν στη συγκρότηση της κοινωνίας των ανθρώπων από καταβολής κόσμου, Ποιοι ήταν οι λόγοι που συνέβαλαν στη συγκρότηση και πιο από τα δυο φύλα αποτέλεσε την κινητήρια δύναμη για τη συγκρότηση του πρώτου της πυρήνα. Τις συνθήκες κάτω από τις οποίες συγκροτήθηκε. Τα στάδια που πέρασε και την πορεία που διέγραψε στο διάβα των αιώνων.

Είναι μυθολογικά και ιστορικά επιβεβαιωμένο, ότι Αένας κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι της ανθρωπότητας από καταβολής κόσμου, ότι η έμβια ανθρώπινη ζωή, για να επιβιώσει ξεπερνώντας το άτομο, την οικογένεια, την ομάδα, τις ομάδες και τη φυλή, πορεύονταν προς τη συγκρότηση της κοινωνίας. Την κοινωνία την αποτελούν άνθρωποι, που ζουν μαζί. Που έχουν ανάγκες, που θα επικοινωνούν και θα έχουν συνεχώς πάρε δώσε μεταξύ τους.

Η υπό συγκράτηση κοινωνία θα την αποτελούσαν άνθρωποι, που θα ζούσαν μαζί και θα επικοινωνούσαν. Συνεπώς για να υπάρχουν αρμονικές και βιώσιμες σχέσεις στο χρόνο, έπρεπε να υπάρχουν τρεις βασικοί όροι:

α) Να αφοπλιστεί ο άνθρωπος απ το ξύλο και την πέτρα, που κρατούσε στο χέρι του προκειμένου να κρατήσει απόσταση τον όποιο εχθρό και τον συνάνθρωπο. Να κάνει την πρώτη Επανάσταση, αλληλό-γνωριμιάς και αλληλό αποδοχής μέσω της χειραψίας και σε συνέχεια να σφικτά-αγκαλιαστεί με τον συνάνθρωπο υπογράφοντας την αιώνια ΕΙΡΗΝΗ.

β) Να παράγουν κοινά και το μόνο κοινό που είχαν και έχουν οι άνθρωποι είναι η ΕΡΓΑΣΙΑ, και να μοιράζονται από κοινού και ισόμερα το κοινά παραγόμενα προϊόντα. Αυτό αποτέλεσε στη βάση πάνω στην οποία εδραιώθηκε η κοινωνία των Ανθρώπων.

Και γ) Για να διατηρηθούν αρμονικές οι σχέσεις αυτές στην κοινωνία και να επεκταθεί η κοινωνία, πρέπει ο ένας να ενδιαφέρεται για τον άλλο και κατ' επέκταση για όλους. Και ειδικά ότι θα ενδιαφερόταν από κοινού για το νέο άνθρωπο, που θα προστεθεί στην κοινωνία-ήρθε στον κόσμο.

Επρεπε συνεπώς, να βρεθούν κάποιοι κανόνες, που θα αναρμόνιζαν αυτές τις σχέσεις, θα διευθέτιζαν τις τυχόν διαφορές και συγκρούσεις για να διατηρήσουν ζωντανή τη σχέση των ανθρώπων μεταξύ τους. Η αποδοχή και η οριοθέτηση αυτών των δυο βασικών όρων ήταν, που οδήγησε στη συγκράτηση της πρωτόγονης κοινωνίας. Στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Πριν από τη συγκρότηση της κοινωνίας οι άνθρωποι κινούνταν και λειτουργούσαν με βάση τα ένστικτα και την αίσθηση.

Οι κανόνες αυτοί ήταν τα ήθη και τα έθιμα. Τα ήθη και τα έθιμα άγραφοι νόμοι παλιά (τώρα γραφτοί) αποτέλεσαν το επιστέγασμα: την ιδεολογικό-πολιτική λειτουργία της πρωτόγονης, κοινής κομμουνιστικής κοινωνία. Η κοινωνία που έστησε τον άνθρωπο όρθιο, που του έδωσε τη δυνατότητα να γνωρίσει τον εαυτό του. Που έκανε τον συλλέκτη παραγωγό, να παράγει προϊόντα. Και με βάση αυτόν τον ιδιόχειρο πλούτο, να διαμορφώσει αρχές, ιδέες αξίες και πολιτισμό. Με τα ήθη και τα έθιμα, με αυτούς τους άγραφους νόμους, που τους σέβονταν και τους εφαρμόζαν όλοι, αφού εφαρμόζοντας τους προστατεύονταν οι ίδιοι.

Αυτό ίσχυε μέχρις ότου η κοινωνία των ανθρώπων βίωνε στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης. Το καθεστώς που διέθεσε το πρώτο περίσπασμα στους πρώτους ανθρώπους που έργο τους ήταν η παρατήρηση. Από πού: βγαίνει και που δύει ο ήλιος, γιατί νυχτώνει και ξημερώνει, βρέχει, χιονίζει, φυσάει ο αέρος κλπ. Στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης πήρε την ανθρώπινη υπόσταση και απόκτησε υπαρξιακή συνείδηση. Με τα πέρασμα στο δουλοκτητικό καθεστώς, που ήταν το πρώτο ταξικό καθεστώς όλα άλλαξαν. Το ίδιο ταξικό ήταν και Φεουδαρχικό καθεστώς. Μετά την πτώση του χιλιόχρονου Φεουδαρχισμού

Εγινε αυτό που αργότερα, ο μεγάλος Μοντεσκέ, συνόψισε: τη Γαλλική επανάσταση: «σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην

οποία γεννιούνται θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες, αξίες και οράματα», που όμως τότε όλα αυτά ήταν υπό διωγμών σε ολόκληρη την Ευρώπη και κατ' επέκταση στον τότε γνωστό κόσμο. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν ιδιοκτησιακά στους αφέντες και τον Κλήρο, ενώ στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής ήταν **ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ**.

Αυτές ακριβώς οι απαγορευμένες τότε : οι αρχές, αξίες, ιδέες και οράματα που αργότερα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας και η εθελοντική εφαρμογή τους, ήταν που διαμόρφωσαν τις βασικές αρχές-φύτρα κομμουνιστικής κοσμοθεωρίας.

Μετά το πέραςμα της κοινωνία των ανθρώπων από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, που ουσιαστικά η **ΕΡΓΑΣΙΑ** αποτελούσε και αποτελεί το μόνο μέσο παραγωγής και που ουσιαστικά το πέραςμα στο καθεστώς σήμαινε ιδιωτικοποίηση της Ανθρώπινης **ΕΡΓΑΣΙΑΣ**, και αλλού ιδέα-έννοια του Έθνους, με βάση τις αρχές του Ρήγα, επιβλήθηκε αυτονόητα στην Ελλάδα. Και με την πιστή εφαρμογή των τριών βασικών αρχών της αστικής κοσμοθεωρίας:

Όπως είναι γνωστό, την κίνηση της κοινωνίας την διέπουν ορισμένοι Νόμοι. Οι νόμοι αυτοί-οικονομικοί κατά κύριο λόγο-καθορίζουν τις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις στα κοινωνικά συστήματα. Από αυτούς και με αυτούς τους Νόμους, και με βάση αυτούς προσπάθησαν, οι ανά τον κόσμο συγγραφείς και οι ιστορικοί να σκιαγραφήσουν, να αναλύουν και να καταγράψουν την ιστορική πορεία της ανθρωπότητας και το ιστορικό της γίνεσθαι από την εποχή που ο άνθρωπος βγαίνει από το σκοτάδι της προϊστορίας της, μέχρι την εποχή των πρώτων Αλμάτων στο διάστημα. Μα και να καταγράψουν πως οι άνθρωποι όπου **ΓΗΣ** υπερασπίζονται τη Ζωή και αγωνίζονται για της ανοίξουνε το δρόμο για την χαρτογράφηση του σύμπαντος κόσμου και τον αγώνα για την Ελευθερία. Αφού η Ελευθερία, η όποια Ελευθερία δεν χαρίζεται αλλά κατακτιέται.

Συνεπώς, ο Νόμος: που σημαίνει τη συμπύκνωση και τη συναίνεση και τον αυτοσεβασμός, ο σεβασμός, η αγάπη και η αλληλεγγύη μεταξύ των μελών μιας κοινωνίας είναι η δύναμη, που τους κρατά δεμένους-ενωμένους στις κοινές ωφέλιμες προσπάθειές τους.

Πρώτη κοινωνία που γνωρίζει ο άνθρωπος είναι η οικογένεια. Μέσα σ' αυτήν την Κομμουνιστική οικογενειακή κοινωνία «όπου ο καθένας θα προσφέρει ό,τι μπορεί και απολαμβάνει ό,τι έχει ανάγκη» μπορούσε μόνο να γεννηθεί, να υπάρξει και να αναπτυχθεί ο άνθρωπος. Μόνο μέσα σ' αυτή την κομμουνιστική κοινωνία μπορούσε να βρει, προστασία, τροφή και αγάπη, θαλπωρή, φροντίδα και στοργή.

Η γειτονία είναι η δεύτερη μικρή κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε και ανήκουμε σ' αυτήν και σε συνέχεια το χωριό και η πόλη, στην οποία ζούμε, μεγαλώνουμε και εργαζόμαστε και η μεγαλύτερη είναι η χώρα στην οποία ανήκουμε όλοι και κατ' επέκταση ολόκληρη η Ανθρωπότητα.

Στην πολιτική όπως και στη φύση, το κενό είναι απαγορευμένη έννοια. Και κάθε ανατροπή ενός φυσικού φαινομένου ή και κοινωνικού συστήματος προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα να δεχθεί την παλιά κατάσταση, εκκολάπτεται μέσα στα σπλάχνα του παλιού. Εκεί μέσα στα σπλάχνα που παλιού και με γνώμονα την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλεία, που θα φέρουν με την πάροδο του χρόνου σε σύγκρουσε τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις χτίζονται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιο ισχυρού. Και ισχυρός ήταν οι δουλοκτήτες. Που ήταν φορέας του καινούριου. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το Νέο του σύστημα.

Είναι γεγονός ότι κανένας ζωντανός οργανισμός ή παράδοση δεν αλλάζει, αν δεν συντρέχουν κάποιες προϋποθέσεις. Κάθε κοινωνικός σχηματισμός είναι απ τη φύση του συντηρητικός και αμυντικός σε κάθε αλλαγή. Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν αυτή η

αλλαγή μπορεί να συνεπάγεται, αβεβαιότητα και κίνδυνο για τη θέση που κατέχουν τα μέλη του και για τα αγαθά που αυτά απολαμβάνουν. Ακόμα και αν αυτή η επαγγελλόμενη αλλαγή μπορεί να υπόσχεται «περισσότερα» απ' τα ήδη κερκτημένα.

Οι οργανισμοί αλλάζουν όταν υπάρχει ικανή εξωτερική ή εσωτερική πίεση, που να ξεπερνά τη συντηρητικότητα και την επιφυλακτικότητα της εγγενούς αδράνειας. Η εξωτερική-όπως ο πόλεμος ή κατοχή, η εξέγερση κλπ-πίεση συνήθως, έχει να κάνει με τη ραγδαία τροποποίηση του περιβάλλοντος και ανάδειξη νέων απαιτήσεων και αναγκών. Η εσωτερική πίεση, απ' την άλλη, σχετίζεται περισσότερο με την αναποτελεσματικότητα στην εξυπηρέτηση του κοινού σκοπού και τη συνακόλουθη κρίση και απογοήτευση των μελών ή με την πρόταση και υιοθέτηση ενός νέου διαφοροποιημένου σκοπού και τρόπο ζωής

Μετά το πέραςμα της κοινωνίας των ανθρώπων από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, για να γίνει αποδεκτή πρώτα και να επιβληθεί μετά το καινούργιο σύστημα παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Που μέχρι τώρα το βασικό του χαρακτηριστικό ήταν ότι: ενώ θα συνεχίζει να παράγεται κοινωνικά θα κατανέμεται ιδιωτικά. Επρεπε να γίνουν όλοι εκείνοι οι κοινωνικό-οικονομικοί και ιδεολογικοί μηχανισμοί, που να εκφράζουν την κουλτούρα και την ιδεολογία της άρχουσας τάξης που θα δώσει την δυνατότητα στο νέο σύστημα να γίνει αποδεκτό και να λειτουργήσει.

Με γερά θεμελιωμένες στη γνώση και των «νόμων» της ζωής την ειρήνη και την ενιαία φιλία των λαών του πλανήτη, με πρώτη τη χειραψία ανάμεσα στον συνάνθρωπο θα μάθουμε: πως γεννήθηκε και πως αναπτύχθηκε η κοινωνία των ανθρώπων; Η ειρήνη εκτός του ότι δεν θα χυθεί ανθρώπινο αίμα και υλικές καταστροφές, θα μεγενθύνει το μέγεθος της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτης ζωής, γεγονός που θα επεκτείνει την απρόσκοπτη συνέχειά, ώστε να καταγραφούν επακριβώς τα ιστορικά γεγονότα. Γιατί ότι δεν γράφεται ξεχνιέται και σε καιρούς πολέμου παραποιούνται κιόλα:

Πως γίνανε οι μεγάλες γεωγραφικές ανακαλύψεις, πως και γιατί γίνονται οι πόλεμοι, τι ρόλο παίζουν και παίζουν οι θρησκείες και ειδικά οι Μανοθεϊκές, τα κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα και οι επαναστάσεις. Και κυρίως πως αποκτάνε την ανεξαρτησία τους οι κατακτημένοι λαοί. Και βασικότερο πως χρησιμοποιούν αυτή η ανεξαρτησία όταν την αποκτούν, υπό το υπάρχον καθεστώς της ιδιοκτησίας αυτήν την υπό επιτήρηση «ανεξαρτησία», από τους «κπρώην» κατακτητές;

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΓΕΡΝΕΙ ΠΡΟ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Εδώ και μια δεκαετία ο εικοστός αιώνας έχει ήδη γύρει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκόσμιους πολέμους, που άλεσαν 55 και πλέον εκατομμύρια ζωές εκατοντάδες χιλιάδες διαβίου αναπήτους, τεράστιες υλικές καταστροφές και τριάντα και πλέον τοπικούς πολέμους. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές και, υδρογονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραυλικές ασπίδες, διαστημόπλοια, ταξίδια στο φεγγάρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μια εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων.

Από τη μια μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές από αυτές είναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Από την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Παύουν να αλληλοαναιρούνται και αρχίζουν να αλληλό-συνδυάζονται. Ετσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.

Με αποκορύφωμα τα μαθηματικά που αποτελούν την πιο φωτισμένη επινόηση του Ανθρώπινου Νου. Τα Μαθηματικά ήταν και παραμένουν το πιο οξύ και αιχμηρό εργαλείο στα χέρια της Επιστήμης. Το Εργαλείο που το επινόησε και μέσα στους αιώνες το βελτίωσαν και επέκτειναν οι Έλληνες, για την έρευνα και σε βάθος αποκωδικοποίηση του Σύμπαντος κόσμου. Την αρχή και την εξέλιξη της Επιστήμης, αλλά και για τα πρακτικά της ζωής προβλήματα. Με

την βελτίωση και την επέκταση των μαθηματικών, οι καινούριες Επιστήμες απέκτησαν μεγαλύτερες ερευνητικές δυνατότητες.

Τα Μαθηματικά τα χρησιμοποίησαν όλες οι Επιστήμες για κύριο βοήθημά τους. Ιδιαίτερα οι Θετικές. Η Φυσική, σε όλες τις εφαρμογές της. Με εκείνο το καταπληκτικό παιδί της: Την σύγχρονη Τεχνολογία. Καρπός της συνάντησης-διασταύρωσης της Φυσικής με τα Μαθηματικά. Αλλά και την Αστρονομία και τις Οικονομικές Επιστήμες. Τη Στατιστική, τη θεωρία των Πιθανοτήτων, με την καθιέρωση, του Υπολογισμού και του ελέγχου των Οικονομικών και των Κοινωνικών φαινομένων. Πίσω από όλες τις Επιστήμες και Τέχνες βρίσκεται μα και θα βρίσκεται ο Μαθηματικός Λογισμός. Με την απaráμιλλη Τεχνική του. Το Πυθαγόρειο θεώρημα!

Πλησιάζει η εποχή που ο Ανθρωπος θα πάψει να είναι, όπως για λόγους υποκειμενικούς μέχρι σήμερα θεωρείται μια μηχανή εσωτερικής καύσης, που όμως ακόμα δεν γνωρίζει τον τρόπο της λειτουργίας του.

Σύμφωνα με μιά φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επηρέασε και επηρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επηξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινόηση ήταν το πρώτο όργανο για την επηξεργασία των αριθμών. Όλα αυτά ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών: Επελευθέρωσαν την εκ κρικτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους τα μαθηματικά εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε τα όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πουν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεικονίσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός από τη λογική και τα συναισθήματα.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μη, που επηρέασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα, αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και τριπλάσιου αναπήρους στους δυο

παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς τοπικούς και εμφυλίους εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Σήμερα έχουμε καρδιοχειρουργούς που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά του τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα πιο καταστροφικά και μαζικά όπλα. Όπλα όπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραυλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη. Ήδη από τις 000 γνωστές μορφές του ζωϊκού κόσμου οι 40.000 έχουν καταστραφεί.

Είναι γεγονός ότι βελτιώνεται το επίπεδο της ζωής του ανθρώπου. Ανεβαίνει ο μέσος όρος αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάλητης ζωής. Είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι σκοτώνονται παιδιά, ότι χάνονται νέοι άνθρωποι και το κόστος της βελτίωσης και της παράτασης είναι τεράστιο. Και το πιο τραγικό είναι ότι η βελτίωση των όρων ζωής και η παράταση του μέσου όρου, δεν είναι ομοιόμορφη στον πλανήτη ΓΗ, ενώ με τα μέσα που υπάρχουν μπορούσε να είναι και κυρίως δεν είναι ανθρώπινη. Αντί γι αυτό είναι επιλεκτική. Αυτό οφείλεται στην εκμετάλλευση, τη στέρηση, την πίκρα και τον πόνο των συνανθρώπων. Η βελτίωση και η παράταση της ζωής είναι ζυμωμένη με υδρώτα, αίμα και κόκκαλα από το σύνολο των Ανθρώπων.

Οι μπουκές της βελτίωσης και οι μέρες της παράτασης, όταν δεν την έχουν όλοι οι Άνθρωποι όπου γής περιέχουν στέρηση, πίκρα και πόνο συνανθρώπων. Αυτών που και στις οικονομικά αναπτυγμένες χώρες, Ευρώπη, Αμερική κλπ ζούν κατά το ένα τρίτο κάτω από το όριο της φτώχειας. «Είμαι ευτυχής χάρη στη δυστυχία του διπλανού μου». Και το πιο ωραίο είναι ότι προσπαθούν να μας πείσουν ότι από καταβολής κόσμου έτσι λειτουργεί η ζωή και έτσι θα συνεχίσει να λειτουργεί στο διάβα των αιώνων. Αυτή λένε είναι «η μοίρα του Ανθρώπου». Επικρατεί το «ήλθον, είδον και απήλθον». Γεννιέται ζεί

και πεθαίνει. Το πρόβλημα όμως είναι όχι γιατί πεθαίνει, αφού γεννιέται και βέβαια θα πεθάνει.

Το πρόβλημα είναι ότι αφού παράγει-προσφέρει, γιατί δεν ζεί σαν Ανθρωπος, όταν και όσο είναι ζωντανός; Γιατί να πεθαίνει κάθε μέρα. Και γιατί αυτή η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή και όταν είναι ζωντανός για τους λόγους που αναφέρω πιο πάνω δεν της έχει αφήσει καμιά ομορφιά και καμιά χαρά. Σε βαθμό που αν δεν εύχεται να πεθάνει μια ώρα γρηγορότερα, τουλάχιστον δεν την υπερασπίζεται όσο της αξίζει. Δεν υπεσπίζεται γιατί δεν είναι Ανθρώπινη. Και δεν είναι Ανθρώπινη γιατί η ύψιστη σκέψη και πίστη στον Ανθρωπο και τη ζωή, δεν είναι αφοσιωμένη στην κοινότητα του Ανθρώπινου είδους. Το ίδιο και οι βασικές αρχές της πρακτικής μας σκέψης δεν σέβεται την ισότιμη αξία όλων των μελών της κοινότητας τοπικά και παγκόσμια.

Παραλογισμός: Ίσως, αλλά μένει να δούμε και να εξετάσουμε τί σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία είναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός, είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν. Και το παρελθόν όταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και δεν διδασκόμαστε από αυτό θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας,

Και ενώ ο 20ος αιώνας από τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Ανθρωπο και την Ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο με αποκορύφωμα την Ιερά εξέταση. Οτι η Δημοκρατία και τα δικαιώματα θα επέβαν να είναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό **ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ** και τις όποιες εκφάνσεις του .

Οτι το όραμα της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας, της Κοινωνικής Ισότητας και Αδελφосύνης θα αποκτούσε υπόσταση.

Οτι η παιδεία-γνώση, η υγεία-διατροφή και η ισηγορία θα ήταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως οτι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαυε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου άλλου ανθρώπου. Οτι δεν θα λειτουργούσε σαν ένα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιός μπορούσε να φανταστεί οτι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωβριανή Επανάσταση, θα κατέληγε στη δύση του 20ου αιώνα σε θλιβερή τραγωδία;

Ομως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων, και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα είναι δυστυχισμένη. Και είναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο άνθρωπος εξακολουθεί να είναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να είναι αντικείμενο-πράγμα. Και είναι ακόμα πιο δυστυχισμένη η Ανθρωπότητα γιατί υποσιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα, θα ανακαλύψει πως και μόνο με τα μέσα που διαθέτει σήμερα, μπορεί να αρχίσει να **ΖΕΙ** Ανθρώπινα, και οτι με τα ίδια αυτά μέσα, αν τα αφήσει ανεξέλεγκτα βαδίζει προς την καταστροφή.

Βέβαια, η μάχη και οι πόλεμοι ήταν και εξακολουθούν να είναι συμφυής με την αρπαγή και τον θάνατο. Πριν λοιπόν, αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποιός θα αρπάξει εύκολα, πολλά και γρήγορα, γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων, ένας και μόνο τρόπος υπάρχει: Να αλλάξει η δομή της παραγωγής, και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Άνθρωπος θα γίνει από αντικείμενο υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποια μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού, μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Εργασία και την Επιστήμη. Ο Άνθρωπος απ την πράξη, ένιωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και τις σχέσεις

μεταξύ τους. Ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν ετσι αν όχι για πάντα, τουλάχιστον για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα είναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη και η τέχνη. Είναι ένα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει και επιβεβαιώνει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα. Σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να ερμηνεύσουν και προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Είναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και συγκεκριμένες αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο σύνολο-συγκροτημένα και, συναρθρωμένα με τη γενικότερη εφαρμογή.

Είναι η μυϊκή και πνευματική λειτουργία του Ανθρώπου, που έχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει η ίδια και ο απλός άνθρωπος με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικές κάθε φορά διαμορφωμένες συνθήκες. Είναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας. Όπως έγινε με την Θεωρία της Σχετικότητας του Αϊστάιν και όποια άλλη θεωρία.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, είναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξή της άρχισε κατά κύριο λόγο, όταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιο γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας, είναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το **ΚΑΛΟ**, μα και για το **ΚΑΚΟ** Και το λέω αυτό γιατί ο πειρασμός του «**ΚΑΛΟΥ**» του 20^{ου} αιώνα. Το «**ΚΑΚΟ**» διαπράχθηκε στο όνομα του «**ΚΑΛΟΥ**»

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία είναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά-οφείλει πολλά στη όποια Επιστήμη. Οι

Επιστήμονες όμως κάνουν ένα μεγάλο λάθος. Ένα μεγάλο και τραγικό λάθος, οσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά τους. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ έχει υποστεί τις όποιες συνέπειες: της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάγχνο της. Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε κουμπουρά και σωματέμπορα. Παράδειγμα η παραγωγή της ατομικής Βόμβας και η χρήση της.

Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους, κινδύνους που διέτρεξε ο κάθε ερευνητής, για να πετύχει την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μη υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, σε συνδιασμό με τις καταστρεπτικές συνέπειες, που θα προκαλέσει στο περιβάλλον ή σε ανθρώπινες ζωές, είναι αυτό που ο χρήστης στο σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, εκμεταλλεύεται ασύστολα τον εφευρέτη και παραγωγό. Ο οποίος χρήστης δεν είναι το κοινωνικό σύνολο αλλά το άτομο, όχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της επιστήμης, αλλά και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες αποτυχίες και καταστροφές προκαλεί η ανακάλυψη (πχ της ατομικής βόμβας) και ο τρόπος χρήσης των ανακαλύψεων και οι εφευρέσεις τις καταλογίζει στην ίδια την Επιστήμη.

Εκπληκτική η ανθρωπότητα παρακολουθεί τα επιτεύματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας. Το ίδιο εκπληκτική όμως, και με δέος παρακολουθεί και τις εικόνες της πολεμικής βαρβαρότητας από τη αλόγιστη χρήση της Επιστήμης και της τεχνολογίας απ το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, για την εξόντωση και την καταστροφή του ανθρώπου και του πλανήτη με τα μέσα που η Επιστήμη και η τεχνολογία θέτει στη διάθεση της αδίστακτης ηγεσίας της διεθνούς του κεφαλαίου. Για τη μετατροπή της επιστημονικής γνώσης σε τεχνολογία εξόντωσης και καταστροφής η ευθύνη των επιστημών και των επιστημονικών κοινοτήτων της είναι τεράστια.

Αυτό είναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν εστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, αν παρακολουθούσε λίγο την πορεία και τον τρόπο χρήσης και

κυρίως αν διαμαρτύρονταν για την τέτοια χρήση, αλλη θα ηταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων, και τολμώ να πώ, πως αλλη θα ηταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη που σήμερα ψυχοραγεί. Ακόμα και αυτός, ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο όσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα. Το ίδιο έγινε και με την κατασκευή της ατομικής βόμβας, που με αυτήν έχασαν την ζωή τους περίπου 300,000 Ιάπωνες εν ριπή οφθαλμού και απειλείται με καταστροφή η κοινωνία των ανθρώπων αν δεν υποταχθεί στις απαιτήσεις του κεφαλαίου!

Οπως στην περίπτωση της Μάνας που αδιαφόρεσε ή δεν υπερασπίστηκε όσο έπρεπε τον κορπό της. Τοο ίδιο και οι φυσικοί επιστήμονες που πήραν μέρος στην κατασκευή της ατομικής βόμβας, εξόρισαν στο βάθος της συνείδησής τους το ερώτημα τι είναι αυτό που κατασκευάζουν ποιος θα το χρησιμοποιήσει και για πιο λόγο και στοπό και σε τι θα οφεληθεί η ανθρωτότητα απ τη χρήση της; Το ερώτημα που τους απασχόλησε της τελικής νομιμοποίησης (λες και θα τους ρωτούσαν) και κινούνται μονάχα απ την επιθυμία να λύσουν ενα εξαιρετικά περίπλοκο τεχνικό πρόβλημα. Ο Ρομπέρτ Οπενχάϊμερ που διηύθυνε το πρόγραμμα, θα εξηγήσει, μερικά χρόνια μετά: «κατά τη γνώμη μου, οταν βλέπουμε κάτι που είναι τεχνικά ελκυστικό (swcct) ξεκινάμε να το κάνουμε. Δεν θέτουμε ερωτήματα για το πώς θα το χρησιμοποιήσουμε αφού ομως εχουμε πρώτα επιλύσει τα τεχνικά προβλήματα». Ετσι έγιναν τα πράγματα με την κατασκευή της ατομική βόμβα και σε συνέχεια χρήση της.

Αυτή είναι μια εργαλειακή σκέψη είναι που οδήγησε αστόχαστα την παραγωγή της Ατομικής Βόμβας και όσες ακολούθησαν, Ενα εύγλωτο παράδειγμα που μόνο με την εξής λογική μπορεί να ερμηνευτεί. Και συνεχίζει: «αν κάτι είναι δυνατό, οφείλει να γίνει πραγματικό, αν υπάρχει ενα εργαλείο, τότε πρέπει να χρησιμοποιηθεί. Κάποια στιγμή γεννάται και τίθεται το ερώτημα του τελικού σκοπού, τον λόγο που κάνουν κάποιον να πράττει οπως πράττει.

Η τεχνική μοιάζει να αποφασίζει για μάς: πραγματοποιούμε αυτό που επιτρέπει εκείνη αντί να την χρησιμοποιούμε για να πραγματοποιήσουμε ότι κρίνουμε χρήσιμο». Και μετά τον πόλεμο λέει: «δεν νομίζω ότι είχαμε εργαστεί ποτέ πιο εντατικά και πιο γρήγορα από ό,τι μετά την άνευ όρων συνθηκολόγηση της Γερμανίας». Ο ένας από τους πιλότους που είδε το μέγεθος της καταστροφής αυτοκτόνησε.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται όπως η Μάνα για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο οποιο μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, όχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όπλα δικαιώματα του αναλογούν και για την παραμικρή προσφορά του, αλλά φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονόματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες εκτός ελαχίστων περιπτώσεων...Γεγονός που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι άνθρωποι και ειδικά οι Νεοέλληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα, τοπωνυμίες και ιδρύματα απ την παλιγγενεσίας και μετά, που νομίζουμε ότι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο είναι ενδεικτικός.

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς, πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, και αναλογιζόμενο το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις την τεχνολογία για τα προϊόντα που αυτή παράγει. Για να μην υποστεί λοιπόν, αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργο του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμής της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση είναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα

απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας και κυρίως του κέρδους. Το δυστύχημα όμως είναι ότι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Ετσι, ενώ η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό στυλοβάτη: το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ήταν και παραμένει το αποπαίδι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας, ο επιστήμονας είναι ο πιο άγρια εκμεταλλευόμενος άνθρωπος. Ακόμα και απ αυτόν τον χειρόνακτα. Η κοινωνία των Ανθρώπων, στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η αναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης και του πολιτισμού όπως γράφω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο Η Ελλάδα του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Είναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου... Και τώρα στο Χόλιγκουντ. Και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Ρώμη. Η Ελλάδα είναι αυτή που απ το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ως τον Ηρώνα τον Αλεξάνδρεια, είναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, τα πρώτα όργανα μέτρησης του χρόνου: την κλεψίδα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόϊ, τις ανιψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπτρα, αλλά και πολλά, μα πάρα πολλά αλλά

πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγω του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη, νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία, έπρεπε να συγγενεύσει με το γένος των των παλαμαώνων του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, («το χέρι αυτούτο» που λέει ο Βάρναλης), πρακτική γνώση, τέχνασμα). Έπρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία που την καθύλωνε στη στατική παράδοση, και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, έτσι ώστε να γίνει η εφαρμογή της».

Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, έτσι ώστε να φανεί η διφυής Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά. Να αποδείξει ότι είναι ο δημιουργός του Εαυτού του!

Ο Άνθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και στην ποίηση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιο θαυμαστό από τον Άνθρωπο. Αυτός περνά και πέρα απ τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γη, την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο, το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέμματα στο πέλαγος, όλα ο πολυμήχανος Άνθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση ότι πράγματι έτσι λειτούργησαν οι λαοί στο γίγνεσθαι αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί, είναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης ότι : «Αν τ'άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι Έλληνες βέβαια, δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κατ' εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζει εννέα χρόνια στη γή, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, με τους άλλους λαούς, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι οι Έλληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Είχαν βαθιά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας, αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας, γι' αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας» του. Την τεχνολογία οι Έλληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ:

Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών του Ολύμπου και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας, περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλεινόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις διωρυγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την

αποξήρανση της Κωπαϊδας κλπ και ο Προμυθέας έκλεψε τη φωτιά από τους θεούς και την ξανάδωσε στους ανθρώπους. Οι συνέπειες της πράξης του είναι γνωστές.

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια ανθρωπό-κεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξω-ελληνικούς σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί, Ασυριοί, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Έλληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός απ το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιο ευχάριστη και χαρούμενη στη Γη η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζείν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν, ότι η γή είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος, ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νούς», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Μερικές χιλιάδες χρόνια πριν το Νεύτωνα.

Όλα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε ότι, ήδη από τις απαρχαίες του, ακόμα ένας λαός με τέτοιες μυθοθησκευτικές πεποιθήσεις, είχε ήδη μια σαφή κοσμοαντίληψη για τη ζωή, μια τεχνολογία αναπτυγμένη και μια αξιακή αντίληψη για τον Άνθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη.

Όμως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων, για λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε πρώτα στη δουλοκτησία και μετά στον Μεσαίωνα. Που όμως και αυτό το σύστημα παρά τα όσα του καταλόγισε η ανερχόμενη αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλά σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία των ανθρώπων ένα ακόμα βήμα μπροστά. Όπως κάθε εποχή έτσι και ο μεσαίωνας, είχε τα δικά του οξυμένα προβλήματα: συγκρούσεις, πόλεμοι, κατάρρευση των αξιών που βλέπουμε να υπάρχουν και σήμερα στον κόσμο. Όμως όπως πάντα έτσι και τώρα υπήρχε μια δυνατότητα για ανάταση. Και αυτό γιατί οι άνθρωποι πάντα θέτουν προτάγματα και είναι αυτά τα προτάγματα

που οδήγησαν την αλλαγή του μεσαιωνικού συστήματα και τον τρόπο ζωής.

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι την ιστορία, όχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλά και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ήταν οι νικητές. Έτσι η εικόνα που μας έχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα, είναι σε γενικές γραμμές πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής, οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που ανάγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προ ιδιοκτησιακής κοινωνίας) που για πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνειδήσεις του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για τα «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού για την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού γούστου.

Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πύρ το εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντιμετωπίζοντάς τον περισσότερο με την φαντασία και με τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ διαμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών. Η αρχή έγινε το 1740 με το (δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι η σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα απ τη μια και τον «μεσαιωνικό δογματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του απ την άλλη. Στην «Εγκυκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή απ τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των δομών, θεσμών και των ιδεών του.

Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρομαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την πρώϊμη, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των μύθων οσον αφορά τις σταυροφορίες. Έτσι στο φαντασιακό κάθε

σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με τα κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.

Όμως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη θεολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο ύστερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση. Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφάνισή του ένας νέος θεσμός: το Πανεπιστήμιο.

Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός απ την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης. Εκεί στα πανεπιστήμια θα διαμορφωθεί η ιδεολογική κουλτούρα με την οποία θα προστατεύσει την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και της καπιταλιστικής τάξης.

Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις. Στα χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων της επιστήμης και της τέχνης και με την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων. Πόλεων που είναι πιο ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν όχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλλά και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας, τη θρησκοληψία και της δισαιδεμονίας.

Αν και ανυπεράσπιστα η Επιστήμη και η τεχνολογία, στο διάβα των αιώνων με οποιαδήποτε μορφή και σχέση με την έμβια ζωή, την ανάπτυξη γενικά και τον άνθρωπο ειδικά. Όπως κάθε τομέας παραγωγής έδωσε και αυτή απλόχερα αυτό που μπορούσε στο

κοινωνικό γίνεσθαι. Μπορούμε. αλήθεια να μιλήσουμε για «Χρέος», του πνευματικού ανθρώπου και ειδικά του επιστήμονα; Σαφώς, και μπορούμε. Κάθε άνθρωπος εκεί που τάσσεται έχει χρέος. Πολύ περισσότερο ο επιστήμονας γιατί σε τελική ανάλυση τα πάντα τα εισπράττει για να τα αποδώσει. Στην επιστήμη και την διανόηση το χρέος είναι μεγαλύτερο. Καλείται να πάρει θέση και να «διδάξει», εντός και εκτός εισαγωγών. Στους απλούς ανθρώπους την ζωή και την τέχνη της ζωής.

Τώρα οσον αφορά τον 20ο αιώνα, παρά τα οσα κακά και άσχημα του καταλογίζουμε, όχι μόνο απάντησε σε πολλά προβλήματα, που κάθε φορά απασχολούσαν την ανθρωπότητα-τίποτε δεν κινείται χωρίς προσπάθεια και κόστος-και επιπρόσθετα εκτός του οτι έκανε την υποδομή για τον 21ον αιώνα, έθεσε και πολλά **ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ** για το άμεσο και απώτερο μέλλον.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμοποιημένη παγκοσμιοκρατίας των G7». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγόμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Σήμερα κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει, οτι ο πλούτος του πλανήτη αυξήθηκε σημαντικά.

Μόνο που τον πλούτο αυτό ενώ τον παρήγαγε συνολικά η κοινωνία των Ανθρώπων, δεν διανεμήθηκε ισότιμα στην ανθρωπότητα, με αποτέλεσμα οι ήδη τεράστιες ανισότητες μεταξύ των εθνών να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο. Και το ακόμα σημαντικότερο, ο τρόπος με τον οποίο έχει παραθχει και διανεμηθεί τα τελευταία χρόνια ο πλούτος των εθνών ήταν τέτοιος, ώστε η πείνα, η φτώχεια και οι αρρώστιες αυτές που μπορούν να καταπολεμηθούν, να συνεχίζουν να σκοτώνουν ανθρώπους και κυρίως παιδιά και είναι βέβαιο οτι, αν η κατάσταση συνεχίζει να παραμένει η ίδια οι Ιάσιμες ασθένειες θα εξακολουθούν να κάνουν θραύση.

Και ενώ για όλα αυτά η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, δεν κάνει σχεδόν τίποτε, συνειδητά και αναντίρητα όχι μόνο ανέχονται αλλά και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, είναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκκριση με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα σαρώσει όχι μόνο τις φτωχές αλλά και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν είναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προ κεφαλαιοκρατικά. και έζησε μέχρι σήμερα. Όλος ο πλανήτης είναι μιά γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μην αναγνωρίσουμε τη συντριπτική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών ότι με την επικράτηση της «παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγοράς» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και ότι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση» δεν απαντά στο πρόβλημα. Απλώς το μεταθέτει. Επειδή η πίστη δεν έχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανάμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»: Μπορεί να ξανά στηθεί όρθιο το παρελθόν, αφού ετσι πρόχειρα και αβασάνιστα το πηδάμε και το διαγράφουμε. Αυτή είναι η ουσία των οσων έχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...

Ενώ λοιπόν ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιό μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, όχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα του αναλογούν και στην

παραμικρή προσφορά του, αλλά φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονόματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες εκτός ελάχιστων περιπτώσεων...Γεγονός που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι άνθρωποι και ειδικά οι Νεοέλληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα, τοπωνυμίες και ιδρύματα απ την παλιγγενεσίας και μετά, που νομίζουμε ότι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο είναι ενδεικτικός.

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς, πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, και αναλογιζόμενο το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και την τεχνολογία. Για να μην υποστεί λοιπόν, αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργο του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετώπιζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμής της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση είναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας και κυρίως του κέρδους. Το δυστύχημα όμως είναι ότι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Ετσι ενώ η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό στυλοβάτη:το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της

απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ήταν και παραμένει το
αποπαίδι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα της
ατομικής ιδιοκτησίας, ο επιστήμονας είναι ο πιο άγρια
εκμεταλλευόμενος άνθρωπος. Ακόμα και απ' αυτόν τον χειρόνακτα.
Η κοινωνία των Ανθρώπων, στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει
πολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την
μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η
αναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της
φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης και του πολιτισμού όπως
γράφω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο Η Ελλάδα του Σωκράτη,
του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Είναι και η κοιτίδα
της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του
Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου...και ας προσπαθούν θεοί
και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Ρώμη.
Η Ελλάδα είναι αυτή που απ' το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς,
ως τον Ηρώνα τον Αλεξάνδρεια, είναι αυτή, που τα παιδιά της
σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο
αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, τα πρώτα
όργανα μέτρησης του χρόνου: την κλεψίδα, τον πύργο των
ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόϊ, τις ανιψωτικές
μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπτρα, αλλά και
πολλά, μα πάρα πολλά αλλά πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου
μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου
Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις
της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγο
του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από
τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει
πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία
έπρεπε, να συγγενεύσει με το γένος των των παλαμαώνων του
Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, (το χέρι
ετούτο που λέει ο Βάρναλης), πρακτική γνώση, τέχνασμα). Επρεπε
μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων

δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, ετσι ωστε να γίνει η εφαρμογή της». Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, ετσι ωστε να φανεί η διφυής Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.

Ο Άνθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και στην ποιήση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιο θαυμαστό από τον Άνθρωπο. Αυτός περνά και πέρα απ τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γή, την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέμματα στο πέλαγος, όλα ο πολυμήχανος Άνθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση ότι πράγματι ετσι λειτούργησαν οι λαοί στο γίγνεσθαι αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί, είναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης ότι : «Αν τ άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι Έλληνες βέβαια, δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κατ' εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη γή, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, με τους άλλους λαούς, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι οι Έλληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον

Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Είχαν βαθειά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας, αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας, για αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Έλληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και δραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ:

Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας, περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλεινόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις διωρίγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαϊδας κλπ και ο Προμηθέας έκλεψε τη φωτιά απ τους θεούς και την ξανάδωσε στους ανθρώπους. Οι συνέπειες της πράξης του είναι γνωστές.

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια ανθρωπό-κεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξ ίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί, Ασυριοί, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Έλληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός απ το θεικό) να αναπτύξουν εκείνες τις τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιο ευχάριστη και χαρούμενη στη Γή η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζείν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία

απέδειξαν, ότι η γή είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος, ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νούς», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Μερικές χιλιάδες χρόνια πριν το Νεύτωνα.

Όλα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε ότι, ήδη από τις απαρχαίς του, ακόμα ένας λαός με τέτοιες μυθοθησκευτικές πεποιθήσεις, είχε ήδη μια σαφή κοσμοαντίληψη για τη ζωή, μια τεχνολογία αναπτυγμένη και μια αξιακή αντίληψη για τον Άνθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη.

Όμως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων, για λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε στο στο δουκτικό και τον Μεσαίωνα, που και αυτό το σύστημα παρά τα οσα του καταλόγισε η ανερχόμενη αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλά σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία των ανθρώπων ένα ακόμα βήμα μπροστά. Όπως κάθε εποχή έτσι και ο μεσαίωνας, είχε τα δικά του οξυμένα προβλήματα: συγκρούσεις, πόλεμοι, κατάρρευση των αξιών που βλέπουμε να υπάρχουν και σήμερα στον κόσμο. Όμως όπως πάντα έτσι και τώρα υπήρχε μια δυνατότητα για ανάταση. Και αυτό γιατί οι άνθρωποι πάντα θέτουν προτάγματα και είναι αυτά τα προτάγματα που οδήγησαν την αλλαγή του μεσαιωνικού συστήματος και τον τρόπο ζωής.

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι την ιστορία, όχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλά και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ήταν οι νικητές. Έτσι η εικόνα που μας έχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα, είναι σε γενικές γραμμές πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής, οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που ανάγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προ ιδιοκτησιακής κοινωνίας) που για πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνειδήσεις του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για τα «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού

για την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού γούστου.

Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πύρ το εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντιμετωπίζοντάς τον περισσότερο με την φαντασία και με τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ διαμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών. Η αρχή έγινε το 1740 με το (δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι η σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα απ τη μια και τον «μεσαιωνικό δογματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του απ την άλλη. Στην «Εγκυκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή απ τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των δομών, θεσμών και των ιδεών του.

Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρομαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την πρωϊμη, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των μύθων οσον αφορά τις σταυροφορίες. Ετσι στο φαντασιακό κάθε σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με τα κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.

Ομως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη θεολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο ύστερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση. Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφάνισή του ένας νέος θεσμός: το Πανεπιστήμιο.

Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός απ την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης.

Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις. Στα χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων της επιστήμης και της τέχνης και με την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων. Πόλεων που είναι πιο ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν όχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλλά και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας και της θρησκοληψίας και αργότερα η Βυζιναντολογία.

Αν και ανυπεράσπιστα η Επιστήμη και η τεχνολογία, στο διάβα των αιώνων με οποιαδήποτε μορφή και σχέση με την έμβια ζωή, την ανάπτυξη γενικά και τον άνθρωπο ειδικά. Όπως κάθε τομέας έδωσε και αυτή απλόχερα αυτό που μπορούσε στο κοινωνικό γίνεσθαι Μπορούμε. Αλήθεια να μιλήσουμε για «Χρέος», του πνευματικού ανθρώπου και ειδικά του επιστήμονα; Σαφώς, και μπορούμε. Κάθε άνθρωπος εκεί που τάσσεται έχει χρέος. Πολύ περισσότερο ο επιστήμονας γιατί σε τελική ανάλυση τα πάντα τα εισπράττει για να τα αποδώσει. Στην επιστήμη και την διανόηση το χρέος είναι μεγαλύτερο. Καλείται να πάρει θέση και να «διδάξει», εντός και εκτός εισαγωγών. Τους απλούς ανθρώπους την ζωή και την τέχνη της ζωής.

Τώρα οσον αφορά τον 20ο αιώνα, παρά τα οσα κακά και άσχημα του καταλογίζουμε, όχι μόνο απάντησε σε πολλά προβλήματα που κάθε φορά απασχολούσαν την ανθρωπότητα-τίποτε δεν κινείται χωρίς προσπάθεια και κόστος-και επιπρόσθετα εκτός του οτι έκανε την υποδομή για τον 21ον αιώνα, έθεσε και πολλά **ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ** για το άμεσο και απώτερο μέλλον.

Ιστορικά μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «*cui bono*»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 π.χ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών, που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «*cui bono*» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το :

«Ποιος ωφελήθηκε, αποκόμιζει κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου ή από την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης... Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και αναλυτές έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα, ότι ο πόλεμος, ο οποιοσδήποτε πόλεμος και μορφή πολέμου, είναι συμφυής με την ιδιοκτησία γενικά και κατά περίπτωση ξεχωριστά. Αυτό προκύπτει από τα πινάκια των δικαστηρίων, όπου το 95% και πλέον των υποθέσεων έχουν πυρήνα τους την ιδιοκτησία. Μια παλιά δε συμβουλή του Μακιαβέλι που με τόση ευλάβεια την εφαρμόζει το ιδιοκτησιακό καθεστώς λέει : «ένας ηγεμόνας (ιδιοκτήτης) πρέπει να καταλάβει, πως αν θέλει να διατηρήσει την εξουσία του (ιδιοκτησία του), πρέπει να δρά συχνά ενάντια στην πίστη, ενάντια στη φιланθρωπία, ενάντια στην ανθρωπότητα και κυρίως ενάντια στο Θεό και τη Θρησκεία».

Ο καθένας γνωρίζει για παράδειγμα, ότι καμιά σύγχρονη οικονομία δεν είναι νοητή χωρίς την αναρθολογική «σπατάλη» και συχνά την άμετρη και την αμετροέπεια στην συμπεριφορά του ιδιώτη. Ήδη από τον 18ο αιώνα, οι μοντέρνοι της εποχής, οι πρώτοι διανοούμενοι του αστικού Φιλελευθερισμού, είχαν συλλάβει το ρουσιώδες: η «αρετή» έλεγαν, πάει μαζί με τη φτώχεια και τη στασιμότητα. Αν θέλουμε πρόοδο και ευημερία, θα πρέπει να ξεπεράσουμε τη «μεταφυσική της αρετής» και να αποδεχθούμε την πραγματικότητα των εγωϊστικών πόθων και συμφερόντων του ενός έναντι του άλλου, μα και του συνόλου...

Η μοναδική δύναμη που μπορεί να επεμβαίνει στο παιχνίδι όταν αυτό εγκυμονεί κινδύνους για τις συνολικές ισορροπίες είναι η αστυνομία και η μονόφθαλμη κατά τα άλλα «τυφλή» δικαιοσύνη: η αστυνομία και η δικαιοσύνη σαν «ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών», σαν ασφάλεια που προνοεί για την προστασία του εισοδήματος της κοινωνία των εγωιστών-ανταγωνιστών, είναι τα εργαλεία που προστατεύουν την ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών.

Παράδειγμα: το ότι το τωρινό σκάνδαλο «ziemens» και την εκτεταμένη φοροκλοπή των Ελίτ στη Γερμανία εξιχνιάζεται από τις μυστικές υπηρεσίες του κράτους αποδεικνύει τη βασιμότητα του

γεγονότος. Για τον φιλελευθερισμό και ειδικά για τον Νεοφιλελευθερισμό, δεν μπορεί να υπάρξει ηθικοπολιτική απάντηση στην αιμορραγία των κοινωνικών μας συμβολαίων. Τα μοναδικά του εργαλεία είναι ο πόλεμος, η αστυνομία και η ποινική δικονομία, με άλλα λόγια το κράτος «ασφάλειας» και ο εισαγγελέας δίπλα στο εκτεταμένο μη κράτος της ανασφάλειας και της καθημερινής ανομίας του Νεοφιλελευθερισμού.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνα πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο.

Και αυτό γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο εύκολος, γρήγορος και αποτελεσματικός τρόπος απόκτησης πλούτου, αφού εκτός, από τον υπάρχοντα στοκαρισμένο πλούτο, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την υποθήκη της μελλοντικής για εκμετάλλευση εργατική δύναμη και την αγορά, είναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας, που μπορεί να εμπλακεί σε πόλεμο. Ο αστικό τρόπος κήρυξης και διεξαγωγής του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επ' ωφελεία και όχι εις μάτην...

Μια άλλη αιτία για την κήρυξη ενός πολέμου σε συνδυασμό με τη δύναμη είναι και ο εγωκεντρικός εγωισμός, που με τον πόλεμο εκτός του ότι θα δείξει ακριβώς την δύναμή του, σαν δυνατός, θα πάρει όσα του επιτρέπει η δύναμη τους και όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος. Και ένας ακόμα πιο πρόσθετος λόγος είναι η δόξα και λόγω του πλούτου και η υστεροφημία, που παρακινεί τους ιθύνοντες στον πόλεμο.

Ένα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται και λειτουργεί με βάση το κέρδος, δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατικό. Το κέδρος, που προέρχεται από την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον άνθρωπο, δεν μπορεί να έχει δημοκρατικό περιεχόμενο. Στα λεξικά

Ναι, υπάρχει η λέξη δημοκρατία, όχι όμως και στη ζωή. Γι αυτό και η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Όταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε... Άλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς...και πολλούς λεγόμενους δημοκρατικούς..

Στο σημερινό Αστικό σύστημα, ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη και ενός άλλου ανταγωνιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο από όπου πηγάζουν οι κάθε λογής και μορφής πολέμου.

Έτσι εξηγούνται οι πόλεμοι. Στη εποχή δε, του Νεοφιλελευθερισμού, όπου ο πόλεμος έχει στρατηγικό χαρακτήρα αποτελεί το εργαλείο-όχημα για να επιβληθεί όπως στη Λατινική Αμερική, το Ιράκ, τα Βαλκάνια, το Αφγανιστάν. Κ αυτοί που εκκολάπτονται νέοι πόλεμοι, όπως στο Ιράν και τη Συρία, που μπορούν να εκραγούν και πριν τη λήξη της θητείας του κ Ομπάμα.

Το κεφάλαιο-κρατικό σύστημα είναι που γεννάει τον πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο. Ποιο αιματηρό, ποιο πολύνεκρος, δια βίου αναπήρους και υλικές καταστροφές. Ένα από τα βασικά γνωρίσματα του πολέμου είναι η άρρηκτη σύνδεσή του με την αγορά και τον Θρησκευτικό προσηλυτισμό: Το Εμπόριο είναι ένας από τους βασικότερους συντελεστές του συστήματος και του πολέμου. Με παντοκράτορα το εμπόριο και τον Έμπορο. Ο έμπορος είναι αυτός που διακινεί και δραχμοποιεί τα όποια βιομηχανικά, γεωργικά, βιοτεχνικά, καλλιτεχνικά και εκπολιτιστικά προϊόντα.

Και ενώ είναι τεράστια η συμβουλή του στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι, εκτός του ότι είναι ο προπομπός του πολέμου είναι και καρπωτής, άρα και ο υποκινητής: Ο έμπορος είναι αυτός που προκειμένου να εξασφαλίσει το μέγιστο κέρδος :λέει όμορφα, καλά

και γλυκά λόγια και κάνει, κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις. Συνεπώς ο έμπορος εκτός από προπομπός του πολέμου είναι αυτός που θα καρπωθεί τη Λεία.

Από τους μικρούς και τοπικούς με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής φτάσαμε στους Παγκοσμίους. Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε το 1914 και ο Δεύτερος το 1939. Την αξία αυτών των δύο πολέμων την εισέπραξαν οι ΗΠΑ, χωρίς να σπάσει ούτε ένα κεραμίδι στις ίδιες τις ΗΠΑ, και με ελάχιστο, μα πάρα πολύ ελάχιστο αίμα, σε σχέση με τα εκατομμύρια των άλλων εμπολέμων χωρών του Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως η χώρας μας, οι Ρώσοι, Γιουγκοσλάβοι κλπ.

Τα κεφάλαια του Α! και Β! Παγκοσμίου έδωσαν τη δυνατότητα στις ΗΠΑ να δημιουργήσουν ένα εύρωστο στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα, μέσω του οποίου θέλουν οι ΗΠΑ ο 21ο αιώνας να είναι ο αιώνας Αμερικής, όνειρο των σαξώνων να κυβερνήσουν εις τους αιώνες των αιώνων αυτοκρατορικά την ανθρωπότητα. Αυτό περίπου είναι το περιεχόμενο της Παγκοσμιοποίησης. Συνεπώς όταν μιλάμε για παγκοσμιοποίηση να ξέρουμε τι ακριβώς Εννοούμε!

Αφού μετά την «πτώση του υπαρκτού» το κεφαλαιοκρατικό σύστημα βρίσκεται στη φάση της συγκεντροποίησης, των ήδη συγκεντροποιημένων εθνικών οικονομιών. Οι εθνικές αστικές τάξεις μετά την αποδοχή του Νεοφιλελεύθερου δόγματος δεν είναι πλέον Ισότιμοι Μέτοχοι στο Διεθνές Αστικό Καπιταλιστικό

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ, αλλά **ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ** και διακινητές των ιδεών του Νεοφιλελευθερισμού και την παρά πέρα συγκεντροποίηση του ήδη συγκεντροποιημένου δια μέσω των εθνικών αστικών τάξεων του παγκόσμιου πλούτου. Όσοι αστοί δεν υποτάσσονται στη φωνή της «λογικής» θα τιμωρηθούν ή θα αποπεμφθούν και από υπάλληλο ακόμα...σαν ανεύθυνοι, αιθεροδόμονες ή επικίνδυνοι...

Βέβαια, την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικητές. Πάντα όμως υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ήταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται, καταγράφεται και ερμηνεύεται η **ΙΣΤΟΡΙΑ**. Δεν μας χωρίζουν βέβαια παρά ελάχιστοι αιώνες από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί άνθρωποι

για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν ακόμα, ότι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος λόγου.

Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά μέσα σε αυτόν ήταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ήταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς, και ειδικά γι' αυτούς, είναι η επουράνια Βασιλεία. Αυτή η αντίληψη για τον κόσμο οδήγησε στη συγκρότηση των αυτοκρατοριών.

Ο εδώ-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες του μεσαίωνα ήταν ψεύτικος, ένα κακέκτυπο ζωής, ένα «πεδίο» δοκιμασιών και προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.

Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγο, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, όχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλά να έχουν γνώση γι' αυτές που πέρασα, για οσες καθημερινά ζουν και για οσα πιθανώς θα έρθουν, ετσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου.

Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, απ το φθαρτό στο άφθαρτο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και από την απόγνωση στην ευτυχία, ήταν οι εκάστοτε ηγεμόνες. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ήταν αυτοί που οδηγούσαν τις

συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ήταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα από την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν.

Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ήταν φυσικό ότι οι δικές τους πράξεις, επιτεύγματα ή παραλείψεις, ήταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε, οι ατομικές προσπάθειες να έχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.

Η ιστοριογραφία των θαυμάτων που για αρκετούς αιώνες ήταν αυτή που διδάσκονταν σαν επίσημη ιστορία και των σημείων επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ενα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ήταν και οι ίδιοι και αφορούσε τους μόνο τους ίδιους, του οποίου παιγνιδιού όμως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες είχαν μόνο απέναντι στο Θείο.

Στις συνθήκες αυτές η ηθική ήταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων. Μερικοί από αυτούς έγιναν Άγιοι, καθώς μετέφεραν και εφάρμοζαν τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο βασίλειο του Θεού. Άλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας και τίποτε περισσότερο.

Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με άλλα λόγια.

Και μέσα από αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.????????????????????????????????????

Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής βελτιώθηκαν, αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Όλα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση. Τώρα τη θέση του Θεού στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά.

Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών τις έκανε ο ίδιος ο **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση, καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του στο πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η **ΕΥΘΥΝΗ** απέναντι στην κοινωνία την **ΠΑΤΡΙΔΑ**, την **ΙΣΤΟΡΙΑ** την έχει ο **ΑΝΘΡΩΠΟΣ**.

Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, από όπου αντλούνται δέες, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Έτσι, η ιστορία από έρμαιο και εργαλείο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων.

Η παρακολούθηση-ανάδυση και η ανακάλυψη και η ανάλυση, σωστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα από την κοινή πορεία, έστειλε την

Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο. Οι Έλληνες πρώτοι, οι Ιταλοί, Γάλλοι, Αγγλοι και Γερμανοί πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, όχι στο όνομα της εξασφάλισης μιας επουράνιας αόριστης βασιλείας, αλλά στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάταξης στον 18ο, τον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα που θα διαδεχθεί τον ήδη γέρνοντας προς τη δύση 20^ο Αιώνα.

Έτσι, εκτός από την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την **ΕΡΓΑΣΙΑ** στην **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ**, που αποτελεί την υποδομή του κεφαλαιό-κρατικού συστήματος κοινωνικής παραγωγής και ατομικής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, αναξάρτητα απ την κατάληξη του, ήταν η δεύτερη κοινωνική Επανάσταση, είναι η δεύτερη μετά την πρώτη που σκοπό έχει την επαναφορά τον άξονα της ζωής από την **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ** στην **ΕΡΓΑΣΙΑ**, δεν θα βρούμε στο ιστορικό παρελθόν πιο ανατρεπτική, κοινωνικά και πολιτικά, ιδέα από αυτές τις **ΔΥΟ** κοσμο-ιστορικές εποχές.

Και μια που ο λόγος για την ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. Ο πόλεμος της ανεξαρτησίας στην Αμερική, εγκαινίασε μια εποχή επαναστάσεων-ανεξάρτητα αν οι ΗΠΑ τη χρησιμοποίησαν, αυτή την ανεξαρτησία κατακτητικούς σκοπούς-στο χώρο των αποικιακών αγώνων που έγιναν σε όλο τον κόσμο και ειδικά στις αποικιακές χώρες. Αυτός ο αγώνας έχει ξεχωριστή σημασία και σημαντικά σημεία ανομοιοτήτων και διαφορών με τις Επαναστάσεις που ακολούθησαν. Απ τη μια είχε χαρακτήρα γενικευμένου ξεσηκωμού αποίκων εναντίον μιας μεγάλης αυτοκρατορίας και απ την άλλη ήταν μια επανάσταση εναντίον της Μοναρχίας με σκοπό τη μετάβαση στη Δημοκρατία.

Οι μεγάλες αλλαγές που επέφερε διαμόρφωσαν μια Νέα Κοινωνία, διαφορετική απ τις κοινωνίες της Ευρώπης και όχι μόνο αλλά και σηματοδότησαν μια Νέα εποχή επαναστατικού εθνικισμού, που είχε απήχηση και στον αγώνα για την ανεξαρτησία της Ελλάδας. Αναφορικά η επίδραση της Αμερικανικής Επανάστασης στην Ελλάδα, διαφαίνονται σε κείμενα του Ρήγα Φεραίου, αλλά και στην αλληλογραφία του Κοραή με τον Τζέφερσον

Εδώ βέβαια υπάρχει μια μεγάλη διαφορά σε σχέση με την εξέλιξη της Επανάστασης στην Ελλάδα, αφού η Αμερική είχε ήδη Σύνταγμα, ενώ στην Ελλάδα: Ελέω Αγγλίας τότε και μετά απελευθερωτικά επεβλήθει η απόλυτη Μοναρχία, μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια το 1831, ως την Επανάσταση του 1843 με την παραχώρηση Συντάγματος, και την καθιέρωση της Προεδρευομένης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας με το Σύνταγμα του 1975: Δεδομένα που συμποσούνται σε 144 συναπτά χαμένα πολύτιμα χρόνια!

Και επειδή έγινε πολύς λόγος για την Επανάσταση, που την Κάνουν οι Άνθρωποι το ερώτημα μπαίνει ποιος είναι αυτός ο Επαναστατημένος ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Ο Επαναστατημένος Άνθρωπος «είναι Άνθρωπος που λέει ΟΧΙ. Αρνιέται αλλά δεν παραιτείται» (Α Καμύ), 1955. Αρα ο επαναστατημένος άνθρωπος κατ' αρχάς είναι ένας άνθρωπος, που αμφισβητεί, που αρνείται, που λέει ΟΧΙ και που συνεχίζει να επιμένει στην ΑΡΝΗΣΗ του. Η Κυρίαρχη στιγμή της εξέγερσης του Επαναστατημένου ανθρώπου είναι η στιγμή της συνειδητοποίησης των πραγμάτων μέτρων και σταθμών. Και κάποιες φορές η αρχή του τέλους της ΣΙΩΠΗΣ, της ΑΝΟΧΗΣ, της καταπάτησης δικαιωμάτων, της απαξίωσης και του εξευτελισμού. Η στιγμή της συνειδητοποίησης και η ανυπακοή στην παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με τη λαϊκή βούληση για την άμεση ανατροπή του υπάρχοντος καθεστώτος είναι η βασική και κύρια ευθύνη του ίδιου του λαού. Το Σύνταγμα του 1975 στο τελευταίο άρθρο Γράφει: «Επαφίεται στον Πατριωτισμό των Ελλήνων η ανατροπή του.

Ο Επαναστατημένος άνθρωπος είναι ένας άνθρωπος, που διεκδικεί δικαιώματα, την αξιοπρέπεια, την αξία της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτης ζωής, την Ελεύθερη βούληση και της δημιουργίας. Όλα αυτά μας έρχονται από πολύ βαθιά που κατ' επέκταση σκιαγραφούν την πλατιά Δημοκρατική συνείδηση των Ελλήνων, αφού συναντώνται στην Αρχαία Ελληνική γραμματεία. Για παράδειγμα στον Οιδίποδα επί Κωλονού.

Όμως το δικαίωμα στη Ζωή, στην Ελευθερία, και το δικαίωμα στην επιδίωξη της Ευτυχίας είναι δυνατόν να επιτεφθούν μόνο στην

Ελεύθερη πολιτεία και τη Δημοκρατία στο Δημόσιο και συλογικό χώρο, όπου ο άνθρωπος Ζει και Δρά Ελεύθερα και δημιουργικά και τον «» βίον Λαμπρόν ποιείσθαι». Αυτός δεν είναι άλλωστε ο Μαρξισμός. Η διαλεκτική σύνθεση θεωρίας και πράξης; Σε μια κοινωνία όπου δημιουργεί και παράγει ο Ελεύθερος "άνθρωπος;

Μια ουσιώδη αποψητου Μανιφέστου ειαναι ότι διαχρονικά οι κοινωνίες αλλάζουν κυρίως μα ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. «Η ιστορία όλων των κοινωνιών είναι η ιστορία ταξικών αγώνων». Ο επαναστατημένος άνθρωπος απ τα βάθη του παρελθόντος έκανε το καθήκον του. Γι αυτό και τιμούμε σήμερα του παλιότερους αγώνες, που αποτέλεσαν την υποδομή για τους Νεότερους. Κανένας αγώνας όσο μικρός και ασήμαντος και αν είναι, έχει τη θέση του στο κοινωνικό- οικονομικό γίνεσθαι. Χαμένος αγώνας είναι μόνο αυτός που έπρεπε να γίνει και δεν έγινε.

Απέναντι σε αυτόν τον καταστροφικό παραλογισμό και αυτήν την αδικία του σημερινού συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και την ατομικής κατ' επιλογή κατανομή του. Η συνεισφορά της Επανάστασης που οφείλει να έρθει απ το μέλλον είναι ζωτικής σημασίας για τη συνέχεια της Ανθρωπότητας και της κοινωνίας. Μόνο ετσι δεν θα πάνε χαμένες οι κερδισμένες και θεμελιωμένες και καθιερωμένες α'ξιες του ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα πάρει σάρκα και οστά η ύψιστη άποψη εδώ και αιώνες : «Δικαίωμα στη Ζωή, δικαίωμα στην ελευθερία, δικαίωμα στην επιδίωξη της Ευτυχίας».

Οι «ηγεμόνες»ξαφνικά, έπαψαν να ειαναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός «έθνους», υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες. Οι εθνικοί αγώνες του 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν και οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγό τους και στενή συγγενείς των νέων αντιλήψεων στήριξαν το κοινωνικό

γίνεσθαι με τη δύναμή τους προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.

Βέβαια, και σήμερα ακόμα δεν λείπουν οι «ιστορικοί», που γράφουν όπως παλιά με βάση το «καλό» και «κακό» και με μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού. Και το πιο τραγικό είναι, να θεωρούν ότι είναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν το ανθρώπινο ιστορικά γεγονότα άξια να καταγραφούν ιστορικά. Η ζωή όμως όχι μόνο συνεχίζεται, αλλά και προχωρεί και φτάσαμε στον δικό μας τον 20^ο αιώνα τον αιώνα που πολλοί βιώσαμε το πέρασμά του.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο 20ς ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο 21^{ος} ΑΙΩΝΑΣ

Ο 20ς αιώνας έχει κλείσει οριστικά ημερολογιακά. Συνεχίζει όμως να στοιχειώνει με τις μνήμες και τις πραγματικότητες, που διαδραματίστηκαν στο διάβα του. Αν υπάρχει κάτι που θα κρατήσει άγρυπνη τη μνήμη μας, και σε εγρήγορση το ενδιαφέρον της κοινωνίας των Ανθρώπων, είναι η παρακαταθήκη που άφησε πίσω του αυτός ο ταραγμένος αιώνας είναι α) : η εμφάνιση του καινοφανούς πολιτικού καθεστώ, του ολοκληρωτισμού η εκδοχές του οποίου αποτελούν τόσο ο Ναζισμός, όσο και ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» ο Α! Και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και πολυάνθρωπη αλληλοσφαγής που χρειάστηκε υποστεί η ανθρωπότητα που ανεξίτηλα αφήνει πίσω του αυτός ο ταραγμένος αιώνας και β) η συμμετοχή-καταγραφή της προσωπικής ιστορίας των ανθρώπων, των οποίων παρ' όλο που το πεπρωμένο τους σφραγίστηκε με τη βαρβαρότητα και ανεξίτηλα απ τον ολοκληρωτισμό, βρήκαν τη δύναμη, εστω και με τη θυσία 55 εκατομ νεκρούς και χιλιάδες διαβίου Αναπήρους για να ηττηθεί ο Ναζισμός και μερικές αναίμακτες βελούδινες «επανάστασεις» για να πέσει ο «υπαρκτός».

Ο Γερμανός Φιλόσοφος Τόμας Μάν και πολλοί άλλοι, όπως ο Πανζανελόπουλος αξιολογώντας τη σχέση του Εθνικό-Ναζισμού τη

χαρακτήρισαν θεωρία τον Εθνικό-Ναζισμό θεωρία του Μηδενισμού, ενώ το Σοσιάλ-Κομμουνισμό την ουτοπική προοπτική του μέλλοντος.

Παρ' όλο που έκλεισε ημερολογιακά, Συνήθως κάνουμε ετήσιο αναλογισμό της χρονιάς που πέρασε, της 10ετίας, μα και τους αιώνα που συνεχίζει όμως, να στοιχειώνει τις μνήμες των Ανθρώπων, είναι οι συσσωρευμένες ιστορικές παρακαταθήκες, που κληρονόμησε απ όλους τους προηγούμενους αιώνες και πως αξιοποίησε η ανθρωπότητα αυτόν τον παγκόσμιο υλικό και πνευματικό πλούτο και άφησε πίσω του αυτός ο πολυτάραχος αιώνας.

Ο 20ος αιώνας όχι μόνο οσμωσε, αλλά συμπύκνωσε και εξέφρασε στο έπακρο, όχι μόνο τις έσω καπιταλιστικές αντιθέσεις και οδήγησαν στους δυο Παγκοσμίου Πολέμους. Όμως λόγω της τεράστιας ανάπτυξης των μέσων παραγωγής, έφερε με μεγαλύτερη ένταση στο κοινωνικό κα πολιτικό προσκήνιο και τις κοινωνικές αντιθέσεις. Μα και να ανά στοχαστούμε σαν σκεπτόμενοι άνθρωποι και κοινωνία ποιες είναι αιτίες που υπάρχουν: οι διαρκείς και ασταμάτητοι πόλεμοι και κυρίως αυτές που οδήγησαν στους δυο Παγκόσμιους Πόλεμους, καθώς και το γεγονός ότι ζούμε υπό την απειλή του τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ενός πολέμου που αν το επιτρέψουμε τη φορά αυτή, θα είναι ακόμα πιο καταστροφικός και απάνθρωπος, γι' αυτό κάτι πρέπει να κάνουμε για να τον αποφύγουμε.

Με τη Γαλλική Επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη Εποχή. Ο χιλιόχρονος-και πλέον-Φεουδαρχισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι Ιδέες της προσωπικής Ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ, διαδόθηκαν στην Ευρώπη και εμπνέουν τη Φιλελεύθερη Μπουρζουαζία του 18^{ου} Αιώνα.

Τον πρώτο καιρό δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς από τη μια μέρα στη άλλη τη Νομιμότητα του παλιού καθεστώτος. Και πριν από όλα δεν επρόκειτο παρά για (επανάσταση Δικαστική, για ένα δικαστικό παρλαμέντο, που σκοπό είχε τα δικαστικά καθήκοντα και δικαιώματα). Το γεγονός αυτό στάθηκε αιτία και λόγω του κινδύνου

που διέτρεχε αυτή η επαναστατική πράξη των δικαστών, να μπει στο παιγνίδι και η Τρίτη τάξη. Χωρίς αυτή τη συμμετοχή οι κατακτήσεις αυτές απειλούνταν με αποτυχία, αν αυτή την ιδιόμορφη επανάσταση δεν την στήριζε η λαϊκή επανάσταση και το ήδη υπάρχον προλεταριάτο θα είχε χαθεί. Το μεγαλείο της 14^η Ιουλίου του 1789! Οφείλεται σε αυτήν ακριβώς την υπεράσπισή της.

Σε μια Ευρώπη με οικονομικό λιμό οι μεγάλες ανακαλύψεις των Πορτογάλων και Ισπανών, με πρώτη αυτή του Κολόμβου, του Βάσκο Ντε Γκάμα και αργότερα άλλων Ευρωπαϊκών αποικιακών δυνάμεων Αγγλία, Γαλλία, Ολλανδία, Ιταλία και Γερμανία, ο άνθρωπος βρέθηκε μπροστά στις αληθινές διαστάσεις της Γης. Και ο Γαλιλαίος αργότερα προσδιόρισε και τον τρόπο που αυτή κινείται και η εξασφάλιση μιας τεράστιας ποσότητας χρυσού και πολυτίμων μετάλλων από την Αμερικανική ήπειρο, θεμελιώνει τον Ισπανικό πλούτο και την άνοδο των Ευρωπαϊκών δυνάμεων γενικά.

Το γεγονός αυτό δημιουργεί ένα νέο ερέθισμα που οδήγησε στην επέκταση του ήδη υπάρχον αποικιακό σύστημα, ενώ παράλληλα η μεγένθυση του οπτικού ορίζοντα διευρύνει και την πνευματική ανάπτυξη γεγονός, που οδήγησε στο συμβιβασμό ανάμεσα στην πίστη και τη γνώση με τον Ουμανισμό, ο οποίος διαπνέεται από μια νέα αισιοδοξία και αργότερα την αναγέννηση.

Μπροστά στην πρόοδο των επιστημών και την πολυμαθία, ο χριστιανικός ουμανισμός εγκαταλείπει το συναίσθημα της απειρίας και της αγωνίας και τον αντικαθιστά με το αίσθημα της εμπιστοσύνης. Η αναγέννηση όμως προηγείται κατά πολύ αυτή της χριστιανικής εμπιστοσύνης, δημιουργώντας την ανάγκη για καινοτομίες, για δημιουργία και χαρά, που περιέχει έμφυτα ο άνθρωπος. Δεδομένα που οδήγησαν στη διάσπαση της Θρησκευτικής ενότητας στη Δύση. Η Εκκλησία είναι πλέον ανίκανη να ανανεωθεί από μόνο της. Εθνικές κοινωνικές και Θρησκευτικές ριλοδοξίες και διαμορφωμένες ιδέες ανά τον κόσμο, για τον κόσμο, τον ρόλο του ανθρώπου στα διαδραματιζόμενα γεγονότα και ο πλούτος που από τις κατακτήσεις, υπήρξαν οι βασικές πηγές-κινητήριες δυνάμεις των μεγάλων αλλαγών κατά τον 14^ο και 15^ο αιώνα.

Ο Ουμανισμός δημιούργησε νέες πνευματικές ανάγκες και αυτές υπήρξαν τα βασικά θεμέλια των μεταρρυθμίσεων, που σε λιγότερο από ένα αιώνα άλλαξαν δεδομένα και αντιλήψεις που πριν χρειάζονταν αιώνες. Απ το 1850 είχε ήδη καταληφθεί ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη και το 1860-70 αρχίζει μια κούρσα αποικιακών κτίσεων των Ευρωπαϊκών χωρών, όχι μόνο με σκοπό να κατακτήσουν ότι είχε απομείνει ακατάκτητο, αλλά και πολέμους στο βαθμό που ήταν δυνατόν επανακατάκτηση-αναδιανομή των ήδη κατακτημένων εδαφών ανάμεσά στις αποικιακές χώρες. Παρ' όλο που πλούτος που απέσπασαν από τις αποικιακές κατακτήσεις και η εργασία, των ευρωπαϊκών με την μορφή δουλείας μέχρι του 1850, οι εφυείς ευρωπαίοι κεφαλαιούχοι είχαν αναπτύξει μόνο την ελαφριά βιομηχανία.

Την ίδια εποχή με τον πλούτο που άρπαξαν από τις κατακτημένες χώρες, αρχίζει μια καταπληκτική ανάπτυξη του βιομηχανικού και χρηματιστικού καπιταλισμού, που επιβραδύνθηκε από τις οικονομικές κρίσεις του 1857, και 1864-1886. Η Βιομηχανοποίηση και σε συνέχεια η μηχανοποίηση που προκύπτει από την εκρηκτική πρόοδο της Επιστήμης και της τεχνικής, δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις, έκτος από την αποψίλωση της οικοτεχνίας και της βιοτεχνίας να αναπτυχθεί η μεγάλη βαριά βιομηχανία, η οποία μέσα στις καινούριες συνθήκες και αντιλήψεις της ελεύθερης οικονομίας, βρίσκει τις κατάλληλες συνθήκες που την προωθούν για παραπέρα κατακτήσεις χωρών και ανάπτυξη.

Αυτή είναι η εποχή που αποψιλώνεται η οικοτεχνία και η βιοτεχνία με την ενσωμάτωση στο σώμα της μηχανής των εργαλείων δουλείας του οικοτέχνη και του βιοτέχνη: όπως το βελόνι, πριόνι, μαχαίρι, σφυρί, μυστρί, δρεπάνι, τσάπα και κασμά. Τη φούρκα, τσικρίκι, ανέμη, σαΐτα ψαλίδι και όποιο άλλο εργαλείο, που η ενσωμάτωση προλεταριοποιεί όλα τα κοινωνικό-οικονομικά στρώματα που ασχολούνταν με την οικοτεχνία και την βιοτεχνία, όπως τώρα ο νέο φιλελευθερισμός αποσυνθέτει και προλεταριοποιεί την μεσαία αστική τάξη.

Ισχυρή από το βιομηχανικό προβάδισμα η Αγγλία, γίνεται ο απόστολος των ελευθέρων ανταλλαγών. Η ανακάλυψη των

χρυσοφόρων πηγών στην Καλιφόρνια, Αυστραλία και της Ν
Αφρικής και η εξασφάλιση στοκαρισμένο πλούτο και φτηνή εργατική
δύναμη, έδωσε την δυνατότητα να δημιουργηθεί στην Αγγλία ο
εργατικό τσιφλικάδικος συμβιβασμός με εγγυητή τη Μοναρχία, ότι θα
τηρηθούν οι όροι του συμβιβασμού: προσχωρούν και οι
γαιοκτήμονες στο αστικό σύστημα και τρόπο παραγωγής. Το
γεγονός αυτό, δίνει τη δυνατότητα στους Αγγλούς αστικό
τσιφλικάδες να εφαρμόζουν τις περιφράξεις, που αντί για τους
κολίγους βάζουν τα πρόβατα της ράτσας Μερινός στα κτήματά τους,
που θα εξασφαλίσουν την πρώτη ύλη για την εριουργία.

Οι γαιοκτήμονες σε συνεργασία με το βιομηχανικό κεφάλαιο
επιφράζουν τα κτήματά τους και πετούν τους Κολίγους τους δρόμους.
Η στρατιά των προλεταρίων μεγαλώνει. Αυξάνει ο νομισματικό
έργκος, διευρύνεται το τραπεζιτικό σύστημα που επιτρέπει, όχι μόνο
τη συγκέντρωση των απαραίτητων για τη βιομηχανία κεφάλαια, αλλά
και των αντίστοιχων εργατικών χεριών.

Όμως παρά τα χτυπήματα το 1848 στη Γαλλία και την αποτυχία
των «Χαρτιστών» στην Αγγλία, το εργατικό κίνημα αναπτύσσεται
παράλληλα με την καπιταλιστική άνοδο. Εγινε πράξη αυτό που η
Μαρξιστική θεωρία επιβεβαιώνει, ότι το ίδιο το καπιταλιστικό
σύστημα παράγει τον Νεκροθάφτη του και ας εκθειάζει ο Ανατόλ
Φράνς στο βιβλίο του «Οι Θεοί Διψούν» την Γαλλική Επανάσταση
σαν κοινωνικό-πολιτική και όχι μόνο πολιτική την επανάσταση:

« Ότι ήρθε (λέει) σαν τον κυκλώνα που στην τυφλή του μανία δεν
άφησε τίποτε όρθιο, ισοπεδώνοντας και ξεκαθαρίζοντας το έδαφος,
όπως η μεγάλη Γαλλική επανάσταση», παρομοιάζοντας την
Γαλλική επανάσταση του 1789 με την πρώτη μεγάλη κοινωνικό
οικονομική, που το Δουλοκτητικό σύστημα, «ξερίζωσε και ανέτρεψε
συθέμελα το παλιό σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα
παραγωγής, για να χτίσει στη θέση του το καινούριο. Το νέο
δουλοκτητικό σύστημα ανέτρεψε και εκμηδένισε ό,τι ως τότε
θεωρούνταν κοινοτικό, αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο ανοίγοντας για
την ανθρωπότητα μια νέα εποχή. Την εποχή της ταξικής κοινωνίας.
Το πέραςμα της κοινωνίας των ανθρώπων από την κοινοκτημοσύνη
στα μέσα παραγωγή στην ατομική ιδιοκτησίας και η μετακίνηση του

ΑΞΟΝΑ της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία, ήταν η πρώτη **ΤΑΞΙΚΗ** κοινωνικό-οικονομική **ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ** που άλλαξε συθέμελα τον κόσμο.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΕ ΤΙ ΚΟΣΜΟ ΖΟΥΜΕ; ΚΑΙ ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΙΦΥΛΑΣΕΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Ο 21^{ος} ΑΙΩΝΑΣ;

Όπως είναι ιστορικά γνωστό οι αγγλο-Σάξωνες, επέκτειναν την αποικιακή τους αυτοκρατορία το σύνθημα: «Κάντε τον Κόσμο Αγγλία» και στη δεύτερη θητεία του, ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Μπούς ο Τζούνιορ είπε ότι: «ο 21^{ος} ανήκει στην Αμερική»! Και ας μην ήξερε καν όταν ρωτήθηκε σαν μέλλον υποψήφιος για τις ΗΠΑ που βρίσκεται η τάδε χώρα...!

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι: Την κίνηση της κοινωνίας των ανθρώπων πως γράφω και σε άλλο σημείο, την διέπουν ορισμένοι Νόμοι. Νόμοι οικονομικοί-κατά πρώτο και βασικό λόγω-καθορίζουν τις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις και τα εκάστοτε κοινωνικά συστήματα. Αυτούς ακριβώς τους Νόμους θα πρέπει: να συλλάβουμε, να μελετήσουμε για να εξηγήσουμε την ιστορική πορεία της ανθρωπότητας απ την εποχή που βγαίνει από το σκοτάδι της προϊστορίας μέχρι την εποχή των πρώτων αλμάτων στο διάστημα. Και μέσα σε αυτές τις διαστάσεις να τοποθετήσουμε και την εμφάνιση του Σοσιαλισμού.

Είναι γεγονός ότι η αστική δημοκρατία στην οποία ζούμε, αν την συγκρίνει κανείς με τα δυο προηγούμενα ιδιοκτησιακά-ταξικά καθεστώτα: Δουλοκτητικό και Φεουδαρχία και την συσχετίσει κανείς με το κόστος που πληρώθηκε προκειμένου να επιβληθεί και το ιστορικό της γίνεσθαι μετά την επιβολή της σαν σύστημα, είναι τυπικά «άψογη» και κυρίως δίνει την εντύπωση, ότι η αγκαλιά της αστικής δημοκρατίας, είναι τόσο μεγάλη και τόσο ελεύθερη και τόσο ανεκτική που χωράνε ολοι, μα ολοι **Διψύνχωρίς** διάκριση πολίτες.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟΓΥΜΝΩΝΟΥΝ

ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΟΤΙ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του

Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαραστάθηκεάντιο όμως, για τους Μοναχούς, που ενώ το Βυζάντιο περνούσε δύσκολες στιγμές κινδύνευε, και έπαιρνε αλλοδαπούς επί μισθό προκειμένου να υπερασπιστεί την ύπαρξή του, οι μεν φτωχοί όσοι τολμούσαν και μπορούσαν τρύπωναν στις σπηλιές ή και σε σπήλαια ακόμα, για να αποφύγουν τη σκλαβιά και την επιστράτευση, οι δε της άρχουσας τότε τάξης, που γνώριζαν την αξία της ζωής καταλάμβαναν κάποιο ευάερο, ευήλιο και σκιαρό ύψωμα, όπου μόνιαζαν για να μην τους βρίσκουν εύκολα να τους επιστρατεύσουν και να τους στείλουν όπως όλους τους άλλους να υπερασπιστούν τα σύνορα στην αρχή, σιγά σιγά και ενώ το Βυζάντιο κινδύνευε αυτοί οι χώροι εδραιώθηκαν σε Μοναστήρια και μονές και αργότερα με βάση τα Βυζαντινά χρυσόβουλα τα μοναστήρια, όπως το Αγιο Ορος, η Αγία λαύρα, τα Μετέωρα κλπ. Τα χρυσόβουλα των μονών και των Μοναστηριών υπάρχουν και ισχύουν ακόμα! Και όχι μόνο αλλά και τα αναγνωρίζει το ελληνικό κράτος. Ενδεικτικό παράδειγμα το Βατοπέδι!

Και το πιο τραγικό είναι γεγονός ότι τόσο η Εκκλησία αλλο τόσο και τα Μοναστήρια, εκτός από τα χρυσόβουλα επικαλούνται και τους φεφτάδες του Πατισάχ, που οι Τούρκοι Οθωμανοί έδωσαν σε αντάλλαγμα στο Πατριαρχείο, που όταν ήρθαν τα δύσκολα για το Πατριαρχείο χρόνια, που ήταν μέρος της κατάκτησης, στην πιο κρίσιμη στιγμή για την Ελλάδα και το μέλλον της, για να μη χάσει τα προνόμια, που είχε εξασφαλίσει από τον Μουάμεθ Β!.

Μετά την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορία, για να διατηρήσει τα προνόμια αυτά το Πατριαρχείο, προτίμησε το ΦΕΣΙ από την ΤΙΑΡΑ και ευτυχώς, γιατί αν η εκκλησία δεν έκανε αυτή την επιλογή θα ο καθολικισμός θα είχε αφομοιώσει την ορθοδοξία. Μια πράξη-επιλογή που την πήρε η Εκκλησία και όχι η πολιτική ηγεσία του Βυζαντίου. Μια εκλογή που είχε σαν αποτέλεσμα, όχι μόνο τα 400 και πλέον χρόνια σκλαβιάς και τις Οθωμανικές συνέπειες και κατάλοιπα πολλά από τα οποία βιώματα και σήμερα ακόμα καθώς και τις εκάστοτε διεκδικήσεις με τις γκίζες ζώνες. Και το βασικότερο δεν ξεχνούν ποτέ ότι όλοι οι ερχόμενοι κατακτητές από τα βάθη της Ασίας ότι για αιώνες τώρα κατοικούν επί ελληνικού εδάφους

Αντιγράφω, επί λέξη μερικά από την παγκόσμια ιστορία: «Στην Ελλάδα εμφανίζεται ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης. Οι Ανατολικές επιδράσεις είναι πολυάριθμες: Μεταλλουργία, γλυπτική, αστική συγκέντρωση, η γραφή. Όλα αυτά οι Έλληνες θα τα υποτάξουν στο δικό τους δαιμόνιο. Η περιέργεια που διακρίνει το πνεύμα τους (γιατί ξεράθηκε αλήθεια;), αναζητάει το βάθος των πραγμάτων και θέτει τη βάση της Ευρωπαϊκής Επιστήμης.

»Επεξεργάζονται φιλολογικά είδη (τραγωδία, κωμωδίες, λυρική ποίηση, επιγράμματα), νέους αρχιτεκτονικούς τύπους (ελληνικός Ναός) και ανεβάζουν τη γλυπτική προς τις ανώτερες κορυφές. Το ιδανικό τους για την ελευθερία και η ανεξαρτησία βρίσκει την έκφραση τους στο Αστυ ή την Πόλη.

»Όμως, η φτώχεια της Γης τους είναι ίσως η αιτία αυτής της στενής αντίληψης για την πατρίδα, που οι άνθρωποι της Μητροπόλεως δε καταφέρνουν να ξεπεράσουν και τους κάνει να φθίρονται. Και να διεφθίρονται, διότι επιδίδονται σε εσωτερικές συγκρούσεις και αγώνες.

»Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της ηπειρωτικής αυτοκρατορίας εισχωρεί στη ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα ακτινοβολεί στην Ανατολή, όπου ανθίζουν οι Ελληνο-αστικοί πολιτισμοί. Οι Έλληνες όμως δε καταφέρνουν να κυριαρχίσουν πάνω στα πολιτικά προβλήματα για καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο από τους λιγότερο ανήσυχους-πιο ήρεμους και δραστήριους-Ρωμαίους που θα καρπωθούν την κληρονομιά του Αλεξάνδρου».

Τη Ρωμιοσύνη την διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Η αγροτική αρχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της τάξης πραγμάτων. Μια τάξη πραγμάτων, όπου χαλκεύονταν με τρόπο πολύπλοκο τα δεσμά του ανθρώπου με τη Γη. Αυτόν τον ακατάλυτο ακόμα δέσιμο με τη Γή, Αυτό το επιβεβλημένο, υποτακτικό και αέναο σκύψιμο, συνδεδεμένο και με τη «θέληση» του Θεού, είναι αυτό που στέρησε τον ορίζοντα του ανθρώπου και το εύρος του βλέματος, που γεννά τα όνειρα και τις ανθρώπινες φιλοδοξίες. Αυτό το δέσιμο με τη Γη, που τότε η Γη ήταν το μόνο μέσο παραγωγής και η σύνδεσή του με την θέληση «επιταγή» και του «Θεού» είναι που επέτρεψε στον Χριστιανικό Μσαίωνα να επιβιώσει για αιώνες.

Η δουλεία που έδεσε τον άνθρωπο με τη Γη, επιβλήθηκε και μεταδίδεται, επιβάλεται και διατηρείται με τη διπλή όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή στη Γη και στο Θεό. Στη Ανατολή το Βυζάντιο διαδέχεται και συνεχίζει τη ρωμαϊκή ανατολική αυτοκρατορία και προσπαθεί να ξανά κατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη. Αλλά αν και είναι η πρώτη ευρωπαϊκή δύναμη δεν τα καταφέρνει, γιατί η πλειάδα των αντιπάλων του, οι (Σλάβοι, Αραβες και αργότερα οι Τούρκοι), μαζί με τις εσωτερικές τους αδυναμίες και έριδες και ειδικά η αδυναμία να στρατολογήσει ανθρώπων για την ενδυνάμωση της στρατιωτικής του δύναμης ήταν τα πρώτα σημάδια της παρακμής.

Οι αριστοκράτες που γνώριζαν καλύτερα την αξία της ζωής και τον τρόπο διάσωσης, ήταν αυτοί που πρώτοι άνοιξαν το δρόμο στη Μοναστική ζωή. Σε συνέχεια οι δειλοί, οι φυγόπονοι και οι κεροσκόποι ακόμα. Ήταν αυτοί που προκειμένου να μην επιστρατευτούν στράφηκαν και επάνδρυσαν τον Μοναχισμό. Γι' αυτό ο Μοναχισμός στην αρχή ήταν και για εκατοντάδες χρόνια μόνο αντρικός. Το Βυζάντιο λόγω αυτής της αδυναμίας στράτευσης κατέφυγε στους ξένους μισθοφόρους. Αρχή της παρακμής και σε συνέχεια κατάληψη το 1453, Αλωση της Κωνσταντινούπολης από το σουλτάνο Μουάμεθ Β'. σήμαινε και το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕ ΠΩΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕΣ ΗΤΤΕΣ ΘΑ ΥΠΟΣΤΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΥΠΡΙΑΚΟ ΤΟ 2004.

Ενώ η ηττα είναι ορφανή, νίκη έχει πολλές Μητέρες

Η Παγκόσμια ιστορία και η Νεοελληνική ιστορία διδάσκει ότι οι Έλληνες, είμαστε κατ' ευθεία απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνουν οι αλληπάλληλες και αμοιβαίες εκστρατείες κυρίως ανάμεσα στους Πέρσες και τους Έλληνες. Η πρώτη εκστρατεία των Περσών εναντίον της Ελλάδας. Καταστροφή της Ερέτριας. Η μάχη του Μαραθώνα: νίκη των Αθηναίων υπό τον Μιλτιάδη το 490, στη Σαλαμίνα με τον Θεμιστοκλή το 480 και ένα χρόνο μετά στις Πλαταιές με τον Πausανία. Οι Έλληνες υπαρασπιζόμενοι την ελευθερία τους, εκτός

του ότι κατέρευσαν το μύθο (όπως και στην Αλβανία), που επικρατούσε τότε για το αήττητο των Περσών και του άξονα, η απομάκρυνση της Περσικής απειλής, εστω και προσωρινά, άνοιξε διάπλατα το χώρο και ειδικά το δρόμο του Αιγαίου και τις ακτές της Μικρασίας και έκανε άνετη και ασφαλή την πρόσβαση στον Εύξεινο Πόντο και το βασικότερο, έδωσε τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν στη διάρκεια του «Χρυσού Αιώνα» την ανάγκη της εθνικής ενότητας.

Συνυφασμένη με την εξέλιξη αυτή είναι η οικονομική μεταλλαγή που είχε σημειωθεί προς τη χρηματική οικονομία, γεγονός που σημαίνει ότι οι ανταλλαγές πλέον δεν βασίζονταν στην ανταλλαγή ειδών αλλά στη χρηματιστική δοσοληψία. Δυστυχώς όμως αυτή την εθνική συνείδηση που πρώτοι αυτοί διαμόρφωσαν πολλές αν όχι τις περισσότερες φορές, αρχαίοι και σύγχρονοι Έλληνες την σπαταλίσουμε σε διχόνοιες και αλληλοσπαραγμούς.

Ακολουθεί η δεύτερη εκστρατεία εναντίο της Ελλάδας υπό του Ξέρξη. Ο θάνατος του βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα στις Θερμοπύλες. Η κεντρική Ελλάδα ανοικτή στους Πέρσες. Η αναγνώριση της Περσικής επικυριαρχίας επί των Ιωνικών πόλεων και αυτονομία για όλες τις άλλες ελληνικές πόλεις.

Η Ελλάδα των κλασικών χρόνων, αποτελεί το αναμφισβήτητο Λίκνο του φαινομένου που ακούει στο όνομα «Δυτικός Πολιτισμός». Ενα ιστορικό φαινόμενο, στα θεμέλια του οποίου στερεώθηκαν με τις νίκες των Ελλήνων : στο Μαραθώνα, στις Πλαταιές, στη Σαλαμίνα και στο Μεσολόγγι, στους Νεότερους χρόνους κατά του Ασιατικού Σατράπισμού. Οι πόλεμοι αυτοί και η εξέλιξη των γεγονότων που ακολούθησαν, συνθέτουν την πιο λαμπρή ιστορική περίοδο της Ελλάδας. Στην αρχαιότητα γιατί η νίκη του Μαραθώνα έδωσε τη δυνατότητα σε όλα τα συστατικά στοιχεία του ελληνικού πνεύματος να αναπτυχθούν πλέον ανεμπόδιστα και να αποτελέσουν την ατμομηχανή του Δυτικού πολιτισμού.

Τα ιδανικά των Ελλήνων για την Ελευθερία και την ανεξαρτησία στην αρχαιότητα βρίσκουν την έκφρασή τους στο Αστυ ή την Πόλη. Όμως η «πόλη» παρακμάζει και αναζητούν ένα Νέο ιδανικό και ένα Νέο πολιτικό σύστημα. Τότε ο Μακεδόνας Βασιλιάς Φίλιππος Β', διευρύνει σημαντικά το Βασίλειό του, οικοδομεί τη στρατιωτική του δύναμη. Το γεγονός αυτό καθιστά τον μακεδόνα βασιλιά την ισχυρότερη δύναμη της Ελλάδας, μια δύναμη που συνδέει-παντρεύει τον Μακεδονικό με τον ελληνικό πολιτισμό.

Η Νίκη στο Γρανικό ποταμό. Κατάκτηση της Μ. Ασίας. Απελευθέρωση των Ιωνικών Πόλεων. Κατάληψη της Τύρου, της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και του Ανατολικού Ιράν, οριοθετεί την Αλεξανδρινή επικράτεια με αποκορύφωμα την θεμελίωση-χτίσιμο της Αλεξάνδρειας. Όταν ο Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της Ηπειρωτικής αυτοκρατορίας εισχωρεί στην ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα αντινοβολεί στην Ανατολή, όπου ανθίζουν οι ελληνιστικοί πολιτισμοί. Οι κατακτήσεις του και οι πόλεις που κτίσε (πάνω από εβδομήντα) είναι η αιτία-εργαλείο του εξελληνισμού της Ανατολής. Μια από τις σπουδαιότερες σημασίες του έργου του είναι το άνοιγμα του δρόμου και της ξάπλωσης της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και του χριστιανισμού.

Οι διάδοχοί του παίρνουν τον τίτλο του βασιλιά' γέννηση των ελληνιστικών κρατών. Η Αίγυπτος υπό τους Πτολεμαίους οι Λαγίδες με πρωτεύουσα την Αλεξάνδρεια, η Ασιατική Ανατολή υπό τους Σελευκίδες, πρωτεύουσα η Σελεύκεια και η Μακεδονία υπό τους Αντιγονίδες με πρωτεύουσα την Πέλλα.

Η Ελλάδα πάντα ζωντανό πνευματικό κέντρο. Η οικονομία καταστραμμένη απ τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς μεταξύ των Πόλεων και των διαδόχων. Η μετανάστευση προς τη Ρώμη. Οι Έλληνες όμως όπως στην Αθηναϊκή, έτσι και στην αλεξανδρινή περίοδο, δεν τα καταφέρνουν να κυριαρχήσουν πάνω στα πολιτικό κοινωνικά προβλήματα για πολύ καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο αυτό απ τους λιγότερο ανήσυχους Ρωμαίους, που θα καρπωθούν την αρχαία και την Αλεξανδρινή κληρονομιά.

Πάνω στα ερείπια της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου, χτίζονται τα **ελληνιστικά κράτη** και ο ανταγωνισμός αρχίζει ανάμεσα στους στρατηγούς. Αποτέλεσμα: οι εκκλήσεις προς τους Ρωμαίους, επιτρέπουν στους κληθέντες να παρεμβαίνουν σαν διαιτητές... Σαν διαιτητές στην αρχή και σαν κατακτητές μετά. Η ισχυρή πλέον ρωμαϊκή αυτοκρατορία υπήρξε και αυτή θύμα μιας μακράς εσωτερικής αποσυνθετικής πορείας και κυρίως απ την αξίωση του Καρακάλα να παγκοσμιοποιήσει το ρωμαϊκό δίκαιο.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία στη δύσης είναι νεκρή. Τη διαδέχεται μια πλειάδα από μικρά βαρβαρικά βασίλεια-κράτη ασταθή με σύνορα αβέβαια, όπου η Βησιγοθηκή δύναμη και μετά η Φράγκικη έχουν την πρώτη θέση. Ενθουσιασμένοι απ το μεγαλοπρεπές ελληνό-ρωμαϊκό οικοδόμημα, οι βάρβαροι ονειρεύονταν μια παγκόσμια ηγεμονία. Τη νέα αυτή «παγκοσμιοποίηση» θα την πραγματοποιήσει στο γνωστό τότε χώρο ο Χριστιανισμός.

Τη Ρωμιοσύνη διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Αλλά ο πάπας της Ρώμης, με κοσμική εξουσία περιορισμένη, αναζητάει έναν ισχυρό προστάτη ικανό να επαναφέρει την τάξη στη Δύση. Κάνει συγκυριαρχία με τον Καρλομάγλο.

Το τέλος της αυτοκρατορίας της Δύσης στα 476, δεν εξαφάνισε την αυτοκρατορική ιδέα: ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου διατήρησε τις απαιτήσεις του επί όλων των παλιών ρωμαϊκών εδαφών και οι Γερμανοί αναγνώριζαν-θεωρητικά τουλάχιστον-τα κυριαρχικά του δικαιώματα. Έτσι μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η ιδέα μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο.

Η Δυτική κοινωνία, με πολιτικό και ιδεολογικό μόνο εξοπλισμό τον χριστιανισμό, οδηγείται στον Μεσαίωνα, (με χαρακτηριστικό γνώρισμα το κυνήγι των Μαγισσών) και σε συνέχεια στον Φεουδαρχισμό. Στην αρχαιότητα η ανθρώπινη μυϊκή-δύναμη: εργασία αποτελούσε την κυριότερη πηγή παραγωγική δύναμη-ενέργεια και η Γη την μόνη βασική υποδομή πάνω στην οποία επενδύονταν η μυϊκή και πνευματική παραγωγική δύναμη στο τότε κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Η αγροτική αρχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της νέας τάξης πραγμάτων, όπου χαλκεύονται με τρόπο πολύπλοκο τα δεσμά της υποταγής του Ανθρώπου στο Θεό, και πιο έντονα του ανθρώπου στον άνθρωπο καθώς και τα άρρηκτα για αιώνες δεσμά του με τη ΓΗ.

Στην αρχαία Σπάρτη, οι δούλοι ή εἰλωτες ήταν κρατική ιδιοκτησία. Μετά την κάλυψη των κρατικών αναγκών, για την αξιοποίηση της μυϊκής και πνευματικής δύναμης των δούλων, το κράτος τους παραχωρούσε με κλήρο στους πολίτες, με μόνο το δικαίωμα της χρησιμοποίησής τους. Ο πολίτης δεν είχε το δικαίωμα να απελευθερώσει ή να σκοτώσει τον κλήρο του. Είχε όμως το δικαίωμα να τους βασανίζει και να χρησιμοποιεί τις γυναίκες και τις κόρες τους.

Η **δουλεία επικρατεί** και διαδίδεται με τη διπλή της όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή. Στην Ανατολή το **Βυζάντιο**, συνεχίζει τη ρωμαϊκή-ανατολική αυτοκρατορία στην οποία αυτοκρατορία συμπεριλαμβάνεται και η Κύπρος και προσπαθεί να επανακατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη.

Στο τέλος του 10ου αρχές 11ου αιώνα αναρθώνεται η Μακεδονική δυναστεία. Ανακαταλαμβάνετε η Σιλεσία και η Συρία. Το γεγονός αυτό εξασφάλισε τα βυζαντινά δικαιώματα στην Ιταλία. Ο Βουλγαροκτόνος καταστέλλει τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών στην Ασία και η Βουλγαρία προσαρτάται στο Βυζάντιο. Το Βυζάντιο ισχυρό από στρατιωτική άποψη και δύναμη, κράτος συγκεντρωτικό, καλοδιοικημένο. Το εμπόριο ευημερεί. Υπάρχουν όμως εσωτερικοί δυσοίωνοι παράγοντες. Η αγροτιά θύμα των εξελέξεων της μεγάλης ιδιοκτησίας στη ΓΗ. Κρίση στη στρατολογία αντρών, προσφυγή στους μισθοφόρους. Μπροστά στην αναρχία που μεγαλώνει τη Μακεδονική δυναστεία την διαδέχεται η δυναστεία των Κομνηνών.

Αλλά, αν και είναι η πρώτη ευρωπαϊκή δύναμη ο μεγάλος αριθμός των αντιπάλων (Σλαύοι, Αραβες και Τούρκοι) σε συνδιασμό με τις εσωτερικές έριδες και αδυναμίες κυρίως οργανωτικές θα επιφέρουν σιγά σιγά την παρακμή.

Κάθε μέρα που περνά οι θεολογικές διαφορές ανάμεσα στην Ανατολική και τη Δυτική Εκκλησία μεγαλώνουν. Σχίσμα μεταξύ ορθοδόξων και καθολικών. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας. Οι δύο Εκκλησίες κάνουν προσηλυτισμό ανεξάρτητα η μια από την άλλη. Υπό την επιρροή του Βυζαντίου, αρχίζει ή αποστολή Ιεραποστολών. Επιτυχία των ορθοδόξων στον προσηλυτισμό των Σλαύων, με τον Κίριλο και Μεθόδιο. Ακολουθεί η ήττα στη (Φρυγία) από τους Τούρκους. Ένα γεγονός που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό όχι μόνο το αδυνάτισμα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, αλλά αν δεν πάρει τα κατάλληλα μέτρα και η τύχη της αυτοκρατορίας μπαίνει υπό κρίση.

Η Μουσολμανική εξάπλωση είναι κεραυνοβόλα. Μέσα σε έναν αιώνα, το Ισλάμ κατακτά μια περιοχή, που απλώνεται απ τα σύνορα της Ινδίας μέχρι τη Μεσογειακή Ευρώπη. Σαν να μην έφταναν οι Τούρκοι, το 1202-1204, ενώ η 4η Σταυροφορία για την οποία Σταυροφορία ο Πάπας ζήτησε έστω και αργά «ΣΥΓΝΩΜΗ», ξεκινά εναντίον της Αιγύπτου, τελικά με προτροπή των Βενετών στρέφεται εναντίον του Βυζαντίου και το 1204 καταλαμβάνουν οι σταυροφόροι την Κωνσταντινούπολη και δημιουργούν την Ανατολική αυτοκρατορία του Βαλβδουΐνου της Φλάνδρας. Για 40 περίπου χρόνια παύει να υπάρχει η Βυζαντινή αυτοκρατορία και επανασυγκροτείται το 1261. Αυτό το αδυνάτισμα δίνει τη δυνατότητα στους Τούρκους το 1288-1326 να ιδρύσουν το Οθωμανικό κράτος στη Μ. Ασία από τον Οσμάν 1ο. Το 1354, περνάει στην Ευρώπη. Το 1365 καταλαμβάνουν την Αδριανούπολη και τη Θράκη και τα Χριστιανικά κράτη των Βαλκανίων (Σερβία Βουλγαρία πληρώνουν φόρο υποτέλεια). Οι Τούρκοι απειλούν την Ουγγαρία και το Βυζάντιο. Το 1452 ο Μουάμεθ 2ος, δίνει εντολή και χτίζεται το φρούριο στο ευρωπαϊκό έδαφος στο Βόσπορο και το 1453 ολοκληρώνεται άλωση της Κωνσταντινούπολης απ το ίδιο και το 1456 καταλαμβάνεται και η Αθήνα. Η Κωνσταντινούπολη γίνεται πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορίας μετονομαζόμενη σε Ιστανμπούλ.

Το πέραςμα απ το Αιγαίο, το Λίκνο του πολιτισμού των Μητροπόλεων, στη θάλασσα των Σκυθικών φυλών, τον Εύξεινο Πόντο, όπου άνθισαν οι ελληνικές αποικίες και μεγαλούργησε ο ελληνισμός. Από το Βόσπορο που αποτελούσε το γεωγραφικό όριο ανάμεσα στους δύο διαφορετικούς κόσμους: την Ευρώπη του Ανθρωποκεντρισμού και την Ασία της Δεσποτείας ήθελε να διαβεί τώρα και να κατακτήσει ο Μουάμεθ ο 2ος χτίζοντας το φρούριο στο ευρωπαϊκό έδαφος. Διαμετρικά αντίθετη ως προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς του ελληνισμού, η διάβαση του Βοσπόρου.

Αυτή η Τούρκικη φεουδαρχική βάρβαρη δύναμη, από την ημέρα που πρωτοεμφανίστηκε στην Ευρώπη, για αιώνες τώρα, είχε ενθρονιστεί στη καρδιά του αρχαίου κόσμου και κρατούσε κάτω από την κτηνώδη δύναμη, τις πιο ξακουστές χώρες του αρχαίου κόσμου, τις πιο εύφορες και πιο όμορφες και γεωστρατηγικής σημασίας περιοχές του Πλανήτη ΓΗ.

Χωρίς να έχουν δική τους αντίστοιχη ιστορία, έχουν σφετεριστεί τα ιστορικά ονόματα: όπως της Κωνσταντινούπολης, της Νίκαιας, της Νικομήδειας της Καισάριας κλπ, θέτοντας και κρατώντας υπό την κατοχή της, χωρίς η ίδια να έχει επίγνωση του γεγονότος, τη μισή παγκόσμια ιστορία... Οπουδήποτε και αν πήγαν, μια τεράστια κηλίδα αίμα άφηναν πίσω τους. Οπου και αν Απαπλώθηκε η κυριαρχία τους μέσω του εκλαμισμού εξαφανίζονταν ο δυτικός πολιτισμός.

Αυτά πριν ακόμα από τις γενοκτονίες του 1908, 12 του 20-22, τα Σεπτεμβριανά στην Κωνσταντινούπολη, η πρώτη και δεύτερη εισβολή του «Αττίλα», μια αρχή και ιστορία που σταθερά, παραμένει αναλλοίωτη στον πυρήνα της: Το πολιτειακό σύστημα της ασιατικής Δεσποτείας που, αιώνες τώρα κυριαρχεί με τη βία στο χώρο της καθ' ημάς Ανατολής, στο ιστορικό λίκνο της Ευρώπης, που ενώ παραμένει ξένο στοιχείο στις αξίες εκείνες, οι οποίες διαμόρφωσαν την ιστορική φυσιογνωμία της Ευρώπης, υπήρξαν και εξακολουθούν να υπάρχουν δυνάμεις παλιά η Αγγλία και τώρα οι ΗΠΑ, που όχι μόνο στήριξαν την διατήρηση της Οθωμανική αυτοκρατορία, αλλά και της εξασφαλίζουν την ύπαρξη κάθε φορά που οι κατακτημένοι λαοί διεκδικούσαν την εθνική τους Ανεξαρτησία όπως από το 1821 και εκατό χρόνια μετά οι Έλληνες και πολλοί άλλοι λαοί της περιοχής.

Τόσο ο Οσμάν ο 1ος, πολύ περισσότερο ο Μουάμεθ ο 2ος, γνώριζαν πολύ καλά ότι σαν λαός, δεν είναι αυτόχθονες-ιθαγενής, αλλά κατακτητές στο χώρο της πρώην Βυζαντινής αυτοκρατορίας που κατέκτησαν. Από την επόμενη της κατάληψης της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, οι Τούρκοι ξέρουν ότι είναι κατακτητές σε ένα ξένο έδαφος και ότι ο χώρος αυτός δεν τους ανήκει.

Στο υποσυνείδητο των Τούρκων, την επομένη της Αλωσης της Πόλης έχει καταγραφεί ότι είναι κατακτητές, και, ότι σαν κατακτητές κάποια μέρα, εστω και ύστερα από αιώνες θα τους ζητηθεί να εγκαταλείψουν τα κατακτημένα εδάφη, γι' αυτό και η συμπεριφορά τους είναι συμπεριφορά κατακτητή.

Και όπως κάθε κατακτητής για να εδραιώσει τη θέση του αναζητούσε συνεργάτες και εσωτερικά ερείσματα και στηρίγματα. Συνεργατές που θα πρέπει έναντι προνομίων, τίτλων και αξιωμάτων να αναλάβουν να πείσουν τους αυτόχθονες κατακτημένους λαούς, ότι στο εξής αυτή θα είναι η μοίρα τους και ως εκ τούτου πρέπει, όχι μόνο να την ανεχθούν σαν γεγονός αναμφισβήτητο την κατοχή, αλλά και να την αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα. Αυτός άλλοστε είναι ο ρόλος της όποιας μορφής συνεργάτη. Το φαινόμενο αυτό το ζήσαμε της συνεργασίας και των «προθύμων» για συνεργασία και προδοσία, το ζήσαμε σε όλο του το μεγαλείο στη διάρκεια της κατοχής. Και στις στραυροφο και αργότερα

Βέβαια, η Θρησκεία με βάση την ιστορία του Ισδραήλ. Μια ιστορία που συν το χρόνο έγινε η θρησκεία τους: Ο Αβραάμ εγέννησε, τον Ισαάκ και ο Ισαάκ τον Ιακώβ και ειδικά το κεφάλαιο της Γέννησης, για λόγους του δεν είναι του παρόντος. Μια ιστορία που οι ίδιοι έγραψαν και ο χριστιανισμός αποδέχθηκε: το σύμπαν και κυρίως «τη Γη, τη θάλασσα και τον αέρα και τα εν αυτοίς» τα έκανε-τα έπλασε ο θεός και αφού αυτός τα

έπλασε ανήκουν σε αυτόν. Συνεπώς ο χριστιανισμός και οι εκπρόσωποι του Θεού στη Γη, είναι οι αναμφισβήτητοι κύριοι νομής και ιδιοκτήτες στη «Γη, τη θάλασσα, τον Αέρα και τα εν αυτοίς».

Σαν μονοθεϊστές και οι Οθωμανοί, γνωρίζουν πολύ καλά όχι μόνο τη δύναμη, αλλά και την ικανότητα του κλήρου, να καταπραΐνει τον πόνο και τη λύπη, να αποφορτίζει την θρησκεία και την αγανάκτηση και μέσω της απορόφησης την υποταγή και την υποδούλωση. Να αμβύνει το δίκαιο και το δικαίωμα του υπόδουλου και κυρίως να τον ποδηγετεί: να κάνει το μαύρο άσπρο και τελικά να μετατρέψει τον κατακτημένο πολίτη σε υποτακτικό και υπάκουο του κατακτητή.

Ο τελευταίος βασιλιάς των Ρωμαίων, θα στευθεί με υποχρεωτική άδεια του Σουλτάνου Μουράτ στο Μυστρά και όχι στην Κωνσταντινούπολη, όπως γίνονταν με τους άλλους βασιλείς. Όταν επέστρεψε στη Βασιλεύουσα με τις καταλιάνικες γαλέρες, η Βυζαντινή αυτοκρατορία είχε περιοριστεί στην Κωνσταντινούπολη, την προποντίδα, μερικά νησιά και την Πελοπόννησο. Μετά τη Στέψη του ζήτησε την άδεια από το Δόγη να στρατολογήσει τοξότες από την Κρήτη για τη προσωπική του φρουρά. Και γνωρίζοντας οι μέρες της Κωνσταντινούπολης ήταν πλέον μετρημένες, αν δεν εξασφαλίσει συμπαράσταση απευθύνθηκε στον Πάπα Νικόλαο Δ' για βοήθεια.

Η χριστιανική Δύση, για να στείλει βοήθεια στην Κωνσταντινούπολη, ο Πάπας έθετε σαν όρο την Ένωση των δύο Εκκλησιών. Γνωρίζοντας αυτόν τον όρο ο Αυτοκράτορας, πρότεινε ο ίδιος την ενεργοποίηση των διαταγμάτων για την Ένωσης των Εκκλησιών, που είχαν ήδη υπογραφεί στη Φλωρεντία, προσβλέποντας σε αυτήν σαν σανίδα σωτηρίας, παρά τις αντιδράσεις των ανθενωτικών υπηκόων του, που προτίμούσαν το «Σαρίκι» απ την «Τιάρρα». Όσοι δέχθηκαν την Ένωση μαζεύτηκαν στο Ναο της του Θεού Σοφίας ενέπεμψαν δέηση προς το Θεό και μνημονεύσαν τον Πάπα και τον εξόριστο Πατριάρχη Γρηγόριο. Συμφώσαν ότι όταν περάσει ο κίνδυνος, θα συνέλθουν οι ειδικοί των δύο Εκκλησιών και θα εξετάσουν αν κάποιο σημείο δεν «είναι απολύτως σύμφωνο με την ορθή πίστη να το διορθώσουν»

Πρώτος ανάμεσα στους πολλούς ανθενωτικούς που προτίμησαν το Σαρίκι αντί την Τιάρρα, ήταν ο **μοναχός** Γεώργιος-Γενάδιος Σχολάριος, τον οποίο ο Πορθητής έχρησε Πατριάρχη-εθνάρχη των Ελλήνων για αυτήν του τη στάση και ο φιλόσοφος Γεώργιος Πλήθων που συμβούλευσε τον αυτοκράτορα να στηριχθεί στο ελληνικό στοιχείο και να αγνοήσει τους ενωτικούς.

Οι μεγάλες ανακαλύψεις Ποτρογάλων και Ισπανών, τοποθετούν τον άνθρωπο μπροστά στις πραγματικές διαστάσεις της Γής, ενώ παράλληλα ο πλούτος αυτών των ανακαλύψεων δημιουργεί μια μεγάλη πνευματική αναστάτωση. Αναζητώντας τον συμβιβασμό ανάμεσα στην πίστη και η γνώση, ο Ουμανισμός διαπνέεται από μια ανεπαισθητή καινούρια αισιοδοξία. Μπροστά στην πρόοδο των Επιστημών και την πολυμάθεια, ο χριστιανικός ουμανισμός εγκαταλείπει το αίσθημα της απειρίας και της αγωνίας και το αντικαθιστά με ένα αίσθημα εμπιστοσύνης. Όμως η εξαίσια Αναγέννηση προηγείται αυτής της εμπιστοσύνης, της ανάγκης της καινοτομίας για χαρά και δημιουργία. Οι μεταρρυθμίσεις προκαλούν το τέλος και την οριστική διάσπαση της ιερουργικής ενότητας στη Δύση.

Είναι γνωστός ο ρόλος των Βυζαντινών λογίων και οι προτάσεις που έκαναν προς τους ηγέτες του Βυζαντίου για τις μεταρρυθμίσεις που έπρεπε να γίνουν, για να μην οδηγηθεί το Βυζάντιο στην παρακμή και την πτώση. Το ίδιο γνωστός είναι και ο ρόλος

των λογίων φυγάδων στην άνθηση των σπουδών στη Δύση και η συμβολή τους στον Ουμανισμό και την Αναγέννηση.

Η Ανατολική Εκκλησία είναι ανίκανη να ανανεωθεί «αφ' εαυτής»: Εθνικές, κοινωνικές και θρησκευτικές φιλοδοξίες και ιδέες υπήρξαν ήδη οι πηγές των μεγάλων μεταβολών κατά τους 14ο και 15ο αιώνες. Ο ουμανισμός δημιουργεί καινούργες πνευματικές ανάγκες: και αυτές ακριβώς οι ανάγκες υπήρξαν τα βασικά θεμέλια των μεταρρυθμιστών που, σε λιγότερο από έναν αιώνα θα κατακτήσουν όλη σχεδόν την Ευρώπη.

Μετά την κατάκτηση και την αποδοχή του «Σερακιού» αντι της «Τιάρας» το βασικό-κυρίαρχο στήριγμα των κατακτητών ήταν το Πατριαρχείο και ο εκάστοτε Πατριάρχης. Το Πατριαρχείο, κατά τους όρους της κατάκτησης, ήταν η αρμόδια πνευματική, διοικητική αλλά και δικαστική αρχή απέναντι στους χριστιανούς. Αποτελούσε το λεγόμενο μιλέτ των χριστιανών-γκιαούρηδων.

Το Πατριαρχείο ήταν δομικό στοιχείο της κατάκτησης. Περιείχε τον συγκεκριμένο τρόπο άσκησης της Οθωμανικής κυριαρχίας επί των Χριστιανών. Οι υπόδουλοι χριστιανοί ήταν πεδίο άσκησης αυτής της κυριαρχίας. Απ' την άλλη μεριά η κατάκτηση ήταν όρος ύπαρξης του ρόλου και της λειτουργίας του ίδιου του Πατριαρχείου. Αυτός ο ρόλος και αυτές οι λειτουργίες (και εξουσίες) δεν ήταν νοητές χωρίς την κατάκτηση. Ήταν ο όρος ύπαρξης του ίδιου του Πατριαρχείου, χάρη στα εκκλησιαστικά, πολιτικό-διοικητικά, οικονομικά και δικαστικά προνόμια που οι οθωμανοί του είχαν παραχωρήσει.

Αλλωστε και το ίδιο Πατριαρχείο στο πέραςμα του χρόνου, ουδέποτε αμφισβήτησε τους απορρέοντες απ' τον κατακτητή ορους-γνωστή η σκληρή καταπολέμηση εκ μέρους του Πατριαρχείου των διαφωτιστών και εθνεγερτικών ενεργειών των προεπεναστατικών διαφωτιστών. Γνωστός: ο αφορισμός του Αλέξανδρου Υψηλάντη και των επαναστατών απ' τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' με το ξέσπασμα της Επανάστασης το 21, γνωστή και η πλήρης απόρριψη της αυτοκεφαλίας του 1833, που την επέβαλε όμως ο Φαρμάκης.

Για να μην έρθουν αμέσως μετά την κατάκτηση σε σύγκρουση με τους κατακτημένους αυτόχθονες λαούς και ειδικά τους εδαφοκτήτες Ελληνες, οι Οθωμανοί κατακτητές έδειξαν μια υπέρμετρη ανεκτικότητα στην παράλληλη συμβίωση των διαφορετικών εθνοτήτων που αποτελούσαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία που ήδη κατέκτησαν. Όταν τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν και να αμφισβητείται απ' τους κατεχόμενους λαούς η κατάκτηση. Η αμφισβήτηση αυτή έβγαλε στην επιφάνεια το στρατιωτικό και οικονομικό ξεχαρβάλωμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η διαπίστωση αυτή ανάγκασε την ηγεσία να αναζήτηση έναν μεγάλο ισχυρό και ικανό σύμμαχο, που με αντάλλαγμα την παραχώρηση της κηδεμονίας θα εγγυηθεί την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η χώρα απ' την οποία η οθωμανική αυτοκρατορία ζήτησε την προστασία της εδαφικής της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Την εποχή εκείνη η Μ Βρετανία κυβερνούσε στα κύματα και στην αποικιακή της αυτοκρατορία δεν έδυε ο ήλιος. Ήταν η εποχή που ο κάθε Βρετανός στρατιώτης την ώρα που σκότωνε έναν αυτόχθονα άποικο βροντοφώναζε «Κέντε τον κόσμο Αγγλία». Ήταν η εποχή που είχε ήδη διαμορφωθεί το αγγλό σαξωνικό σύνδρομο για την αγγλό σαξωνική κυριαρχία του Κόσμου.

Το σύνδρομο αυτό στο χώρο της Νότιο-Ανατολικής Ευρώπης και την Ευρασία στηρίζονταν σε δυο βασικούς άξονες α) να ΜΗΝ μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείου, γιατί θα έκλεινε ο δρόμος για τις Ινδίες και β) να ΜΗΝ μικραίνει η αυτοκρατορία από επαναστάσεις των

αυτοχθόνων λαών και ειδικά των υποταγμένων Ελλήνων, που ήταν οι φυσικοί κληρονόμοι του εδάφους που κατείχε η αυτοκρατορία, έστω στο χώρο που κατείχε το Βυζάντιο πριν την πτώση της Κωνσταντινούπολης.

Όλος ο Δυτικός κόσμος δέχεται ότι στην Ελλάδα εμφανίστηκε ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης. Και στους νεότερους χρόνους οι Έλληνες κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας με την ανεξάντλητη ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, υπερασπίστηκαν την αρχαία πατρογονική κληρονομιά και αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαίων Ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου.

Η Ελληνική Επανάσταση του 21, αποτελεί τον μεγαλύτερο σταθμό της Νεοελληνικής ιστορίας αλλά και της Ευρώπης. Ο Εθνικό-κοινωνικό-απελευθερωτικός αγώνας των προγόνων μας απ την μία μεριά έδειξε τη ζωτικότητα των Ελλήνων και απ την άλλη έβγαλε στην επιφάνεια το ξεχαρβάλωμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας που μέχρι τότε θεωρούνταν μια απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα.

Η πρωτοπορία της Ελληνικής Επανάστασης ήταν οι Αστοί. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία, όλοι όσοι ανήκαν στην «Εταιρεία του Ρήγα» ήταν Αστοί. Το ίδιο έγινε και αργότερα. Οι ιδρυτές της «Φιλικής Εταιρείας» ήταν οι πιο πολλοί Εμποροι και Καραβοκύρηδες. Όλα σχεδόν τα κείμενα των πιο επιφανών αγωνιστών, μας πληροφορούν πως ο εθνικό απελευθερωτικός αγώνας, στο προ επαναστατικό του μέρος ήταν έργο κυρίως των εμπόρων και εμπορό ναυτικών. Είναι απόλυτα επιβεβαιωμένο ότι η Αστική τάξη μπήκε επικεφαλής και αυτή προετοίμασε ιδεολογικά και υλικά των αγώνων της εθνικής ανεξαρτησίας. Το ίδιο βέβαια είναι ότι πολλοί κοτζαμπάσιδες και ο Κλήρος, όταν έμαθαν τους σκοπούς των «Φιλικών», όχι μόνο αντέδρασαν στα σχέδιά τους, αλλά και προσπάθησαν στο Μοριά και αλλού να εμποδίσουν τον Εθνικό Ξεσηκωμό.

Χαρακτηριστική είναι η προκήρυξη του Αλέξανδρου Υψηλάντη που από το Ιάσι της Ρουμανίας στις 24/2/1821, που απευθυνόμενος στα μέλη της «Φιλικής Εταιρείας» τους καλούσε αν οπλιστούν και να συνδράμουν με τα παρακάτω λόγια:

Αδελφοί της εταιρείας των φιλικών

Εφθασε τέλος πάντων η ποθητή εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτειλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της εύδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου Συνεταίροι! Εδείξατε, ότι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν διαμόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξε τώρα ότε ο βαεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπερ την δύναμίν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, οι δε μεταγενέστεροι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονόματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταίους της ευδαιμονίας των. Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821. Αλέξανδρος Υψηλάντης.

Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Είναι γεγονός ότι η Αστική Τάξη στην οποία απευθύνεται ο Υψηλάντης, δεν μπόρεσε να λύσει τα πιο ζωτικά και φλέγονταν προβλήματα που αντίκρισε απ την πρώτη ακόμα μέρα του ξεσηκωμού, δεν σημαίνει ότι δεν ήθελε. Εμεινε στα μέσα του δρόμου όχι βέβαια από «κακή πρόθεση». Υποχρεώθηκε από τις τότε οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες και σχέσεις που επικρατούσαν, τις αντιδράσεις των ανώτερων Κληρικών και κοτζαμπασάδων και κυρίως από τις ξένες επεμβάσεις : Τρεις ήταν οι βασικοί λόγοι για τους οποίους έκανε συμβιβασμούς και υποχωρήσεις. α) Οι προοδευτικοί Αστοί μετά τη δολοφονία του Ρήγα, ήταν ακέφαλοι, γιατί δεν μπόρεσαν να αναδείξουν έναν αρχηγό με πανελλήνιο κύρος β) Μετά που κηρύχθηκε η Επανάσταση στη Μολδαβία και το Μοριά η «Φιλική Εταιρεία», που ήταν ο κινητήριο μοχλός του αγώνα, έχασε τους συνδετικούς κρίκους της οργάνωσής της, με αποτέλεσμα να χάσει τον ριζοσπαστισμό που απαιτούσε οι εποχή και τα προβλήματα: Απελευθερωτικά, πολιτικά και κοινωνικά που είχε βάλει ο Εθνικός ξεσηκωμός και γ) ενώ στο απελευθερωτικό σκέλος λειτούργησε σωστά και αποτελεσματικά, έκανε βαρεία στο πολιτικό-κοινωνικό της πρόγραμμα. Ετσι ύστερα από λίγο με διάφορες Ιντριγκες την ηγεσία την πήραν οι Φαναριώτες, οι Κοτζαμπασάδες, ο Κλήρος και οι μαγαλό εφοπλιστές.

Με το που πήραν την ηγεσία οι φαναριώτες σε συνεργασία με τον Κλήρο, τους Κοτζαμπασάδες και τους εφοπλιστές, για να στακίσουν το λαϊκό κίνημα, να απομακρίνουν από τις θέσεις κλειδιά στην εξουσία τους Φιλικούς και να αλλιώσουν το αστικό-κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης. Για το σκοπό αυτό αναζήτησαν στηρίγματα, συμμάχους και οι πιο άσπονδοι «σύμμαχοι» της Επανάστασης ήταν η Αγγλία. Οι μετά απελευθερωτικές ελληνικές ηγεσίες για να εξασφαλίσουν το θώκο της εξουσίας, πρόσδεσαν την Ελλάδα στο πολιτικό και γεωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας. Η Ελλάδα μπήκε στην Κλίνη του Αγγλικού Προκρούστη.

Το Μεσολόγγι κράτησε δυο πολιορκίες του Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ, αλλά εγκαταλείφθηκε από την τότε ελληνική κυβέρνηση, έπεσε από την πείνα που το καταδίκασαν ανόητα οι Ελληνικές κυβερνήτες, που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους. Το Μεσολόγγι και ο δαυλός του Καψάλης επιβεβαίωσε την απόφαση των Ελλήνων, όχι μόνο να απελευθερωθούν αλλά και να δημιουργήσουν την κρατική τους οντότητα στα απαράγραπτα δικαιώματα των κατεχωμένων από τους Τούρκους κατακτητές ελληνικών εδαφών. Η νύχτα της 10ης Απριλίου 1826 με τις χιλιάδες νεκρούς και τις αδυσώπητες μάχες της ΕΞΟΔΟΥ, είναι το κορυφαίο εθελοντικό εθνικό ολοκαύτωμα που άνοιξε το δρόμο για τη Λευτεριά.

Ήταν επόμενο αλλά ανώφελο, να αιφνιδιασθούν οι Μέτερνιχ και ολη η συμμορία των αυτοκρατόρων και βασιλιάδων της Ευρώπης και να στραφούν με μανία εναντίον της ελληνικής Επανάστασης, που όχι μόνο με συμβουλές και προτροπές για συντριβή της, αλλά με έργα και βοήθεια στους Τούρκους. Να την πνίξουν εν τη γεννέσει και να διατηρήσουν την τουρκική αυτοκρατορία άθικτη, για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας, αλλά κυρίως να ανακόψουν, στραγκαλίσουν την εξέγερση των λαών που ο Ρήγας καλούσε σε αγώνα. Τα ανακτοβούλια και ειδικά η Πήλη, πήραν σοβαρά υπ' όψη τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του Μεσολογγιού : «Ελευθερία ή Θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο»

Σε όλα τα Συνέδρια και Συναντήσεις τους απ το Λαϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ, μέχρι το 1827 κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του Ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον μόνο

σύμμαχο και συμπαραστάτη που είχαν τότε τα επαναστατικά κινήματα ήταν η Ρωσία, που για δικούς της λόγους πολέμωσε ακατάπαυστα την Οθωμανική αυτοκρατορία.

Αδιάψευστα είναι τα προσωπικά βιώματα του Κολοκοτρώνη, μα και η δημιουργία απ τον ίδιο του «ρουσικού κόμματος» που διαμόρφωσαν την πεποίθησή του ότι το «Ξανθό Γένος» ήταν η μοναδική απ τις Μεγάλες Δυνάμεις στην οποία μπορούσε να προσβέπει με εμπιστοσύνη το αγωνιζόμενο για την εθνική του ανεξαρτησία Γένος.

Η ρωσοφιλία αυτή του Κολοκοτρώνη εδραιώθηκε, όταν, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του υπηρεσίας στα Επτάνησα, είχε την ευκαιρία να βιώσει ο ίδιος τις θετικές συνέπειες από την εκεί σύντομη ρούσικη παρουσία: την οκταετία (1799-1807) που τα Επτάνησα είχαν υπαχθεί, σαν προτεκτοράτο, υπό το ρωσικό στέμμα που συμπίπτει χρονικά με τη αποκαλούμενη φιλελεύθερη φάση της βασιλείας του Ρώσου τσάρου Ελέξανδρου Α'.

Είναι η εποχή εκείνη που η Ρωσία δημιούργησε την «Επτανησιακή Πολιτεία», το πρώτο αυτόνομο Νεοελληνικό κρατικό μόρφωμα, οι επήκοοι του οποίου είχαν υπαχθεί υπό το καθεστώς μιας μετριοπαθούς συνταγματικής κυβέρνησης. Η «Επτανησιακή Πολιτεία», ήταν ένα αυτοτελές κομμάτι που η Ναπολεόντειος Γαλλία κατάργησε τις συνταγματικές ελευθερίες στα Επτάνησα όταν το 1807 πέρασε υπό τη γαλλική κατοχή.

Εμπνευστής και πρωτεργάτης αυτού του μακραίωνου πόθου για απελευθέρωση και λευτεριά ήταν ο Εθνομάρτυρας Ρήγας Φεραίος. Με το «καλύτερα μιας ώρας ελεύθερης ζωής...» Ο Ρήγας δεν αρκέστηκε μόνο στην θεωρητική διατύπωση αυτού του πόθου όταν με τον «Φούριο» καλούσε τους λαούς της οθωμανικής αυτοκρατορίας: «Ν ανάψουμεν μια φλόγα, σε όλη την Τουρκιά, να τρέξει από το Μπόσνα και ως την Αραπιά». Κήρυγμα κι άμεση επαναστατική πράξη κι αιματηρή ο «Θούριος» προστάζει τους σκλάβους:

«Να σφάξουμε τους λύκους, που τον ζυγόν βαστούν και Χριστιανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν». Και όταν οι κεραίες του πιάνουν την συνταρακτική είδηση ότι υπάρχει μυστική συνενόηση ότι η Αυστρία και η Ρωσία συμφωνούν για τη διάληψη της οθωμανικής αυτοκρατορίας, ο Ρήγας το κάλεσμα αυτό το επένδυσε με τον χάρτη την περίφημη «Χάρτα» του Ρήγα. Τα όνειρα των Ελλήνων

Ο Χάρτης αυτός είναι το σημαντικότερο ίσως έργο του Ρήγα. Με τον χάρτη αυτό ο Ρήγας ήθελε να δείξει, με την ακατανίκητη και αδιάψευστη ευγλωτεία της γεωγραφικής εικόνας, το μεγαλείο και την έκταση του αρχαίου και σύγχρονου Ελληνισμού. Να θυμίσει όλες τις δόξες του. Πολέμους, νίκες και ήττες εναντίον των βαρβάρων φυλών όπου δίπλα στο νέα ονόματα διατηρούσε -έγραφε και τις αρχαίες ονομασίες και τα όποια περιστατικά) για να γεμίσει με περηφάνια το Ραγιά, που καλούσε να του μάθει-δείξει τι είχε και τι έχασε και να του εμψυχήσει τη θέληση και την ορμή να τα ξαναποκτήσει.

Με τον χάρτη ο Ρήγας, δεν ήθελε να κάνει επίδειξη τις γεωγραφικές του ικανότητες, αλλά να δείξει παραστατικά πόσο μεγάλη ήταν η πατρίδα τους για την οποία καλούσε τους Νεοέλληνες να αγωνιστούν. Και ο χώρος που απεικόνιζε ο χάρτης: Αρχιζε από τα Καρπάθια και το Δούναβη, έφτανε ως την Κρήτη και απλωνόταν από την Αδριατική και ο Ιόνιο ως τον Εύξεινο Πόντο και τη Βιθνία της Μικράς Ασίας.

Αυτό μπορεί να μας φαίνεται κάπως, αλλά η δημιουργία της εθνικής συνείδησης και η βούληση για ελεύθερο ελληνικό κράτος, πάνω σε αυτή την διακδίκηση στηρίχθηκε. Αυτά τα απaráγραπτα εδαφικά δικαιώματα επικαλέστηκε και πρόβαλε για διεκδίκηση προς τους Νεοελλέηνες ο Βάρδος της Ελευθερίας. Το όνειρο αυτό, τα οράματα και οι

ελπίδες ενώ βρήκαν την θεωρητική έκφραση στα κηρύγματα του Ρήγα, και, ιδεολογική υλοποίηση στην μεγάλη ΙΔΕΑ, που συνεχιστής της ήταν ο Ιωάννης Κωλέτης.

Ο Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο της Ηπείρου, μαθητής του Καϊρη απ τον οποίο μύηθηκε στη Φιλική Εταιρία. Διατέλεσε υπουργός εσωτερικών και πολέμου και σε συνέχεια ο πρώτος Πρωθυπουργός της Ελλάδας.

Τα οράματα αυτά και οι ελπίδες μετά την πρόσδεση της Μαυροκορδάτικης ηγεσία στο οικονομικό και γεωστρατηγικό αρμα της Αγγλίας, αν δεν έγινε προσπάθεια να ξεχαστούν υποτιμήθηκαν σε αδικαιολόγητο βαθμό, όταν οι Αγγλοι συνεργαζόμενοι με το Φανάρι επέβαλαν τον διαβόητο Μαυροκορδάτο αρχηγό του αγγλικού κόμματος και Βασιλιά τον Οθωνα και ενταφιάστηκαν απ το Βενιζέλο, ακριβώς εκατό χρόνια με τη Μικρασιατική καταστροφή. Και έκλεισε-διασκεδάστηκε οριστικά με εκείνη την περίφημη δήλωση του Βενιζέλου ότι: «εθνικά δίκαια δεν υπάρχουν, υπάρχουν μόνο συμφέροντα»! Λές και η εδαφική διεκδίκηση δεν σημαίνει συμφέροντα;

Και παραγράφηκαν με τη βαρύγδουπη δήλωση του Ανδρέα Γ. Παπανδρέου: «οτι δεν διακδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε»! Να όμως που κάνει φτερά ενα ακόμα μεγάλο κομμάτι του Ελληνισμού η Κύπρος. Την συγκυριαρχία στο Αιγαίο και ο Σέρ Ντεκτάς που το έπαιζει Αλή Πασάς! Και την συναίνεση απ την σημερινή ηγεσία για την ένταξη της Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίς στο μεταξύ να έχουν λυθεί τα οποια μικρά ή μεγάλα Ελληνό-Τουρκικά προβλήματα.

Με τα συνθήματα και τα κηρύγματα του Ρήγα, που έβαλε με σαφήνεια τα χωροταξικά όρια των διεκδικήσεων απ τους Τούρκους κατακτητές. Τα κηρύγματα αυτά περιείχαν τόσο δίκαιο, δυναμική και πιστικότητα, που εκτός απ τους Τούρκους προβλημάτισε και τους Αγγλους εγγυητές και τοποτηρητές της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Επιβεβαίωση της δυναμικής των κηρυγμάτων και των συνθημάτων του Ρήγα, αποτελεί το γεγονός ότι ανησύχησε και αυτός ακόμα ο Ντολτογιέβски λέγοντας το 1876, εκείνο το περίφημο. «Σήμερα έχει η Ρωσία συνειδητοποιήσει ότι η Κωνσταντινούπολη μας ανήκει... και σήμερα είναι αδύνατο να είναι οι Έλληνες οι αποκλειστικοί κληρονόμοι του Βυζαντίου για να συμπληρώσει: «θα τους έπεφτε πάρα πολύ, αν τους επιστρέπαμε να κληρονομήσουν ενα τόσο σπουδαίο σημείο της Υδρογείου».

Τώρα πλέον η υπόδικη και υπόλογη συντηρητική Αγγλία για τις τύχες των υπόδουλων λαών για πεντακόσια και πλέον χρόνια τυραννικής δεσποτείας, δεν είναι απλώς μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου. Είναι αυτή που ρυθμίζει και πρωτοστατεί για τα πάντα που έχουν σχέση με την ύπαρξη, τη διατήρηση και την ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα το Σεπτέμβρη του 1815, ιδρύεται η πιό απαίσια και βαβραρική συμμαχία. Όλοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό και στόχο να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική Επανάσταση και ο,τι απόμεινε ζωντανό απ τα χτυπήματα που της έδωσε πρώτος ο Ναπολέων και η δημιουργημένη πλέον αστική τάξη της Γαλλίας.

Πρα' ολο που η Επανάσταση δεν εξάγεται, μόνο αυτοφυής μπορεί είναι και να λέγεται Επανάσταση, ο διμέτωπος και πολύχρονος αγώνας του Ναπολέοντα και της αστικής τάξης ενάντιον της απολυταρχίας της Ευρώπης, απ τη μιά μεριά και τους λαούς απ την άλλη συντόμευσε κατά πολύ τη ζωή της απολυταρχίας. Ο Ναπολέων χωρίς να το θέλει επιτάχυνε τις εξελίξεις και τον ξεσηκωμό των λαών, κυρίως των σκλαβωμένων του Ιταλικού στην Αυστρία και του ελληνικού στην Τουρκία κλπ.

Τα δεδομένα αυτά ταρασσουν τον ύπνο των απολυταρχικών καθεστώτων της Ευρώπης και ειδικά της άρχουσας τάξης της τουρκίας που την περιέλουζε το σύνδρομο του κατακτητή. Του κατακτητή που κάποια μέρα πρέπει να εγκαταλείψη τα κατακτημένα εδάφη.

Η Τουρκία μετά τη μάχη του Ναυαρίνου, και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας κατάλαβε-πείστηκε ότι για να διατηρηθεί εδαφικά η αυτοκρατορία, δεν έφταναν πιά τα όπλα, δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι όποιοι ικανοί μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνιση των Ελλήνων, για να μην οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί, αλλά και να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, την μόνο τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει απ τους Ρώσους, που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Αυτή είναι η στιγμή που οι Τούρκοι διαπιστώνουν ότι στο εξής, δεν θα μπορούν από μόνοι τους να συγκρατήσουν την θέληση και την ορμή των Ελλήνων για επαλευθέρωση των κατακτημένων εδαφών και λύτρωση των υπόδουλων Ελλήνων στους Τούρκους. Η διαπίστωση αυτή αναγκάζει την τούρκικη ηγεσία μπροστά στον κίνδυνο που διαγράφεται στον ορίζοντα να μην αρκείται πλέον στις προφορικές εγγυήσεις για αμοιβαία στήριξη ή στη μερική ταύτιση συμφερόντων. Η τουρκική ηγεσία έχει επίγνωση ότι είναι κατακτητής. Και σαν κατακτητής γνωρίζει τους κινδύνους που διατρέχει. Προκειμένου να σωθεί αποδέχεται την αγγλική επικυριαρχία, ταυτίζει την γεωστρατηγική της πολιτική με αυτήν των Αγγλων. Προσχωρεί εν λευκώ στο αγγλικό πολιτικό-Γεωστρατηγικό Κονσόρτσιουμ.

Η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων, και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες α) να διατηρηθεί η Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική Παλιγγινεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπασση εδαφών απ την αυτοκρατορία και γ) για κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας της οποίας αυτή η Αγγλία ήταν φύλακας άγγελος, προστάτης και εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας.

Για να διατηρηθεί το *statoy*s της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η Αγγλία σε όλα τα Ανακτοβούλια, Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827, πάντα κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και όποιου άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο και από αυτόν ακόμα του Μέτερνιχ τον έπαιζε η «φίλτατη» Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του. Σε αντάλλαγμα την εποχή εκείνη το μόνο ζητούμε απ την Κουρκία ήταν το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης.

Οι Έλληνες το 21, από ένα σημείο και μετά, δεν συνεργάζονταν με φίλους και παίκτες, αλλά με σαφείς και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ είχαμε εχθρικά κοινό-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα της λέξης Παλιγγινεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη Εθνικό-Απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων απ τους Τούρκους ελληνικών εδαφών, αφόρμιζε και πολλαπλασίαζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τάραζε τον ύπνο των Αγγλων και Τούρκων ήταν η λέξη «Μεγάλη Ιδέα» και ειδικά μετά την Ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1827 και την ήττα της Αρμάδας.

Και όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν για την Πύλη και η προοπτική της κρατικής οντότητας διαγράφονταν στο ορίζοντα, η Αγγλία άλλαξε στρατηγική. Αναζήτησε και Έλληνες πλέον ενεργούς συνεργάτες, στηρίγματα και συμπαραστάτες. Συνεργάτες αποφασισμένους να παίξουν το δικό της παιχνίδι ακόμα και εις βάρος της Επανάστασης. Και να πρώτος, ο Διαβόητος Μαυροκορδάτος, ο διώχτης του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών στην υπηρεσία των Αγγλων. Η πρώτη κίνηση προσφοράς του Μαυροκορδάτου προς τους Αγγλους, ήταν στις πιο κρίσιμες στιγμές που περνούσε η Επανάσταση απ το «Στρατηγικό» του δαιμόνιο. Έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον Ναυτικό Σκούρτη, που λίγο έλλειψε να καταστραφεί ολόκληρη η Επαναστατική προσπάθεια.

Συνήθως χρησιμοποιούμε τον όρο: «Το βαθύ κράτος της Τουρκίας» ότι είναι αυτό που αποφασίζει για τα πάντα, ξεχνώντας ότι στο «βαθύ κράτος της Τουρκίας την πρώτη θέση στο τραπέζι των όποιων συζητήσεων και ειδικά για τα θέματα εδαφικής ακεραιότητας και τις διακρατικές σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας οσον αφορά την Ελλάδα, για οσους έχουν διαβάσει σε βάθος την ελληνό-τουρκική ιστορία ξέρουν ότι οι Έλληνες, ποτέ δεν είχαν απέναντί τους τους Τούρκους, αλλά τους άσπονδους «φίλους» και «υποκριτές» Αγγλους «συμμάχους», που το 1827, μέχρι τον Μάρτιο του 1947 που εγκατέλειψαν ηττημένοι απ την Ελλάδα και μετά στο όποιο τραπέζι διαπραγματεύσεων είχαν τους Αμερικανούς που διαδέχθηκαν τους Αγγλους.

Και καλά οι Τούρκοι, αφού απειλούνταν με όλο τους το «δίκαιο» προκειμένου να σώσουν κάτι που δεν τους ανήκει, προσδέθηκαν με το αζημίωτο οι εκάστοτε ηγεσίες της στο Αγγλικό γεωπολιτικό αρμα. Εμεις όμως, οι μεταπελευθερωτικές Ελληνικές ηγεσίες το 21 και μεταπελευθερωτικά το 1944, για πιο λόγο εθελοντικά σφυχτοαγκαλιαστήκαμε με την ιμπεριαλιστή Αμερική, δύναμη «μεγάλη» βέβαια, αλλά εχθρική για την χώρας δύναμη; Και ιστορικά και χωροταξικά τα συμφέροντα της Ελλάδας ήταν διαμετρικά αντίθετα αυτά αυτά της Αγγλίας. Και αυτό γιατί, η Αγγλία δεν ήταν μόνο ο διπλωματικός αρωγός και εκπρόσωπος της Τούρκίας, στις όποιες διαφορές της Ελλάδας με την Τουρκία, αλλά και ο εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας. Το ίδιο και μάλιστα χειρότερα συμβαίνει και σήμερα με τις ΗΠΑ.

Ετσι κάθε φορά που διαμορφώνονταν κάποια δεδομένα και η Ελλάδα με μπροστάρη το Λαϊκό κίνημα, δημιουργούσε τις αγωνιστικές εκείνες προϋποθέσεις σε σημείο να πάρει τις τύχες στα χέρια της, να αυτοκαθοριστεί και να καταλήξει μόνη της σε αποφάσεις, πάντα κάτι «συνέβαινε» και αυτή η πορεία διακόπτονταν βίαια και όχι πάντα απο την ικανότητα του αντιπάλου.

Βαβαιά σε παρόμοιες περιπτώσεις δεν έλειψαν και ενέργειες των αντιπάλων όπως: τα Εμπάρκο, οι Απολεισμοί και οι περίφημες Νότες και κυρίως οι διχασμοί που έντεχνα τους καλλιεργούσαν οι ξένοι και πρωροστατούσαμε και Εμείς για την εφαρμογή του διχασμού στην πράξη.

Όπως είναι γνωστό ο διχασμός λειτουργεί με ένα μαθηματικό τρόπο. Η διάδοση και η αποδοχή του αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο, ενώ η αποσιώπηση και η εξάλειψή του με μαθηματικό. Οι Διχασμοί εκτός του ότι πολώνουν, προκαλούν τις μεγαλύτερες αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις στο λαό Και επειδή η εξομάλυνση των αντιθέσεων είναι δύσκολη, εξακολουθούν να λειτουργούν σε βάθος χρόνου και μετά την εξάλειψη των λόγων που τον προκάλεσαν. Γι αυτό και το «διαίρει» και «βασίλευε» είναι

ένα απ τα πρώτα καλύτερα και αποτελεσματικότερα ατού στην Διπλωματία των Μεγάλων.

Κάθε φορά λοιπόν, που οι λαϊκοί αγώνες έφερναν επιτακτικά στο τραπέζι τα εθνικά και οποια αλλα προβλήματα για λύση, κάτι επικίνδυνο για τους επικυρίαρχους και τους υτόπιους ομοτράπεζους, σαν απ τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη ιστορία, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε ευθεία γραμμή και κυρίως προς την ίδια κατεύθυνση, με στόχο να παραμείνει η Ελλάδα του σήμερα και αύριο. Να μην ανανεωθεί η ηγεσία οι θεσμοί και κυρίως να μην επεκταθεί χωροταξικά.

Πάντα ύστερα από ένα απότομο ή απρόσμενο ανέβασμα του αγώνα (οπως αυτό της κατοχής), ακολουθεί μια πτώση, σαν να πρέπει να μείνει η Ελλάδα για άγνωστους για το λαό λόγους, περιορισμένη στα υπάρχοντα όρια συρρικτωμένη και κυρίως ξεκομμένη απ τον ίδιο το λαό, για να μπορεί ετσι να ελέγχεται οχι μόνο πιο εύκολα αλλα και πιο αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται για να μην δημιουργεί ανησυχίες και «επικίνδυνους πειραματισμούς» και αναζητήσεις έξω απ τα υπάρχοντα κάθε φορά δεδομένα. Να μή γίνει «πονοκέφαλος» κανενός κέντρου και ειδικά σε αυτούς που την ελέγχουν οικονομικά και γεωστρατηγικά, μα και των Ελλήνων που συνέπταν τα συμφέροντά τους με αυτά των κάθε φορά επικυρίαρχων. Μαλιστά ο τελευταίο εκτός από όλα τα αλλα πλεονεκτήματα που κληρονόμησε απ την προκάτοχο Αγγλία απαίτησε και του παραχωρήτηκε και η ετεροδικία.

Και επειδή ο όρος ετεροδικία σημαίνει, να έχει το δικαίωμα ο επικυρίαρχος να αυθαιρετεί, να παραδιάζει όρους, να προεκείνει τους όρους αυτοβούλως, να κλέβει εθνικού θυσαιρούς και να δολοφονεί ακόμα και η χώρα που έχει αποδεκτει την ετεροδικία να μην έχει το δικαίωμα να τιμωρήσει τον φτέχτη, και αυτόν τον εγκληματία ακόμα για τα αδικήματα που διέπρατξε. Χαρακτηριστική είναι η δολοφονία του Έτρατηγού Σαράφη, που ο δολοφόνος του, δεν δικάστηκε για το έγκλημα που διέπραξε στην Ελλάδα αλλα στην Αμερική. Αντιλαμβάνεται συνεπώς ο καθένας, το κόστος που πλήρωσε η Αρχουσα τάξη της Ελλάδας εκτός από τα 21, και πρόσφατα για να καταλάβει και να διατηρηθεί στην εξουσία: Δεκέμβρης, Εμφύλιος, διχωτόμηση της Κύπρου, Κωσταντινούπολη το Σεπτέμβρη, Χούντα των συνταγματαρχών και ο τόπος αυτός εξακολουθεί να παιδεύεται ακόμα απ τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική ανεξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, δημοκρατία και ελευθερία.

Βέβαια, γνωστά πράγματα ολα αυτά, απο τα επίσημα στοιχεία που στο μεταξύ ήρθαν στο φώς (απ τους ίδιους τους μεγάλους, αλλα και από εσωτερικές πηγές και το συγνώμη του Προέδρου Κλίτον...) για να επιβεβαιώσουν αυτό που ο λαός ενδόμυχα πίστευε μα και εξακολουθεί να πιστεύει, οτι τελικά η κακοδαιμονία της Ελλάδας οφείλεται στο γεγονός οτι η ελληνική ηγεσία, δεν μπόρεσε τελικά να αποφύγει τις «παγίδες» που κάθε φορά της έστηναν οι κατά τα αλλα αγαπητοί και φίλτατοι σύμμαχοι Άγγλοι για εκατόν είκοσι χρόνια και τις ΗΠΑ μετά τη συνενάισει πάντα των ιδίων. Ολα αυτά είναι γνωστά, αλλα δεν μπορεί κανείς να πάψει να τα θυμίζει. Να τα λέει και να τα ξαναλέει.

Εμας τους απλούς ανθρώπους, δεν μας πείθουν τα επιχείματα, οτι τότε ολα τα καθόριζαν οι μεγάλες δυνάμεις οι ξένοι. Και οτι εμείς σαν μικρή και ανώριμη νεοσύστατη χώρα και δεν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά. Επρεπε προκειμένου να ξερδίσουμε «κάτι» να συμβιβαστούμε με τα τότε δεδομένα. Και οποιός είπε οτι τα τότε δεδομένο επέβαλαν να πέσει το Μεσολόγγι; Ποιός το οδήγησε στην πτώση το

Μεσολόγγι οι ξένοι ή οι ελληνικές κυβερνήσεις; Αν οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν προσχωρούσαν οικειθελώς στο γεωπολιτικό αρμα των Αγγλων, που τα συμφέροντα τους ήταν όχι μόνο διαμετρικά αντίθετα με αυτά της Ελλάδας, αλλά και ταυτόσημα με αυτά της οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας η Αγγλία ήταν εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητάς της, δεν συνεργούσαν να πέσει το Μεσολόγγι, αλλη θα ήταν η πορεία του αγώνα και αλλη η τύχη των Ελλήνων παλιά και τώρα.

Και θα ήταν, γιατί η ελληνική Επανάσταση σαν αστική, εκτός απ το απαλευθερωτικό της σκέλος είχε και ένα ευρύτατο κοινωνικό περιεχόμενο. Ένα περιεχόμενο που το στήριζε όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστές και εθελοντές συμπαρατάσεως, όπως ήδη το είχε κάνει στέλνοντας τα πιο αξιόλογα παιδιά της.

Ετσι δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες: Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλεϋ, ο Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο Βύρον Μπάυρον.

Απ τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς ως το δημιουργό της εφημερίδας του Μεσολογγιού «Ελληνικά χρονικά» του Ελβετού Μάγερ, είναι μεγάλος ο κατάλογος των αγωνιστών της ελευθερίας που πολεμώντας χάθηκαν μαζί με τους Ελληνες για λευτεριά και πρόοδο. Όταν όμως με τις μηχανοραφίες της συντηρητικής και υπόλογη στη συνείδηση των λαών του κόσμου Αγγλία, οι ελληνικές κυβερνήσεις οδήγησαν το Μεσολόγγι σε πτώση ήταν επόμενο να αναρωτηθούν που τελικά θα οδηγηθεί η Επανάσταση με τά την πτώση του Μεσολογγιού και είχαν δίκαιο.

Η ελληνική Επανάσταση σαν Αστική δεν ήταν μόνο απαλευθερωτική, αλλά και κοινωνικό-Απαλευθερωτική. Το κοινωνικό περιεχόμενο της ελληνικής Επανάστασης, συγκινούσε όλη την τότε προοδευτική ανθρωπότητα και ειδικά την Αστική Τάξη της Ευρώπης. Η βοήθεια που πρόσφερε η Ευρώπη στην Ελλάδα, ήταν η πρώτη πράξη Αστικής ταξικής αλληλεγγύης.

Αν δεν έπεφτε το Μεσολόγγι ο Εθνικο-απαλευθερωτικός αγώνας δεν θα οδηγούσε και αγωνιστές ακόμα στην απαγοήτευση και κυρίως δε θα είχε Νενέκους, προδότες και κάθε είδους συνεργάτες. Αν δεν έπεφτε το Μεσολόγγι η Επανάσταση, θα διατηρούσε την ορμή και την αρχική φλόγα γεγονός που θα εδραίωνε την πεπείθηση όχι μόνο στους αγωνιστές αλλά ολης της προοδευτικής ανθρωπότητας, ότι αν θέλουν να επικρατησεί με αυτό το περιεχόμενο η Επανάσταση, πρέπει με περισσότερα μέσα να την στηρίξουν-συμπαρασταθούν.

Το Μεσολόγγι παρ όλο που έπεσε τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την παμπόνηρη Αγγλία ότι η Ελλάδα θα απαλευθερωθεί. Το τραγικό όμως για την Επανάσταση είναι ότι μετά την πώση του Μεσολογγιού και την πρόσδεση στο αγγλικό άρμα, έχασε το κοινωνικό της περιεχόμενο. Ετσι θέλοντας και μή, η Αγγλία άλλαξε πολιτική και συνεργαζόμενη με τον Σουλτάνο με θόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το δόγμα Τρούμαν τυπικά και μέχρι τώρα πραγματικά με τους Αμερικανούς. Αν δεν είχε προσδεθεί στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, η συμπάρασταση της αστικής τάξης της Ευρώπης θα ήταν πολλαπλάσια και η εξέλιξη της Επανάστασης θα ήταν εντελώς διαφορετική.

Ιστορικά λέμε, και ήμαστε περήφανοι που ήμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Οι Νεοέλληνες συνεπώς σαν απόγονοι

των αρχαίων και κληρονόμοι της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν ήταν δυνατόν να μην σχεδιάσουν και τον αγώνα με το έβρος που τους έδινε αυτή η μεγάλη σε έκταση κληρονομιά και να μην πολεμήσουν σαν θεριά για την απόκτηση αυτής της κληρονομιάς.

Επιβεβαίωση του γεγονότος είναι ότι οι πρόγονοί μας σαν απόγονοι και κληρονόμοι των προγόνων τους αντιλαμβάνονταν την Επανάσταση σε τρεις διαστάσεις α) Εθνική Απελευθέρωση, β) κοινωνική Απελευθέρωση και γ) μελλοντική προοπτική την μεγάλη ΙΔΕΑ. Την ιδέα που διαμόρφωσαν για την χωροταξική έκταση που συμπεριέλαβε αυτή η ιδέα και κυρίως η απόφαση να υλοποιήσουν την μεγάλη ΙΔΕΑ, μας πείθουν τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του αγώνα γενικά και του Μεσολογγίου ειδικά: «Ελευθερία ή Θάνατος» και «εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» ήταν και παραμένουν αιώνιες διδαχές-υποθήκες προς όλους τους Έλληνες και σπάνιες εθνικές Περγαμηνές.

Η Αγγλία με την οποία έκαναν κολιγιά ο Μαυροκορδάτος και η παρέα του, την εποχή εκείνη μέσω της διαγραφόμενης ελληνικής επανάστασης είχε ήδη υποτάξει και προσδέσει την Οθωμανική αυτοκρατορία στο δικό της γεωστρηγικό άρμα με αντάλλαγμα την κατοχύρωση της εδαφικής ακεραιότητας της αυτοκρατορίας. Δέσποζε στα κύματα και επιπλέον ήταν το εργοστάσιο του κόσμου. Σενεπώς όλες οι βλέψεις και οι στόχοι της Επανάστασης ήταν σε αντιπαράθεση με αυτά της Αγγλίας:

α) Η απελευθέρωση-δημιουργία κρατικής οντότητας, ερχοντάν σε πλήρη αντίθεση με την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας β) το ίδιο σε αντιπαράθεση ήταν και το κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης. Και αυτό γιατί κοινωνικό περιεχόμενο σημαίνει βιομηχανική ανάπτυξη, σημαίνει Επιστήμη, σημαίνει τεχνολογία, σημαίνει εξαγωγές. Αρα άμεσα ένας νέος ανταγωνιστής των αγγλικών συμφερόντων στον Μεσογειακό χώρο και γ) αφού η Αγγλία δέσποζε στα κύματα και η Ναυτιλιακή ανάπτυξη της απελευθερωμένης Ελλάδας προσέκρουε άμεσα στα Ναυτιλιακά συμφέροντα της Αγγλίας. Την αντίθεση της Αγγλίας στην ήδη υπάρχουσα στη διάρκεια του αγώνα Ναυτιλία την περιγράφει σε ολη την έκταση και με διάχυτο πόνο το γράμμα του Ψηλάντη προς τους Έλληνες Καραβοκύρηδες της εποχής.

Συνεπώς, η κολιγιά του Μαυροκορδάτου και της παρέας του, ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί για την υπο σύσταση Ελλάδα. Η κολιγιά αυτή προϋπόκειται-καταδίκασε την Ελλάδα να παραμείνει μια Γεωργοκτηνοτροφική, χώρα. Μια χώρα βουκολική. Μια χώρα κομπραδώνων, μεσαζόντων και μεταπρατών-πλασιέ στα δικά τους προϊόντα. Οσον αφορά την γεωγραφική έκταση της Ελλάδας, αφού δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά τα συμφέροντά της και οι αναλυμένες υποχρεώσεις απέναντι στην αυτοκρατορία, πολύ θα το ήθελε να παραμείνει αυτή του Μοριά και της Ρούμελης και ούτε ένα πόντο...

Η Ελλάδα μας αναγεννήθηκε με αίμα, με πολύ αίμα και κομμάτι στο κομμάτι. Λόγοι και αιτία: η κολιγιά, το σφυχτοαγκάλιασμα και πρόσδεση της Ελλάδας με τον φύσει και θέσει εχθρό της την Αγγλία. Την άποψη-θέση να παραμείνει η Ελλάδα στην έκταση του Μοριά της της Ρούμελης όχι μόνο την διατήρησε η Αγγλία, αλλά και την εφαρμόζε εμπρακτα κάθε φορά που οι Έλληνες προσπαθούσαν να αποσπάσουν ένα ακόμα κομμάτι εδάφους απ τους Τούρκους κατακτητές. Μόνο όταν δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, μόνο τότε αναγκάζονταν να δεχθεί πάντα τελευταία, με βαριά και ασήκωτη καρδιά και ύστερα από πολύ πάντα αίμα, την αφαίρεση ενός κομματιού: Όπως την Ξύβια, τη Θεσσαλία, τα Επτάνησα και την Κρήτη.

Όσο για την Μακεδονία, έτσι όπως εξελίχθηκαν τα γεγονότα, αν η Ευρώπη και ειδικά η Αγγλία, δεν αντίκριζαν το πρόβλημα για το πώς αλλιώς θα συγκρατούσαν τους Σλάβους εκτός Αιγαίου, τον Ολυμπο θα τον βλέπαμε ακόμα απ την Νοτιο-ανατολική του πλευρά και όχι όπως τον βλέπουμε σήμερα απ την βορεια-ανατολική πλευρά. Μια ματιά στον γεωγραφικό χάρτη της Ελλάδας, θα πείσει και τον ποιό δίσπιστο για ποιόν ακριβώς λόγο αναγκάστηκαν παρά το αίμα που χύσαμε παλιά και το 12 για την Μακεδονία, μας έδωσαν από ενα Νομό κατά μήκος του Αιγαίου. Και για να μην στεναχωρήσουν τους Τούρκους όταν μπήκε το πρόβλημα της Θράκης, αφού πρόβλημα Αιγαίου δεν έμπαινε πλέον τον Νομό Εβρου αντί για ευθεία στην ανατολική Θράκη μας πήγαν στο Δεδέ-Αγάτς.

Αποκοφύψωμα του ανθελληνικό ρόλο της Αγγλίας είναι ο τρόπο που χειρίζεται το Κυπριακό. Πρώτα το έθεσε υπο την διοίκησή της και οτα η Ελλάδα έβαλε το θέμα την προσάρτησε στην κοινοπολιτεία. Πριν απ την κατοχή της χώρας τον Απρίλο του 1941, θέλοντας να διασώσουν το κεφάλαιο μοναρχία και τα κάθε λογείς στηρίγματα στο εσωτερικό και προκειμένου να πάρει τον Στόλο και ενα μεγάλο κόμματι του ελληνικού στρατού της Νότιας Ελλάδας κεφάλαιο για μελλοντική χρήση...

Μια πρώτη σκέψη για το που θα εγκατασταθούν, Έλληνες και Αγγλοι συμφώνησαν να εγκατασταθούν στην Κύπρο. Υστερα από λίγο οι Αγγλοι ανακάλεσαν την συγκατάθεση με το επιχείρημα οτι η τυχόν εγκατάσταση Ελλήνων στην Κύπρο εκτός του οτι θα δημιουργούσε προηγούμενο και ενδεχομένος δικαιώματα... Γι αυτό και εγκαταστάθηκαν πρώτα στην Κρήτη και αργότερα στην Αίγυπτο. Το ωραιο δε είναι, πως όταν η Κύπρος έχασε την στρατηγική σημασία που είχε μέχρις οτου ήταν υπο αγγλική κατοχή, αντί να δοθεί στην Ελλάδα που ιστορικά ανήκει, ανακάλυψαν οτι στην Κύπρο υπάρχει μια μικρή τουρκική μειονότητα, αρα σαν μειονότητα «διακαιούται» και αυτή να έχει ενα ξεχωριστό κράτος, λές και όλες οι άλλες μειονότητες που υπάρχουν στα διάφορα κράτη είχαν ήδη σχηματίσει δικές τους κυβερνήσεις και μόνο η της Κύπρου Τούρκοι δεν είχαν.

Για διατηρηθεί ο όρος των γραπτών ή άτυπων εγγυήσεων να μή μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, οι Αγγλοι προκειμένου να στερήσουν ενα μικρό εστω κομμάτι ιστορικά ελληνικού κατακτημένου εδάφους απ τους Έλληνες για να το δώσουν μπαχτσίσι στους Τούρκους εδώ και ενα αιώνα σχεδόν κρατάνε σε εκκρεμότητα το Κυπριακό θέμα. Και προχθές ακόμα ο Υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας Ζάκ Στρόμ στο ΟΗΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης έδωσε μάχη υπέρ της Τουρκίας στο Κυπριακό αίτημα να ανοίξουν τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της Βόρειας Κύπρου. Όμως για να ήμαστε ειλικρινείς δεν μας φτένε μόνο οι ξένοι...

Ο λαός της Ελλάδας εκτός απ την Αλβανία και την Αντίσταση, συμμετείχε και πολέμησε και στο εξωτερικό με τον Στόλο πολεμικό και εμπορικό και στα μέτωπα ξηράς. Η Ελλάδα ήταν η μόνη σύμμαχος χώρα που ο λαός της πολεμού άμεσα ή έμμεσα στο πλευρό των Αγγλων. Η Ελλάδα είναι ίσως η μόνη χώρα που έχει κατακτημένα εδάφη και υπό κατοχή Έλληνες. Όμως δεν φτένε μόνο οι ξένοι και αυτοί που τα κατέχουν, αλλά και εμείς και κυρίως ΕΜΕΙΣ.

Η προσφορά των Ελλήνων στο συμμαχικό αγώνα για τη συντριβή του Φασισμού ήταν τεράστια σε αίμα και καταστροφές. Το Ελληνικό καταστημένο όμως λόγω της εκτεταμένης συνεργασίας με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής μετα την απελευθέρωση το μόνο αίτημα που πρόβαλε σθεναρά σαν αντάλλαγμα της προσφοράς προς τους Νκητές συμμάχουν ήταν : Να το αποκαταστήσουν έστω αν χρειασθεί και με

τα όπλα στην ΕΞΟΥΣΙΑ. Και όταν λίγο δυσκόλεψαν τα πράγματα οι εφημερίδες του κατεστημένου «Ελληνικό Μέλλον» εκτόμισε τη «μεγάλη φράση» θέση του κατεστημένου: «εκατόν τοις εκατόν, απολκυστικός και απόλυτος προσανατολισμός μας προς το Λονδίνο», και «ούς» του Μακαριοτήτου «ετέντονε» προς το Σίτυ «Καθημερινή» και «αποσαφίνισιν» απ το Λονδίνο ζητούσε το εν δοσιλογισμώ τότε «Βήμα».

Και όταν κάτι θέλησε να ψελίσει «περί Αγγλων» ο Σοφούλης του έδωσαν το απολυτήριο του. Το ίδιο όταν και ο Πλαστήρας θέλησε να ψελίσει κάτι παρόμοιο τον έπνιξαν τα ανώτατα στελέχη του με τη φράση «Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό Προτεκτοράτο» Αυτή τη σκέψη-αίτημα εκφράστηκε απ την «Επιτροπή επί των Εξωτερικών υποθέσεων».

Και όταν ήρθε στο τραπέζι θέμα των εθνικών διεκδικήσεων και των επανορθώσεων οι Αγγλοι-Τσιώρτσιλ, μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασσηνό τον ο οποίος ο Σέρ Τσιώρτσιλ έχρησε Αρχιεπίσκοπο και σε συνέχεια Αντιβασιλέα. Σαν αντιβασιλέας που ήταν είχε συγκεντρώσει όλες τις εξουσίες: σε ξήρα, αέρα και θάλασσα: «Ενδόμυχα και οι δύο δέχθηκαν ότι έχουν δίκαιο» οι Ελληνες. Επειδή όμως το δίκαιο των Ελλήνων όσο μεγάλο και αν ήταν προκειμένου να ικανοποιηθεί θα έπρεπε να αφαιρεθεί ένα εδαφικό κομμάτι από τα κατακτημένα προ μερικών αιώνων ελληνικά εδάφη απ τους Τούρκους. Όμως και το κομμάτι αυτό, όπως και ολόκληρο το τουρκικό έδαφος ήταν και εξακολουθεί να είναι απαραβίαστα εγγυημένα απ τους Αγγλους τότε και Αμερικάνους τώρα. Για να μην δυσανεστήσει λοιπόν, εστω κατ ελάχιστο η εγκάθετη απ τους Αγγλους ελληνική ηγεσία και υποχρεωθεί ο Σερ Τσιώρτσιλ να αφαιρέσει πχ την ανατολική Θράκη και το δυτικό μέρος του Βοσπόρου, μα και την Κύπρο, από τους Τούρκους. Για την Κύπρο επικαλέστηκαν τουρκική μειονότητα πώς να...

Για σταματήσουν όμως οι τυχών φωνές στο εσωτερικό του κατεστημένου για αδικίες κλπ, θύμισε στο κατεστημένο ότι για να το «επιβάλει ξανά στην εξουσία», εκτός του ότι χρειάστηκε να αποσείρει δυνάμεις απ το μέτωπο, ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με κίνδυνο οι Ρώσοι να καταλάβουν όλη την ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια, αλλά και να εκτεθεί στην παγκόσμια κοινή γνώμη σαν ο Πρώτος μεταπολεμικά Νεοϊμπεριαλιστής, που με τα όπλα κατέκτησε μια σύμμαχο απελευθερωμένη χώρα. Συνεπώς ΜΟΚΟ.

Και όχι μόνο ΜΟΝΟ, αλλά τα θέματα των όποιων διεκδικήσεων, τις εξωτερικής πολιτικής να τα αναθέσουν εκ νέου να τα χειριστούν εν λευκώ οι Αγγλοι. Η συνέχεια είναι γνωστή. Την επομένη το Λονδίνο στην ιταλική γλώσσα δήλωνε ότι: «η Ελλάς ακολουθεί πολιτική επιείκειας ητίς εκαθορίσται υπο των Αγγλοαμερικανών». Και κάτι ακόμα να οργανώσουν κατά τέτοιον τρόπο τους οποίους οπαδούς τους, ώστε να φωνάζουν ότι δικαιούνται μεν εδαφικές διεκδικήσεις, όχι προς ανατολάς αλλά στο Βορρά. Και να μην ξεχάσουν τον Βασιλιά τους. Έτσι ύστερα απ λίγες μέρες οι Ηροστρατοι της ειδικής ασφάλειας επι γερμανών, οι ντυμένοι τη γερμανική στολή τάγματα ασφαλείας οι ΠΑΟτζίδες, οι μηχανοκίνητοι του μπουραντά, του ΕΑΣΑΔ, των ΕΕΕ της ΕΒΕΝ οι ΧΙΤΕΣ κλπ, κλπ άρχισαν να φωνάζουν «ο Βασιλιάς εγγυητής των Αγγλων και των Ελλήνων» και «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι εγκαταλείψαντες Ελλάδα και λαό, οι συνεργάτες οι απόντες, οι κιοτηδες και οι άκαπνοι παλικαράδες.

Και ανέμιζαν χάρτες, που καταβρόχθηζαν όλα τα Βαλκάνια. Φυσικά στους χάρτες και σε αυτήν την μεγάλη Ελλάδα δεν έπρεπε περιλαμβάνονται η Κύπρος η Ανατολική Θράκη, που ήταν ελληνικά και κατοικούνταν από Ελληνες. Και κάποια στιγμή φαίνεται ότι κάποιος θύμισε στον Μέγα Τσιώρτσιλ, ότι ένα κομμάτι ελληνικό πάλαι ποτέ έδαφος,

που χωροταξικά ακούει στο ονομα Δωδεκάνησα και το κατέχουν οι Ιταλοί (που και αυτοί πάντα κυροφυλαχτούν να...). Όμως Ο Τσιώρτσιλ, ετσι και αλλιώς αυτό το κομμάτι με τα την ήτταν του άξονα θα το έχανε, για να το έχουν δικό τους οι Αγγλοι, το έχει υποσχεθεί μετά τη λήξη του πολέμου να το παραχωρίσει τους Τούρκους, αν οι Τούρκοι έλεγαν εστω, αν άνοιγαν το στόμα τους και έλεγαν μια μικρή εστω λέξη κατά των Γερμανών. Και αφού δεν την είπαν αυτήν τη λέξη, θα ήταν τραγικό να παραχωρηθεί τους άσχετους με τον πόλεμο Τούρκους, ενώ οι Έλληνες πολέμησαν στο πλευρό τους τον άξονα.

Μάλιστα όταν οι Έλληνες πολεμούσαν στο ελληνοϊταλικό πόλεμο τον άξονα, η Ευρώπη είχε καταληφθεί ολόκληρη απ τον άξονα και ο μόνος σύμμαχος που τους είχε απομείνει ήταν η Ελλάδα. Και όμως η εγκύηση...

Ζώντας κανείς τα γεγονότα από κοντά δεν προρεί παρα να εκφράσει μια αναπάντητη μέχρι σήμερα απορεία. Οι Γερμανοί, ενώ κατέλαβαν αυτοί την Ελλάδα, για τον Εαυτό τους δεν κράτησαν παρά μόνο την Κεντρο-δυτική Μακεδονία, την Θράκη και τα ελληνικά Νησιά του Αιγαίου. Όλη την αλλα χώρα την παραχώρησαν τους Ιταλους και την Ανατολική Μακεδονία για να έχουν οδική και σιδηροδρομική σύνδεση με τη Γερμανία στους Βουλγάρους. Και η απορεία είναι για οποιόν ακριβώς λόγο οι Γερμανοί έκαναν αυτήν την χωροταξική διάταξη των δυνάμεών τους;

Αυτή η διάταξη για τους έχοντας γνώση, δεν διακιολογείται παρά μόνο για να μην υπάρξει κάποια παραδίαση συνόρων. Αλλα απ ποιούς και γιατί; Αλλη μια άποψη είναι για να μην μπει η Τουρκία στον πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων. Μια αλλη αν όλα πήγαιναν καλά για τον άξονα να ήταν έτοιμοι να καταλάβουν σε λίγο χρόνο την Ευρωπαϊκή Τουρκία.

Ίσως αργότερα όταν ερθουν στο φώς τα αντίστοιχα στοιχεία να μάθουμε τον ακριβή λόγο για τον οποίο έγινε η τέτοια και όχι μια αλλη διάταξη. Επειδή όμως κάθε τέλος έχει και την αρχή και επειδή έχω καταλογήσει αρκετές ευθύνες στους Αγγλους, για την τέτοια εξέλιξη και κατάληξη της Ελλάδα παρ όλες τις προσπάθειες και το αίμα που χύθηκε στα ενενήντα και πλέον χρόνια μέχρις οτου η Ελάδα πάρει το σημερινό σε εύρος γεωγραφικό μέγεθος. Ας δούμε σε χοντρές, σε πολύ χοντρές βέβαια γραμμές, πως και για ποιό λόγο τα ελληνικά πράγματα μετά το 21 οδηγήθηκαν στο σημείο που είναι σήμερα και όχι στη μεγάλη Ελλάδα που ήταν το όνειρο των Ελλήνων;

Ένα όνειρο που ιστορικά υπήρξε γι αυτό και το υποσχέθηκαν οι σύμμαχοι της Ανταντ, αν η Ελλάδα έβγαινε στο πλευρό τους στο πόλεμο, που σκοπο λένε είχε να λύσει το περίφημο Μεσανατολικό ζήτημα, το ελληνικό-Ελλάδα των τρειών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, αλλα και το κάψιμο της μεγάλης ΙΔΕΑΣ...

Για την ιστορία λοιπόν:

Εκτός απ τις προεπειναστατικές προσπάθειες που έκανε η Αγγλία να εμποδίσει την έκκριξη της ελληνικής Επανάστασης, τον σκληρό και απαίσιο ρόλο που διαδραμάτησε η Αγγλία για το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης μετά την έναρξη και τις ραδιουργίες που χρησιμοποίησε προκευμένου να την προσδέσει στο αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, ξεπερνούν και τις μηχανοραφίες και αυτού του Μέτερνιχ ακόμα, που ήθελε και αυτός με οποιαδήποτε θυσία να την εμποδίσει. Και ήθελε να την εμποδίσει γιατί καταλάβαινε οτι η Ελληνική Επανάσταση αν επικρατούσε θα αποτελούσε το πρότυπο για τους σκλαβωμένους λαούς όλων των τότε αυτοκρατοριών.

Το 1825 ο Αγγλος Υπουργός των εξωτερικών Τζώρτζ Κίνιγκ, αφού πρόσδεσαν ρυφυχτά, οριστικά και αμετάκλιτα στο άρμα τους την νεοσύστατη Ελλάδα, «απέρριψε» την πράξη που επιδιώκει να θέσει την Επαναστατημένη Ελλάδα (ποιός άραγε την ήθελε αυτήν...) υπό την βρετανική προστασία. Το 1854-57 Αγγλική κατοχή του Πειραιά και της Αθήνας, προκειμένου να επιβληθεί ουδετερότητα στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του Κριμαϊκού πολέμου. Στο Συνέδριο του Βερολίνου, η Αγγλία θέτει υπό την διοίκησή της την Κύπρο. Το 1864 η Αγγλία «παραχωρεί» λες και ήταν κτήμα της στην Ελλάδα τα Επτάνησα. Το 1885-86 οι μεγάλες δυνάμεις με επιβολή του εμπάρκο στην Ελλάδα εμποδίζουν τον έλληνα Πρωθυπουργό Θεόδωρο Δελιγιάννη να εκμεταλλευτεί τις βουλγαρό-σερβικές εχθροπραξίες.

Το 1881 η οθωμανική αυτοκρατορία παραχωρεί στην Ελλάδα τη Θεσσαλία και την περιοχή της Αρτας στην Ηπειρο. Το 1897 ο ελληνο-τουρκικός πόλεμος η επανάσταση στην Κρήτη καταλήγει σε ήτταν και επιβάλεται σαν τιμωρία ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος (ΔΟΕ). Τον Οκτώβριο του 1912 η Ελλάδα, η Σερβία, η Βουλγαρία και το Μαυροβούνι συμφώνησαν από κοινού να επιτεθούν στην οθωμανική αυτοκρατορία και τον Νοέμβριο καταλαμβάνεται η Θεσσαλονίκη. Το 1914 προσάρτηση της Κύπρου απ την Αγγλία. Τον Μάρτιο του 1915 η Ελλάδα συμμετέχει στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Τον Σεπτέμβριο του 1916, ο Βενιζέλος εγκαθιδρύει προσωρινή κυβέρνηση στη Θεσσαλονίκη, την κυριότερη πόλη της Νέας Ελλάδας (Αλήθεια γιατί νέα και όχι σκέτο Ελλάδα. Και για ποιόν ακριβώς λόγο διατηρείται αυτή η διάκριση;). Η Αγγλία και η Γαλλία επιβάλουν τον αποκλεισμό της Παλιάς Ελλάδας και τον Μάιο του 1919 απόβαση ελληνικών στρατευμάτων στη Σμύρνη και υπογράφεται η Συνθήκη των Σεβρών. Μια Συνθήκη που δημιουργεί μέν την Ελλάδα των τριών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών. Μια Συνθήκη όμως που την αμβισβητούν σε λίγο οι σύμμαχοι και τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου προέλαση κατά της Αγκυρας των ελληνικού στρατού, που όμως ανακόπται στο Σαγγάριο ποταμό και σε συνέχεια αποχωρούν απ τη Μικρά Ασία ενώ πυρπολείται η Σμύρνη από τους Τούρκους. Ακολουθούν οι γνωστές αντιπαραθέσεις και το θέμα μεγάλη ΙΔΕΑ κλείνει με την εκτέλεση των έξη για εσχάτη προδοσία!!!

Το γεγονός αυτό είναι όχι μόνο παράξενο αλλά και οξύμωρο. Και αυτό γιατί ενώ το Ιούλιο οι εκλογές που εξασφάλισαν 260 έδρες απ τις 370 στους αντιβενιζελικούς. Οι εκλογές αυτές εκτός του ότι έγιναν με το σύνθημα να σταματήσει ο πόλεμος και να επιστρέψει ο στρατός που έμεινε ακόμα ζωντανός, για να μην χαθεί το ανθρώπινο εφάλαιο. Αντί να σταματήσει ο πόλεμος και να επιστρέψει ο στρατός, όπως το είχαν προελκογικά υποσχεθεί έγινε ακριβώς το αντίσέτο. Γεγονός που σήμαινε ότι γινόταν πειλητική αφού έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια της η Ελλάδα τις τύχες της θνικά, κοινωνικά για λύση και η δυνατότα απαγγίστρωσης από αυτόν το θανάσιμο ναγκαλισμό της Αγγλίας και της όποιας άλλης εξάρτησης

Συνήθως προκειμένου να χαρακτηρίσουμε μια εξόφθαλμη αδικία λέμε: φωνάζει ο λέφτης για να φύγει ο νοικοκήρης.

Η διπλωματική επιχειματολογία λειτουργεί με τρεις βασικούς τύπους : α) «Το συμφέρον σας είναι να κάνετε αυτό που σας ζητάμε». β) «Εμείς έχουμε το δίκαιο με το έρος μας, ενώ οι αντίπαλοι μας αδικούν» και γ) «Εμείς είμαστε πιο δυνατοί, άρα τιβάλλουμε τη θελησή μας». Είναι η αρχή: Ο Δυνατός παίρνει οσα η δύναμη του τιτρέπει και ο αδύνατος παραχωρεί οσα δεν μπορεί να τα κρατήσει».

Αν θελήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους πρέπει να ομολογήσουμε ότι μπορεί οι πρόγονοί μας να κατήγαγαν νίκες: στην πολιτική όμως και το διακρατικό σύστημα, στον εσωτερικό βίο των ελληνικών πόλεων και πολιτειών, θα μας μείνει μόνο μια δυσάρεστη γεύση συγκρούσεων, τόσο ανάμεσα στις πόλεις όσο και μέσα στην κάθε πόλη. Θα διαπιστώσουμε αγριότητες και σφαγές, προδοσίες και αποστασίες σε ολοένα μεγαλύτερη έξαρση στις 10τίες του Πελοποννησιακού πολέμου. Αγριότητες που θα εμφανιστούν αισθητά αμέσως μετά τα Μηδικά για να κορυφωθούν τελικά στους μεγάλους ενδοελληνικούς σπαραγμούς. Με διχασμούς και εμφυλίου.

Δυστυχώς παρά τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις του Ρήγα για ομόνοια σύμπραξη και κοινή δράση με αποκορύφωμα το : «Ελάτε με ενα ζύλον σε τούτον τον καιρόν, να κάνουμε τον όρκον επάνω στον Σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με πατριωτισμόν, να βάλωμεν, εις ολα να δίδουν ορισμόν, οι Νόμοι νάν' ο πρώτος και μόνος οδηγός».

Ο Κοραής έλεγε πως όταν το «έθνος έπεσε στη δουλεία η πνευματική του ηγεσία, φεύγοντας το ζαντζάρι του Πορθητή, πήρε το δρόμο προς τη Δύση, να κρατήσει αναμμένη τη λαμπάδα της ελπίδας και του φωτισμού...». Αλλά και πριν απ την αναγκαστική αυτή αποδημία, που ακολούθησε το πάρσιμο της Πόλης, όπως και μετά, πνευματικοί ηγέτες του Ελληνισμού στη Δύση δούλεψαν να κρατήσουν το έθνος στη ζωή, στην τιμή και την υπόληψη των λαών και να γίνουν προσάναμμα για τη μεγάλη φλόγα και της Ευρωπαϊκής Αναγέννησης.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με δεδομένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπια με τον Τούρκο κατακτητή και τους Έλληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρετανία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το *status* της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του. Σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και όταν διαπίστωσε ότι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη και με τη βοήθειά της ακόμα άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί

κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγίου.

Οι Έλληνες το 21 από ένα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλά με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους εχθρούς. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ' τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους άραζε τον ύπνο ήταν η λέξη «ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ» και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1827 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε, ότι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό έργο της Αγγλίας, την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ' τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Με την έκρηξη της Επανάστασης στο Μοριά και τη Ρούμελη, εδαφικά εκτός απ' τους Έλληνες που ήθελαν την απελευθέρωση, τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την εχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του έθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαράσταθηκε.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Έλληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική αποικιακή δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ' την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα απολύτως λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας η Μεγάλη τότε Βρεταννία ήταν φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας ητης οθωμανικής αυτοκρατορία.

Για να διατηρηθεί το *statoy*s της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα νακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ' το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο κληρό και απαίσιό ρόλο, και απ' αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και

σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν διαπίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Έλληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους εχθρούς. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενω είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο ομως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε οχι μόνο να υποταχθεί αλλα να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διάνοηση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, οχι μόνο ευνοούσε αλλα και συμπαράσταθηκε.

Αυτά οσον αφορά την ιστορία. Το πρόβλημα που μπαίνει ειναι τι κάνουμε σήμερα. Η άποψη δεν διεκδικούμε τίποτα, δεν παραχωρούμε τίποτε οδήγησε στο «μή πόλεμο» και συνέχεια στο *casus belli* τις «*gkrizew zones*» κλπ, μα και τομή «πόλεμος» κάθε αλλο παρά εγγυάται την ειρήνη. Οι απόψεις αυτές εγκυμονούν κινδύνους και κάποια μέρα θα έχουν σοβαρές συνέπειες : κίνδυνος θερμού επεισοδίου, Νέοι Πολυδάπανοι Εξοπλισμοί, αρνητικές επιπτώσεις στο Κυπριακό, έδαφος για επιδιαιτησία τις ΗΠΑ. Μόνοι ωφελημένοι απ τη διατήρηση αυτής της κατάστασης ηταν μέχρι τώρα γι αυτό και την διατηρούν και τη συνδουλίζουν θα ειναι και στο εξής οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και Εμποροι των Οπλων. Χαμένοι οπως μέχρι τώρα και οι δυο λαοί, της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Και λέω οι Επιδιαιτητές-παράγουν τα οπλα και οι Εμποροι των Οπλων γιατί η Ελλάδα και η Τουρκία μέσω της τεχνικής του «διαίρει και βασίλευε» ειναι μεταξύ των πρώτων στον κατάλογο των χωρών του κόσμου σε εισαγωγές Οπλων, δέσμιες σε ενα κινηγητό «Ισορροπιών Τρόμου». Οι δυο χώρες θυσιάζουν στον «μινώταυρο» μιλιταρισμού

εργάσιους πόρους τους οποίους διαθέτουν αποκλειστικά σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς, σε βαθμό υπερδιπλάσιο και από αυτούς ακόμα τους Ευρωπαίους σαν ποσοστό επί του ΑΕΠ.

ΒΕΡΟΙΑ 2001 ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΣ

ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματιζόνταν σε τρία μέτωπα και με δεδομένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Έλληνες φερόμενους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπασση εδαφών απ την Οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το status της Οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαισίο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντίλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και όταν διαπίστωσε ότι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγίου.

Οι Έλληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλά με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο πικροσμά ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους τάραζε τον ύπνο ήταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1827 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε ότι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνιση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της ασίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό πρόγραμμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από

τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαραστάθηκε.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟΓΥΜΝΩΝΟΥΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΟΤΙ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαραστάθηκε. Αντίο όμως, για τους Μοναχούς, που ενώ το Βυζάντιο περνούσε δύσκολες στιγμές κινδύνευε, και έπαιρνε αλλοδαπούς επί μισθό προκειμένου να υπερασπιστεί την ύπαρξή του, οι μεν φτωχοί όσοι τολμούσαν και μπορούσαν τρύπωναν στις σπηλιές ή και σε σπήλαια ακόμα, για να αποφύγουν τη σκλαβιά και την επιστράτευση, οι δε της άρχουσας τότε τάξης, που γνώριζαν την αξία της ζωής καταλάμβαναν κάποιο ευάερο, ευήλιο και σκιαρό ύψωμα, όπου μόνιαζαν για να μην τους βρίσκουν εύκολα να τους επιστρατεύσουν και να τους στείλουν όπως όλους τους άλλους να υπερασπιστούν τα σύνορα στην αρχή, σιγά σιγά και ενώ το Βυζάντιο κινδύνευε αυτοί οι χώροι εδραιώθηκαν σε Μοναστήρια και μονές και αργότερα με βάση με τα Βυζαντινά χρυσόβουλα τα μοναστήρια, όπως το Άγιο Όρος, η Αγία λαύρα, τα Μετέωρα κλπ. Τα χρυσόβουλα των μονών και των Μοναστηριών υπάρχουν και ισχύουν ακόμα! Και όχι μόνο αλλά και τα αναγνωρίζει το ελληνικό κράτος. Ενδεικτικό παράδειγμα το Βατοπέδι!

Και το πιο τραγικό είναι γεγονός ότι τόσο η Εκκλησία αλλο τόσο και τα Μοναστήρια, εκτός από τα χρυσόβουλα επικαλούνται και τους φεφτάδες του Πατισάχ, που οι Τούρκοι Οθωμανοί έδωσαν σε αντάλλαγμα στο Πατριαρχείο, που όταν ήρθαν τα δύσκολα για το Πατριαρχείο χρόνια, που ήταν μέρος της κατάκτησης, στην πιο κρίσιμη στιγμή για την Ελλάδα και το μέλλον της, για να μη χάσει τα προνόμια, που είχε εξασφαλίσει από τον Μουάμεθ Β'!

??????Μετά την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορία, για να διατηρήσει τα προνόμια αυτά το Πατριαρχείο, προτίμησε το ΦΕΣΙ από την ΤΙΑΡΑ και ευτυχώς, γιατί αν η εκκλησία δεν έκανε αυτή την επιλογή θα ο καθολικισμός θα είχε αφομοιώσει την

ρθοδοξία . Μια πράξη-επιλογή που την πήρε η Εκκλησία και όχι η πολιτική ηγεσία του Βυζαντίου. Μια εκλογή που είχε σαν αποτέλεσμα, όχι μόνο τα 400 και πλέον χρόνια κυριαρχίας και τις Οθωμανικές συνέπειες και κατάλοιπα πολλά από τα οποία βιώματα και ήμερα ακόμα καθώς και τις εκάστοτε διεκδικήσεις με τις γκίζες ζώνες. Και το ασικότερο δεν ξεχνούν ποτέ ότι όλοι οι ερχόμενοι κατακτητές από τα βάθη της Ασίας τι για αιώνες τώρα κατοικούν επί ελληνικού εδάφους

Αντιγράφω, επί λέξη μερικά από την παγκόσμια ιστορία: «Στην Ελλάδα εμφανίζεται ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης. Οι Ανατολικές επιδράσεις είναι πολυάριθμες: Μεταλλουργία, γλυπτική, αστική συγκέντρωση, η γραφή. Όλα αυτά οι Έλληνες θα τα υποτάξουν στο δικό τους δαιμόνιο. Η περιέργεια που διακρίνει το πνεύμα τους (γιατί ξεράθηκε αλήθεια;), αναζητάει το βάθος των πραγμάτων και θέτει τη βάση της Ευρωπαϊκής Επιστήμης.

»Επεξεργάζονται φιλολογικά είδη (τραγωδία, κωμωδίες, λυρική ποίηση, επιγράμματα), νέους αρχιτεκτονικούς τύπους (ελληνικός Ναός) και ανεβάζουν τη γλυπτική προς τις ανώτερες κορυφές. Το ιδανικό τους για την ελευθερία και η ανεξαρτησία βρίσκει την έκφραση τους στο Αστυ ή την Πόλη.

»Όμως, η φτώχεια της Γης τους είναι ίσως η αιτία αυτής της στενής αντίληψης για την πατρίδα, που οι άνθρωποι της Μητροπόλεως δε καταφέρνουν να ξεπεράσουν και τους άνοι να φθίρονται. Και να διεφθίρονται, διότι επιδίδονται σε εσωτερικές συγκρούσεις και γώνες.

»Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της ηπειρωτικής αυτοκρατορίας εισχωρεί στη ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα ακτινοβολεί στην Ανατολή, όπου ανθίζουν οι Ελληνο-αστικοί πολιτισμοί. Οι Έλληνες όμως δε καταφέρνουν να κυριαρχίσουν πάνω στα πολιτικά προβλήματα για καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο από τους λιγότερο ανήσυχους-πιο ήρεμους και ραστήριους-Ρωμαίους που θα καρπωθούν την κληρονομιά του Αλεξάνδρου».

Τη Ρωμιοσύνη την διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Η αγροτική αρχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της τάξης πραγμάτων. Μια τάξη πραγμάτων, όπου χαλκεύονταν με τρόπο πολύπλοκο τα δεσμά του ανθρώπου με τη Γη. Αυτόν τον ακατάλυτο ακόμα έσιμο με τη Γή, Αυτό το επιβεβλημένο, υποτακτικό και αέναο σκύψιμο, συνδεδεμένο με τη «θέληση» του Θεού, είναι αυτό που στέρησε τον ορίζοντα του ανθρώπου και το εύρος του βλέματος, που γεννά τα όνειρα και τις ανθρώπινες φιλοδοξίες. Αυτό το έσιμο με τη Γη, που τότε η Γη ήταν το μόνο μέσο παραγωγής και η σύνδεσή του με την θέληση «επιταγή» και του «Θεού» είναι που επέτρεψε στον Χριστιανικό Μσαίωνα να επιβιώσει για αιώνες.

Η δουλεία που έδεσε τον άνθρωπο με τη Γη, επιβλήθηκε και μεταδίδεται, επιβάλεται και διατηρείται με τη διπλή όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή στη Γη και στο Θεό. Στη Ανατολή το Βυζάντιο διαδέχεται και συνεχίζει τη ρωμαϊκή ανατολική αυτοκρατορία και προσπαθεί να ξανά κατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη. Αλλά αν και είναι η πρώτη Ευρωπαϊκή δύναμη δεν τα καταφέρνει, γιατί η πλειάδα των αντιπάλων του, οι (Σλάβοι, Γερμανοί και αργότερα οι Τούρκοι), μαζί με τις εσωτερικές τους αδυναμίες και έριδες και εσωτερικά η αδυναμία να στρατολογήσει ανθρώπων για την ενδυνάμωση της στρατιωτικής του δύναμης ήταν τα πρώτα σημάδια της παρακμής.

Οι αριστοκράτες που γνώριζαν καλύτερα την αξία της ζωής και τον τρόπο διάσωσης, ήταν αυτοί που πρώτοι άνοιξαν το δρόμο στη Μοναστική ζωή. Σε συνέχεια οι δειλοί, οι φυγόπονοι και οι κεροσκόποι ακόμα. Ήταν αυτοί που προκειμένου να μην επιστρατευτούν στράφηκαν και επάνδρυσαν τον Μοναχισμό. Γι' αυτό ο Μοναχισμός στην αρχή ήταν και για εκατοντάδες χρόνια μόνο αντρικός. Το Βυζάντιο λόγω αυτής της αδυναμίας στράτευσης κατέφυγε στους ξένους μισθοφόρους. Αρχή της παρακμής και σε συνέχεια κατάληψη το 1453, Αλωση της Κωνσταντινούπολης από το σουλτάνο Μουάμεθ Β!· σήμαινε και το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕ ΠΩΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕΣ ΗΤΤΕΣ ΘΑ ΥΠΟΣΤΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΥΠΡΙΑΚΟ ΤΟ 2004.

Ενώ η ηττα είναι ορφανή, νίκη έχει πολλές Μητέρες

Η Παγκόσμια ιστορία και η Νεοελληνική ιστορία διδάσκει ότι οι Έλληνες, είμαστε κατ' ευθεία απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνουν οι αλληπάλληλες και αμοιβαίες εκστρατείες κυρίως ανάμεσα στους Πέρσες και τους Έλληνες. Η πρώτη εκστρατεία των Περσών εναντίον της Ελλάδας. Καταστροφή της Ερέτριας. Η μάχη του Μαραθώνα: νίκη των Αθηναίων υπό τον Μιλτιάδη το 490, στη Σαλαμίνα με τον Θემιστοκλή το 480 και ένα χρόνο μετά στις Πλαταιές με τον Πausανία. Οι Έλληνες υπαρσπιζόμενοι την ελευθερία τους, εκτός του ότι κατέρευσαν το μύθο (οπώς και στην Αλβανία), που επικρατούσε τότε για το αήτητο των Περσών και του άξονα, η απομάκρυνση της Περσικής απειλής, εστω και προσωρινά, άνοιξε διάπλατα το χώρο και ειδικά το δρόμο του Αιγαίου και τις ακτές της Μικρασίας και έκανε άνετη και ασφαλή την πρόσβαση στον Εύξεινο Πόντο και το βασικότερο, έδωσε τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν στη διάρκεια του «Χρυσού Αιώνα» την ανάγκη της εθνικής ενότητας.

Συνυφασμένη με την εξέλιξη αυτή είναι η οικονομική μεταλλαγή που είχε σημειωθεί προς τη χρηματική οικονομία, γεγονός που σημαίνει ότι οι ανταλλαγές πλέον δεν βασιζόνταν στην ανταλλαγή ειδών αλλά στη χρηματιστική δοσοληψία. Δυστυχώς όμως αυτή την εθνική συνείδηση που πρώτοι αυτοί διαμόρφωσαν πολλές αν όχι τις περισσότερες φορές, αρχαίοι και σύγχρονοι Έλληνες την σπαταλίσαμε σε διχόνοιες και αλληλοσπαραγμούς

Ακολουθεί η δεύτερη εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας υπό του Ξέρξη. Ο θάνατος του βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα στις Θερμοπύλες. Η κεντρική Ελλάδα ανοικτή στους Πέρσες. Η αναγνώριση της Περσικής επικυριαρχίας επί των Ιωνικών πόλεων και αυτονομία για όλες τις άλλες ελληνικές πόλεις.

Η Ελλάδα των κλασικών χρόνων, αποτελεί το αναμφισβήτητο Λίκνο του φαινομένου που ακούει στο όνομα «Δυτικός Πολιτισμός». Ένα ιστορικό φαινόμενο, στα θεμέλια του οποίου στερεώθηκαν με τις νίκες των Ελλήνων : στο Μαραθώνα, στις Πλαταιές, στη Σαλαμίνα και στο Μεσολόγγι, στους Νεότερους χρόνους κατά του Ασιατικού Σατράπισμού. Οι πόλεμοι αυτοί και η εξέλιξη των γεγονότων που ακολούθησαν, συνθέτουν την πιο λαμπρή ιστορική περίοδο της Ελλάδας. Στην αρχαιότητα γιατί η νίκη

του Μαραθώνα έδωσε τη δυνατότητα σε όλα τα συστατικά στοιχεία του ελληνικού πνεύματος να αναπτυχθούν πλέον ανεμπόδια και να αποτελέσουν την ατμομηχανή του Δυτικού πολιτισμού.

Τα ιδανικά των Ελλήνων για την Ελευθερία και την ανεξαρτησία στην αρχαιότητα βρίσκουν την έκφρασή τους στο Αστυ ή την Πόλη. Όμως η «πόλη» παρακμάζει και αναζητούν ένα Νέο ιδανικό και ένα Νέο πολιτικό σύστημα. Τότε ο Μακεδόνας Βασιλιάς Φίλιππος Β', διευρύνει σημαντικά το Βασίλειό του, οικοδομεί τη στρατιωτική του δύναμη. Το γεγονός αυτό καθιστά τον μακεδόνα βασιλιά την ισχυρότερη δύναμη της Ελλάδας, μια δύναμη που συνδέει-παντρεύει τον Μακεδονικό με τον ελληνικό πολιτισμό.

Η Νίκη στο Γρανικό ποταμό. Κατάκτηση της Μ. Ασίας. Απελευθέρωση των Ιωνικών πόλεων. Κατάληψη της Τύρου, της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και του Ανατολικού Ιράν, επιβεβαιώνει την Αλεξανδρινή επικράτεια με αποκορύφωμα την θεμελίωση-χτίσιμο της Αλεξάνδρειας. Όταν ο Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της Ηπειρωτικής αυτοκρατορίας εισχωρεί στην ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα αντινοβολεεί στην Ανατολή, όπου ανθίζουν οι ελληνιστικοί πολιτισμοί. Οι κατακτήσεις του και οι πόλεις που κτίσε (πάνω από εβδομήντα) είναι η αιτία-εργαλείο του εξελληνισμού της Ανατολής. Για απ τις σπουδαιότερες σημασίες του έργου του είναι το άνοιγμα του δρόμου και της εξάπλωσης της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και του χριστιανισμού.

Οι διάδοχοί του παίρνουν τον τίτλο του βασιλιά' γέννηση των ελληνιστικών κρατών. Η Αίγυπτος υπό τους Πτολεμαίους οι Λαγίδες με πρωτεύουσα την Αλεξάνδρεια, η Ασιατική Ανατολή υπό τους Σελευκίδες, πρωτεύουσα η Σελεύκεια και η Μακεδονία υπό τους Αντιγονίδες με πρωτεύουσα την Πέλλα.

Η Ελλάδα πάντα ζωντανό πνευματικό κέντρο. Η οικονομία καταστραμμένη απ τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς μεταξύ των Πόλεων και των διαδόχων. Η μετανάστευση προς τη Ρώμη. Οι Έλληνες όμως όπως στην Αθηναϊκή, έτσι και στην αλεξανδρινή περίοδο, δεν τα καταφέρνουν να κυριαρχήσουν πάνω στα πολιτικό κοινωνικά προβλήματα για πολύ καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο αυτό απ τους λιγότερο ανήσυχους Ρωμαίους, που θα καρπωθούν την αρχαία και την Αλεξανδρινή κληρονομιά.

Πάνω στα ερείπια της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου, χτίζονται τα **ελληνιστικά κράτη** και ο ανταγωνισμός αρχίζει ανάμεσα στους στρατηγούς. Αποτέλεσμα: οι εκκλήσεις προς τους Ρωμαίους, επιτρέπουν στους κληθέντες να παρεμβαίνουν σαν διαιτητές... Σαν διαιτητές στην αρχή και σαν κατακτητές μετά. Η ισχυρή πλέον ρωμαϊκή αυτοκρατορία υπήρξε και αυτή θύμα μιας μακράς εσωτερικής αποσυνθετικής πορείας και κυρίως απ την αξίωση του Καρακάλα να παγκοσμιοποιήσει το ρωμαϊκό δίκαιο.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία στη δύση είναι νεκρή. Τη διαδέχεται μια πλειάδα από μικρά βαρβαρικά βασίλεια-κράτη ασταθή με σύνορα αβέβαια, όπου η Βησιγοθική δύναμη και μετά η Φράγκικη έχουν την πρώτη θέση. Ενθουσιασμένοι απ το εγλαοπρεπές ελληνό-ρωμαϊκό οικοδόμημα, οι βάρβαροι ονειρεύονταν μια παγκόσμια γεμονία. Τη νέα αυτή «παγκοσμιοποίηση» θα την πραγματοποιήσει στο γνωστό τότε χώρο ο Χριστιανισμός.

Τη Ρωμιοσύνη διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Αλλά ο πάπας της Ρώμης, με κοσμική εξουσία περιορισμένη, αναζητάει έναν ισχυρό προστάτη ικανό να επαναφέρει την τάξη στη Δύση. Κάνει συγκυριαρχία με τον Καρλομάγλο.

Το τέλος της αυτοκρατορίας της Δύσης στα 476, δεν εξαφάνισε την αυτοκρατορική ιδέα: ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου διατήρησε τις απαιτήσεις του επί όλων των

παλιών ρωμαϊκών εδαφών και οι Γερμανοί αναγνώριζαν-θεωρητικά τουλάχιστον-τα κυριαρχικά του δικαιώματα. Έτσι μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η ιδέα μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζητεί στο Βυζάντιο.

Η Δυτική κοινωνία, με πολιτικό και ιδεολογικό μόνο εξοπλισμό τον χριστιανισμό, οδηγείται στον Μεσαίωνα, (με χαρακτηριστικό γνώρισμα το κυνήγι των Μαγισσών) και σε συνέχεια στον Φεουδαρχισμό. Στην αρχαιότητα η ανθρώπινη μυϊκή-δύναμη: εργασία αποτελούσε την κυριότερη πηγή παραγωγική δύναμη-ενέργεια και η Γη την μόνη βασική υποδομή πάνω στην οποία επενδύονταν η μυϊκή και πνευματική παραγωγική δύναμη στο τότε κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Η αγροτική αρχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της νέας τάξης πραγμάτων, όπου χαλκεύονται με τρόπο πολύπλοκο τα δεσμά της υποταγής του Ανθρώπου στο Θεό, και πιο έντονα του ανθρώπου στον άνθρωπο καθώς και τα άρρηκτα για αιώνες δεσμά του με τη ΓΗ.

Στην αρχαία Σπάρτη, οι δούλοι ή εἰλωτες ήταν κρατική ιδιοκτησία. Μετά την κάλυψη των κρατικών αναγκών, για την αξιοποίηση της μυϊκής και πνευματικής δύναμης των δούλων, το κράτος τους παραχωρούσε με κλήρο στους πολίτες, με μόνο το δικαίωμα της χρησιμοποίησης τους. Ο πολίτης δεν είχε το δικαίωμα να απελευθερώσει ή να σκοτώσει τον κλήρο του. Είχε όμως το δικαίωμα να τους βασανίζει και να χρησιμοποιεί τις γυναίκες και τις κόρες τους.

Η **δουλεία επικρατεί** και διαδίδεται με τη διπλή της όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή. Στην Ανατολή το **Βυζάντιο**, συνεχίζει τη ρωμαϊκή-ανατολική αυτοκρατορία στην οποία αυτοκρατορία συμπεριλαμβάνεται και η Κύπρος και προσπαθεί να επανακατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη.

Στο τέλος του 10ου αρχές 11ου αιώνα αναρθώνεται η Μακεδονική δυναστεία. Ανακαταλαμβάνετε η Σιλεσία και η Συρία. Το γεγονός αυτό εξασφάλισε τα βυζαντινά δικαιώματα στην Ιταλία. Ο Βουλγαροκτόνος καταστέλλει τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών στην Ασία και η Βουλγαρία προσαρτάται στο Βυζάντιο. Το Βυζάντιο ισχυρό από στρατιωτική άποψη και δύναμη, κράτος συγκεντρωτικό, καλοδιοικημένο. Το εμπόριο ευημερεί. Υπάρχουν όμως εσωτερικοί δυσοίωνοι παράγοντες. Η αγροτιά θύμα των εξελέξεων της μεγάλης ιδιοκτησίας στη ΓΗ. Κρίση στη στρατολογία αντρών, προσφυγή στους μισθοφόρους. Μπροστά στην αναρχία που μεγαλώνει τη Μακεδονική δυναστεία την διαδέχεται η δυναστεία των Κομνηνών.

Αλλά, αν και είναι η πρώτη ευρωπαϊκή δύναμη ο μεγάλος αριθμός των αντιπάλων (Σλαύοι, Αραβες και Τούρκοι) σε συνδιασμό με τις εσωτερικές έριδες και αδυναμίες κυρίως οργανωτικές θα επιφέρουν σιγά σιγά την παρακμή.

Κάθε μέρα που περνά οι θεολογικές διαφορές ανάμεσα στην Ανατολική και τη Δυτική Εκκλησία μεγαλώνουν. Σχίσμα μεταξύ ορθοδόξων και καθολικών. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας. Οι δύο Εκκλησίες κάνουν προσηλυτισμό ανεξάρτητα η μια από την άλλη. Υπό την επιρροή του Βυζαντίου, αρχίζει ή αποστολή Ιεραποστολών. Επιτυχία των ορθοδόξων στον προσηλυτισμό των Σλαύων, με τον Κίριλο και Μεθόδιο. Ακολουθεί η ήττα στη (Φρυγία) από τους Τούρκους. Ένα γεγονός που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό όχι μόνο το αδυνάτισμα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, αλλά αν δεν πάρει τα κατάλληλα μέτρα και η τύχη της αυτοκρατορίας μπαίνει υπό κρίση.

Η Μουσολμανική εξάπλωση είναι κεραυνοβόλα. Μέσα σε έναν αιώνα, το Ισλάμ κατακτά μια περιοχή, που απλώνεται απ τα σύνορα της Ινδίας μέχρι τη Μεσογειακή

Ευρώπη. Σαν να μην έφταναν οι Τούρκοι, το 1202-1204, ενώ η 4η Σταυροφορία για την οποία Σταυροφορία ο Πάπας ζήτησε έστω και αργά «ΣΥΓΝΩΜΗ», ξεκινά εναντίον της Αιγύπτου, τελικά με προτροπή των Βενετών στρέφεται εναντίον του Βυζαντίου και το 1204 καταλαμβάνουν οι σταυροφόροι την Κωνσταντινούπολη και δημιουργούν την Ανατολική αυτοκρατορία του Βαλβδουίνου της Φλάνδρας. Για 40 περίπου χρόνια παύει να υπάρχει η Βυζαντινή αυτοκρατορία και επανασυγκροτείται το 1261. Αυτό το γεγονός δίνει τη δυνατότητα στους Τούρκους το 1288-1326 να ιδρύσουν το Οθωμανικό κράτος στη Μ. Ασία από τον Οσμάν 1ο. Το 1354, περνάνε στην Ευρώπη. Το 1365 καταλαμβάνουν την Αδριανούπολη και τη Θράκη και τα Χριστιανικά κράτη των Βαλκανίων (Σερβία Βουλγαρία πληρώνουν φόρο υποτέλεια). Οι Τούρκοι απειλούν την Ουγγαρία και το Βυζάντιο. Το 1452 ο Μουάμεθ 2ος, δίνει εντολή και χτίζεται το φρούριο στο ευρωπαϊκό έδαφος στο Βόσπορο και το 1453 ολοκληρώνεται άλωση της Κωνσταντινούπολης απ το ίδιο και το 1456 καταλαμβάνεται και η Αθήνα. Η Κωνσταντινούπολη γίνεται πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορίας μετονομαζόμενη σε Ιστανμπούλ.

Το πέρασμα απ το Αιγαίο, το Λίκνο του πολιτισμού των Μητροπόλεων, στη θάλασσα των Σκυθικών φυλών, τον Εύξεινο Πόντο, όπου άνθισαν οι ελληνικές αποικίες και μεγαλούργησε ο ελληνισμός. Από το Βόσπορο που αποτελούσε το γεωγραφικό όριο ανάμεσα στους δύο διαφορετικούς κόσμους: την Ευρώπη του Ανθρωποκεντρισμού και την Ασία της Δεσποτείας ήθελε να διαβεί τώρα και να κατακτήσει ο Μουάμεθ ο 2ος χτίζοντας το φρούριο στο ευρωπαϊκό έδαφος. Διαμετρικά αντίθετη ως προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς του ελληνισμού, η διάβαση του Βοσπόρου.

Αυτή η Τούρκικη φεουδαρχική βάρβαρη δύναμη, από την ημέρα που πρωτοεμφανίστηκε στην Ευρώπη, για αιώνες τώρα, είχε ενθronιστεί στη καρδιά του αρχαίου κόσμου και κρατούσε κάτω από την κτηνώδη δύναμη, τις πιο ξακουστές χώρες του αρχαίου κόσμου, τις πιο εύφορες και πιο όμορφες και γεωστρατηγικής σημασίας περιοχές του Πλανήτη ΓΗ.

Χωρίς να έχουν δική τους αντίστοιχη ιστορία, έχουν σφετεριστεί τα ιστορικά ονόματα: όπως της Κωνσταντινούπολης, της Νίκαιας, της Νικομήδειας της Καισάριας κλπ, θέτοντας και κρατώντας υπό την κατοχή της, χωρίς η ίδια να έχει επίγνωση του γεγονότος, τη μισή παγκόσμια ιστορία... Οπουδήποτε και αν πήγαν, μια τεράστια κηλίδα αίμα άφηναν πίσω τους. Οπου και αν Απαπλώθηκε η κυριαρχία τους μέσω του εκλαμισμού εξαφανίζονταν ο δυτικός πολιτισμός.

Αυτά πριν ακόμα από τις γενοκτονίες του 1908, 12 του 20-22, τα Σεπτεμβριανά στην Κωνσταντινούπολη, η πρώτη και δεύτερη εισβολή του «Αττίλα», μια αρχή και ιστορία που σταθερά, παραμένει αναλλοίωτη στον πυρήνα της: Το πολιτειακό σύστημα της Οθωμανικής Δεσποτείας που, αιώνες τώρα κυριαρχεί με τη βία στο χώρο της καθ' ημάς Ανατολής, στο ιστορικό λίκνο της Ευρώπης, που ενώ παραμένει ξένο στοιχείο στις αξίες και τις αρχές, οι οποίες διαμόρφωσαν την ιστορική φυσιογνωμία της Ευρώπης, υπήρξαν και εξακολουθούν να υπάρχουν δυνάμεις παλιά η Αγγλία και τώρα οι ΗΠΑ, που όχι μόνο υπήρξαν την διατήρηση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, αλλά και της εξασφαλίζουν την επιβίωση κάθε φορά που οι κατακτημένοι λαοί διεκδικούσαν την εθνική τους Ανεξαρτησία όπως από το 1821 και εκατό χρόνια μετά οι Έλληνες και πολλοί άλλοι λαοί της Ανατολής.

Τόσο ο Οσμάν ο 1ος, πολύ περισσότερο ο Μουάμεθ ο 2ος, γνώριζαν πολύ καλά ότι σαν λαός, δεν είναι αυτόχθονες-ιθαγενής, αλλά κατακτητές στο χώρο της πρώην Βυζαντινής αυτοκρατορίας που κατέκτησαν. Από την επόμενη της κατάληψης της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, οι Τούρκοι ξέρουν ότι είναι κατακτητές σε ένα ξένο έδαφος και ότι ο χώρος αυτός δεν τους ανήκει.

Στο υποσυνείδητο των Τούρκων, την επομένη της Αλωσης της Πόλης έχει καταγραφεί ότι είναι κατακτητές, και, ότι σαν κατακτητές κάποια μέρα, εστω και ύστερα από αιώνες θα τους ζητηθεί να εγκαταλείψουν τα κατακτημένα εδάφη, γι' αυτό και η συμπεριφορά τους είναι συμπεριφορά κατακτητή.

Και όπως κάθε κατακτητής για να εδραιώσει τη θέση του αναζητούσε συνεργάτες και εσωτερικά ερείσματα και στηρίγματα. Συνεργατές που θα πρέπει έναντι προνομίων, τίτλων και αξιωμάτων να αναλάβουν να πείσουν τους αυτόχθονες κατακτημένους λαούς, ότι στο εξής αυτή θα είναι η μοίρα τους και ως εκ τούτου πρέπει, όχι μόνο να την ανεχθούν σαν γεγονός αναμφισβήτητο την κατοχή, αλλά και να την αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα. Αυτός άλλωστε είναι ο ρόλος της όποιας μορφής συνεργάτη. Το φαινόμενο αυτό το ζήσαμε της συνεργασίας και των «προθύμων» για συνεργασία και προδοσία, το ζήσαμε σε όλο του το μεγαλείο στη διάρκεια της κατοχής. Και στις στραυροφο και αργότερα ?????????????????????????????????

Βέβαια, η Θρησκεία με βάση την ιστορία του Ισδραήλ. Μια ιστορία που συν το χρόνο έγινε η θρησκεία τους:: Ο Αβραάμ εγέννησε, τον Ισαάκ και ο Ισαάκ τον Ιακώβ και ειδικά το κεφάλαιο της Γέννησε, για λόγους του δεν είναι του παρόντος. Μια ιστορία που οι ίδιοι έγραψαν και ο χριστιανισμός αποδέχθηκε: το σύμπαν και κυρίως «τη Γη, τη θάλασσα και τον αέρα και τα εν αυτοίς» τα έκανε-τα έπλασε ο θεός και αφού αυτός τα έπλασε ανήκουν σε αυτόν. Συνεπώς ο χριστιανισμός και οι εκπρόσωποι του Θεού στη Γη, είναι οι αναμφισβήτητοι κύριοι νομής και ιδιοκτήτες στη «Γη, τη θάλασσα, τον Αέρα και τα εν αυτοίς».

Σαν μονοθεϊστές και οι Οθωμανοί, γνωρίζουν πολύ καλά όχι μόνο τη δύναμη, αλλά και την ικανότητα του κλήρου, να καταπραΐνει τον πόνο και τη λύπη, να αποφορτίζει την οργή και την αγανάκτηση και μέσω της απορόφησης την υποταγή και την υποδούλωση. Να αμβύνει το δίκαιο και το δικαίωμα του υπόδουλου και κυρίως να τον ποδηγετεί: να κάνει το μαύρο άσπρο και τελικά να μετατρέψει τον κατακτημένο πολίτη σε υποτακτικό και υπάκουο του κατακτητή.

Ο τελευταίος βασιλιάς των Ρωμαίων, θα στευθεί με υποχρεωτική άδεια του Σουλτάνου Μουράτ στο Μυστρά και όχι στην Κωνσταντινούπολη, όπως γίνονταν με τους άλλους βασιλείς. Όταν επέστρεψε στη Βασιλεύουσα με τις καταλιάνικες γαλέρες, η Βυζαντινή αυτοκρατορία είχε περιοριστεί στην Κωνσταντινούπολη, την προποντίδα, μερικά νησιά και την Πελοπόννησο. Μετά τη Στέψη του ζήτησε την άδεια από το Δόγη να στρατολογήσει τοξότες από την Κρήτη για τη προσωπική του φρουρά. Και γνωρίζοντας οι ότι μέρες της Κωνσταντινούπολης ήταν πλέον μετρημένες, αν δεν εξασφαλίσει συμπάρασταση απευθύνθηκε στον Πάπα Νικόλαο Δ' για βοήθεια.

Η χριστιανική Δύση, για να στείλει βοήθεια στην Κωνσταντινούπολη, ο Πάπας έθετε σαν όρο την Ένωση των δύο Εκκλησιών. Γνωρίζοντας αυτόν τον όρο ο Αυτοκράτορας, πρότεινε ο ίδιος την ενεργοποίηση των διαταγμάτων για την Ένωση των Εκκλησιών,

του είχαν ήδη υπογραφεί στη Φλωρεντία, προσβλέποντας σε αυτήν σαν σανίδα σωτηρίας, παρά τις αντιδράσεις των ανθενωτικών υπηκόων του, που προτίμούσαν το «Σαρίκη» απ την «Τιάρα». Όσοι δέχθηκαν την Ένωση μαζεύτηκαν στο Ναο της του Θεού Σοφίας ενέπεμψαν δέηση προς το Θεό και μνημονεύσαν τον Πάπα και τον ξόριστο Πατριάρχη Γρηγόριο. Συμφώσαν ότι όταν περάσει ο κίνδυνος, θα συνέλθουν οι ιδικοί των δύο Εκκλησιών και θα εξετάσουν αν κάποιο σημείο δεν «είναι απολύτως σύμφωνο με την ορθή πίστη να το διορθώσουν»

Πρώτος ανάμεσα στους πολλούς ανθενωτικούς που προτίμησαν το Σαρίκι αντί την Τιάρα, ήταν ο μοναχός Γεώργιος-Γενάδιος Σχολάριος, τον οποίο ο Πορθητής έχρησε Πατριάρχη-εθνάρχη των Ελλήνων για αυτήν του τη στάση και ο φιλόσοφος Γεώργιος Πλήθων που συμβούλευσε τον αυτοκράτορα να στηριχθεί στο ελληνικό στοιχείο και να αγνοήσει τους ενωτικούς.

Οι μεγάλες ανακαλύψεις Ποτρογάλων και Ισπανών, τοποθετούν τον άνθρωπο μπροστά στις πραγματικές διαστάσεις της Γής, ενώ παράλληλα ο πλούτος αυτών των ανακαλύψεων δημιουργεί μια μεγάλη πνευματική αναστάτωση. Αναζητώντας τον συμβιβασμό ανάμεσα στην πίστη και η γνώση, ο Ουμανισμός διαπνέεται από μια ανεπαισθητή καινούρια αισιοδοξία. Μπροστά στην πρόοδο των Επιστημών και την πολυμάθεια, ο χριστινικός ουμανισμός εγκαταλείπει το αίσθημα της απειρίας και της αγωνίας και το αντικαθιστά με ένα αίσθημα εμπιστοσύνης. Όμως η εξαίσια Αναγέννηση προηγείται αυτής της εμπιστοσύνης, της ανάγκης της καινοτομίας για χαρά και δημιουργία. Οι μεταρρυθμίσεις προκαλούν το τέλος και την οριστική διάσπαση της θρησκευτικής ενότητας στη Δύση.

Είναι γνωστός ο ρόλος των Βυζαντινών λογίων και οι προτάσεις που έκαναν προς τους ηγέτες του Βυζαντίου για τις μεταρρυθμίσεις που έπρεπε να γίνουν, για να μην οδηγηθεί το Βυζάντιο στην παρακμή και την πτώση. Το ίδιο γνωστός είναι και ο ρόλος των λογίων φυγάδων στην άνθηση των σπουδών στη Δύση και η συμβολή τους στον Ουμανισμό και την Αναγέννηση.

Η Ανατολική Εκκλησία είναι ανίκανη να ανανεωθεί «αφ' εαυτής»: Εθνικές, κοινωνικές και θρησκευτικές φιλοδοξίες και ιδέες υπήρξαν ήδη οι πηγές των μεγάλων μεταβολών κατά τους 14ο και 15ο αιώνες. Ο ουμανισμός δημιουργεί καινούργες πνευματικές ανάγκες: και αυτές ακριβώς οι ανάγκες υπήρξαν τα βασικά θεμέλια των μεταρρυθμιστών του, σε λιγότερο από έναν αιώνα θα κατακτήσουν όλη σχεδόν την Ευρώπη.

Μετά την κατάκτηση και την αποδοχή του «Σερακιού» αντι της «Τιάρας» το βασικό-κυρίαρχο στήριγμα των κατακτητών ήταν το Πατριαρχείο και ο εκάστοτε Πατριάρχης. Το Πατριαρχείο, κατά τους όρους της κατάκτησης, ήταν η αρμόδια πνευματική, διοικητική αλλά και δικαστική αρχή απέναντι στους χριστιανούς. Αποτελούσε το λεγόμενο μιλέτ των χριστιανών-γκιαούρηδων.

Το Πατριαρχείο ήταν δομικό στοιχείο της κατάκτησης. Περιείχε τον συγκεκριμένο τρόπο άσκησης της Οθωμανικής κυριαρχίας επί των Χριστιανών. Οι υπόδουλοι χριστιανοί ήταν πεδίο άσκησης αυτή της κυριαρχίας. Απ την αλλη μεριά η κατάκτηση ήταν όρος ύπαρξης του ρόλου και της λειτουργίας του ίδιου του Πατριαρχείου. Αυτός ο ρόλος και αυτές οι λειτουργίες (και εξουσίες) δεν ήταν νοητές χωρίς την κατάκτηση. Ήταν ο όρος ύπαρξης του ίδιου του Πατριαρχείου, χάρη στα εκκλησιαστικά, πολιτικό-διοικητικά, οικονομικά και δικαστικά προνόμια που οι οθωμανοί του είχαν παραχωρήσει.

Αλλωστε και το ίδιο Πατριαρχείο στο πέραςμα του χρόνου, ουδέποτε αμφισβήτησε τους απορρέοντες απ τον κατακτητή ορους-γνωστή η σκληρή καταπολέμηση εκ μέρους του Πατριαρχείου των διαφωτιστών και εθνεγερτικών ενεργειών των προεπαναστατικών διαφωτιστών. Γνωστός: ο αφορισμός του Αλέξανδρου Υψηλάντη και των επαναστατών απ τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε! με το ξέσπασμα της Επανάστασης το 21, γνωστή και η πλήρης απόρριψη της αυτοκεφαλίας του 1833, που την επέβαλε όμως ο Φαρμάκης.

Για να μην έρθουν αμέσως μετά την κατάκτηση σε σύγκρουση με τους κατακτημένους αυτόχθονες λαούς και ειδικά τους εδαφοκτήτες Ελληνες, οι Οθωμανοί κατακτητές έδειξαν μια υπέρμετρη ανεκτικότητα στην παράλληλη συμβίωση των διαφορετικών εθνοτήτων που αποτελούσαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία που ήδη κατέκτησαν. Όταν τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν και να αμφισβητείται απ τους κατεχόμενους λαούς η κατάκτηση. Η αμφισβήτηση αυτή έβγαλε στην επιφάνεια το στρατιωτικό και οικονομικό ξεχαρβάλωμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η διαπίστωση αυτή ανάγκασε την ηγεσία να αναζητήσει εναν μεγάλο ισχυρό και ικανό σύμμαχο, που με αντάλλαγμα την παραχώρηση της κηδεμονίας θα εγγυηθεί την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η χώρα απ την οποία η οθωμανική αυτοκρατορία ζήτησε την προστασία της εδαφικής της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Την εποχή εκείνη η Μ Βρετανία κυβερνούσε στα κύματα και στην αποικιακή της αυτοκρατορία δεν έδυε ο ήλιος. Ήταν η εποχή που ο κάθε Βρετανός στρατιώτης την ώρα που σκότωνε εναν αυτόχθονα άποικο βροντοφώναζε «Κέντε τον κόσμο Αγγλία». Ήταν η εποχή που είχε ήδη διαμορφωθεί το αγγλό σαξωνικό σύνδρομο για την αγγλό σαξωνική κυριαρχία του Κόσμου.

Το σύνδρομο αυτό στο χώρο της Νότιο-Ανατολικής Ευρώπης και την Ευρασία στηρίζονταν σε δυο βασικούς άξονες α) να ΜΗΝ μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείου, γιατί θα έκλεινε ο δρόμος για τις Ινδίες και β) να ΜΗΝ μικραίνει η αυτοκρατορία από επαναστάσεις των αυτοχθόνων λαών και ειδικά των υποταγμένων Ελλήνων, που ήταν οι φυσικοί κληρονόμοι του εδάφους που κατείχε η αυτοκρατορία, έστω στο χώρο που κατείχε το Βυζάντιο πριν την πτώση της Κωνσταντινούπολης.

Ολος ο Δυτικός κόσμος δέχεται οτι στην Ελλάδα εμφανίστηκε ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης. Και στους Νεότερους χρόνους οι Ελληνες κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας με την ανεξάντλητη ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, υπερασπίστηκαν την αρχαία πατρογονική κληρονομιά και αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των αρχαίων Ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου.

Η Ελληνική Επανάσταση του 21, αποτελεί τον μεγαλύτερο σταθμό της Νεοελληνικής ιστορίας αλλα και της Ευρώπης. Ο Εθνικό-κοινωνικό-απελευθερωτικός αγώνας των προγόνων μας απ τη μιά μεριά έδειξε τη ζωτικότητα των Ελλήνων και απ την αλλη έβγαλε στην επιφάνεια το ξεχαρβάλωμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας που μέχρι τότε θεωρούνταν μια απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα.

Η πρωτοπορία της Ελληνικής Επανάστασης ήταν οι Αστοί. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία, ολοι όσοι ανήκαν στην «Εταιρεία του Ρήγα» ήταν Αστοί. Το ίδιο έγινε και

αργότερα. Οι ιδρυτές της «Φιλικής Εταιρείας» ήταν οι πιο πολλοί Εμποροι και Καραβοκύρηδες. Όλα σχεδόν τα κείμενα των πιο επιφανών αγωνιστών, μας πληροφορούν πως ο εθνικό απελευθερωτικός αγώνας, στο προ επαναστατικό του μέρος ήταν έργο κυρίως των εμπόρων και εμπορό ναυτικών. Είναι απόλυτα επιβεβαιωμένο ότι η Αστική τάξη μπήκε επικεφαλής και αυτή προετοίμασε ιδεολογικά και υλικά των αγώνων της εθνικής ανεξαρτησίας. Το ίδιο βέβαιο είναι ότι πολλοί Κοτζαμπάσιδες και ο Κλήρος, όταν έμαθαν τους σκοπούς των «Φιλικών», όχι μόνο αντέδρασαν στα σχέδιά τους, αλλά και προσπάθησαν στο Μοριά και αλλού να εμποδίσουν τον Εθνικό Ξεσηκωμό.

Χαρακτηριστική είναι η προκήρυξη του Αλέξανδρου Υψηλάντη που από το Ιάσι της Ρουμανίας στις 24/2/1821, που απευθυνόμενος στα μέλη της «Φιλικής Εταιρείας» τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με τα παρακάτω λόγια:

Αδελφοί της εταιρείας των φιλικών

Εφθασε τέλος πάντων η ποθητή εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτειλήσεται σήμερα! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου Συνεταίροι! Εδείξατε, ότι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν διαμόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξετε τώρα ότε ο φραεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπερ την δύναμίν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, και δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονόματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταίους της ευδαιμονίας των. Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821. Αλέξανδρος Υψηλάντης.

Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Είναι γεγονός ότι η Αστική Τάξη στην οποία απευθύνεται ο Υψηλάντης, δεν μπόρεσε να λύσει τα πιο ζωτικά και φλέγονταν προβλήματα που αντίκρισε απ την πρώτη ακόμα μέρα του ξεσηκωμού, δεν σημαίνει ότι δεν ήθελε. Εμεινε στα μέσα του δρόμου όχι βέβαια από «κακή πρόθεση». Υποχρεώθηκε από τις τότε οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες και σχέσεις που επικρατούσαν, τις αντιδράσεις των ανώτερων Κληρικών και Κοτζαμπασάδων και κυρίως από τις ξένες επεμβάσεις :

Τρεις ήταν οι βασικοί λόγοι για τους οποίους έκανε συμβιβασμούς και υποχωρήσεις. α) Οι προοδευτικοί Αστοί μετά τη δολοφονία του Ρήγα, ήταν ακέφαλοι, γιατί δεν μπόρεσαν να αναδείξουν έναν αρχηγό με πανελλήνιο κύρος β) Μετά που κηρύχθηκε η Επανάσταση στη Μολδαβία και το Μοριά η «Φιλική Εταιρεία», που ήταν ο κινητήριο μοχλός του αγώνα, έχασε τους συνδετικούς κρίκους της οργάνωσής της, με αποτέλεσμα να χάσει τον ριζοσπαστισμό που απαιτούσε οι εποχή και τα προβλήματα: Απελευθερωτικά, πολιτικά και κοινωνικά που είχε βάλει ο Εθνικός ξεσηκωμός και γ) ενώ στο απελευθερωτικό σκέλος λειτούργησε σωστά και αποτελεσματικά, έκανε βαρεία στο πολιτικό-κοινωνικό της πρόγραμμα. Ετσι ύστερα από λίγο με διάφορες Ιντριγκες την ηγεσία την πήραν οι Φαναριώτες, οι Κοτζαμπασάδες, ο Κλήρος και οι μαγαλόφοποι.

Με το που πήραν την ηγεσία οι φαναριώτες σε συνεργασία με τον Κλήρο, τους Κοτζαμπασάδες και τους εφοπλιστές, για να στακίσουν το λαϊκό κίνημα, να

απομακρύνουν από τις θέσεις κλειδιά στην εξουσία τους Φιλικούς και να αλλιώσουν το αστικό-κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης. Για το σκοπό αυτό αναζήτησαν στηρίγματα, συμμάχους και οι πιο άσπονδοι «σύμμαχοι» της Επανάστασης ήταν η Αγγλία. Οι μετά απελευθερωτικές ελληνικές ηγεσίες για να εξασφαλίσουν το θώκο της εξουσίας, πρόσδεσαν την Ελλάδα στο πολιτικό και γεωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας. Η Ελλάδα μπήκε στην Κλίνη του Αγγλικού Προκρούστη.

Το Μεσολόγγι κράτησε δυο πολιορκίες του Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ, αλλά εγκαταλείφθηκε από την τότε ελληνική κυβέρνηση, έπεσε από την πείνα που το καταδίκασαν ανόητα οι Ελληνικές κυβερνήτες, που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους. Το Μεσολόγγι και ο δαυλός του Καψάλη επιβεβαίωσε την απόφαση των Ελλήνων, όχι μόνο να απελευθερωθούν αλλά και να δημιουργήσουν την κρατική τους οντότητα στα απαράγραπτα δικαιώματα των κατεχωμένων από τους Τούρκους κατακτητές ελληνικών εδαφών. Η νύχτα της 10ης Απριλίου 1826 με τις χιλιάδες νεκρούς και τις αδυσώπητες μάχες της ΕΞΟΔΟΥ, είναι το κορυφαίο εθελοντικό εθνικό ολοκαύτωμα που άνοιξε το δρόμο για τη Λευτεριά.

Ήταν επόμενο αλλά ανώφελο, να αιφνιδιασθούν οι Μέτερνιχ και ολη η συμμορία των αυτοκρατόρων και βασιλιάδων της Ευρώπης και να στραφούν με μανία εναντίον της ελληνικής Επανάστασης, που όχι μόνο με συμβουλές και προτροπές για συντριβή της, αλλά με έργα και βοήθεια στους Τούρκους. Να την πνίξουν εν τη γεννέσει και να διατηρήσουν την τουρκική αυτοκρατορία άθικτη, για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας, αλλά κυρίως να ανακόψουν, στραγκαλίσουν την εξέγερση των λαών που ο Ρήγας καλούσε σε αγώνα. Τα ανακτοβούλια και ειδικά η Πήλη, πήραν σοβαρά υπ' όψη τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του Μεσολογγιού : «Ελευθερία ή Θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο»

Σε όλα τα Συνέδρια και Συναντήσεις τους απ το Λαϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ, μέχρι το 1827 κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του Ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον μόνο σύμμαχο και συμπαραστάτη που είχαν τότε τα επαναστατικά κινήματα ήταν η Ρωσία, που για δικούς της λόγους πολεμούσε ακατάπαυστα την Οθωμανική αυτοκρατορία.

Αδιάψευστα είναι τα προσωπικά βιώματα του Κολοκοτρώνη, μα και η δημιουργία απ τον ίδιο του «ρουσικού κόμματος» που διαμόρφωσαν την πεποίθησή του ότι το «Ξανθό Γένος» ήταν η μοναδική απ τις Μεγάλες Δυνάμεις στην οποία μπορούσε να προσβέπει με εμπιστοσύνη το αγωνιζόμενο για την εθνική του ανεξαρτησία Γένος.

Η ρωσοφιλία αυτή του Κολοκοτρώνη εδραιώθηκε, όταν, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του υπηρεσίας στα Επτάνησα, είχε την ευκαιρία να βιώσει ο ίδιος τις θετικές συνέπειες από την εκεί σύντομη ρούσικη παρουσία: την οκταετία (1799-1807) που τα Επτάνησα είχαν υπαχθεί, σαν προτεκτοράτο, υπό το ρωσικό στέμμα που συμπίπτει χρονικά με τη αποκαλούμενη φιλελεύθερη φάση της βασιλείας του Ρώσου τσάρου Ελέξανδρου Α!.

Είναι η εποχή εκείνη που η Ρωσία δημιούργησε την «Επτανησιακή Πολιτεία», το πρώτο αυτόνομο Νεοελληνικό κρατικό μόρφωμα, οι επήκοοι του οποίου είχαν υπαχθεί υπό το καθεστώς μιας μετριοπαθούς συνταγματικής κυβέρνησης. Η «Επτανησιακή Πολιτεία», ήταν ένα αυτοτελές κομμάτι που η Ναπολεόντειος Γαλλία κατάργησε τις συνταγματικές ελευθερίες στα Επτάνησα όταν το 1807 πέρασε υπό τη γαλλική κατοχή.

Εμπνευστής και πρωτεργάτης αυτού του μακραίωνου πόθου για απελευθέρωση και λευτεριά ήταν ο Εθνομάρτυρας Ρήγας Φεραίος. Με το «καλύτερα μιας ώρας ελεύθερης

ής...» Ο Ρήγας δεν αρκέστηκε μόνο στην θεωρητική διατύπωση αυτού του πόθου
ν με τον «Φούριο» καλούσε τους λαούς της οθωμανικής αυτοκρατορίας: «Ν
ψουμεν μια φλόγα, σε όλη την Τουρκιά, να τρέξει από το Μπόσνα και ως την
απιά». Κήρυγμα κι άμεση επαναστατική πράξη κι αιματηρή ο «Θούριος» προστάζει
ς σκλάβους:

«Να σφάξουμε τους λύκους, που τον ζυγόν βαστούν και Χριστιανούς και Τούρκους
ληρά τους τυραννούν». Και όταν οι κεραίες του πιάνουν την συνταρακτική είδηση ότι
άρχει μυστική συνενόηση ότι η Αυστρία και η Ρωσία συμφωνούν για τη διάληση της
οθωμανικής αυτοκρατορίας, ο Ρήγας το κάλεσμα αυτό το επένδυσε με τον χάρτη την
ρίφημη «Χάρτα» του Ρήγα. Τα όνειρα των Ελλήνων

Ο Χάρτης αυτός είναι το σημαντικότερο ίσως έργο του Ρήγα. Με τον χάρτη αυτό ο
Ρήγας ήθελε να δείξει, με την ακατανίκητη και αδιάψευστη ευγλωτεία της γεωγραφικής
ονας, το μεγαλείο και την έκταση του αρχαίου και σύγχρονου Ελληνισμού. Να θυμίσει
ς τις δόξες του. Πολέμους, νίκες και ήττες εναντίον των βαρβάρων φυλών όπου
πλα στο νέα ονόματα διατηρούσε -έγραφε και τις αρχαίες ονομασίες και τα όποια
ιστατικά) για να γεμίσει με περηφάνια το Ραγιά, που καλούσε να του μάθει-δείξει τι
και τι έχασε και να του εμψυχήσει τη θέληση και την ορμή να τα ξαναποκτήσει.
Με τον χάρτη ο Ρήγας, δεν ήθελε να κάνει επίδειξη τις γεωγραφικές του ικανότητες,
α να δείξει παραστατικά πόσο μεγάλη ήταν η πατρίδα τους για την οποία καλούσε
ς Νεοέλληνες να αγωνιστούν. Και ο χώρος που απεικόνιζε ο χάρτης: Αρχίζει από τα
πάθια και το Δούναβη, έφτανε ως την Κρήτη και απλωνόταν από την Αδριατική και
όνιο ως τον Εύξεινο Πόντο και τη Βιθυνία της Μικράς Ασίας.

??

αυτό μπορεί να μας κακοφαίνεται κάπως, αλλά η δημιουργία της εθνικής συνείδησης
η βούληση για ελεύθερο ελληνικό κράτος, πάνω σε αυτή την διακδίκηση στηρίχθηκε.
ά τα απαράγραπτα εδαφικά δικαιώματα επικαλέστηκε και πρόβαλε για διεκδίκηση
ς τους Νεοελλέλληνες ο Βάρδος της Ελευθερίας. Το όνειρο αυτό, τα οράματα και οι
ίδες ενώ βρήκαν την θεωρητική έκφραση στα κηρύγματα του Ρήγα, και, ιδεολογική
ποίηση στην μεγάλη ΙΔΕΑ, που συνεχιστής της ήταν ο Ιωάννης Κωλέτης.

Ο Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο της Ηπείρου, μαθητής του Καϊρη απ τον οποίο
θηκε στη Φιλική Εταιρία. Διατέλεσε υπουργός εσωτερικών και πολέμου και σε
έχεια ο πρώτος Πρωθυπουργός της Ελλάδας.

α οράματα αυτά και οι ελπίδες μετά την πρόσδεση της Μαυροκορδάτικης ηγεσία στο
νομικό και γεωστρατηγικό αρμα της Αγγλίας, αν δεν έγινε προσπάθεια να
ατούν υποτιμήθηκαν σε αδικαιολόγητο βαθμό, όταν οι Αγγλοι συνεργαζόμενοι με το
άρι επέβαλαν τον διαβόητο Μαυροκορδάτο αρχηγό του αγγλικού κόμματος και
ιλιά τον Οθωνα και ενταφιάστηκαν απ το Βενιζέλο, ακριβώς εκατό χρόνια με τη
ρασιατική καταστροφή. Και έκλεισε-διασκεδάστηκε οριστικά με εκείνη την περίφημη
ωση του Βενιζέλου ότι: «εθνικά δίκαια δεν υπάρχουν, υπάρχουν μόνο συμφέροντα»!
και η εδαφική διεκδίκηση δεν σημαίνει συμφέροντα;

αι παραγράφτηκαν με τη βαρύγδουπη δήλωση του Ανδρέα Γ. Παπανδρέου: «οτι δεν
δικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε»! Να όμως που κάνει φτερά ένα
μα μεγάλο κομμάτι του Ελληνισμού η Κύπρος. Την συγκυριαρχία στο Αιγαίο και ο
Ντεκτάς που το έπαιζει Αλή Πασάς! Και την συναίνεση απ την σημερινή ηγεσία για

την ένταξη της Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίς στο μεταξύ να έχουν λυθεί τα οποία μικρά ή μεγάλα Ελληνό-Τουρκικά προβλήματα.

Με τα συνθήματα και τα κηρύγματα του Ρήγα, που έβαλε με σαφήνεια τα χωροταξικά όρια των διεκδικήσεων απ τους Τούρκους κατακτητές. Τα κηρύγματα αυτά περιείχαν τόσο δίκαιο, δυναμική και πιστικότητα, που εκτός απ τους Τούρκους προβλημάτισε και τους Αγγλους εγγυητές και τοποτηρητές της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Επιβεβαίωση της δυναμικής των κηρυγμάτων και των συνθημάτων του Ρήγα, αποτελεί το γεγονός ότι ανησύχισε και αυτός ακόμα ο Ντολτογιέβσκι λέγοντας το 1876, εκείνο το περίφημο. «Σήμερα έχει η Ρωσία συνειδητοποιήσει ότι η Κωνσταντινούπολη μας ανήκει... και σήμερα είναι αδύνατο να είναι οι Έλληνες οι αποκλειστικοί κληρονόμοι του Βυζαντίου για να συμπληρώσει: «θα τους έπεφτε πάρα πολύ, αν τους επιστρέπαμε να κληρονομήσουν ένα τόσο σπουδαίο σημείο της Υδρογείου».

Τώρα πλέον η υπόδικη και υπόλογη συντηρητική Αγγλία για τις τύχες των υπόδουλων λαών για πεντακόσια και πλέον χρόνια τυραννικής δεσποτείας, δεν είναι απλώς μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου. Είναι αυτή που ρυθμίζει και πρωτοστατεί για τα πάντα που έχουν σχέση με την ύπαρξη, τη διατήρηση και την ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα το Σεπτέμβριο του 1815, ιδρύεται η πιο απαίσια και βαβραρική συμμαχία. Όλοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό και στόχο να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική Επανάσταση και ο,τι απόμεινε ζωντανό απ τα χτυπήματα που της έδωσε πρώτος ο Ναπολέων και η δημιουργημένη πλέον αστική τάξη της Γαλλίας.

Πρα' ολο που η Επανάσταση δεν εξάγεται, μόνο αυτοφυής μπορεί είναι και να λέγεται Επανάσταση, ο διμέτωπος και πολύχρονος αγώνας του Ναπολέοντα και της αστικής τάξης ενάντιον της απολυταρχίας της Ευρώπης, απ τη μιά μεριά και τους λαούς απ την άλλη συντόμευσε κατά πολύ τη ζωή της απολυταρχίας. Ο Ναπολέων χωρίς να το θέλει επιτάχυνε τις εξελίξεις και τον ξεσηκωμό των λαών, κυρίως των σκλαβωμένων του Ιταλικού στην Αυστρία και του ελληνικού στην Τουρκία κλπ.

Τα δεδομένα αυτά ταρασσουν τον ύπνο των απολυταρχικών καθεστώτων της Ευρώπης και ειδικά της άρχουσας τάξης της τουρκίας που την περιέλουζε το σύνδρομο του κατακτητή. Του κατακτητή που κάποια μέρα πρέπει να εγκαταλείψει τα κατακτημένα εδάφη.

Η Τουρκία μετά τη μάχη του Ναυαρίνου, και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας κατάλαβε-πείστηκε ότι για να διατηρηθεί εδαφικά η αυτοκρατορία, δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι όποιοι ικανοί μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνιση των Ελλήνων, για να μην οδηγηθεί στα βάθη της Ασία, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί, αλλά και να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, την μόνο τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει απ τους Ρώσους, που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Αυτή είναι η στιγμή που οι Τούρκοι διαπιστώνουν ότι στο εξής, δεν θα μπορούν από μόνοι τους να συγκρατήσουν την θέληση και την ορμή των Ελλήνων για επαλευθέρωση των κατακτημένων εδαφών και λύτρωση των υπόδουλων Ελλήνων στους Τούρκους. Η διαπίστωση αυτή αναγκάζει την τούρκικη ηγεσία μπροστά στον κίνδυνο που διαγράφεται στον ορίζοντα να μην αρκείται πλέον στις προφορικές εγγυήσεις για

οιβαία στήριξη ή στη μερική ταύτιση συμφερόντων. Η τουρκική ηγεσία έχει επίγνωση είναι κατακτητής. Και σαν κατακτητής γνωρίζει τους κινδύνους που διατρέχει. Οκλειμένου να σωθεί αποδέχεται την αγγλική επικυριαρχία, ταυτίζει την γεωστρατηγική πολιτική με αυτήν των Αγγλων. Προσχωρεί εν λευκώ στο αγγλικό πολιτικό-στρατηγικό Κονσόρτσιουμ.

Η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Αλκανίων, και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες α) να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να ελπίσει με όλα τα μέσα την ελληνική Παλιγγινεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα μαινε απόσπαση εδαφών απ την αυτοκρατορία και γ) για κανένα λόγο να μην αλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας της οποίας αυτή η Αγγλία εν φύλακας άγγελος, προστάτης και εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας.

Για να διατηρηθεί το *statoy*s της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η Αγγλία σε όλα τα ακτοβούλια, Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827, ντα κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και όποιου άλλου κινήματος. Τον πιο κηρό και απαίσιο ρόλο και από αυτόν ακόμα του Μέτερνιχ τον έπαιζε η «φίλιττη» Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του. Σε αλλαγμα την εποχή εκείνη το μόνο ζητούμε απ την Κουρκία ήταν το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης.

Οι Έλληνες το 21, από ένα σημείο και μετά, δεν συνεργάζονταν με φίλους και ίρους, αλλά με σαφείς και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ο είχαμε εχθρικά κοινό-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα της Παλιγγινεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη Εθνικό-ελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατάκτημένων απ τους Τουρκούς ηνικών εδαφών, αφόρμιζε και πολλαπλασίαζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τάραζε ύπνο των Αγγλων και Τούρκων ήταν η λέξη «Μεγάλη Ιδέα» και ειδικά μετά την μάχια του Ναυαρίνου το 1827 και την ήττα της Αρμάδας.

Και όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν για την Πύλη και η προοπτική της κρατικής ότητας διαγράφονταν στο ορίζοντα, η Αγγλία άλλαξε στρατηγική. Αναζήτησε και ηνες πλέον ενεργούς συνεργάτες, στηρίγματα και συμπαραστάτες. Συνεργάτες οφασισμένους να παίξουν το δικό της παιγνίδι ακόμα και εις βάρος της νανάστασης. Και να πρώτος, ο Διαβόητος Μαυροκορδάτος, ο διώχτης του μεγάλου αιϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών στην υπηρεσία των Αγγλων. Η πρώτη ση προσφοράς του Μαυροκορδάτου προς τους Αγγλους, ήταν στις πιο κρίσιμες μέες που περνούσε η Επανάσταση απ το «Στρατηγικό» του δαιμόνιο. Έκανε ατηγό σε πόλεμο ξηράς τον Ναυτικό Σκούρτη, που λίγο έλλειψε να καταστραφεί κληρη η Επαναστατική προσπάθεια.

συνήθως χρησιμοποιούμε τον όρο: «Το βαθύ κράτος της Τουρκίας» οτι είναι αυτό ο αποφασίζει για τα πάντα, ξεχνώντας οτι στο «βαθύ κράτος της Τουρκίας την πρώτη η στο τραπέζι των όποιων συζητήσεων και ειδικά για τα θέματα εδαφικής αιότητας και τις διακραστικές σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας οσον αφορά την άδα, για οσους έχουν διαβάσει σε βάθος την ελληνό-τουρκική ιστορία ξέρουν οτι οι ηνες, ποτέ δεν είχαν απέναντί τους τους Τούρκους, αλλά τους άσπονδους «φίλους» «υποκριτές» Αγγλους «συμμάχους», που το 1827, μέχρι τον Μάρτιο του 1947 που

εγκατέλειψαν ηττημένοι απ την Ελλάδα και μετά στο όποιο τραπέζι διαπραγματεύσεων είχαν τους Αμερικανούς που διαδέχθηκαν τους Αγγλους.

Και καλά οι Τούρκοι, αφού απειλούνταν με άλλο τους το «δίκαιο» προκειμένου να σώσουν κάτι που δεν τους ανήκει, προσδέθηκαν με το αζημείωτο οι εκάστοτε ηγεσίες της στο Αγγλικό γεωπολιτικό αρμα. Εμεις όμως, οι μεταπελευθερωτικές Ελληνικές ηγεσίες το 21 και μεταπελευθερωτικά το 1944, για πιο λόγο εθελοντικά σφυχτοαγκαλιαστήκαμε με την ιμπεριαλιστή Αμερική, δύναμη «μεγάλη» βέβαια, αλλά εχθρική για την χώρας δύναμη; Και ιστορικά και χωροταξικά τα συμφέροντα της Ελλάδας ήταν διαμετρικά αντίθετα αυτά αυτά της Αγγλίας. Και αυτό γιατί, η Αγγλία δεν ήταν μόνο ο διπλωματικός αρωγός και εκπρόσωπος της Τούρκιας, στις όποιες διαφορές της Ελλάδας με την Τουρκία, αλλά και ο εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας. Το ίδιο και μάλιστα χειρότερα συμβαίνει και σήμερα με τις ΗΠΑ.

Ετσι κάθε φορά που διαμορφώνονταν κάποια δεδομένα και η Ελλάδα με μπροστάρη το Λαϊκό κίνημα, δημιουργούσε τις αγωνιστικές εκείνες προϋποθέσεις σε σημείο να πάρει τις τύχες στα χέρια της, να αυτοκαθοριστεί και να καταλήξει μόνη της σε αποφάσεις, πάντα κάτι «συνέβαινε» και αυτή η πορεία διακόπτονταν βίαια και όχι πάντα απο την ικανότητα του αντιπάλου.

Βαβαιά σε παρόμοιες περιπτώσεις δεν έλειψαν και ενέργειες των αντιπάλων όπως: τα Εμπάρκο, οι Απολεισμοί και οι περίφημες Νότες και κυρίως οι διχασμοί που έντεχνα τους καλλιεργούσαν οι ξένοι και πρωροστατούσαμε και Εμείς για την εφαρμογή του διχασμού στην πράξη.

Όπως είναι γνωστό ο διχασμός λειτουργεί με ένα μαθηματικό τρόπο. Η διάδοση και η αποδοχή του αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο, ενώ η αποσιώπηση και η εξάλειψή του με μαθηματικό. Οι Διχασμοί εκτός του ότι πολώνουν, προκαλούν τις μεγαλύτερες αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις στο λαό Και επειδή η εξομάλυνση των αντιθέσεων είναι δύσκολη, εξακολουθούν να λειτουργούν σε βάθος χρόνου και μετά την εξάλειψη των λόγων που τον προκάλεσαν. Γι αυτό και το «διαίρει» και «βασίλευε» είναι ένα απ τα πρώτα καλύτερα και αποτελεσματικότερα ατού στην Διπλωματία των Μεγάλων.

Κάθε φορά λοιπόν, που οι λαϊκοί αγώνες έφερναν επιτακτικά στο τραπέζι τα εθνικά και οποια άλλα προβλήματα για λύση, κάτι επικίνδυνο για τους επικυρίαρχους και τους ντόπιους ομοτράπεζους, σαν απ τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη ιστορία, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε ευθεία γραμμή και κυρίως προς την ίδια κατεύθυνση, με στόχο να παραμείνει η Ελλάδα του σήμερα και αύριο. Να μην ανανεωθεί η ηγεσία οι θεσμοί και κυρίως να μην επεκταθεί χωροταξικά.

Πάντα ύστερα από ένα απότομο ή απρόσμενο ανέβασμα του αγώνα (όπως αυτό της κατοχής), ακολουθεί μια πτώση, σαν να πρέπει να μείνει η Ελλάδα για άγνωστους για το λαό λόγους, περιορισμένη στα υπάρχοντα όρια συρρικτωμένη και κυρίως ξεκομμένη απ τον ίδιο το λαό, για να μπορεί έτσι να ελέγχεται όχι μόνο πιο εύκολα αλλά και πιο αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται για να μην δημιουργεί ανησυχίες και «επικίνδυνους πειραματισμούς» και αναζητήσεις έξω απ τα υπάρχοντα κάθε φορά δεδομένα. Να μή γίνει «πονοκέφαλος» κανενός κέντρου και ειδικά σε αυτούς που την ελέγχουν οικονομικά και γεωστρατηγικά, μα και των Ελλήνων που συνέπταν τα συμφέροντά τους με αυτά των κάθε φορά επικυρίαρχων. Μαλιστά ο τελευταίος εκτός από

α τα αλλα πλεονεκτήματα που κληρονόμησε απ την προκάτοχο Αγγλία απαιτήσε και παραχωρήτηκε και η ετεροδικία.

Και επειδή ο όρος ετεροδικία σημαίνει, να έχει το δικαίωμα ο επικυρίαρχος να θαιρετεί, να παραδιάζει όρους, να προεκκίνει τους όρους αυτοβούλως, να κλέβει νικητού θυσιαυρούς και να δολοφονεί ακόμα και η χώρα που έχει αποδεκτει την ετεροδικία να μην έχει το δικαίωμα να τιμωρήσει τον φτέχτη, και αυτόν τον εγκληματία να τιμωρηθεί για τα αδικήματα που διέπρατξε. Χαρακτηριστική είναι η δολοφονία του βασιλιά Σαράφη, που ο δολοφόνος του, δεν δικάστηκε για το έγκλημα που διέπραξε στην Ελλάδα αλλα στην Αμερική. Αντιλαμβάνεται συνεπώς ο καθένας, το κόστος που επέβαλε η Αρχουσα τάξη της Ελλάδας εκτός από τα 21, και πρόσφατα για να διατηρηθεί και να διατηρηθεί στην εξουσία: Δεκέμβρης, Εμφύλιος, διχωτόμηση της Ελλάδας, Κωσταντινούπολη το Σεπτέμβρη, Χούντα των συνταγματαρχών και ο τόπος που ζούμε να εξακολουθεί να παιδεύεται ακόμα απ τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική ανεξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, δημοκρατία και ελευθερία.

Εξέβαια, γνωστά πράγματα όλα αυτά, απο τα επίσημα στοιχεία που στο μεταξύ ήρθαν στο φως (απ τους ίδιους τους μεγάλους, αλλα και από εσωτερικές πηγές και το έργο του Προέδρου Κλίτον...) για να επιβεβαιώσουν αυτό που ο λαός ενδόμυχα πίστευε και εξακολουθεί να πιστεύει, οτι τελικά η κακοδαιμονία της Ελλάδας οφείλεται στο γεγονός οτι η ελληνική ηγεσία, δεν μπόρεσε τελικά να αποφύγει τις «αγίδες» που κάθε φορά της έστηναν οι κατά τα αλλα αγαπητοί και φίλτατοι σύμμαχοι οι Άγγλοι για εκατόν είκοσι χρόνια και τις ΗΠΑ μετά τη συνενάισι πάντα των ιδίων. Όλα αυτά είναι γνωστά, αλλα δεν μπορεί κανείς να πάψει να τα θυμίζει. Να τα λέει και να τα αλέει.

Εμεις τους απλούς ανθρώπους, δεν μας πείθουν τα επιχείματα, οτι τότε όλα τα έβριζαν οι μεγάλες δυνάμεις οι ξένοι. Και οτι εμείς σαν μικρή και ανώριμη νεοσύστατη χώρα και δεν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά. Επρεπε προκειμένου να επιβιώσουμε «κάτι» να συμβιβαστούμε με τα τότε δεδομένα. Και οποιός είπε οτι τα τότε δεδομένα επέβαλαν να πέσει το Μεσολόγγι; Ποιός το οδήγησε στην πτώση το Μεσολόγγι οι ξένοι ή οι ελληνικές κυβερνήσεις; Αν οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν αντιστάσαν οικειθελώς στο γεωπολιτικό αρμα των Αγγλων, που τα συμφέροντα τους ήταν οχι μόνο διαμετρικά αντίθετα με αυτα της Ελλάδας, αλλα και ταυτόσημα με αυτα της οθωμανικης αυτοκρατορίας της οποίας η Αγγλία ήταν εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητάς της, δεν συνεργούσαν να πέσει το Μεσολόγγι, αλλη θα ήταν η πορεία του Μεσολογγίου και αλλη η τύχη των Ελλήνων παλιά και τώρα.

Και θα ήταν, γιατί η ελληνική Επανάσταση σαν αστική, εκτός απ το εθνικοελευθερωτικό της σκέλος ειχε και ενα ευρύτατο κοινωνικό περιεχόμενο. Ενα περιεχόμενο που το στήριζε όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους φιλελευθέρους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστές και εθελοντές συμπαράστασης, οπως ηδη το ειχε κάνει στέλνοντας τα πιο αξιόλογα παιδιά της.

Ετσι δίπλα στους μεγάλους μας Έλληνες: Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, Καραϊσκάκη, παραστέκονται ο φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλεϋ, ο Γκαίτε, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο Βύρον Μπάυρον. Απ τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς ως το δημιουργό της εφημερίδας του Μεσολογγίου «Ελληνικά χρονικά» του Ελβετού Μάγερ, είναι μεγάλος ο κατάλογος των

αγωνιστών της ελευθερίας που πολεμώντας χάθηκαν μαζί με τους Έλληνες για λευτεριά και πρόοδο. Όταν όμως με τις μηχανοραφίες της συντηρητικής και υπόλογη στη συνείδηση των λαών του κόσμου Αγγλία, οι ελληνικές κυβερνήσεις οδήγησαν το Μεσολόγγι σε πτώση ήταν επόμενο να αναρωτηθούν που τελικά θα οδηγηθεί η Επανάσταση μετά την πτώση του Μεσολογγίου και είχαν δίκαιο.

Η ελληνική Επανάσταση σαν Αστική δεν ήταν μόνο απελευθερωτική, αλλά και κοινωνικό-Απελευθερωτική. Το κοινωνικό περιεχόμενο της ελληνικής Επανάστασης, συγκινούσε όλη την τότε προοδευτική ανθρωπότητα και ειδικά την Αστική Τάξη της Ευρώπης. Η βοήθεια που πρόσφερε η Ευρώπη στην Ελλάδα, ήταν η πρώτη πράξη Αστικής ταξικής αλληλεγγύης.

Αν δεν έπεφτε το Μεσολόγγι ο Εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας δεν θα οδηγούσε και αγωνιστές ακόμα στην απαγοήτευση και κυρίως δε θα είχε Νενέκους, προδότες και κάθε είδους συνεργάτες. Αν δεν έπεφτε το Μεσολόγγι η Επανάσταση, θα διατηρούσε την ορμή και την αρχική φλόγα γεγονός που θα εδραίωνε την πεποίθηση όχι μόνο στους αγωνιστές αλλά όλης της προοδευτικής ανθρωπότητας, ότι αν θέλουν να επικρατήσει με αυτό το περιεχόμενο η Επανάσταση, πρέπει με περισσότερα μέσα να την στηρίξουν-συμπαρασταθούν.

Το Μεσολόγγι παρ' όλο που έπεσε τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την παμπόνηρη Αγγλία ότι η Ελλάδα θα απελευθερωθεί. Το τραγικό όμως για την Επανάσταση είναι ότι μετά την πτώση του Μεσολογγίου και την πρόσδεση στο αγγλικό άρμα, έχασε το κοινωνικό της περιεχόμενο. Ετσι θέλοντας και μή, η Αγγλία άλλαξε πολιτική και συνεργαζόμενη με τον Σουλτάνο με θόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το δόγμα Τρούμαν τυπικά και μέχρι τώρα πραγματικά με τους Αμερικανούς. Αν δεν είχε προσδεθεί στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, η συμπαράσταση της αστικής τάξης της Ευρώπης θα ήταν πολλαπλάσια και η εξέλιξη της Επανάστασης θα ήταν εντελώς διαφορετική.

Ιστορικά λέμε, και ήμαστε περήφανοι που ήμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Οι Νεοέλληνες συνεπώς σαν απόγονοι των αρχαίων και κληρονόμοι της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν ήταν δυνατόν να μην σχεδιάσουν και τον αγώνα με το έβρος που τους έδινε αυτή η μεγάλη σε έκταση κληρονομιά και να μην πολεμήσουν σαν θεία για την απόκτηση αυτής της κληρονομιάς.

Επιβεβαίωση του γεγονότος είναι ότι οι πρόγονοί μας σαν απόγονοι και κληρονόμοι των προγόνων τους αντιλαμβάνονταν την Επανάσταση σε τρεις διαστάσεις α) Εθνική Απελευθέρωση, β) κοινωνική Απελευθέρωση και γ) μελλοντική προοπτική την μεγάλη ΙΔΕΑ. Την ιδέα που διαμόρφωσαν για την χωροταξική έκταση που συμπεριέλαβε αυτή η ιδέα και κυρίως η απόφαση να υλοποιήσουν την μεγάλη ΙΔΕΑ, μας πείθουν τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του αγώνα γενικά και του Μεσολογγίου ειδικά: «Ελευθερία ή Θάνατος» και «εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» ήταν και παραμένουν αιώνιες διδαχές-υποθήκες προς όλους τους Έλληνες και σπάνιες εθνικές Περγαμηνές.

Η Αγγλία με την οποία έκαναν κολιγία ο Μαυροκορδάτος και η παρέα του, την εποχή εκείνη μέσω της διαγραφόμενης ελληνικής επανάστασης είχε ήδη υποτάξει και προσδέσει την Οθωμανική αυτοκρατορία στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα με αντάλλαγμα την κατοχύρωση της εδαφικής ακεραιότητας της αυτοκρατορίας. Δέσποζε στα κύματα και επιπλέον ήταν το εργοστάσιο του κόσμου. Σενεπώς όλες οι βλέψεις και οι στόχοι της

ανάστασης ήταν σε αντιπαράθεση με αυτά της Αγγλίας: α) Η τελευθέρωση-δημιουργία κρατικής οντότητας, ερχοντάς σε πλήρη αντίθεση με την αφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας β) το ίδιο σε αντιπαράθεση ήταν και το κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης. Και αυτό γιατί κοινωνικό περιεχόμενο σημαίνει βιομηχανική ανάπτυξη, σημαίνει Επιστήμη, σημαίνει τεχνολογία, σημαίνει αγωγές. Αρα άμεσα ένας νέος ανταγωνιστής των αγγλικών συμφερόντων στον εσογειακό χώρο και γ) αφού η Αγγλία δέσποζε στα κύματα και η Ναυτιλιακή ανάπτυξη της απελευθερωμένης Ελλάδας προσέκρουε άμεσα στα Ναυτιλιακά συμφέροντα της Αγγλίας. Την αντίθεση της Αγγλίας στην ήδη υπάρχουσα στη διάρκεια του αγώνα ναυτιλία την περιγράφει σε ολη την έκταση και με διάχυτο πόντο το γράμμα του δηλάντη προς τους Έλληνες Καραβοκύρηδες της εποχής.

Συνεπώς, η κολιγιά του Μαυροκορδάτου και της παρέας του, ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί για την υπο σύσταση Ελλάδα. Η κολιγιά αυτή προϋπόκειται-ταδίκασε την Ελλάδα να παραμείνει μια Γεωργοκτηνοτροφική, χώρα. Μια χώρα οικονομική. Μια χώρα κομπραδώνων, μεσαζόντων και μεταπρατών-πλασιέ στα δικά τους προϊόντα. Οσον αφορά την γεωγραφική έκταση της Ελλάδας, αφού δεν μπορούσε γίνει διαφορετικά τα συμφέροντά της και οι αναλυμένες υποχρεώσεις απέναντι στην αυτοκρατορία, πολύ θα το ήθελε να παραμείνει αυτή του Μοριά και της Ρούμελης και να τε ένα πόντο...

Η Ελλάδα μας αναγεννήθηκε με αίμα, με πολύ αίμα και κομμάτι στο κομμάτι. Λόγοι αιτία: η κολιγιά, το σφυχτοαγκάλιασμα και πρόσδεση της Ελλάδας με τον φύσει και στη εχθρό της την Αγγλία. Την άποψη-θέση να παραμείνει η Ελλάδα στην έκταση του Μοριά της της Ρούμελης όχι μόνο την διατήρησε η Αγγλία, αλλά και την εφάρμοζε τρακτα κάθε φορά που οι Έλληνες προσπαθούσαν να αποσπάσουν ένα ακόμα κομμάτι εδάφους απ τους Τούρκους κατακτητές. Μόνο όταν δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, μόνο τότε αναγκάζονταν να δεχθεί πάντα τελευταία, με βαριά και ασήκωτη οδία και ύστερα από πολύ πάντα αίμα, την αφαίρεση ενός κομματιού: Όπως την Βιαια, τη Θεσσαλία, τα Επτάνησα και την Κρήτη.

Όσο για την Μακεδονία, έτσι όπως εξελίχθηκαν τα γεγονότα, αν η Ευρώπη και ακόμα η Αγγλία, δεν αντίκριζαν το πρόβλημα για το πώς αλλιώς θα συγκρατούσαν τους Άβους εκτός Αιγαίου, τον Ολυμπο θα τον βλέπαμε ακόμα απ την Νοτιο-ανατολική του Ευρά και όχι όπως τον βλέπουμε σήμερα απ την βορεια-ανατολική πλευρά. Μια ματιά στον γεωγραφικό χάρτη της Ελλάδας, θα πείσει και τον ποιό δίσπιστο για ποιόν οριβώς λογο αναγκάστηκαν παρά το αίμα που χύσαμε παλιά και το 12 για την Μακεδονία, μας έδωσαν από ένα Νομό κατά μήκος του Αιγαίου. Και για να μην ναχωρήσουν τους Τούρκους όταν μπήκε το πρόβλημα της Θράκης, αφού πρόβλημα Αιγαίου δεν έμπαινε πλέον τον Νομό Εβρου αντί για ευθεία στην ανατολική Θράκη μας να αν στο Δεδέ-Αγάτς.

Αποκοφύφωμα του ανθελληνικού ρόλου της Αγγλίας είναι ο τρόπο που χειρίζεται το τριακό. Πρώτα το έθεσε υπο την διοίκησή της και οτα η Ελλάδα έβαλε το θέμα την οσάρτησε στην κοινοπολιτεία. Πριν απ την κατοχή της χώρας τον Απρίλο του 1941, οντας να διασώσουν το κεφάλαιο μοναρχία και τα κάθε λογείς στηρίγματα στο οτερικό και προκειμένου να πάρει τον Στόλο και ένα μεγάλο κομμάτι του ελληνικού ατού της Νότιας Ελλάδας κεφάλαιο για μελλοντική χρήση...

Μια πρώτη σκέψη για το που θα εγκατασταθούν, Έλληνες και Αγγλοι συμφώνησαν να εγκατασταθούν στην Κύπρο. Υστερα από λίγο οι Αγγλοι ανακάλεσαν την συγκατάθεση με το επιχείρημα ότι η τυχόν εγκατάσταση Ελλήνων στην Κύπρο εκτός του ότι θα δημιουργούσε προηγούμενο και ενδεχομένως δικαιώματα... Γι αυτό και εγκαταστάθηκαν πρώτα στην Κρήτη και αργότερα στην Αίγυπτο. Το ωραίο δε είναι, πως όταν η Κύπρος έχασε την στρατηγική σημασία που είχε μέχρις ότου ήταν υπό αγγλική κατοχή, αντί να δωθεί στην Ελλάδα που ιστορικά ανήκει, ανακάλυψαν ότι στην Κύπρο υπάρχει μια μικρή τουρκική μειονότητα, αρα σαν μειονότητα «διακαιούται» και αυτή να έχει ένα ξεχωριστό κράτος, λές και όλες οι άλλες μειονότητες που υπάρχουν στα διάφορα κράτη είχαν ήδη σχηματίσει δικές τους κυβερνήσεις και μόνο η της Κύπρου Τούρκοι δεν είχαν.

Για διατηρηθεί ο όρος των γραπτών ή άτυπων εγγυήσεων να μή μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, οι Αγγλοι προκειμένου να στερήσουν ένα μικρό εστω κομμάτι ιστορικά ελληνικού κατακτημένου εδάφους απ τους Έλληνες για να το δώσουν μπαχτσίσι στους Τούρκους εδώ και ένα αιώνα σχεδόν κρατάνε σε εκκρεμότητα το Κυπριακό θέμα. Και προχθές ακόμα ο Υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας Ζάκ Στρώμ στο ΟΗΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης έδωσε μάχη υπέρ της Τουρκίας στο Κυπριακό αίτημα να ανοίξουν τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της Βόρειας Κύπρου. Όμως για να ήμαστε ειλικρινείς δεν μας φτένε μόνο οι ξένοι...

Ο λαός της Ελλάδας εκτός απ την Αλβανία και την Αντίσταση, συμμετείχε και πολέμησε και στο εξωτερικό με τον Στόλο πολεμικό και εμπορικό και στα μέτωπα ξηράς. Η Ελλάδα ήταν η μόνη σύμμαχος χώρα που ο λαός της πολεμού άμεσα ή έμμεσα στο πλευρό των Αγγλων. Η Ελλάδα είναι ίσως η μόνη χώρα που έχει κατακτημένα εδάφη και υπό κατοχή Έλληνες. Όμως δεν φτένε μόνο οι ξένοι και αυτοί που τα κατέχουν, αλλά και εμείς και κυρίως ΕΜΕΙΣ.

Η προσφορά των Ελλήνων στο συμμαχικό αγώνα για τη συντριβή του Φασισμού ήταν τεράστια σε αίμα και καταστροφές. Το Ελληνικό καταστημένο όμως λόγω της εκτεταμένης συνεργασίας με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής μετά την απελευθέρωση το μόνο αίτημα που πρόβαλε σθεναρά σαν αντάλλαγμα της προσφοράς προς τους Νκητές συμμάχους ήταν : Να το αποκαταστήσουν έστω αν χρειασθεί και με τα όπλα στην ΕΞΟΥΣΙΑ. Και όταν λίγο δυσκόλεψαν τα πράγματα οι εφημερίδες του κατεστημένου «Ελληνικό Μέλλον» εκτόμισε τη «μεγάλη φράση» θέση του κατεστημένου: «εκατόν τοις εκατόν, απολκιστικός και απόλυτος προσανατολισμός μας προς το Λονδίνο», και «ούς» του Μακαριότητος «ετέντονε» προς το Σίτυ «Καθημερινή» και «αποσαφίνισιν» απ το Λονδίνο ζητούσε το εν δοσιλογισμό τότε «Βήμα».

Και όταν κάτι θέλησε να ψελίσει «περί Αγγλων» ο Σοφούλης του έδωσαν το απολυτήριό του. Το ίδιο όταν και ο Πλαστήρας θέλησε να ψελίσει κάτι παρόμοιο τον έπνιξαν τα ανώτατα στελέχη του με τη φράση «Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό Προτεκτοράτο» Αυτή τη σκέψη-αίτημα εκφράστηκε απ την «Επιτροπή επί των Εξωτερικών υποθέσεων».

Και όταν ήρθε στο τραπέζι θέμα των εθνικών διεκδικήσεων και των επανορθώσεων οι Αγγλοι-Τσιώρτσιλ, μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασσηνό τον ο οποίος ο Σέρ Τσιώρτσιλ έχρησε Αρχιεπίσκοπο και σε συνέχεια Αντιβασιλέα. Σαν αντιβασιλέας που ήταν είχε συγκεντρώσει όλες τις εξουσίες: σε ξήρα, αέρα και θάλασσα: «Ενδόμυχα και οι δυό δέχθηκαν ότι έχουν δίκαιο» οι Έλληνες. Επειδή όμως το δίκαιο των Ελλήνων όσο μεγάλο και αν ήταν προκειμένου να ικανοποιηθεί θα έπρεπε να αφαιρεθεί ένα εδαφικό

κομμάτι από τα κατακτημένα προ μερικών αιώνων ελληνικά εδάφη απ τους Τούρκους. Όπως και το κομμάτι αυτό, όπως και ολόκληρο το τουρκικό έδαφος ήταν και ακολουθεί να είναι απαραίτητα εγγυημένα απ τους Αγγλους τότε και Αμερικάνους τώρα. Για να μην δυσαρεστήσει λοιπόν, εστω κατ ελάχιστο η εγκάθετη απ τους Αγγλους ελληνική ηγεσία και υποχρεωθεί ο Σερ Τσιώρτσιλ να αφαιρέσει πχ την ανατολική Θράκη ή το δυτικό μέρος του Βοσπόρου, μα και την Κύπρο, από τους Τούρκους. Για την προ επικαλέστηκαν τουρκική μειονότητα πώς να...

Για σταματήσουν όμως οι τυχών φωνές στο εσωτερικό του κατεστημένου για αδικίες τη θύμιζε στο κατεστημένο ότι για να το «επιβάλει ξανά στην εξουσία», εκτός του ότι εικάστηκε να αποσείρει δυνάμεις απ το μέτωπο, ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με δύνο οι Ρώσοι να καταλάβουν όλη την ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια, αλλά και εκτεθεί στην παγκόσμια κοινή γνώμη σαν ο Πρώτος μεταπολεμικά Νεοϊμπεριαλιστής, με τα όπλα κατέκτησε μια σύμμαχο απελευθερωμένη χώρα. Συνεπώς ΜΟΚΟ.

Και όχι μόνο ΜΟΝΟ, αλλά τα θέματα των όποιων διεκδικήσεων, τις εξωτερικής πολιτικής να τα αναθέσουν εκ νέου να τα χειριστούν εν λευκώ οι Αγγλοι. Η συνέχεια είναι γνωστή. Την επομένη το Λονδίνο στην ιταλική γλώσσα δήλωνε ότι: «η Ελλάς ακολουθεί πολιτική επιείκειας ητίς εκαθορίσται υπο των Αγγλοαμερικανών». Και κάτι άλλο να οργανώσουν κατά τέτοιον τρόπο τους οποιους οπαδούς τους, ώστε να πείθουν ότι δικαιούνται μεν εδαφικές διεκδικήσεις, όχι προς ανατολάς αλλά στο Βορρά. Να μην ξεχάσουν τον Βασιλιά τους. Ετσι ύστερα απ λίγες μέρες οι Ηροστρατοι της κής ασφάλειας επι γερμανών, οι ντυμένοι τη γερμανική στολή τάγματα ασφαλείας οι Οτζίδες, οι μηχανοκίνητοι του μπουραντά, του ΕΑΣΑΔ, των ΕΕΕ της ΕΒΕΝ οι ΧΙΤΕΣ κλπ άρχισαν να φωνάζουν «ο Βασιλιάς εγγυητής των Αγγλων και των Ελλήνων» «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι εγκαταλείψαντες Ελλάδα και λαό, οι συνεργάτες οι όντες, οι κιοτηδες και οι άκαπνοι παλικαράδες.

Και ανέμιζαν χάρτες, που καταβρόχθηζαν όλα τα Βαλκάνια. Φυσικά στους χάρτες σε αυτήν την μεγάλη Ελλάδα δεν έπρεπε περιλαμβάνονται η Κύπρος η Ανατολική Θράκη, που ήταν ελληνικά και κατοικούνταν από Έλληνες. Και κάποια στιγμή φαίνεται κάποιος θύμιζε στον Μέγα Τσιώρτσιλ, ότι ενα κομμάτι ελληνικό πάλαι ποτέ έδαφος, χωροταξικά ακούει στο ονομα Δωδεκάνησα και το κατέχουν οι Ιταλοί (που και οί πάντα κυροφυλαχτούν να...). Όμως Ο Τσιώρτσιλ, ετσι και αλλιώς αυτό το κομμάτι τα την ήτταν του άξονα θα το έχανε, για να το έχουν δικό τους οι Αγγλοι, το έχει σχεθεί μετά τη λήξη του πολέμου να το παραχωρίσει τους Τούρκους, αν οι Τούρκοι γαν εστω, αν άνοιγαν το στόμα τους και έλεγαν μια μικρή εστω λέξη κατά των γερμανών. Και αφού δεν την είπαν αυτήν τη λέξη, θα ήταν τραγικό να παραχωρηθεί στους άσχετους με τον πόλεμο Τούρκους, ενώ οι Έλληνες πολέμησαν στο πλευρό τους άξονα.

Μάλιστα όταν οι Έλληνες πολεμούσαν στο ελληνοϊταλικό πόλεμο τον άξονα, η Ελλάδα είχε καταληφθεί ολόκληρη απ τον άξονα και ο μόνος σύμμαχος που τους είχε μείνει ήταν η Ελλάδα. Και όμως η εγκύηση...

Ζώντας κανείς τα γεγονότα από κοντά δεν προρεί παρα να εκφράσει μια πάντητη μέχρι σήμερα απορεία. Οι Γερμανοί, ενώ κατέλαβαν αυτοί την Ελλάδα, για Εαυτό τους δεν κράτησαν παράμόνο την Κεντρο-δυτική Μακεδονία, την Θράκη και ελληνικά Νησιά του Αιγαίου. Όλη την αλλα χώρα την παραχώρησαν τους Ιταλους και Ανατολική Μακεδονία για να έχουν οδική και σηδιροδρομική σύνδεση με τη

Γερμανία στους Βουλγάρους. Και η απορεία είναι για οποιόν ακριβώς λόγο οι Γερμανοί έκαναν αυτήν την χωροταξική διάταξη των δυνάμεών τους;

Αυτή η διάταξη για τους έχοντας γνώση, δεν διακιολογείται παρά μόνο για να μην υπάρξει κάποια παραδίαση συνόρων. Αλλα απ ποιούς και γιατί; Αλλη μια άποψη είναι για να μην μπει η Τουρκία στον πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων. Μια αλλη αν όλα πήγαιναν καλά για τον άξονα να ήταν έτοιμοι να καταλάβουν σε λίγο χρόνο την Ευρωπαϊκή Τουρκία.

Ίσως αργότερα οταν ερθουν στο φώς τα αντίστοιχα στοιχεία να μάθουμε τον ακριβή λόγο για τον οποίο έγινε η τέτοια και όχι μια αλλη διάταξη. Επειδή όμως κάθε τέλος έχει και την αρχή και επειδή έχω καταλογήσει αρκετές ευθύνες στους Αγγλους, για την τέτοια εξέλιξη και κατάληξη της Ελλάδα παρ όλες τις προσπάθειες και το αίμα που χύθηκε στα ενενήντα και πλέον χρόνια μέχρις οτου η Ελλάδα πάρει το σημερινό σε εύρος γεωγραφικό μέγεθος. Ας δούμε σε χοντρές, σε πολύ χοντρές βέβαια γραμμές, πως και για ποιό λόγο τα ελληνικά πράγματα μετά το 21 οδηγήθηκαν στο σημείο που είναι σήμερα και όχι στη μεγάλη Ελλάδα που ήταν το όνειρο των Ελλήνων;

Ενα όνειρο που ιστορικά υπήρξε γι αυτό και το υποσχέθηκαν οι σύμμαχοι της Ανταντ, αν η Ελλάδα έβγαινε στο πλευρό τους στο πόλεμο, που σκοπο λένε είχε να λύσει το περίφημο Μεσανατολικό ζήτημα, το ελληνικό-Ελλάδα των τρειών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, αλλα και το κάψιμο της μεγάλης ΙΔΕΑΣ...

Για την ιστορία λοιπόν:

Εκτός απ τις προεπειναστατικές προσπάθειες που έκανε η Αγγλία να εμποδίσει την έκκριξη της ελληνικής Επανάστασης, τον σκληρό και απαίσιο ρόλο που διαδραμάτισε η Αγγλία για το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης μετά την έναρξη και τις ραδιουργίες που χρησιμοποίησε προκειμένου να την προσδέσει στο αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, ξεπερνούν και τις μηχανοραφίες και αυτού του Μέτερνιχ ακόμα, που ήθελε και αυτός με οποιαδήποτε θυσία να την εμποδίσει. Και ήθελε να την επμποδίσει γιατί καταλάβαινε οτι η Ελληνική Επανάσταση αν επικρατούσε θα αποτελούσε το πρότυπο για τους σκλαβωμένους λαούς όλων των τότε αυτοκρατοριών.

Το 1825 ο Αγγλος Υπουργός των εξωτερικών Τζώρτζ Κίνιγκ, αφού πρόσδεσαν σφυχτά, οριστικά και αμετάκλιτα στο άρμα τους την νεοσύστατη Ελλάδα, «απέρριψε» την πράξη που επιδιώκει να θέσει την Επαναστατημένη Ελλάδα (ποιός άραγε την ήθελε αυτήν...) υπό την βρετανική προστασία. Το 1854-57 Αγγλική κατοχή του Πειραιά και της Αθήνας, προκειμένου να επιβληθεί ουδετερότητα στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του Κριμαϊκού πολέμου. Στο Συνέδριο του Βερολίνου, η Αγγλία θέτει υπό την διοίκησής την Κύπρο. Το 1864 η Αγγλία «παραχωρεί» λες και ήταν κτήμα της στην Ελλάδα τα Επτάνησα. Το 1885-86 οι μεγάλες δυνάμεις με επιβολή του εμπάρκο στην Ελλάδα εμποδίζουν τον έλληνα Πρωθυπουργό Θεόδωρο Δελιγιάννη να εκμεταλλευτεί τις βουλγαρό-σερβικές εχθροπραξίες.

Το 1881 η οθωμανική αυτοκρατορία παραχωρεί στην Ελλάδα τη Θεσσαλία και την περιοχή της Αρτας στην Ηπειρο. Το 1897 ο ελληνο-τουρκικός πόλεμος η επανάσταση στην Κρήτη καταλήγει σε ήττα και επιβάλεται σαν τιμωρία ο Διεθνής Οικονομικός Ελεγχος (ΔΟΕ). Τον Οκτώβριο του 1912 η Ελλάδα, η Σερβία, η Βουλγαρία και το Μαυροβούνι συμφώνησαν από κοινού να επιτεθούν στην οθωμανική αυτοκρατορία και τον Νοέμβριο καταλαμβάνεται η Θεσσαλονίκη. Το 1914 προσάρτηση της Κύπρου απ την Αγγλία. Τον Μάρτιο του 1915 η Ελλάδα συμμετέχει στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σεπτέμβριο του 1916, ο Βενιζέλος εγκαθιδρύει προσωρινή κυβέρνηση στη Θεσσαλονίκη, την κυριότερη πόλη της Νέας Ελλάδας (Αλήθεια γιατί νέα και όχι σκέτο Ελλάδα. Και για ποιόν ακριβώς λόγο διατηρείται αυτή η διάκριση;). Η Αγγλία και η Γαλλία επιβάλλουν τον αποκλεισμό της Παλιάς Ελλάδας και τον Μάιο του 1919 απόβασαν ελληνικών στρατευμάτων στη Σμύρνη και υπογράφεται η Συνθήκη των Σεβρών. Μια Συνθήκη που δημιουργεί μέν την Ελλάδα των τρειών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών. Μια Συνθήκη όμως που την αμβισβητούν σε λίγο οι σύμμαχοι και τον Αύγουστο του 1919 χρόνου προέλαση κατά της Αγκυρας των ελληνικού στρατού, που όμως ανακόπται ο Σαγγάριο ποταμό και σε συνέχεια αποχωρούν απ τη Μικρά Ασία ενώ πυρπολείται η Σμύρνη από τους Τούρκους. Ακολουθούν οι γνωστές αντιπαράθεσεις και το θέμα της μεγάλης ΙΔΕΑ κλείνει με την εκτέλεση των έξι για εσχάτη προδοσία!!!

Το γεγονός αυτό είναι όχι μόνο παράξενο αλλά και οξύμωρο. Και αυτό γιατί ενώ το Σεπτέμβριο οι εκλογές που εξασφάλισαν 260 έδρες απ τις 370 στους αντιβενιζελικούς. Οι εκλογές αυτές εκτός του ότι έγιναν με το σύνθημα να σταματήσει ο πόλεμος και να επιστρέψει ο στρατός που έμεινε ακόμα ζωντανός, για να μην χαθεί το ανθρώπινο υλικό. Αντί να σταματήσει ο πόλεμος και να επιστρέψει ο στρατός, όπως το είχαν υποσχεθεί έγινε ακριβώς το αντίθετο.????????? Γεγονός που σήμαινε ότι γινόταν απειλητική αφού έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια της η Ελλάδα τις υπηρεσίες της Εθνικά, κοινωνικά για λύση και η δυνατότητα απαγγίστρωσης από αυτόν το κράτος αναγκαλισμό της Αγγλίας και της όποιας άλλης εξάρτησης. Συνήθως προκειμένου να χαρακτηρίσουμε μια εξόφθαλμη αδικία λέμε: φωνάζει ο φτωχός για να φύγει ο νοικοκύρης.

Η διπλωματική επιχειματολογία λειτουργεί με τρεις βασικούς τύπους : α) «Το συμφέρον σας είναι να κάνετε αυτό που σας ζητάμε». β) «Εμείς έχουμε το δίκαιο με το μέρος μας, ενώ οι αντίπαλοί μας αδικούν» και γ) «Εμείς είμαστε πιο δυνατοί, άρα βάλλουμε τη θελησή μας». Είναι η αρχή: Ο Δυνατός παίρνει όσα η δύναμη του επιτρέπει και ο αδύνατος παραχωρεί όσα δεν μπορεί να τα κρατήσει».

Αν θελήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους πρέπει να ομολογήσουμε ότι πρέπει οι πρόγονοί μας να κατήγαγαν νίκες: στην πολιτική όμως και το διακρατικό επίπεδο, στον εσωτερικό βίο των ελληνικών πόλεων και πολιτειών, θα μας μείνει μόνο η δυσάρεστη γεύση συγκρούσεων, τόσο ανάμεσα στις πόλεις όσο και μέσα στην κάθε πόλη. Θα διαπιστώσουμε αγριότητες και σφαγές, προδοσίες και αποστασίες σε ολοένα καλύτερη έξαρση στις 10τίες του Πελοποννησιακού πολέμου. Αγριότητες που θα ανιχνεύουν αισθητά αμέσως μετά τα Μηδικά για να κορυφωθούν τελικά στους αιώνιους ενδοελληνικούς σπαραγμούς. Με διχασμούς και εμφυλίου.

Αυτυχώς παρά τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις του Ρήγα για ομόνοια σύμπραξη και κοινή δράση με αποκορύφωμα το : «Ελάτε με ενα ζύλον σε τούτον τον καιρόν, να ορκιστούμε τον όρκον επάνω στον Σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με φωτισμόν, να βάλωμεν, εις όλα να δίδουν ορισμόν, οι Νόμοι νάν' ο πρώτος και ο τελευταίος οδηγός».

Ο Κοραΐς έλεγε πως όταν το «έθνος έπεσε στη δουλεία η πνευματική του ηγεσία, αφήνοντας το ζαντζάρι του Πορθητή, πήρε το δρόμο προς τη Δύση, να κρατήσει μπροστά της τη λαμπάδα της ελπίδας και του φωτισμού...». Αλλά και πριν απ την επαναστατική αυτή αποδημία, που ακολούθησε το πάρσιμο της Πόλης, όπως και μετά, οι πνευματικοί ηγέτες του Ελληνισμού στη Δύση δούλεψαν να κρατήσουν το έθνος στη

ζωή, στην τιμή και την υπόληψη των λαών και να γίνουν προσάναμμα για τη μεγάλη φλόγα και της Ευρωπαϊκής Αναγέννησης.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματιζόνταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα με τον Τούρκο κατακτητή και τους Έλληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το *status* της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λαϊμπάχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του. Σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και όταν διαπίστωσε ότι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη και με τη βοήθειά της ακόμα άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Έλληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλά με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους εχθρούς. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους τάραζε τον ύπνο ήταν η λέξη «ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ» και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε, ότι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Με την έκρηξη της Επανάστασης στο Μοριά και τη Ρούμελη, εδαφικά εκτός απ
ους Έλληνες που ήθελαν την απελευθέρωση, τους Τούρκους και τους Αγγλους, που
ι λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική
εραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η
ρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την
χωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του
νους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και
μπαραστάθηκε.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και
την Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα
με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπ्ला τον Τούρκο κατακτητή και τους
Ληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας
/ Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική αποικιακή δύναμη τα γεωστρατηγικά της
έδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες:
Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της
ισίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική
αγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για
ένα, μα κανένα απολύτως λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της
ωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας η Μεγάλη τότε Βρετανία ηταν φύλακας άγγελος
εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ητης οθωμανικής αυτοκρατορία.

Τια να διατηρηθεί το statoyς της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα
κτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827
ντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πίο
ηρό και απαίσιιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η
γλία. Αυτή ηταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και
/ αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν
πίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων
υνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του
μόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να
λεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί
ιτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του
ολογγιού.

Οι Έλληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους,
α με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους εχθρούς. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενω
ιμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα
μα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθκό-
λευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών
τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους
αζε τον ύπνο ηταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το
7 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η
οκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι

μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διάνοηση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαράσταθηκε.

Αυτά οσον αφορά την ιστορία. Το πρόβλημα που μπαίνει είναι τι κάνουμε σήμερα. Η άποψη δεν διεκδικούμε τίποτα, δεν παραχωρούμε τίποτε οδήγησε στο «μή πόλεμο» και συνέχεια στο *casus belli* τις «*gkrizew zones*» κλπ, μα και τομή «πόλεμος» κάθε άλλο παρά εγγυάται την ειρήνη. Οι απόψεις αυτές εγκυμονούν κινδύνους και κάποια μέρα θα έχουν σοβαρές συνέπειες : κίνδυνος θερμού επεισοδίου, Νέοι Πολυδάπανοι Εξοπλισμοί, αρνητικές επιπτώσεις στο Κυπριακό, έδαφος για επιδιαιτησία τις ΗΠΑ. Μόνοι ωφελημένοι απ τη διατήρηση αυτής της κατάστασης ήταν μέχρι τώρα γι αυτό και την διατηρούν και τη συνδουλίζουν θα είναι και στο εξής οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και Εμποροι των Οπλων. Χαμένοι οπως μέχρι τώρα και οι δυο λαοί, της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Και λέω οι Επιδιαιτητές-παράγουν τα οπλα και οι Εμποροι των Οπλων γιατί η Ελλάδα και η Τουρκία μέσω της τεχνικής του «διαίρει και βασίλευε» είναι μεταξύ των πρώτων στον κατάλογο των χωρών του κόσμου σε εισαγωγές Οπλων, δέσμιες σε ένα κινηγητό «Ισορροπιών Τρόμου». Οι δυο χώρες θυσιάζουν στον «μινώταυρο» μιλιταρισμού τεράστιους πόρους τους οποίους διαθέτουν αποκλειστικά σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς, σε βαθμό υπερδιπλάσιο και από αυτούς ακόμα τους Ευρωπαίους σαν ποσοστό επί του ΑΕΠ.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΗΝ ΘΕΛΟΥΝ ΨΩΡΟΚ΄ΩΣΤΑΙΝΑ

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματιζόνταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Ελληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Τα να διατηρηθεί το *statu quo* της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάιμππαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 να κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο ληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Τη ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαντάλληγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και όταν πίστεψε ότι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων ανιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του μόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να θεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί άτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του σολογγιού.

Οι Έλληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, να με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας και είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο σύμμαχο ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη «επανάσταση»-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που ταραζε τον ύπνο ήταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1827 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε ότι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνιση των Ελλήνων για να μη οδηγηθεί στα βάθη της φτώχειας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό συμφέρον της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που λόγω στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η βιοποικιστική διανομή σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ιστορική ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του νεοεθνισμού-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και υπαγόρευε.

Οι Γάλλοι κεφαλαιό-κράτες, θα έκαναν πράξη αυτό που προσηγορεύονταν, ο μεγάλος Μοντεσκέ, προσδιόριζε τη Γαλλική Επανάσταση: «σαν ενότητα ελευθέρων πολιτών μέσα στην οποία αντιστοιχούν οι θεσμοί, πολιτική, νομιμότητα, ιδέες, αξίες και οράματα», που όμως τότε όλα αυτά ήταν υπό διωγμών σε ολόκληρη την Ευρώπη. Και οι άνθρωποι, που θα γίνονταν πολίτες ανήκαν

ιδιοκτησιακά στους αφέντες και τον Κλήρο, Ενώ στην ουσία δεν χωράει παρά μόνο τον εαυτό της. Και η αστική δημοκρατία σαν ταξική δεν μπορεί παρά να λειτουργήσει ταξικά.

Ετσι, και η αστική δημοκρατία είτε Προεδρική του μορφή, είτε με την βασιλευόμενη είναι το πλέον φαινομενικά «δημοκρατικό» πολίτευμα το λιγότερο όμως εφαρμοζόμενο από περιεχόμενο Δημοκρατίας. Σαν ταξική ήταν και παραμένει όργανο της ταξικής ολιγαρχίας του πλούτου.

Στην πραγματικότητα με λάφυρο το κράτος και την εξουσία-δύναμη που δίνουν στη αστική τάξη: οι δομές και οι θεσμοί που η ίδια δημιούργησε για να επιβληθεί, καθιστούν την αστική δημοκρατία, εκτός από περιορισμένη-εξαρτημένη και ελεγχόμενη απ το κεφάλαιο και κυρίως είναι πολύ, μα πάρα πολύ ακροτηριασμένη. Χωρίς αναφορά στον τρόπο της επιβολής θα αναφερθώ στον τρόπο και τις μεθόδους που χρησιμοποιεί για να διατηρηθεί στη ζωή. Μια βασική αρχή της αστικής δημοκρατίας είναι ότι: η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Στην πραγματικότητα είναι μια καλά καμουφλαρισμένη με το επικοινωνιακό-ταξικό της Κουλτούρα δημοκρατική **ΕΠΙΦΑΣΗ**, ενώ Ουσία και Περιεχόμενο παραμένει όπως και τα προηγούμενα: ταξικά Δουλοκτητικό και η Φεουδαρχία, «ο Θεός είναι ο πλάστης και δημιουργός του κόσμου, άρα και άρχοντας του κόσμου και στην οικογένεια που αποτελεί το βασικό κύτταρο της κοινωνίας, ο άντρας Πατέρας και στην όποια παραγωγική μονάδα ο άντρας Αβράαμ, που γέννησε τον Ισαάκ...

Η μεγαλύτερη και ανεκτίμητη προσφορά του πρωτόγονου κοινωνικού καθεστώ της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής είναι ότι : α) εξανθρώπισε το ανθρώπινο είδος. β) παρήγαγε εργαλεία, γ) έκανε τον συλλέκτη παραγωγό. δ) Εκπαίδευσε τον άνθρωπό κοινωνικά και με τους άγραφους Νόμους, επίπονα και βασανιστικά έκανε την υποδομή του πολιτισμού.

Μα και το Δουλοκτητικό που ακολούθησε, η Εκπαίδευση κατείχε την πρώτη θέση στη ζωή των ανθρώπων της Δουλοκτητικής κοινωνίας, εξ σού και το Ρητό: «Ον αγαπά ο κύριος παιδεύει». Το οποίο ρητό τα επόμενα καθεστώτα φεουδαρχία και ειδικά στο

απιταλιστικό, για δικούς τους ταξικούς λόγους ταύτισαν, την παιδεία με το ξύλο: εξουσιοδότησαν τους εκπαιδευτικούς να δέρνουν τα παιδιά και να τα προτρέπουν σε συνεργασία να προτιμούν την εκκλησία τα κατηχητικά από το σχολείο! Η έννοια του ρητού ήταν ότι δουλκτήτης, εκτός από τα δικά του παιδιά διάλεγε τα πιο ευφυή παιδιά των δούλων τα εκπαίδευε-μόρφωνε τα οποία χρησιμοποιούσε στο μηχανισμό του επικοδομήματος προπαγάνδας και τις τέχνες. Χρησιμοποίησαν την τέχνη για την «τέχνη» την παραγωγή, για την «παραγωγή» και ανάπτυξη για την «ανάπτυξη» σκοπό το κέρδος και όχι τις ανάγκες της κοινωνίας των ανθρώπων.

Παρ' όλο που σε κανένα μέρος της Γης κατά την προϊστορική περίοδο και τώρα ακόμα στους πρωτόγονους λαούς, δεν υπήρχαν άνθρωποι υποκείμενοι στο είδος της ανθρώπινης εκμετάλλευσης, που ονομάστηκε : Δουλκτήτικό σύστημα «δουλεία» από τους πολιτισμένους λαούς. Σε μια εποχή που ο ξένος, ήταν ξένος, θρόος, ανάμεσα σε εχθρούς. Στερημένος κάθε δικαιώματος σε περίπτωση αιχμαλωσίας.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες η κατάληξη των συγκρούσεων ανάμεσα στη μια και την άλλη ομάδα ή φυλή ήταν ή να σκοτώσει ο νικητής τον ηττημένο ή να οικειοποιηθεί τον ίδιο και τα όποια υπάρχοντά του προκειμένου να κερδίσει από την εργασία του στο παρελθόν, και την εργατική δύναμη για το μέλλον κάνοντάς τον δούλο.

Αφού λοιπόν, η δουλεία ήταν το λιγότερο βάρβαρο απ τα δυο δεχόμενα σημαίνει μια σημαντική πολιτιστική πρόοδο και μάλιστα διπλή έννοια: α) επέφερε τον περιορισμό ή την κατάπαυση των κτηθισμένων σφαγών των αιχμαλώτων και β) έκανε για πρώτη φορά δυνατή τη συσσώρευση κεφαλαίου. Η οικειοποίηση λοιπόν, της τυχόν πριν απ την αιχμαλωσία εργασία και η υποδούλωση της κτηνικής εργασίας. Αυτή η μετατροπή του αιχμαλώτου σε δούλο σκοπό και στόχο να ωφεληθεί αυτό ακριβώς το περίσσειμα, που μούργησε το εισόδημα χωρίς εργασία. Και σαν απόρροια αυτού του περισσεύματος την τέχνη, την επιστήμη και κάθε άλλη πρόοδο, με όλα λόγια την επέκταση του πρωτόγονου πολιτισμού.

Αυτή ακριβώς η κυριότητα ενός ατόμου πάνω σε κάποιο άτομο ή άτομα ξένης οικογένειας ή φυλής, που επέτρεπε σε αυτόν να ρυθμίζει τη μοίρα και τη ζωή των αιχμαλώτων. Να τα θυσιάζει στους θεούς και να τους επιβάλλει την υποχρεωτική εργασία αύξησε τις συγκρούσεις. Αρα το ζητούμενο είναι η εκμετάλλευση του συνανθρώπου ή διά του πολέμου αρπαγή κλοπή της προηγούμενης στοκαρισμένης εργασίας των συνανθρώπων και η αξιοποίηση της μελλοντικής: μυϊκής και πνευματικής δύναμης του: σκλάβου, του δούλου, του κολίγα και του προλετάριου.

Συνεπώς, σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο αυτό καθ' εαυτό μοναδική πηγή του είναι η: **ΕΡΓΑΣΙΑ** και η συσσώρευσή του, εκτός από την εκμετάλλευση της εργασίας μια και μόνη πηγή έχει: την κλοπή της προηγούμενης εργασίας και ο πολλαπλασιασμός του απ την μελλοντική υποδουλωμένης της εργασίας. Αυτή η τάση για συγκέντρωση οικονομικής και συνέχεια και πολιτικής δύναμης στα χέρια των ολίγων, προκαλεί τη βία και τους πολέμους και τώρα τους προ αναγγελλόμενους πολέμους, των τριών ιδιοκτησιακών συστημάτων, μετά το πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα.

Ας δούμε όμως: τι σημαίνει κεφάλαιο και πως αυτό πρώτο συσσωρεύτηκε και κυρίως πώς η συσσώρευση αυτή, έδωσε τη δύναμη στον ληστή κεφαλαιούχο, όχι μόνο να κρατήσει μέχρι και σήμερα ακόμη τον παραγωγό του κεφαλαίου υπόδουλο, αλλά να διατυπώσει και τη δική του θεωρία. Μια θεωρία που όχι μόνο «δικαιώνει» την κλοπή, αλλά κρατά σε υποδούλωση-εκμετάλλευση, τον μοναδικό συντελεστή του κεφαλαίου τον ανιδιοκτήτη εργαζόμενο-προλετάριο.

Είναι γεγονός ότι και η Γαλλική επανάσταση εκτός του ότι κατέλυσε τον χιλιόχρονο Φεουδαρχισμό, άνοιξε το δρόμο για την ολοκληρωτική κατάλυση του φεουδαρχισμού στον Ευρωπαϊκό χώρο και ανά τον κόσμο. Χάρη στην υποδομή διεύρυνε και πλάτυνε του ορίζοντες του ανθρώπου. Η Δουλοκτησία και η φεουδαρχία κρατούσε σκυμμένο και άρρηκτα δεμένο τον δούλο, τον δουλοπάρικο και τον κολίγο με τη Γη. Και το βασικότερο οι εργαζόμενοι μετά την Αστική επανάσταση έπαψαν να είναι σκυμμένοι και άρρηκτα δεμένοι με τη ΓΗ άνθρωποι

. Αυτό δεν σημαίνει ότι η αστική τάξη που ήταν φορέας της πολιτικής επανάστασης, ότι δεν «άφησε τίποτε όρθιο». Ή «οτι ερίζωσε και ανέτρεψε συθέμελα το παλιό και στη θέση του έκτισε το καινούριο». (όπως ισχυρίζεται ο Ανατόλ Φράνς στο έργο του «Οι εοί Διψούν»). Απλά η Γη έπαψε να είναι ο χώρος στον οποίο ο κύλος, ο δουλοπάρικος και ο κολίγας ενσωμάτωναν την μυϊκή και πνευματικού τους δύναμη. Τώρα την ενσωμάτωναν στη μηχανή, στην ο οποία ο καπιταλιστής είχε ενσωματώσει τα εργαλεία των προηγούμενων συστημάτων.

Τα πάντα έμειναν στη θέση τους. Και το βασικότερο δεν άλλαξε την υποδομή πάνω στην οποία εδράζονταν και λειτουργούσαν τα δυο προηγούμενα ταξικά. Έτσι, όχι μόνο ο χιλιόχρονος φεουδαρχισμός, αλλά και το δουλοκτητικό ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής που το διαδέχθηκε ο Φεουδαρχισμός: Την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής αποτέλεσαν τη βάση πάνω στην οποία συνέχισε την ύπαρξή του, το καπιταλιστικό.

α) Μα και στα δυο επόμενα του κοινοτικού: Δουλοκτητικό και φεουδαρχικό κυρίως, όμως, ο Αστικός τρόπος παραγωγής σαν τάξη υιοποιήθηκε ταξικά-ατομικά στο σύνολό του τον από καταβολής χρόνου, κοινωνικά παραγόμενο πλούτο. Δεν αρκέστηκε σε αυτό. Με τον πλούτο που κληρονόμησε, σαν τάξη εξουσία ερμήνευσε, επέφρασε και επέβαλλε στα δικά της και μόνο ταξικά πιστεύω και συμφέροντα το κοινωνικό, οικονομικό και ιστορικό γίνεσθαι της ανθρωπότητας και διαμόρφωσε, επέβαλε το ταξικό της πιστεύω, αποψη και θέληση στην ιδεολογική της υποδομή β) Σαν σύστημα παραγωγής ενώ αντικατέστησε την άμεση εποπτεία και έλεγχο του παραγόμενου, με τον έμμεσο εξ ίσου βάρβαρο και άδικο τρόπο γ) πτω και υπό τον έλεγχο δεν συνέβαλε στη διεύρυνση στην πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου. Δεν πλάτυνε και δεν βάθυνε τον ορίζοντά του. Δεν επένδυσε στον ίδιο τον άνθρωπο προκειμένου τον εκπολιτίσει-Εξανθρωπίσει, πέραν αυτού που έκανε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης.

Ό,τι επενδύσεις έκανε, τις συνέδεσε με την τεχνολογία με το κέρδος. Τον άνθρωπο και το **EINAI** του απλώς τον λουστράρισε, γιατί μόνο έτσι θα μπορούσε αδιαμαρτύρητα να δεχθεί τους όρους

της πιο σύγχρονης και πιο ραφινάτη δουλειά, που του επέβαλε έναντι ενός μισθού που δεν κάλυπτε παρά μόνο τα του Ζην. Δεν θα δεχόταν να δουλέψει στην αλυσίδα Τέϊλор, που του πολτοποίησε την σκέψη και τη θέληση, αφού η αλυσίδα Τέϊλор αξιοποιούσε μόνο την μυϊκή του δύναμη γι' αυτό και μέσω της ειδικής ταξικής εκπαίδευσης χωρίς παιδεία του πολτοποίησε και τη συνείδηση. Και αργότερα με τα Ρομπότ τον έβγαλε και εκτός παραγωγής.

Αν είχε κάνει έστω και την ελάχιστη επένδυση στον Άνθρωπο, δεν θα μπορούσε να τον εγκλωβίσει στην αλυσίδα του Ταέϊλор και κυρίως να τον σύρει στο πεδία των μαχών για να αλληλοσφαχθεί για να εισπράξουν την αξία των δυο παγκοσμίων πολέμων και όποιους άλλους διακρατικούς και εμφυλίου πολέμους, τους οποίους για της αγαπήμενης στρατηγικής του διαίρει και βασίλευε και τον λαϊκισμό που αποτελούν τα εργαλεία εξαπάτησής και παράταση της υποταγής.

Τα «προνόμια» αυτά για τα οποία επαίρεται ότι που πρόσφερε, τα «απολαμβάνει» μόνο όταν έχει δουλειά. Όταν όμως είναι αδούλωτος; Τότε επιλογή και κατάληξη είναι η μετατροπή του σε ο Κλωσάρ: πεινασμένος, άστεγος και παγωμένος από το κρύο ανέστιος Κλωσάρ. Τους Κλωσάρ που κάθε πρωί τους μαζεύουν κατά δεκάδες πεθαμένους από τους δρόμους των πόλεων, που οι ίδιοι τις έχτισαν. Αντίθετα του «κεφαλαιούχου χωρίς εργασία εισόδημα» εξασφαλίζουν με τη δύναμη που αντλεί και στηρίζει στην κλοπή του κεφαλαίου απ τον παραγωγό του κεφαλαίου. Αυτός εξασφαλίζει όχι μόνο την Ευζωία αλλά και την Μακροημέρευση, τη Δόξα και την Υστεροφημία τους.

Είναι γεγονός, ότι οι οικονομολόγοι της άρχουσας τάξης αυτήν την αλήθεια την οποία ανάφερουν οι αναγνώστες του Μάρξ, την γνωρίζουν αρκετά καλά, αλλά για λόγους ταξικούς και συμφέροντος το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής και διανομής, του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, δεν δέχεται σαν τη μοναδική πηγή και προέλευση του κεφαλαίου την **ΕΡΓΑΣΙΑ**, όπως ανάγλυφα το περιγράφει ο Μάρξ στο «κεφάλαιο» Συνέπεια και αποτέλεσμα αυτής της απόρριψης καταδικάζει τον μοναδικό παραγωγό του κεφαλαίου στη μιζέρια, την δυστυχία και τον πρόωρο θάνατο:

Ετσι, ο αρτεργάτης να μην μπορεί να χορτάσει την οικογένειά του
ε ψωμί, του ανθρακορύχου τα παιδιά να τουρτουρίζουν από το
ούο, και του οικοδόμου, που ενώ χτίζει καλλιμάρμαρες οικοδομές-
ατοικίες και τις τράπεζες ο ίδιος και η οικογένειά του ζει στη
αμοκέλα ή και ανέστιος.

Και εδώ είναι το τραγικό αλλά και το οξύμωρο του γεγονότος: Παρ'
λο που τα κέρδη αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, παντού
εγαλώνουν οι στρατιές των φτωχών, των αστέγων και των
νέργων. Η **ΑΝΕΡΓΙΑ** αποτελεί τον παραλογισμό ενός πολιτισμού,
ου δεν παύει να επαίρεται και να διαλαλεί σε όλους τους τόνους για
ς κατακτήσεις του, ενώ την ίδια στιγμή δίπλα του πεθαίνουν
νθρωποι λόγω **ΑΝΕΡΓΙΑΣ** από την πείνα.

Στη Ιστορία της ανθρωπότητα ποτέ άλλοτε τόσα πολλά δεν
έγχνονταν από τόσο λίγους εις βάρος τόσο των πολλών. Και κάτι
κόμα. Κάθε φορά και για ποικίλους λόγους οι εργαζόμενοι
αλούνται σε «θυσίες», αλλά δεν έχουν καμιά δικαιοδοσία πάνω στα
ερδη που θα προκύψουν από αυτές τις θυσίες.

Για να μην γίνει αντιληπτή αυτή η κλοπή, που είναι το πιο μεγάλο,
λλαπλό και μακρόχρονο ειδικό κοινωνικό έγκλημα που
απράχθηκε ποτέ εναντία στο ανθρώπινο είδος, διατυπώθηκαν
άφορες θεωρίες. Θεωρίες μια από τις οποίες είναι αυτή που δεν
μφισβητεί μεν την εργασία σαν συντελεστή κεφαλαίου, δεν την
αγνωρίζει όμως σαν την μοναδική πηγή του κεφαλαίου. Για να μη
νει αποδεκτή η εργασία σαν τη μοναδική πηγή του κεφαλαίου, οι
οστηρικτές της αμφισβήτησης, προσθέτουν δυο ακόμα
υντελεστές σαν αντίστοιχες με την εργασία πηγές του κεφαλαίου

ΤΙ ΛΕΓΑΝΕ ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Κατά τον Αγγλο οικονομολόγο Αντάμ Σμίτ και του Ρικάρδο, με μια
κροδιαφορά, που εδραίωσαν το κεφαλαιοκρατικό σύστημα
αγωγής και διανομής του παραγόμενου πλούτου: λένε ότι εκτός
την εργασία, συντελεστές της παραγωγής του κεφαλαίου είναι α)
έδαφος και β) το κεφάλαιο. Ετσι, λοιπόν, κατά τους
οστηρίχθηκε η τρίπτυχη πηγή του κεφαλαίου το εισόδημα

ατομικό, οικογενειακό και εθνικό είναι: Το προϊόν που προέρχεται από την εργασία, από την καλλιέργεια της Γης και από οποιαδήποτε άλλη πηγή (ενοίκια, τόκους επιτόκια κ,α) και οικονομία: είναι το σύνολο των αμοιβών που παίρνουν οι φορείς των συντελεστών παραγωγής για τις υπηρεσίες που οι συντελεστές αυτοί προσφέρουν στην παραγωγική διαδικασία.

Κατά την άποψη των πιο πάνω οικονομολόγων και πολλών άλλων, κάθε ατομική οικονομία διαθέτει μια ποσότητα παραγωγικών μέσων (αλήθεια ποιο μέσα παραγωγής διαθέτει ο προλετάριος); εργασία, έδαφος, κεφάλαιο και έναντι των υπηρεσιών που προσφέρουν τα μέσα αυτά στην παραγωγή, εισπράττει αμοιβή. Το σύνολο των αμοιβών που εισπράττει κάθε ατομική οικονομία λέγεται ατομικό εισόδημα. Το άθροισμα δε των ατομικών εισοδημάτων των μελών μιας κοινωνίας λέγεται Εθνικό κοινωνικό εισόδημα, Κατά τους οικονομολόγους του κεφαλαίου.

Τα ατομικά εισοδήματα ανάλογα με την πηγή προέλευσης, διακρίνονται: στα εισοδήματα απ την εργασία (εργατικός μισθός), εισόδημα από το κεφάλαιο (τόκος, επιτόκια, ενοίκια, προμήθεια κλπ). Και εισοδήματα από τη χρήση του εδάφους (έγγεια πρόσοδος). Αυτή είναι η θεωρητική διατύπωση του κεφάλαιο-κρατικού τρόπου παραγωγής και διανομής κατά τον Σμύθ-Ρικάδρου και τους μέχρι σήμερα οπαδούς τους.

Επειδή όμως υπάρχει και μια άλλη θεωρία αυτή του Μάρξ, που ήταν ο πρώτος πολιτικός στοχαστής που έσκυψε, με τόση ευαισθησία και αναλυτική οξυδιάρκεια στο μεγάλο πρόβλημα της εξαθλίωσης των εργατών της εποχής του. Ο οποίος μπορεί μεν ιστορικά να δείχνει ότι έκανε λάθος ως προς το κανονιστικό, κομμάτι της θεωρίας του. Όμως η προσεκτική μελέτη της περιγραφής των συνθηκών της ζωής των προλεταρίων, αλλά και των δρόμων που μπορεί να πάρει μια κοινωνία, όπως η κεφάλαιο-κρατική που δεν φροντίζει στην πράξη για τα λιγότερο προνομιούχα μέλη της. Μια θεωρία που αποδεικνύει ότι ο μοναδικός συντελεστής και πηγή του κεφαλαίου είναι η εργασία.

Ας δούμε όμως τί σημαίνει κεφάλαιο και πως αυτό πρώτο συσσωρεύτηκε και κυρίως πώς η συσσώρευση αυτή, έδωσε τη

δύναμη στον ληστή κεφαλαιούχο, όχι μόνο να κρατήσει μέχρι και σήμερα ακόμη τον παραγωγό του κεφαλαίου υπόδουλο, αλλά να ατυπώσει και τη δική του ιδεολογική-πολιτική θεωρία. Μια θεωρία που όχι μόνο «δικαιώνει» την κλοπή αλλά κρατά σε υποδούλωση-μετάλλευση, τον μοναδικό συντελεστή του κεφαλαίου. Όμως πέρασε. Και οι λόγοι που γέρασε είναι ακριβώς αυτοί που την ούρεσαν στην εξουσία: παραγωγή για το κέρδος σημαίνει: ανάπτυξη για την «ανάπτυξη», η τέχνη για την «τέχνη» και ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων κυρίως πολεμικών μέσων, που δεν υφίσταντο στις φεουδαρχικές κοινωνικές σχέσεις. Και σήμερα στις ιμπεριαλιστικές.

Στο σημείο αυτό ας μου επιτρέψουν οι αναγνώστες, του κειμένου να ακόμα διαδρομή στο απώτερο ιστορικό παρελθόν. Όπως είναι ιστορικά γνωστό, η κοινωνία των Ανθρώπων, στο διάβα των αιώνων της ύπαρξής της, πέρασε από πολλά στάδια κοινωνικό-οικονομικής συγκρότησης και μορφές κοινωνικό-οικογενειακής ζωής. Μέχρι σήμερα έζησε μια μεγάλη κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση. Η πρώτη μεγάλη κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση που άλλαξε εξ ολοκλήρου τη δομή του υπάρχοντος κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Ήταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα της ζωής των Ανθρώπων από το σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα τότε μέσα παραγωγής που ήταν η **ΕΡΓΑΣΙΑ** στη ιδιοκτησία. Καθώς και η προσπάθεια σπόρο-πορύμι του έγινε το 1917 να επαναφέρει τον άξονα της ζωής από την **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ** στην **ΕΡΓΑΣΙΑ**. Αυτή θα ήταν και παραμένει η δεύτερη κοινωνικό-οικονομική επανάσταση, ανεξάρτητα από την κατάληξη.

Στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ο μόνος, βασικός και υπαρχος **ΑΞΟΝΑΣ** της ζωής των Ανθρώπων ήταν: η Εργασία, η Πνευματική Εργασία, η Αμιλλα, η Αλληλεγγύη και η Ισηγορία. Η κοινοκτημοσύνη όπως και ο Σοσιαλισμός είναι το σύστημα ζωής που χωράνε **ΟΛΟΙ**, που έχει **ΘΕΣΗ** για **ΟΛΟΥΣ** αφού, ο κάθε Άνθρωπος μπορεί να προσφέρει **ΕΡΓΑΣΙΑ**.

Στο πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα δεν υπήρχε σπατάλη εργασίας και εν πράγματου κεφαλαίου. Το σύστημα απασχολούσε στο σύνολο την μυϊκή και την πνευματική δύναμη που καθημερινά παράγει μέσω της τροφής το ανθρώπινο σώμα. Αυτόν τον μοναδικό πλούτο, θυσαυρό και ιδιοκτησία-περιουσία που έχει ο Άνθρωπος. Ο κάθε άνθρωπος. Και ενώ όλα κυλούσαν ομαλά, με την πάροδο του χρόνου η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-**εργαλεία** έφερε σε αντίθεση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις κοινωνικές σχέσεις. Το σύστημα της κοινοκτημοσύνης με την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, έγινε συντηρητικό και σε συνέχεια αντιδραστικό. Τώρα πλέον η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη. Αποτέλεσμα της σύγκρουση των παραγωγικών δυνάμεων με τις κοινωνικές σχέσεις ήταν η μετακίνηση του **ΑΞΟΝΑ** της Ζωής απ την **ΕΡΓΑΣΙΑ** στην **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ**.

Η μετακίνηση αυτή, απελευθέρωσε τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις. Δυνάμεις που ήταν εγκλωβισμένες στις συντηρητικές πλέον αντιλήψεις που κρατούσαν αιχμάλωτες τα αναπτυγμένα για το σύστημα παραγωγικές δυνάμεις και σε συνέχεια στις αντί επαναστατικές δυνάμεις. Τις δυνάμεις που αντιδρούσαν στην πρόοδο και την παραπέρα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και τη διαμόρφωση των νέων κοινωνικών σχέσεων, οδήγησε στο Δουλοκτητικό σύστημα παραγωγής με βασικό συντελεστή παραγωγής την εργασία του δούλου. Αυτές οι νέες σχέσεις παραγωγής είχαν σαν βάση την ιδιοκτησία του ιδιοκτήτη που άρχισε να σωρεύει επάνω στα μέσα παραγωγής με βάση την εργασία των δούλων τους οποίους μπορούσε να πουλήσει αλλά και να σκοτώσει ο δουλοκτήτης.

Αυτές οι σχέσεις παραγωγής αντανakλούσαν το επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων αυτής της εποχής που, συγκρινόμενο με το επίπεδο του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος, παρ' ότι υπήρξαν αντιδράσεις απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης. Το δουλοκτητικό, βρίσκεται σε ψηλότερη κλίμακα αφού άνοιξε διάπλατα νέους και πλατιούς τους ορίζοντες στην παρά πέρα ανάπτυξη της κοινωνίας των ανθρώπων.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΗ ΔΟΥΛΟΚΤΗΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η δουλοκτητική κοινωνία είναι η πρώτη ανταγωνιστική κοινωνία που γεννήθηκε πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος. Με την εμφάνιση της δουλοκτητικής κοινωνία γεννιέται και αναπτύσσεται το **ΚΡΑΤΟΣ**, Το κράτος σα όργανο καταπίεσης της μειοψηφίας των δουλοκτητών πάνω στο σύνολο σχεδόν των ανθρώπων. Και που υποτίθεται έχει την ικανότητα να επιβάλλει τη συμμόρφωση στους κανόνες του ηθικού **ΔΙΚΑΙΟΥ**, και αργότερα τους ραπτούς πλέον **ΝΟΜΟΥΣ** του κράτους των ανθρώπων που ιώνουν στα κρατικά όρια. Η δουλεία και η υποτυπώδη έννοια του κράτους υπήρξε ένα στάδιο αναγκαίο για την παραπέρα ανάπτυξη και πρόοδο της κοινωνίας. Χρησίμευσε σαν πλαίσιο για μια γρήγορη ανάπτυξη και εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων, των τεχνών, της επιστήμης και του πολιτισμού.

Η δουλεία φτάνει στην ανώτερη μορφή της στην Αρχαία Ελλάδα και στη Ρώμη, όπου ο δούλος γίνεται η βασική-καθοριστική παραγωγική δύναμη της κοινωνίας. Και η δουλεία, ο κυρίαρχος τρόπος παραγωγής. Από τη στιγμή όμως που οι παραγωγικές δυνάμεις έφτασαν σε ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης, το δουλοκτητικό σύστημα έμπαινε το ίδιο φραγμό όπως και το προηγούμενο πρωτόγονο της κοινοκτημοσύνης, στην παραπέρα ανάπτυξη τους και έπρεπε να αντί κατασταθεί. Απόρροια της αντίθεσης αυτής ήταν η πτώση του δουλοκτητικού καθεστώτος στη Ρώμη. Την πτώση της δουλοκτητικού τρόπου παραγωγής και εκμετάλλευσης την διαδέχεται μια άλλη μορφή εκμετάλλευσης, η φεουδαρχία συνδεδεμένη στην Ευρώπη με την επικράτηση του Χριστιανισμού.

Η Φεουδαρχία είναι η δεύτερη μορφή των ταξικών σχηματισμών, που ακολούθησε την πτώση του δουλοκτητικού συστήματος παραγωγής και εκμετάλλευσης και προηγείται του καπιταλισμού, που αποτελεί και την τελευταία ταξική, κοινωνική συγκρότηση που χρίζεται αποκλειστικά πάνω στην εκμετάλλευση Ανθρώπου από Άνθρωπο.

Οι φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις έχουν σαν βάση την ιδιοκτησία του φεουδάρχη -κύριου πάνω στη Γη, που αποτελούσε το κύριο μέσο παραγωγής. Τώρα ο δούλος μετατρέπεται σε

δουλοπάρικο-απόκληρος και πάλι. Η εκμετάλλευση των δουλοπάρικων-αγροτών από τους φεουδάρχες γινόταν με όλες τις μορφές γαιοπρόσοδου: με προσφορά εργασίας, σε προϊόντα και σε συνέχεια σε χρήμα. Σε κάποιο στάδιο ανάπτυξης κάνει την εμφάνιση στην Οικοτεχνία, η οργανωμένη χειροτεχνία, η Μανιφακτούρα και το εμπόριο. Τα δεδομένα αυτά όχι μόνο έφεραν σε αντιπαράθεση τις φεουδαρχικές παραγωγικές δυνάμεις με τις κοινωνικές σχέσεις, αλλά και αρχίζει να δημιουργείται η πρωταρχική συσσώρευση του κεφαλαίου και η εμφάνιση της τάξης των καπιταλιστών και των μισθωτών εργατών.

Τώρα πάνω από τη φεουδαρχική βάση, έχει δρομολογηθεί ένα εποικοδόμημα, που για ένα ακόμα διάστημα ανταποκρίνεται σε αυτήν: Το φεουδαρχικό κράτος, η Εκκλησία και η θεολογική ιδεολογία. Αυτό το εποικοδόμημα είναι ο στυλοβάτης της κυρίαρχης τάξης και ο υπηρέτης της. Ο υπηρέτης που τη βοηθά να κρατά κάτω απ την εξουσία της τα εκατομμύρια των δουλοπάρικων και των προλετάριων και να πνίγει στο αίμα τους αγώνες ενάντια στη φεουδαρχία. Αυτή η ολοένα εντεινόμενη ταξική πάλη των δουλοπάρικων και των προλετάριων με τα φεουδαρχικά υπολείμματα, δίνει τη δυνατότητα και την ευκαιρία στην αναπτυσσόμενη καπιταλιστική Αστική τάξη να εκμεταλλευτεί και να κατευθύνει τους αγώνες αυτούς, μα και να μεταβάλει σιγά-σιγά τις φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις και να προωθείται προς την εξουσία.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Και το καπιταλιστικό-Αστικό κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς που διαδέχθηκε τη φεουδαρχία, έχει σαν βάση την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και την εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Των ημερομίσθιων πλέον εργατών, που εκτός από τη μυϊκή και την πνευματική δύναμη που παράγει το κουφάρι, δεν έχουν δικά τους μέσα (τα λίγα εργαλεία που είχαν μερικοί τεχνίτες γρήγορα το καπιταλιστικό τα ενσωμάτωσε και αυτά στις μηχανές)

παραγωγής και πόρους ζωής και ως εκ τούτου είναι υποχρεωμένοι να πουλάνε συνεχώς την μυϊκή και πνευματική τους δύναμη στους πλούσιους αφέντες καπιταλιστές.

Η κινητήρια δύναμη της καπιταλιστικής παραγωγής και το βασικό χαρακτηριστικό της, είναι το κέρδος. Το κέρδος που προέρχεται από την ιδιοποίηση της υπαραξίας, που την παράγουν η εργαζόμενοι και μόνο αυτοί. Έτσι και στο καπιταλιστικό καθεστώς η βασική αντίφαση του καπιταλισμού είναι η αντίφαση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στην ατομική ιδιοποίηση των προϊόντων της κοινωνικής παραγωγής. Η καπιταλιστική οικονομία αντιτίθεται με τη δουλοκτητική και τη φεουδαρχική και ειδικά με το σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, έχει τέσσερα βασικά συμπτώματα και αξεπέραστα σαν σύστημα παραγωγής και διανομής:

α) την αναρχία στην παραγωγή, δεν παράγει για την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών προϊόντα, αλλά για το κέρδος και μόνο γι' αυτό. Και αυτό γιατί είναι υποταγμένη στους αφθόρμητους και ανόμοιους αναξέλεκτους νόμους της καπιταλιστικής ανάπτυξης: ανάπτυξη για το κέρδος β) σαν σύστημα που στηρίζεται στο κέρδος και στον δολοφόνο ανταγωνισμό, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να ικανοποιήσει το σύνολο την καθημερινά κοινωνικά παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη, όπως την Αξιοποιούσε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης γ) ο δεύτερος μετά το κέρδος αυτοκαταστροφικός νόμος η συγκέντρωση της συγκεντρωποίησης του ήδη συγκεντρωμένου πλούτου σε ακόμα λιγότερα χέρια και δ) όπως τα προηγούμενα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κοινωνικής παραγωγής και ατομικής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, στηρίζονταν στην ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, έτσι και το καπιταλιστικό σύστημα, κληρονόμησε τον νόμο που είναι συμφυής με τα προηγούμενα ιδιοκτησιακά ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ.

Κατά την άποψη των οικονομολόγων, Αντάμ Σμίθ και του Ρικάδρου, το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής, κάθε ατομική οικονομία διαθέτει μια ποσότητα παραγωγικών μέσων (αλήθεια ποιά μέσα παραγωγής διαθέτει ο προλετάριος εκτός από τη μυϊκή και την

πνευματική δύναμη που παράγει το κουφάρι του;) εργασίας, έδαφος, κεφάλαιο και έναντι των υπηρεσιών που προσφέρουν τα μέσα αυτά στην παραγωγή, εισπράττει και την αντίστοιχη αμοιβή. Το σύνολο των αμοιβών που εισπράττει κάθε ατομική οικονομία λέγεται ατομικό εισόδημα. Το άθροισμα δε των ατομικών εισοδημάτων των μελών μιας κοινωνίας λέγεται κοινωνικό εισόδημα.

Τα ατομικά εισοδήματα ανάλογα με την πηγή προέλευσης, διακρίνονται: στα εισοδήματα απ την εργασία (εργατικός μισθός), εισόδημα απ το κεφάλαιο (τόκος, επιτόκια, ενοίκια, προμήθεια κλπ) και εισοδήματα απ τη χρήση του εδάφους (έγγεια πρόσδοδος). Αυτή είναι η θεωρητική διατύπωση του κεφαλαιό-κρατικού τρόπου παραγωγής και διανομής κατά τον Σμίθ-Ρικάδρου και τους μέχρι σήμερα οπαδούς τους.

Επειδή όμως υπάρχει και μια άλλη θεωρία αυτή του Μάρξ, που ήταν ο πρώτος πολιτικός στοχαστής που έσκυψε με τόση ευαισθησία και αναλυτική οξυδιάρκεια στο μεγάλο πρόβλημα της εξαθλίωσης των εργατών της εποχής του, ο οποίος μπορεί μεν άμεσα ιστορικά να δείχνει ότι έκανε λάθος ως προς το κανονιστικό, κομμάτι της θεωρίας του. Όμως η προσεκτική μελέτη της περιγραφής των συνθηκών της ζωής των προλεταρίων, αλλά και των δρόμων που μπορεί να πάρει μια κοινωνία που δεν φροντίζει στην πράξη για τα λιγότερο προνομιούχα μέλη της. Μια θεωρία που αποδεικνύει ότι ο μοναδικός συντελεστής και πηγή του κεφαλαίου είναι η **ΕΡΓΑΣΙΑ** και μόνο αυτή.

Ας δούμε όμως, τι σημαίνει κεφάλαιο και πως αυτό πρωτο-συσσωρεύτηκε και κυρίως πώς η συσσώρευση αυτή, έδωσε τη δύναμη στον ληστή κεφαλαιούχο, όχι μόνο να κρατήσει μέχρι και σήμερα ακόμη τον παραγωγό του κεφαλαίου υπόδουλο, αλλά να διατυπώσει και τη δική του θεωρία. Μια θεωρία που όχι μόνο «δικαιώνει» την κλοπή αλλά κρατά σε υποδούλωση-εκμετάλλευση, τον μοναδικό συντελεστή του κεφαλαίου.

Βέβαια, οι λόγοι που οδήγησαν στην οργάνωση και την διεξαγωγή του Α! Παγκοσμίου Πολέμου που σκοπό είχε το ξανά: μοίρασμα του κόσμου και η ιδιοποίηση των λαφύρων που αφήνει ο πόλεμος ανάμεσα στις αποικιακές δυνάμεις, μα και οι δεκάδες άλλοι

ιακρατικοί που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο. Πριν από τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο οι Ευρωπαϊκές χώρες μαζί και η Ρωσία, ολος ο υπόλοιπος πλανήτης εκτός από τους αγέτλωνες είχε διαδοχικά κατακτηθεί από τις Ευρωπαϊκές δυνάμεις ατ' αναλογία και ανάλογα με τη δύναμη πυρός και τα οικονομικά έσα που απέκτησαν, όχι από τη δική τους εργασία ή την εφύια, ου επικαλούνται οι αποικιστές, αλλά από την βίαία αρπαγή του ήδη τοκαρισμένου πλούτου των κατακτημένων χωρών, τις αρπαγή των πρώτων υλών, την υποθήκη του μελλοντικού να παραχθεί πλούτος τις υπό κατοχή χώρες, με την ελάχιστη αμοιβή της εργασίας τους, ην αρπαγή του όποιου πολιτισμού και πολιτιστικούς θυσαυρούς και ην εγκατάσταση πολεμικών βάσεων για την Εσαεί υποταγή τους. Μέχρι τα μέσα του 19^{ου} που η ελαφριά βιομηχανία κρατούσε την πρώτη θέση μέσα στη βιομηχανία και παρέμεινε στα χέρια των ιδίων ιδιοκτητών, οι οποίοι και συμμετείχα και οι ίδιοι στην παραγωγή χπιταλιστών και όχι των ανωνύμων εταιριών. Μετά την οικονομική κρίση του 1873, διαμορφώνονται πλέον τα τράστ των εταιριών, οι οποίες εταιρίες οδηγούν στη συγκέντρωση και αργότερα στην πρώτη συγκεντρωποίηση του κεφαλαίου. Τώρα πλέον ο πρωταρχικός ρόλος της ελαφριάς κατασκευαστικής βιομηχανίας, σταίθεται στη βαριά βιομηχανία και στην βιομηχανία εξόρυξης μετάλλων, που η ανάπτυξη απαιτεί τεράστια κεφάλαια. Η βιομηχανική συγκέντρωση οδηγεί στο σχηματισμό πανίσχυρων μονοπωλίων που ελέγχουν την αγορά.

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Οι τράπεζες που έπαιζαν το ρόλο στις ενδιάμεσες πληρωμές, γονται σε αυτή τη φάση οι φοροεισπράκτορες και έμποροι κεφαλαίων. Η συγκέντρωση των τραπεζών οδήγησε στη δημιουργία τραπεζικών μονοπωλίων. Μονοπωλίων και τράστ που διαθέτουν τεράστια ποσά και μέσα, Τώρα τα συμφέροντα των βιομηχάνων και των τραπεζών συνδέονται ολο ένα πιο στενά μεταξύ τους ή δε η επέμβαση-μεσολάβηση των τραπεζών με τη βιομηχανία για την

ανάπτυξη του εμπορίου, δημιούργησε εκείνο το σύνθετο εργαλείο, μα και τα μέσα, ώστε η βιομηχανική ανάπτυξη και η αλληλό-σύνδεση και εξάρτηση τραπεζών και εμπορίου, δημιούργησε στην Ευρώπη ένα τεράστιο πλεόνασμα κεφαλαίου που αναζητούσε σίγουρες αγορές και υψηλά και σταθερά κέρδη.

Μετά την απελευθέρωση από την αποικιακό ζυγό της Αγγλίας, οι Ηνωμένες πλέον πολιτείες της Αμερικής, (ΗΠΑ) με το πρόσχημα να απελευθερώσουν των γειτονικών χωρών και λίγο μετά τους κατακτημένους λαούς από τους Ευρωπαίους της Αμερικανικής Ηπείρου, κατέκτησαν ολόκληρη την ήπειρο και σε συνέχεια μπήκαν και αυτές στον κύκλο των αποικιακών διεκδικήσεων. Μετά την ολοκλήρωση της κατάκτησης της Αμερικανικής Ηπείρου, το 1823 ο πρόεδρος Μονρόε διακήρυξε το πρώτο Αμερικανικό «Δόγμα», σύμφωνα με το οποίο οι θέσεις-απόψεις των ΗΠΑ σε ό,τι αφορά το αποικιακό σύστημα στην Αμερικανική ήπειρο θα αφορούσε μόνο τους Αμερικανούς. Θέση και άποψη που πρακτικά μεταφραζόμενη προϋποθέτει ότι το Δυτικό Ημισφαίριο ανήκει πλέον Ιδιοκτησιακά στις ΗΠΑ

Πιστές για ένα διάστημα στο «Δόγμα», αγοράζουν το 1820, τη Φλόριντα από την Ισπανία και το 1833 καταλαμβάνουν τα Νησιά Φωκλαντ, που ανήκαν στην Αργεντινή και το 1845 καταλαμβάνουν το Τέξας και το μισό Μεξικό.

Και επειδή τρώγοντας ανοίγει η όρεξη το 1864, επωφελούμενες από την κατάρρευση της Φεουδαρχίας στην Κίνα, παίρνουν μέρος στην από κοινού πολεμική εκστρατεία, για να της επιβάλουν ανισόμερες συνθήκες κατάκτησης! Την ίδια περίοδο και παράλληλα ανοίγουν την αγορά της Ιαπωνίας. Έτσι στα μέσα του 19^{ου} Αιώνα και του 20^{ου} με εξαίρεση τους παγετώνες των Πόλων, ο κόσμος ολόκληρος και ο πλανήτης είχε μοιραστεί. Στο μέλλον τα ίδια και υπό κατοχή εδάφη δεν μπορούσαν παρά θα αποτελέσουν αντικείμενο για το ξανά μοίρασμα του Πλανήτη παρά μόνο με πόλεμο.

ΤΟ ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΞΑΝΑ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΗ

Αυτός ο αγώνας για το ξανά μοίρασμα των αποικιών και των
ωνών επιρροής έπαιξε βασικό ρόλο για την εξαπόλυση του Α!
αγκοσμίου Πολέμου. Η Γερμανία, που είχε γίνει η πρώτη
ιομηχανική δύναμη στην Ευρώπη, αποτελεί μια σοβαρή απειλή για
ς Αγγλικές και Γαλλικές κατακτήσεις και αγορές. Επειδή ξεκίνησε
ολύ αργά (μετά την ενοποίησής της ήθελε να γίνει και αυτή
ποικιακή δύναμη. Ετσι μπήκε εστω και αργά στο αποικιακό
αιχνίδι, καταλαμβάνει το Τογκό, το Καμερούν, την Νότιο Δυτική
φρική και την Ταγκανίκα το 1884.

Όταν οι άλλες αποικιακές δυνάμεις επωφελούμενες από την
ατάρρευση της Φεουδαρχία στην Κίνα, με αφορμή τη δολοφονία
ο Γερμανών Ιεραποστόλων (αλήθεια πόσοι Ιεραπόστολοι δεν
τάθηκαν αιτία για τέτοιες εγκληματικές πράξεις και εγκληματικούς
ολυαίμακτους πολέμους;), Γεμάτοι δίψα για κατακτήσεις και κέρδη
έφτουν από κοινού επάνω σε εκείνο που ήταν το όνειρό όλων και
τιθυμία του καθενός στον κολοσσιαίο θυμαυρό του Ειρηνικού την
τέραντη και γηραιά Κίνα. Την Κίνα των χιλιόχρονων πολιτισμού,
ου εκτός από την τεράστια αγορά των 500,000 εκατομ
ιταναλωτών, με το υπέδαφος της γεμάτο κοιτάσματα γαιάνθρακα
: έκταση παραπάνω από 700.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, τα
εξάντλητα μεταλλευτικά της αποθέματα και τις γιγάντιες επαρχίες,
ι περίμεναν τα βιομηχανικά εργαλεία τους, τους σιδηροδρόμους
ι τις μεταλλικές τους προμήθειες και εγκαταστάσεις.

Μπροστά σε αυτόν τον τεράστιο σε έκταση χώρο και τα αμύθητα
λούτη που έκλεινε στα σπλάχνα της. Και τα εκατομμύρια των
γατικών χεριών, άρχισε ανάμεσα στους Ευρωπαίους κατακτητές
ας ασυγκράτητος ανταγωνισμός και ένας αγώνας ταχύτητας για το
ιος θα φτάσει πρώτος σε αυτό το νέο Ελντοράντο, για να κόψει
μερίδα του, τη ζώνη επιρροής και την περιοχή των προνομίων
υ.

Η Γερμανία που για τους γνωστού ιστορικούς λόγους, δεν ήταν και
ρεπε να γίνει και αυτή αποικιακό κράτος. Τώρα με την απληστία
ς προσπαθεί να κερδίσει το χρόνο που είχε χάσει. Στην Κίνα είχε
λει στο μάτι ένα από τα ωραιότερα μέρη: καταλαμβάνει το Σαν
ύγκ με 30.000 εκατομμ κατοίκους γεμάτο από φυσικό πλούτο, Η

Ρωσία τρέχει και αυτή να της παραχωρήσουν την επέκταση του υπέρ σιδηρικού, το Λάου Τούγκ, και ανάγκασε την Ιαπωνία να της το δώσει. Η Αγγλία διεκδικεί για λογαριασμό της το Βεϊ-Χάϊ-Βεϊ και η Γαλλία, για να αποκαταστήσει την απαραίτητη για την «ασφάλεια των συνόρων» και την Ισορροπία επιβάλλει την κατοχή της στο γειτονικό με την Ινδοκίνα που είχε ήδη καταλάβει, κατάλαβε το κομμάτι Κάν-Στέου-Βάν,

Την περίοδο της πρωταρχικής συσσώρευσης του κεφαλαίου η αποικιακή πολιτική των ευρωπαϊών Φεουδαρχών και εμπόρων, εκτός από την ληστεία, την υποδούλωση και την απάνθρωπη εκμετάλλευση, εκφράστηκε στην μονοπωλήση του εμπορίου ανάμεσα στη Δύση και την Ανατολή, την κατάκτηση και τη λεηλασία ολόκληρων χωρών της Ανατολής, την καταλήστευση του όποιου στοκαρισμένου από αιώνων πλούτου, την προγραφή και την υποθήκη του πλούτου του υπεδάφους για μελλοντική χρήση του. Η πολιτική αυτή είχε σαν αποτέλεσμα την μερική ή την ολική εξόντωση ολοκληρών λαών. Και που ενώ παρήγαγαν πλούτο πέθαιναν και πεθαίνουν ακόμα σαν τις μύγες από την πείνα.

Και ενώ συνέβαιναν αυτά και όλες οι αναφορές από τα ταξίδια των Ιεραποτόλων και των περιηγητών που ήταν οι προπομποί της κατάκτησης και των ιδίων κατακτητών, να μιλάνε για φιλοξενία την οποία συναντούσαν παντού οι νεοφερμένοι. Αν και κατακτητές οι Ευρωπαίοι δεν είχαν πολλά πράγματα να προσφέρουν στους κατακτημένους ηγέτες.

Όταν ο Βάσκο Ντε Γκάμα έστειλε τα δώρα του στο Μαχαραγιά της Καλικώτ-12 κομμάτια μπαμπακερό ραγιέ, 6 καπέλα, 6 νυπτήρες και ένα κιβώτιο ζάχαρη για να τους εντυπωσιάσει-οι ανώτεροι αξιωματούχοι που ήταν της παραλαβής αυτών των δώρων, κόντεψε να σκάσουν στα γέλια... Όταν ο Πιθάρρο και οι κονκιστάντορες φτάσανε στο Περού, βρέθηκαν μπροστά σε ένα κράτος που τους κάνει να τα χάσουν κυριολεκτικά.

Το «κυνήγι έδω λένε ήταν οργανωμένο. Η εκδάσωση γίνεται συστηματικά και επιτηρείται». Ένα τεράστιο συγκοινωνιακό δίκτυο απλώνεται σε τέτοια έκταση και με τέτοια οργάνωση που ξεπερνούν το καθετί, που θα μπορούσε να συλλάβει ή να φαντασία τους. Μέσα

ε 6 μέρες, η υπηρεσία των ταχυδρομείων να διασχίζει διάστημα από το Κίτο κούζνο, γύρω στα 2,400 χιλιόμετρα. Η πρώτη Πόλη που συναντάνε το Τουπέζ διαθέτει κτίρια και κήπους, Ναούς ακοσμημένους με χρυσάφι». Οι νεοφερμένοι δεν είχαν παρά ένα λεονέκτημα μονάχα: την υπεροχή στην άσκηση της βίας. Ο Πιθάρο αρχίζει την στρατιωτική κατάκτηση και εγκαινιάζει το ανθρωποκυνηγητό και με τη βοήθεια γυμνασμένων για το σκοπό αυτό σκύλων.

Οι ΗΠΑ, κατέλαβαν το Μεξικό, οι χώρες της Ν Αμερικής προσπάστηκαν. Ο Καναδάς προβάλλει απαιτήσεις στη Μητρόπολή του. Η Αγγλία κατέχει την Ινδία, τη Μαλάκα, την Κεϋλάνη και τις ντίλες. Η Γαλλία κατέχει την Αλγερία και εγκαθίσταται στις ακτές της Αφρικής και ελέγχει την Καμπότζη. Στην Ισπανία μένουν η Κούβα και οι Φιλιππίνες και η Πορτογαλία ελέγχει κέντρα στις ακτές της Αφρικής. η Ολλανδία ελέγχει τις Νεοϊρλανδικές Ινδίες. Στα μέσα του 19^{ου} αιώνα οι μεγάλες αλλαγές στην τεχνική από την πρόοδο της βιομηχανίας και τη συγκέντρωσή της δημιούργησε νέους κλάδους της βιομηχανίας που παρήγαγε νέου τύπου κινητήρες (ατμοκίνητες μηχανές, ηλεκτρικά Μοτέρ, κινητήρες εσωτερικής καύσης) και σύγχρονα πολεμικά μέσα. Όλα αυτά επιτάχυναν την ανάπτυξη της βιομηχανίας και των μεταφορών, Η δε χρησιμοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας άνοιξε το δρόμο την χημική βιομηχανία. Αυτή ο δρόμος στην Ευρώπη ωριμάζουν συνθήκες για αλλαγές και το νέο πρόγραμμα του κόσμου.

Η εξαγωγή κεφαλαίων στις πιο καθυστερημένες χώρες, όπου το κεφάλαιο είναι αδύνατο, οι συνθήκες ζωής και η τιμή της εργατικής δύναμης είναι πολύ χαμηλή, οι πρώτες ύλες φτηνές και η Γη υπερπαραπλήσια, η εξαγωγή κεφαλαίου σε αυτές τις χώρες ήταν η πιο κερδοφόρα τοποθέτηση. Την ίδια περίοδο που το κεφάλαιο αναζητούσε μεγάλα και σίγουρα κέρδη εκτός από τους χώρους παραγωγής του, οι οικονομικές κρίσεις υπέρ παραγωγής γίνονταν πιο συχνές: η εσωτερική αγορά, εξ αιτίας του ότι τα εισοδήματα ήταν πολύ χαμηλά με αποτέλεσμα να μην καταναλώνει ο ίδιος ο πληθυσμός την τόσο μεγάλη παραγωγή που παράγουν πλέον τα νέα τεχνικά μέσα.

Ο στρατός τον ανέργων μεγάλωνε, δημιουργεί κοινωνικό κίνδυνο και η κρίση 1873 σημάνει συναγερμό για μεγάλες αστικές τάξεις της Ευρώπης. Τώρα πια δεν αρκούνται στην τοποθέτηση κεφαλαίων, χρησιμοποιούν τις εθνικές στρατιωτικές δυνάμεις για να αποσπάσουν για λογαριασμό τους ο καθένας ένα κομμάτι του πλανήτη, εκτός από αυτά που κατείχαν, που στην Αγγλική αυτοκρατορία ήταν τόσο μεγάλη σε έκταση δεν έδυε ο ήλιος.

Η Αγγλία παρήγαγε περισσότερα υφάσματα, σίδηρο και κάρβουνα από όσο οι ΗΠΑ, η Γερμανία, Γαλλία, Ρωσία, Ιταλία και η Ιαπωνία μαζί,. Στο τέλος του αιώνα οι ΗΠΑ προηγούνται όλων. Η βιομηχανική ορμή της Γερμανίας μεγαλώνει. Αυτή η ανάπτυξη οδηγεί στην πολιτική της ενότητα, η οποία της δίνει θέση πρώτης σειράς στην Ευρώπη. Την ίδια περίπου εποχή και συγκεκριμένα, το 1881, η Γαλλία επιβάλλει την κυριαρχία της στη Τυνησία. Το 1882 η Αγγλό-Γαλλική διαπάλη για την Αίγυπτο τελειώνει με τη νίκη της Αγγλίας, που ελέγχει και την Διώρυγα του Σουέζ και σε συνέχεια και την ίδια την Αίγυπτο. Την ίδια περίπου εποχή κατακτά τις δημοκρατικές πολιτείες των Μπόερς-το Τράνσβααλ και της Ουράγης, το Σουδάν, την Κύπρο, τη Σομαλία.

Η Ιαπωνία που διέτρεχε και αυτή τον κίνδυνο να τεθεί και αυτή τον αποικισμό της αντιλήφθηκε τη σημασία της βαριάς βιομηχανίας, την παραγωγή όπλων και πολεμικών πλοίων απέφυγε την αποικιοποίηση. Το Βέλγιο πάνω στο μικρά σε έκταση έδαφός της αναπτύσσει μια ισχυρή σιδηρουργική και χημική βιομηχανία δυσανάλογη με τις δικές της ανάγκες αυτών των βιομηχανικών προϊόντων.

Όσο για την Ιταλία που την εποχή εκείνη μόλις είχε τελειώσει την ολοκλήρωση της εθνικής της ενότητας βρέθηκε μπροστά στα διαμορφωμένα ήδη οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα του καιρού, που και αυτή σαν μεγάλη χώρα την αναγκάζουν να πάρει θέση ανάμεσα στις χώρες που αγωνιούν, για την επέκταση του αποικισμού και το μοίρασμα του όχι μόνο του κόσμου αλλά και του πλανήτη. Έτσι μπήκε και αυτή στην κούρσα του αποικισμού.

Η δε δεύτερη επέμβαση το 1856, της Αγγλίας στην Κίνα, με σύμφωνη γνώμη και της Γαλλίας και αργότερα το 1862 οι αποικιακές

δυνάμεις οργανώνουν μια νέα ένοπλη επέμβαση στην Κίνα στην οποία παίρνουν μέρος και οι ΗΠΑ. Με αυτή την από κοινού επέμβαση ανοίγεται μια νέα περίοδος, η περίοδος του Ιμπεριαλισμού. Από το βιβλίο: «Η Αποικιοκρατία στο Εδώλιο»

Ανάμεσα στις αποικιακές δυνάμεις συγκαταλέγονταν και η Ρωσία, με δυο βασικούς στόχους επέκτασης-κατάκτησης στην Κίνα και τα Βαλκάνια. Στα Βαλκάνια και την Μικρά Ασία. Στη Μικρά Ασία η Ρωσία ήθελε να καταλάβει στη Μεσόγειο και να κάνει την Κωνσταντινούπολη δεύτερη Ρώμη. Στην προσπάθεια αυτή η Ρωσία είχε να αντιμετωπίσει εκτός από την οθωμανική αυτοκρατορία και την Αγγλία, που ήταν ο εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητάς της, αλλά και την ήθελε-χρησιμοποιούσε ανάχωμα ενάντια στην Ρωσική επέκταση στα Βαλκάνια και τη λεκάνη της Μεσογείου. Μια περιοχή που την εποχή εκείνη δέσποζε στις θάλασσες, η Αγγλία και οι Οθωμανοί με την προστασία που της παρείχε σε αντάλλαγμα της, ασφάλιζε την διέλευση από το Βόσπορο και το Σουέζ πριν οι Αγγλοι αποσπάσουν την Αίγυπτο από τους Οθωμανούς και πολλές άλλες οθωμανικές περιοχές, με αιχμή τον Λώρэнς της Αραβίας. Η Αγγλία στο χώρο της Μεσογείου, εκτός από τους Ρώσους είχε και έναν εν δυνάμει εχθρό: τους Ελληνες και την αφύπνιση των Ελλήνων, που ήταν οι ιστορικά εδαφοκτήτες του μεγαλύτερου εχθρού της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Που για να μην αφυπνιστούν οι υπό κατοχή Ελληνες και πριν αφυπνιστούν οι Αγγλοι, τόσο πριν την αφύπνιση, άλλο τόσο κατά τη διάρκειά της αφύπνισης σε όλα τα Συνέδρια, μετά την ίδρυση της βάρβαρης Ιερής Συμμαχίας αμέσως μετά την ήττα στο Βατερλώ του Ναπολέοντα το 1815. Το 1815 ήταν η εποχή που ενώθηκαν ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης, εναντίον των λαών και των ανά τον κόσμο εξεγερμένων και ειδικά των Ελλήνων, με σκοπό να εξαφανίσουν ό,τι ενέπνευσε η Ελληνική επανάσταση και διαλαλούσε ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, μα και τι απέμεινε από τα χτυπήματα που έδωσε πρώτος ο Ναπολέων και η δημιουργημένη πλέον αστική τάξη της Γαλλίας.

Στο δυσμέτωπο και πολύχρονο αυτό αγώνα του Ναπολέοντα και της αστικής τάξης, ενάντια στην απολυταρχία της Ευρώπης από την μια και τους λαούς από την άλλη, συντόμευσε κατά πολύ τη ζωή της

απολυταρχίας και ειδικά την πτώση της κραταιάς τότε Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ο Ναπολέων επιτάχυνε τις εξελίξεις του ξεσηκωμού των λαών και ειδικά των σκλαβωμένων (Ιταλικού στην Αυστρία και του ελληνικού στην Τουρκία κλπ). Η απολυταρχία από τα χτυπήματα αυτά ζούσε σε εφιάλτες και υποχωρήσεις και οι λαοί επέκτειναν τα ξεσηκώματα, με κατατρεγμούς και κινδύνους, τελικά όμως νικούσαν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1921

Οι Έλληνες μόνοι κατάμονοι και αβοήθητοι, με μόνο όπλα τη φλόγα των Ιδανικών της Λευτεριά και της Ανεξαρτησίας, την ανεξάντλητη ορμή και την πείρα της σκλαβιάς των 400 και πλέον χρόνων στους Τούρκους, αναδείχθηκαν αντάξιοι και υπεράξιοι των προγόνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ο Δαβλός του Καψάκη Φώτισε όχι μόνο το Δίκιο του ελληνικού αγώνα, αλλά φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους εθνικό λαϊκό απελευθερωτικούς αγώνες όλων των γενεών που έρχονται και παλεύουν ακόμα. Την αντίστοιχη προσφορά προς τους λαούς των εμπολέμων έκανε και το Εθνικό Όπως το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) στην κατοχή ανοίγοντας πολεμικό μέτωπο στα μετώπισθεν των κατακτητών.

Κάτι που είχε τεράστιο κόστος για τους κατακτητές, γιατί εκτός του ότι δεν έβρισκε, οσους θα ήθελε «πρόθυμους» συνεργάτες ήταν υποχρεωμένοι οι κατακτητές να αποσπάσουν δυνάμεις απ τα μέτωπα για πολεμήσουν και την ένοπλη Αντίσταση στην ήδη κατακτημένη χώρα. Η ΕΑΜική Αντίσταση παρά το γεγονός ότι και μέρος των Ελλήνων: πολέμησε ένοπλα στο πλευρό των Γερμανών την Αντίσταση υποχρέωσε του Γερμανούς να αποσύρουν από τα μέτωπα στην αρχή τρις 3 Μεραρχίες και στο βαθμό που η Αντίσταση αναπτύσσονταν και δημιουργήσε ένοπλο στρατό ικανό να κάνει πόλεμο στον πόλεμο, αύξανε και τις ένοπλες Μεραρχίες που έστελνε αντί για το μέτωπο στην Ελλάδα για να αναμετρηθεί με τον ΕΛΑΣ. Έτσι οι Μεραρχίες από τρις έγιναν 5, 10 και τελευταία 12. 14

Ήταν επόμενο μετά τον Δαυλό του Καψήλη, αλλά ανώθελα, να ιφνιδιασθούν οι Μέτερνιχ και ολη η συμμορία των αυτοκρατόρων αι βασιλιάδων της Ευρώπης και να στραφούν με μανία εναντίων ης ελληνικής Επανάστασης με έργο και βοήθεια στους Τούρκους αι όχι μόνο με συμβολές, να θέλουν να την πνίξου για να ιατηρήσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη βορά και νάχωμα και ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας, αλλά κυρίως για ο στραγγάλισμα των εξεγερμένων λαών. Και ειδικά των Ελλήνων. Η βοήθεια ήταν να οδηγηθούν οι Τούρκοι να ξανά επέμβουν οππλα. Το Μεσολόγγι όμως κράτησε και τις δυο πολιορκίες. Αντεξε τον Κιουταχή και δεν υπέκυψε στον Ιμπραϊμ. Εγκαταλείφθηκε όμως π την τότε ελληνική κυβέρνηση, έπεσε από την πείνα που το κάσαν ανόητα οι ελληνικές κυβερνήσεις με τους Αγγλους που ηχανοραφούσαν. Και όμως το Μεσολόγγι παρά την τραγικότητα ους έπεισε όλους και ιδιαίτερα τους Αγγλλους, ότι η Ελλάδα θα πελευθερωθεί, (όπως και στην κατοχή, αν το ΕΑΜ-ΚΚΕ αν θετούσε τη συμφωνία του Λιβάνου και καταλάμβανε ένοπλα την ύρα θα άλλαζε η Αγγλία πολιτική), έτσι θέλοντας και μη, άλλαξε ολιτική και διπρόσωπά με τον Σουλτάνο (Τσώρτσιλ στην κατοχή), εθόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε ανάκριβα ως το «Δόγμα Τρούμαν» τυπικά και μέχρι σήμερα με ους Αμερικανούς.

Οι Ιταλοί καίτι κατακτητές και σύμμαχοι των Γερμανών, όχι μόνο χαν πει, αλλά και καταγγίλει, ότι στη διάρκεια της κατοχής οι ρμανούς με τη βοήθεια των συνεργατών αφαίρεσαν από τους ληνες, ακόμα και τα κορδόνια από τα παπούτσια τους. Και όμως Αγγλοι μας επέβαλαν τον Εμφύλιο και η Αμερικάνοι την ετεροδικία. Και ετεροδικία σημαίνει ότι: τον κλέφτη, τον κατάσκοπο π τον δολοφόνο δεν έχει το δικαίωμα να τον καταδικάσουν τα ληνικά δικαστήρια, αφού η χώρα τέλει υπό ετεροδικία, αλλά στην ερική στον τόπο καταγωγής. Ετσι με βάση την Ετεροδικία κάστηκε αντί στην Ελλάδα στην Αμερική ο Φονιάς του Στρατηγού ράφη σε πταισματική ποινή.

Με πρότυπο και στηριγμένη στα νάματα της αστικής τάξης, για την οία αστική τάξη, ο Μάρξ λέει ότι η «Νεότερη αστική τάξη, σε κάθε

βαθμό της ανάπτυξής της, πραγματοποίησε μian ανάλογη πολιτική πρόοδο... Ο ρόλος της αστικής τάξη στην ιστορία υπήρξε από τους πιο επαναστατικούς», Ετσι, όπως αλλού, έτσι και στην Ελλάδα η αστική τάξη που ήταν ο φορέας της Επανάστασης, ό σχηματισμός της στηρίχθηκε και ήταν αυτές ακριβώς οι Γαλλικές δημοκρατικές ιδέες, γι' αυτό και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να μορφώσει το Ελληνικό λαό και να τον ξυπνήσει από τον λήθαργο της σκλαβιάς.

Η ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Πρωτοπορία της δικής μας αστικής τάξης, ήταν οι έμποροι και οι караβοκύριδες . Αυτοί έχτισαν σχολεία, αυτοί τύπωσαν βιβλία και βιβλιοθήκες. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία ανήκαν στην Εταιρεία του Ρήγα. Οι περισσότεροι από τους ιδρυτές της Εταιρείας του Ρήγα ήταν, έμποροι, έμπορό-ναυτικοί και βιοτέχνες. Όμως συνέβει και στη Ελλάδα αυτό που συμβαίνει σε όλες τις εποχές στην τάξη που καλείται από την ιστορία να παίξει προοδευτικό-επαναστατικό ρόλο. Στα κινήματα και τις Επανάστασεις συμμετέχουν αυτόκλητη και άτομα και προσωπικότητες που ανήκουν στο συντηρητικό ή και αντιδραστικό στρατόπεδο. Σε περίοδο επανάστασης συνδεδεμένη με την απελευθέρωση δεν ζητάς τα διαπιστευτήρια των προσχωρούντων. Ο σκοπός της Επανάστασης που έχει στόχο την απελευθέρωσης είναι Ιερός, γι' αυτό και πολλοί αφού πήραν τον τίτλο του συμμετέχοντος στράφηκαν εναντίον της. Κάτι παρόμοιο έγινε και στην Αντίσταση 1941-44. Όταν κλήθηκαν να συμμετάσχουν δεν ήθελαν και όταν άρχισε την πολέμησαν

Είναι γεγονός όη η αστική τάξη δεν μπόρεσε να λύσει τα πιο ζωτικά και φλέγοντα προβλήματα του εθνικού ξεσηκωμού. Είναι σωστό, όπως σωστό είναι όη έκανε αβαρείες στο πολιτικό της πρόγραμμα. Δεν έδειξε τον ριζοσπαστισμό που έδειξε η Γαλλική και απαιτούσαν οι καιροί, Ετσι, έμεινε στα μέσα του δρόμου, όχι βέβαια από «κακή θέληση», Ανάμεσα στις κοινωνικό-οικονομικές σχέσεις, που ο βασικότερος παράγοντας της τέτοιας εξέλιξης ήταν η σθεναρή αντίδραση των ανωτέρων Κληρικών των κοτζαμπά-πασάδων και οι ξένες επιρροές. Ετσι σε λίγο η εταιρεία που ήταν ο κύριος μοχλός

ου αγώνα έχασε τους συνδετικούς κρίκους της οργάνωσης. Υστερα από λίγο την ηγεσία την πήραν οι Φαναριώτες, ο Κλήρος, οι Κοτζαμπά-Πασάδες και οι μεγαλοεφοπλιστές της Υδρας, των Πετσών και Ψαρών.

Και ήταν αυτοί που πρόσδεσαν την Απελευθερωμένης Ελλάδας, στο πολιτικό και γαιοστρατηγικό Άρμα της Αγγλίας. Η πρόσδεση ήταν ο,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί για την εοσύστατη Ελλάδα. Η απελευθερωμένη Ελλάδα, συμμάχησε ή άλλον υποτάχθηκε πριν ακόμα γευτεί τη Λευτεριά με τον βασικό της εχθρό. Και αυτό ήταν το πρώτο έγκλημα της αστικής τάξης. Τον εχθρό που όχι μόνο δεν ήθελε την αφύπνιση των Ελλήνων, μα και όταν αφυπνίστηκε τους πολέμησε με ό,τι θεμιτό και αθέμιτο μέσο να την εδραιώσουν την κρατική τους οντότητα, Μα και όταν την τέβαλαν την αμφισβητούσαν μέχρι τη στιγμή που την πρόσδεσαν το δικό τους γαιοστρατηγικό άρμα και πολιτική. Πολιτική ποικιακής πολιτικής και υποταγής.

Ετσι, στην μακρόχρονη πορεία του αστικού κοινοβουλευτισμού την Ελλάδα, μετά τον Ιστορικό συμβιβασμό (Κοτζαμπά-Πασάδες, Κλήρο και Φαναριώτες) καθοριστικός ήταν ο ρόλος των ξενόφερτων βασιλιάδων, των «προστάτιδων δυνάμεων», του στρατού των βαρβαρικοτήτων, κοινοβουλευτικών και στρατιωτικών και των κατατοριών, που το ένα διαδέχονταν το άλλο με αποκορύφωμα την αγγλική κοπή, φασιστικού όμως περιεχομένου Βασιλό- Μεταξικής κατατορίας.

Η ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Οι συνέπειες μέχρι το 1947 γνωστές: Μικρασιατική Καταστροφή, κατατορίες και κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα. Αγγλικής κοπή βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Αλβανικός πόλεμος, Κατοχή, ανεργασία και αθέτηση της Συμφωνίας του Λιβάνου, η Ενοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944. Ο εμφύλιος, οι εξορίες, οι βλακίσσεις και οι εκτελέσεις. Η ήττα των Αγγλων, η μεταβίβαση της Ελλάδας, λες και ήταν η Ελλάδα αμπελοχώραφο τους, με άγνωστο όμα το ποσόν της μεταβίβασης στις ΗΠΑ. Υπό την αιγίδα

ηττήθηκε ο Δ Σ Ε και τις αποφάσεις της οποίας ζούμε έκτοτε, και υπό την δική της πλέον **ΣΚΕΠΗ** και των δικών της εντολών και «πρακτορείων» και «Προθύμων», εκτός του ότι χάσαμε και αυτήν ακόμα την ψευδαίσθηση της εθνικής ανεξαρτησία, γίναμε το κλωτσοσκούφι των λαών του κόσμου και το πειραματόζωο της Νέας τάξης πραγμάτων,

Και να μαστέ τώρα, για πολλοστή φορά το **ΚΛΟΤΣΟΣΚΟΥΦΙ** των λαών και. **ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΟ** της Ευρώπης και η σύγχρονη «**ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ**», που αντί να προτάσσουμε την προσφορά μας στο κοινωνικό και πολιτιστικό γίνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων και την **ΠΡΟΣΦΑΤΗ** αγωνιστική μας ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ στους Ευρωπαίους, Αγγλό-Γάλλους και Γερμανούς, οι οποίοι μας οφείλουν εκτός από ευγνωμοσύνη για την λευτεριά και τη δημοκρατία, μας οφείλουν εκτός από υλικά και αρκετά ηθικά δεδομένα και αυτό το όνομά τους ακόμα: **ΕΥΡΩΠΗ!**

Τα αποτελέσματα ήδη έχουν διαγραφεί: Τώρα τόσο οι χώρες αλλο τόσο και οι δανειστές δεν δέχονται τις **ΥΠΟΘΗΚΕΣ** και αυτής της ίδιας της χώρας, αφού οι υποθήκες προϋπάρχουν, γι' αυτό και μας ζητούν μετρητά για την εξόφληση των δανείων, που έφαγαν οι Ελληναράδες στο όνομα πάντα της Ελλάδα και για το Καλό της!!!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Την 1^η Σεπτεμβρίου 1939 ξέσπασε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Τα γερμανικά στρατεύματα ξεσχίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και παραπατώντας κάθε γραφτό και άγραφο νόμο, εισέβαλαν στο πολωνικό έδαφος. Η κήρυξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πόλεμου, δεν προκάλεσε καμιά έκπληξη σε κανέναν. Ήταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών αρπαγών, που είχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και милитарιστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας.

Η αναίτια φασιστική επίθεση της Ιταλίας στην Αιθιοπία, προκάλεσε κύμα οργής και αγανάκτησης στην παγκόσμια κοινή γνώμη, που απαιτούσε να παρθούν αποτελεσματικές κυρώσεις για τον

τιτιθέμενο, αλλά η κοινωνία των Εθνών (ΚΕΤ) στάθηκε ανήμπορη να πάρει οποιοδήποτε αποτελεσματικό μέτρο εξαιτίας της πολιτικής των Δυτικών δυνάμεων, που ουσιαστικά άφησαν ελευθερία δράσης στους φασίστες εισβολείς.

Ο πόλεμος φυσικά είναι ένα αναγκαίο κοινωνικό φαινόμενο. Το φαινόμενο που απορρέει από τη φύση του καπιταλιστικού και του ιμπεριαλισμού και τον τρόπο που κατανέμει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο-ατομικά. Όσο θα παραμένει ο καπιταλισμός, αν σύστημα παραγωγής, κατανομής και ζωής, θα παραμένει και ο κίνδυνος πολέμου. Επειτα στις παραμονές του Β'. Παγκοσμίου πολέμου, δεν υπήρχαν οι υλικές προϋποθέσεις για την αποτροπή του. Η Σοβιετική Ένωση (ΕΣΣΔ) ήταν η μόνη Σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο, που είχε δικούς της συγκεκριμένους λόγους να παλεύει για την ειρήνη. Ηθελε χρόνο και ειρήνη να σταθεροποιήσει το νέο και πρωτόγνωρο κοινωνικό οικονομικό της σύστημα ζωής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Το σύστημα που κοινωνικοποιώντας τα μέσα παραγωγής, θα στακινούσε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, απέναντι στην **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ** που στηρίζεται το καπιταλιστικό σύστημα στην **ΕΡΓΑΣΙΑ** : Με τον καιρό θα επανέφερε τον άξονα της ζωής στην αρχική της κοίτη την **ΕΡΓΑΣΙΑ**, ενώ παράλληλα θα άλλαζε και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ήταν διασπασμένο. Και αφού ήταν διασπασμένο δεν ήταν και ικανό να ασκήσει και αποφασιστική επιρροή στην διαφύλαξη της **ΕΙΡΗΝΗΣ**. Αρα μόνο αν σχηματιζόταν ένα πλατύ και πανίσχυρο μέτωπο που θα συμπεριελάμβανε τις πολιτικές δημοκρατικές δυνάμεις, την ΕΣΣΔ, το Διεθνές εργατικό κίνημα και όλους τους φιλειρηνικούς λαούς, θα μπορούσε να μπει οραγμός στον πόλεμο, που οδηγούσαν οι δυνάμεις του φασισμού και του Ιμπεριαλισμού για το ξανά μοίρασμα του κόσμου και την παράλληλη εξάλειψη από προσώπου Γης, της Ιδέας του Σοσιαλισμού.

**Ο ΦΑΣΙΣΤΟ-ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΠΟΥ ΣΑΝ ΕΚΦΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΠΟΥ**

Η ΣΥΓΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟ ΕΙΧΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΤΑΞΕΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΗΤΤΗΘΕΙ

Η Γαλλία όμως και κυρίως η Αγγλία έκαναν στενόκαρδους και ιδιοτελείς υπολογισμούς: Φροντίζοντας να σπρώξουν την ετοιμοπόλεμη Γερμανία σε πόλεμο με την ΕΣΣΔ. Πίστευαν πως αν θα εξαντλούνταν αμοιβαία αυτές οι δύο χώρες απ τις ανυπολόγιστες καταστροφές, με τον τρόπο αυτό θα έβγαιναν ωφελημένοι και δυνατοί οι Αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές και θα επέβαλαν τα τελικά τις θελήσεις τους στον κόσμο.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ενώ οι Αγγλογάλλοι έκαναν μακρόχρονες διαπραγματεύσεις με Σ. Ενωση, Για κοινή δράση (το ίδιο γινόταν και στην Ελλάδα για τη συγκρότηση του αντιφασιστικού συμφώνου Σοφούλη-Σκλάβενα του ΚΚΕ το 1935 και το 41-42 τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου), συζητούσαν ατελείωτα και όταν μετά τη συγκρότηση κάλεσαν τον Γ. Παπανδρέου να αναλάβει την ηγεσία του ΕΑΜ, όχι μόνο αρνήθηκε αλλά έφυγε και αυτός στο Κάϊρο, για να γυρίσει στις 12 του Οκτώβρη του 1944 μαζί με τους Τζώνιδες και τα σιδερικά τους κοροϊδεύονταν, το λαό στην πρώτη μετά απελευθερωτική ομιλία του, που ο λαός του ζητούσε λαϊκή Δημοκρατία είπε «Και Λαϊκή δημοκρατία θα κάνουμε» ενώ την ίδια στιγμή καταπατώντας βάνουσα τη συμφωνία του Λιβάνου ζητούσε τη διάλυση του ΕΛΑΣ χωρίς στο μεταξύ να διαλυθεί και ο πραιτοριανός στρατός της Μέσης Ανατολής και τη συγκρότηση στρατού με κλάσεις όπως είχε ήδη συμφωνηθεί με ανάλογες κατ' αναλογία δυνάμεις και από τις δύο πλευρές: του ΕΛΑΣ του Ιερού Λόχου.

Το ίδιο έγινε και με τους Ρώσους αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να περάσει ο Ρωσικός στρατός από το έδαφος της Πολωνίας και υποκρινόμενοι, πως δεν έδινε τη συγκατάθεσής της η Πολωνική κυβέρνηση, να περάσουν απ το Πολωνικό έδαφος τα Σοβιετικά στρατεύματα. Αλλα πώς ήταν δυνατόν να αρχίσει κοινή πολεμική δράση, αν τα σοβιετικά στρατεύματα δεν ένωναν τις προσπάθειες και τις στρατιωτικές ενέργειες με αυτές των συμμάχων και αν δεν

πτεύδανε να βοηθήσουν, όπως είχαν υποσχεθεί την Πολωνία, που
ταν η χώρα που πρώτη θα έπεφτε θύμα της χιτλερικής επίθεσης
αι που τελούσε υπό τον απόλυτο έλεγχό τους; .

Οι κυβερνήσεις της Πολωνίας και Ρουμανίας δήλωσαν ότι
προτιμούσαν να κατακτηθούν οι χώρες τους απ τη χιτλερική
ερμανία, παρά να περάσουν από τα εδάφη τους τα σοβιετικά
τρατεύματα. Αυτή η αδιαλλαξία μόνο οι Αγγλογάλλοι μπορούσαν
α την υπαγορεύσουν. Όμως οι Αγγλογάλλοι δεν ενδιαφέρονταν να
συγκροτήσουν κοινό με την Σ Ενωση αντιφασιστικό μέτωπο, ετσι και
α ελληνικά αστικά κόμματα δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτηθεί
νιαίο εθνικό μέτωπο με τους κομμουνιστές, τις αριστερές,
ημοκρατικές δυνάμεις. Τις δυνάμεις που αφού εξάντλησαν τα
ποια περιθώρια υπήρχαν συγκρότησαν το ΕΑΜ και σε συνέχεια
ον ένοπλο ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του ελληνικού
τρατού. Το ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.

Όπως αποδείχθηκε η Αγγλία και η Γαλλία, δεν ενδιαφέρονταν για
όνιμες και αποτελεσματικές διαπραγματεύσεις με την Σ Ενωση.
ντίθετα χρησιμοποιούσαν τις άκαρπες διαπραγματεύσεις σαν μέσο
α να μπορούν να προσεγγίσουν ευκολότερα τη χιτλερική Γερμανία
α να την κατευθύνουν κατά της Σ Ενωσης. Οι Σοβιετικοί αφού
ξάντλησαν την υπομονή τους και διαπίστωσαν ότι οι συζητήσεις
εν ήταν πάρα προσπάθεια, που τελικά σκοπό είχαν να πιέσουν την
ολωνία και τη Ρουμανία να αρνηθούν την διέλευση του Ρωσικού
τρατού από αυτές τις χώρες, καταγγείλανε δημόσια, πως δεν
πιθυμούσαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο κοινής δράσης που θα
πορούσε να αποτρέψει τον επιτιθέμενο, αλλά επιδίωκαν να βάλουν
η Σ Ενωση να βγάλει μόνη της τα κάστανα από τη φωτιά για να
πορέσουν αυτοί να καταλίξουν ευκολότερα σε ενα ανήθικο και
υνοϊκό γι' αυτούς συμβιβασμό με την χιτλερική Γερμανία.

Η συνέχεια είναι γνωστή: να την στρέψουν και με τη
υμπαράσταση τους να βγάλουν απ τη μέση την Δεύτερη
οινωνικό-οικονομική Επανάσταση. Την Επανάσταση που θα
τανέφερε την κοινωνία των ανθρώπων απ το καθεστώς της
ιοκτησία στο καθεστώς της ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Η επίμονη άρνηση των Αγγλογάλλων να συνεργαστούν ισότιμα με τη Σ Ενωση και η προσπάθειά τους να στρέψουν την πολεμική μηχανή του χίτλερ προς την αχανή Ρωσία και την ανατροπή του νεοσύστατου τότε κοινωνικό-οικονομικό σοσιαλιστικό σύστημα. Κάτω από τις διαμορφωμένες πλέον συνθήκες και την απειλή η Σ Ενωση υπόγραψε σύμφωνο μη επίθεσης με τη Γερμανία στις 24-8-1939.

Το Γερμανό-σοβιετικό σύμφωνο, το σύμφωνο μη επίθεσης με τη Γερμανία. Το περίφημο Σύμφωνο του Μονάχου, που από ό,τι αποδείχθηκε άντεξε στην ιστορία και στην ιστορική κριτική σαν μια επιβεβλημένη πράξη άμυνας της Σ Ενωσης, που ματαίωσε τα σχέδια του Αγγλογαλλικού Ιμπεριαλισμού. Με το σύμφωνο αυτό η Σ Ενωση κέρδισε χρόνο και μπόρεσε να προετοιμαστεί καλύτερα για να αντιμετωπίσει την επίθεση εναντίον της.

Ετσι, η πολεμική μηχανή του άξονα, αντί προς Ανατολάς που της υπόδειχναν οι Αγγλογάλλοι, στράφηκε προς τη Δύση όπου υπήρχαν τα κεφάλαια, οι πολεμικές στρατιωτικές μηχανές, που τόσο χρειαζόνταν ο χίτλερ, για να επιτεθεί πλέον για λογαριασμό του και όχι κατ' υπόδειξη προς την Σ Ενωση. Ετσι, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, αφού υπόταξε το σύνολο της Ευρώπης εκτός από την Αγγλία, κυρίαρχος πλέον η Γερμανία δια του Χίτλερ και την αίγλη του αήττητου στράφηκε, να κάνει αυτός και δια λογαριασμό του αυτό που του υποδείκνυαν οι Αγγλογάλλοι.

Ενώ, ο άξονας ζέσταινε τις μηχανές, η Αγγλία και η Γαλλία, δεν θέλησαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο με την Σοβ Ενωσή, που να βασίζεται στις αρχές ισότητας και αμοιβαιότητας, ώστε να διαμορφωθεί ένα αντιφασιστικό μέτωπο, ικανό να βάλει φρένο τις αρπακτικές διαθέσεις του άξονα, αλλα ήθελαν ένα σύμφωνο που όπως αποδείχθηκε ιστορικά, όπου η ΕΣΣΔ θα έπαιζε το ρόλου του υπηρέτη. Ένα ρόλο που ο υπηρέτης παίρνει επάνω του, ολο το βάρος των υποχρεώσεων... Ενώ παράλληλα την τυπική αυτή προσπάθεια και την κολλησιεργία για την συγκρότηση, θα την χρησιμοποιούσε για να προβάλουν προς την κοινή γνώμη την άποψη ότι «η Σ Ενωση με διάφορα προσχήματα, ουσιαστικά δεν

έλει να συμβάλει στη δημιουργία αυτού του τόσο απαραίτητου αντιφασιστικού συμφώνου»!

Εξ ου και το μέγα ερώτημα: η Γερμανία οδήγησε την ανθρωπότητα σε δυο καταστρεπτικούς πολέμους. Υπέστη η ίδια τεράστιες καταστροφές, της επιβλήθηκαν από τους Αγγλό-Γάλλους μετά την ήττα στον πρώτο και την άνευ όρων παράδοση με τη Συνθήκη των Βερσαλιών, οι νικητές επέβαλαν στη Γερμανία τόσο σκληρούς όρους αποπληρωμής των πολεμικών επανορθώσεων, που ακόμα και σήμερα αν ήταν απαιτητήτά δεν θα τους είχε ξοφλήσει.

α) Το τραγικό για το καπιταλιστικό σύστημα κοινωνικής παραγωγής και ατομικής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου λούτου μοιράζεται ατομικά, είναι ότι ο Α! Παγκόσμιος Πόλεμος σαν ποτέλεσμα είχε να κάνει την εμφάνισή του, ένα Νέο πρωτόγνωρο κοινωνικό οικονομικό σύστημα παραγωγής ανταγωνιστικό προς το ήδη υπάρχον καπιταλιστικό.

β) εμφάνιση του καινοφανούς πολιτικού καθεστώ, του ολοκληρωτισμού η εκδοχές του οποίου αποτελούν τόσο ο Ναζισμός και του Σοσιαλισμού που ήταν απόρροια του Α! Παγκοσμίου πολέμου, ενώ παράλληλα έφερε στο προσκήνιο τον σκεπτόμενο **ΝΘΡΩΠΟ**. Το 1917 θεωρήθηκε από τους λαούς του κόσμο ότι ποτέλεσε την δεύτερη, μετά την πρώτη κοινωνικό πολιτική επανάσταση : όπου από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής που επικρατούσε στο πρωτόγονο κοινωνικό σύστημα παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου λούτου, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ** στα μέσα παραγωγής, όπου τώρα πλέον ο κοινωνικά παραγόμενος λούτος κατανέμονταν ιδιωτικά.

γ) Η συμμετοχή-καταγραφή της προσωπικής ιστορίας των ανθρώπων, των οποίων παρ' όλο που το πεπρωμένο τους παραγίστηκε ανεξίτηλα απ τον ολοκληρωτισμό, βρήκαν τη δύναμη, έρωτα και με τη θυσία 55 εκατομ νεκρούς για να ηττηθεί ο Ναζισμός και μερικές αναίμακτες Βελούδινες «επαναστάσεις» για να πέσει ο «παρκατός» Σοσιαλισμός, που σαν Μαρξιστική Επαναστατική θεωριοθεωρία σκοπό έχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ** στην **ΕΡΓΑΣΙΑ**. Όπου ο καθένας θα αποκτά τα του

εφ Ζην με τα δυο του χεράκια και όχι μετά χέρια, τον υδρώτα, την
στέρηση και το αίμα του
αλλού.??
????????????????????

Αναμφισβήτητα. η 7 του Νοέμβρη του 1917, είναι μια μεγάλη
ιστορική μέρα. Μια μέρα που συντάραξε τον κόσμο. Η μέρα αυτή
σημαδεύει την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την
απαρχή της ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του
σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα, όπως είχε συμβεί με τη Γαλλική
πολική Επανάσταση που ανέτρεψε τον χιλιόχρονο Φεδαρχισμό. Η
μέρα αυτή όπως η Γαλλική πολιτική επανάσταση άνοιξε και αυτή το
δρόμο σε μια νέα ιστορική εποχή. Την εποχή του περάσματος από
τον καπιταλισμό και τα εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον σοσιαλισμό.
Και, ότι με την πάροδο του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες
εκείνες απαραίτητες κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις που
δημιούργησε, με την **ΔΟΥΛΕΙΑ** εστω και στην αταξική
κομμουνιστική κοινωνία στο απώτερο μέλλον, ώστε να απαλλαγεί
από τη δουλεία και την εκμετάλλευση από τον συνάνθρωπο, να
ανοίξει για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας, ειρήνης και
προόδου.

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΤΕΧΕΡΑΝΗ ΓΙΑΛΤΑΣ ΚΑΙ ΜΟΣΧΑΣ

ΕΓΙΝΕ Η ΔΙΑΣΚΑΨΗ ΤΗΣ ΠΟΤΣΕΝΤΑΜ

Η διάσκεψη του Πότσενταμ, η πρώτη μετά πολεμική διάσκεψη
αφού έλυσε το πρόβλημα της νικημένης Γερμανίας και των
δορυφόρων της. Και η Γερμανία μπήκε κάτω από τα δρακόντεια
στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά μέτρα. Εσπασε την σπονδυλική
στήλη του χρηματιστικού κεφαλαίου του Βερολίνου, διέλυσε τα
Στράτ και τα καρτέλ του, της αφαιρέθηκε ο τεχνικός εξοπλισμός της
Βαριάς της βιομηχανίας, εξουδετέρωσε κάθε ίχνος δυνατότητας για
αναβίωση πολεμικής βιομηχανίας ή παραγωγής αεροπλάνων ή
πλοίων, που μέσω αυτών θα οι μεγαλοβιομήχανοι της Χιτλερικής
Γερμανίας θα μετέτρεπαν την Ευρώπη, την Ασία και Αφρική, σε

τηγή πρώτων υλών, φτηνής εργατικής δύναμης και αγορά των προϊόντων της παμ βιομηχανικής Γερμανίας. Και ενώ συνέβησαν όλα αυτά, δεν πέρασαν λίγα χρόνια όχι μόνο ορθοπόδησε. Και λίγο αργότερα άρχισε να κουνάει και το Δάκτυλο και τώρα να απειλεί εούς και δαίμονες;

Σαν σκεπτόμενος Άνθρωπος και στρατιώτης στις γραμμές της Εθνικής μας Αντίστασης, μερικά πράγματα αν δεν τα ειχα ξεχάσει, α δικαιολογούσα όμως σαν πολεμικά δεδομένα. Τελικά αναρωτήθηκα αν πράγματι όλα αυτά που αποφάσισε η διάσκεψη γιναν πράξη; Η μήπως η μη υλοποίηση αυτών. Η «άφεση μαρτιών» που έκανε η δυτική Ευρώπη με τη διαγραφή των χρεών της Συνθήκης των Βερσαλιών. Η διαβεβαίωση του Χίτλερ τους δυτικούς ότι «είμαστε το προπύργιο κατά του Κομμουνιστικού κινδύνου» εκτός από το γεναίο κούρεμα των χρέους 67%, διέρευσαν ενναίες οι εισροές που συνέβαλαν στην οικονομική ανάκαμψη της Γερμανίας καθώς και η απόφαση του Τρούμαν-Τώρτσιλ να βάλουν τα σκαριά, ένα ατομικό πόλεμο κατά της Ρωσίας, είχαν νέες και λουσιοπάροχες εισροές στη Γερμανία.

Η Γερμανία ήταν αυτή που εισέπραξε τις παχυλές εισροές από την υάσιγκτον προκειμένου να προετοιμαστεί αντίστοιχα και να προστρέξει στην προσπάθεια αυτή, χωρίς και πάλι να σκεφτεί ότι θα γαν η τέταρτη φορά θα αιματοκυλούσε την ανθρωπότητα, είναι κείνα που επιτρέπουν στη η ηγεσία της Γερμανίας να κουνάει το άκτυλο στους λαού της Ευρώπης και ειδικά στην Ελλάδα . Το πρώτο πράγμα που ήρθε στο Νου μου ήταν, ότι η γερμανική ηγεσία γερείται **ΜΝΗΜΗΣ**. Και αναρωτήθηκα γιατί; Αν δεν με απατά η νήμη η Γερμανία, αντίθετα από την «προβληματική» Ελλάδα που ν εκνευρίζει, απαιτώντας τα δανεικά που πήρε με το περίστροφο τον κρόταφο και της πολεμικές επανορθώσεις, γνώρισε περιόδους οικονομική ευημερίας με «αθρόες» εισροές κεφαλαίων προκειμένου συμμετάσχει να ξανά στο αιματοκύλισμα της Ανθρωπότητας.

Να συμμετάσχει έναντι αμοιβής και εκδίκησης σε ένα πυρηνικό πόλεμο, ο οποίος σταμάτησε χάρη στη μεταφορά τεχνολογίας των πυρηνικών όπλων στην Ρωσία, είτε με την αναοχή του Οπενχάϊμερ απ την «πλειάδα» των πυρηνικών της Ρώμης και ενδεχομένως

και από έναν Έλληνα. Έναν Έλληνα που ακόμα δυστυχώς δεν έγινε γνωστό το όνομά του. Το Κίνημα Ειρήνης του Μπέρναν Ράσελ, με το αυθόρμητο αγκάλιασμα και η ομόθυμη συμμετοχή των λαών του κόσμου, ήταν αυτά που ανακάλεσαν στη τάξη τους Ευρωπαίους θερμοκεφάλους και τους ανεγκέφαλους της Ουάσιγκτον, του Λονδίνου και του Βερολίνου. Αυτό που δεν έγινε προς την Σοβιετική Ρωσία, δυστυχώς οι ορκισμένοι να κατακτήσουν και να υποτάξουν την ανθρωπότητα το έκαναν στις 6 Αυγούστου 1945 στη χιροσίμα και στις 9 του ίδιου μήνα στο Ναγκασάκι με τις χιλιάδες των θυμάτων και την αμαχητή κατάληψη της Ιαπωνίας.

Ο φασιστικό άξονας δεν ήταν ενιαίος μόνο στην Ευρώπη και για την Ευρώπη. Ήταν ένας παγκόσμιος άξονας που απέβλεπε να βγάλει από τη μέση το νέο σύστημα σοσιαλιστικό σύστημα που προέκυψε απ τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο και να επιβληθεί υπό την αιγίδα του παγκόσμιου κεφαλαίου ο φασισμός ανά τον κόσμο, οπότε το ξανά μοίρασμα του κόσμου ανάμεσά τους θα ήταν πολύ εύκολο. Για αυτό το ίδιο και η αντί-φασιστική συμμαχία ήταν ενιαία για τη συντριβή του φασιστικού άξονα σε Δύση και Ανατολή. Μετά την άνεφ όρων παράδοση της Γερμανίας, δεν γίνεται πια πόλεμος στην Ευρώπη, αλλά μόνο στην Από Ανατολή. Αλλωστε κανένας σκεπτόμενος άνθρωπος μπορεί να πιστέψει ότι η αντί φασιστική συμμαχία έγινε και αφορούσε μόνο τη νίκη του άξονα στην Ευρώπη. Ένας και ενιαίος ήταν ο άξονας. Μια και ενιαία ήταν και η αντί φασιστική συμμαχία.

Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΑ

Είναι γεγονός ότι η διάσπαση του Ατόμου και η άμεση χρησιμοποίησή της σαν πολεμικό όπλο έφερε ένα σοβαρότατο στοιχείο στη διεξαγωγή του πολέμου κατά της Ιαπωνίας. Δεν ήταν ακόμα γνωστή η πραγματική έκταση και η σημασία του νέου όπλου, ούτε αν χρησιμοποιούταν γενικά, τη στιγμή που δεν χρησιμοποιήθηκαν τα χημικά αέρια. Ο ποιο αρμόδιος άνθρωπος, ο ανώτατος αρχηγός των συμμαχικών δυνάμεων της Νοτιο-

νατολικής Ασίας Ναύαρχος Μαουμπάντεν, που ήταν και στο
πότσναμ, δήλωσε καθαρά: «»Είναι μεγάλη μωρία να νομίζει κανείς
τι η ατομική βόμβα θα σταματήσει τον πόλεμο και η συμμετοχή της
ωσίας εις τον πόλεμο δέον θα να θεωρηθεί ως εξαιρετικώς
μυχάριστον γεγονός».

Η Ρώσοι προκειμένου να συμμετάσχουν στον πόλεμο κατά της
Ιαπωνίας που ήταν η ατμομηχανή του άξονα στην Απω Ανατολή,
πριν την ήττα της Γερμανίας ανακάλεσαν την συνθήκη
ουδετερότητας με την Ιαπωνία» και χαρακτήρισε επιθετική χώρα
την Ιαπωνία, ενώ πριν το τέλος του δραματικού σε θυσίες πολέμου,
ήρε τη μεγάλη απόφαση να ρίξει το τεράστιο βάρος της στη μάχη
του πολέμου της Απω Ανατολής. Ολόκληρη η Ανθρωπότητα τότε
κτίμησε την ηρωϊκή απόφαση όταν σκέφθηκε ότι στον πόλεμο της
Ευρώπης οι Σοβιετικοί λαοί έχασαν 5 εκατμ στρατιώτες και
περισσότερο από 10 εκατομ άμαχο πληθυσμό και ότι στο πέρασμά
τους οι Γερμανοί δεν άφησαν τίποτε, μα τίποτε όρθιο, ενώ οι Αγγλοι
και οι Αμερικάνοι μαζί ειχαν 500 χιλ νεκρούς στο μέτωπο και στην
Αμερική δεν ειχε σπάσει ούτε ένα κεραμίδι.

Ο αιμοδότης της «Νίκης», έθε-σε για μια ακόμη φορά τις δυνάμεις
του στη διάθεση της Ανθρωπότητας για να ηττηθεί και στη Απω
Ανατολή ο φασισμός. Πενήντα Σοβιετικές Μεραρχίες, διακόσια
τοβρύχια, ο στόλος του Ειρηνικού, χιλιάδες αεροπλάνα , οι
αλύτιμες για τον πόλεμο σοβιετικές βάσεις, πολεμική βιομηχανία
της Απω Ανατολής, η πείρα του πρόσφατου νικηφόρου πολέμου
στα μέτωπα της Ευρώπης, και ο δοκιμασμένος πια ηρωϊσμός-να πια
σαν η έμπυχη υλική και ηθική βοήθεια που μπήκε με σφρίγος στο
λευρό των Αμερικανών, Αγγλων και Κινέζων συμμάχων στον
πόλεμο της Απω Ανατολής.

Υστερα από αυτή την απόφαση οι ακόρεστοι «Ζαϊμπατσου» οι
αρχοί, οι Βαρώνοι και οι Σαμοράϊ αναμέτρησαν την άκρη της
βύσσου που τους περίμενε. Και ζητιάνευαν τη συνθηκολόγηση με
ν μοναδικό όρο να σώσουν τα δικαιώματα του «Θεανθρώπου»
ικάδο. Το μεγαλύτερο δράμα της Απώ Ανατολής βρισκόταν στο
λος του. Και αυτό οπως και στο δράμα της Ευρώπης η ενωμένη

και αδιάσπαστη δύναμη των τριών μεγάλων συμμάχων θα έφερνε τη νίκη της δημοκρατίας και του αντιφασισμού.

Οι παγκόσμιες διασκέψεις των τριών συμμάχων εξασφάλιζαν κάθε φορά τη συγκεκριμένη επιτελική καθοδήγηση του πολέμου. Αλλά ταυτόχρονα άφηναν πίσω τους κι ένα κοσμοϊστορικό κομμάτι **ΕΙΡΗΝΗΣ**. Ο Ατλαντικός, Μόσχα Τεχεράνη, Γιάλτα υπήρξαν μεγάλοι σταθμοί της πρόσφατης ανθρώπινης ιστορίας. Χωρίς την προεργασία των Διασκέψεων αυτών ο κόσμος μπλεγμένος μέσα στην αξεδιάλυτη ομίχλη των καταθλιπτικών προβλημάτων, θα συνέβαινε αυτό που συνέβει μετά τη λήξη του Α! Παγκοσμίου Πολέμου πο αποτέλεσε την υποδομή του Β! Π.Π. Με αφετηρία των Χάρτη του Ατλαντικού που χάραξε τις ηθικές αρχές του πολέμου και του ειρηνικού μεταπολεμικού ίου της Ανθρωπότητας, οι Αμερικανό-Αγγλοι δεν ήθελαν όχι μόνο τη νίκη δική αλλά και ολοκληρωτική καταστροφή και εξαφάνισή του ενός από τους συντελεστές της **ΝΙΚΗΣ** και της πολυπόθετης **ΕΙΡΗΝΗΣ** σήμερα η Ανθρωπότητα δεν θα βρίσκονται στο χείλος του γκρεμού.

Οι Γεωγραφικοί όροι και οι υποκειμενικοί παράγοντες του Γιαπωνέζικου милитарισμού, έλεγαν οι Αμερικάνοι, έδιναν στο πόλεμο αυτόν μια έκταση και μια ένταση που δεν μπορούμε εύκολα εμείς να συλλάβουμε. Οι Αμερικανοί αρμόδιοι όπως ο Πλωτάρχης Στάσεν, που υπήρξε κυβερνήτης μια από τις 48 Πολιτείες της Αμερικής όταν ρωτήθηκε, πριν αρχίσει ο πόλεμος, αν θα τελειώσει φέτος ο πόλεμος στο Ειρηνικό απάντησε του Χρόνου και βλέπουμε. Και ένας ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου των εξωτερικών στην Ουάσιγκτον είπε: «τον πόλεμο θα τον κερδίσουμε. Αγνωστο πότε και ασφαλώς με μεγάλες θυσίες. Εκτός και αν βρει κι η Ρωσία. Τότε όλα αλλάζουν».

Υστερα από την από κοινού απόφαση στο Πότσταμ οι Ρώσοι προκειμένου να κάνουν σαφείς και συγκεκριμένους τους όρους της συμμετοχής τους στο πόλεμο της Απω Ανατολής. Στη Αμερικάνικη Επιθεώρηση «Νιού Ριπούμπλικ» 28/5/1945 γράφει τι η Μόσχα επιθυμεί: «μια ισχυρή ειρηνική Κίνα, μια νικημένη και μεταρρυθμισμένη Ιαπωνία και μια ομαδική οργάνωση για τη διατήρηση της ειρήνης». Στο Αμερικανικό όμως, την επομένη της

νευ όρων παράδοση της Γερμανίας. έλεγαν οι αλληπάλληλες κδόσεις με γράμματα μισό πήχη, στο Σαν Φραντσίσκο και αλλού τι: « ότι αλλη μεγάλη ναυτική πολιτεία του ειρηνικού αντίκρου στη ώρα του Μικάδο, έχει πιο πολύ «δικό» της πόλεμο τον πόλεμο του ειρηνικού».

Αφού λοιπόν, η Απω Ανατολή έχει τον «ΔΙΚΟ» της πόλεμο, «τον πόλεμο του Ειρηνικού» σημαίνει ότι η Αμερική τον πόλεμο στον ειρηνικό, με τη βοήθεια των «προθύμων» θα τον κάνει μόνη της και α λογαριασμό της. Η τελευταία δοκιμή στο Λός Αλάμος η Ατομική βόμβα με τις καταστρεπτικές συνέπειες που προκάλεσε έπεισε τους Αμερικανούς, ότι μπορούν και χωρίς τους Ρώσους... Και τότε άρχισε προπαγάνδα για τις τεράστιες θυσίες που θα έπρεπε να κάνουν οι Αμερικάνοι για την ήτταν του φασιστικού άξονα της Απω Ανατολής, ες και οι Ρώσοι που θα συμμετείχαν δεν θα έκαναν τις αντίστοιχες θυσίες. Τα αποτελέσματα γνωστά! Για να μη σκοτωθούν μερικές χιλιάδες Αμερικάνοι και για να είναι κυρίαρχοι και μονοκράτορες στην Ιαπωνία σκότωσαν 210.000 στις 6 και 9 Αυγούστου στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι που στη συνέχεια έφτασαν τις 320.000 και ακόμα πεθαίνουν.

Βέβαια, ο Πιλότος που έριξε την ατομική βόμβα στη Χιροσίμα αυτοκτόνησε και ο Οπενχάουερ, ομολόγησε στη δίκη: «Δεν νομίζω π είχαμε εργαστεί ποτέ πιο εντατικά και πιο γρήγορα από ότι μετά η συνθηκολόγηση της Γερμανίας». Το πιο τραγικό όμως είναι ότι, στον Δυτικό κόσμ εν ονόματι του οποίου βοβαρδίστηκαν η Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, επικρατεί και μέχρι σήμερα στην κοινή γνώμη η αποψη ότι επρόκειτο για πράξεις πολέμου καθ' όλα νόμιμες. Και όχι μόνο αλλά το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης ανακήρυξε επίτιμο δάκτορα τον Τρούμαν που έδωσε την εντολή να ριχθεί η πρώτη στην ιστορία της Ανθρωπότητας ατομική βόμβα!

Αφού λοιπόν, αποτράπηκε ο πόλεμος με τη Ρωσία, την επομένη της άφ όρων υπογραφή παράδοσης της Ιαπωνίας, απ την Αμερική α στόματος Τσώρτσιλ οι θερμοκέφαλοι μαζί με τους ανεγκέφαλους χαρακτήρισαν τη Ρωσία «Σιδηρούν Παραπέτασμα» κηρύσσοντας τον ψυχρό πλέον πόλεμο, στον οποίο συμμετείχε και η χώρα σας.

Αρα αυτή τελευταία δεν ήταν απλή «εισροή», ήταν ένα υπέρ του μέτρου οικονομικό «Μπούκωμα», για τον γνωστό σε όλους σκοπό.

Συνεπώς το περίφημο «οικονομικό θαύμα» της όντως ισοπεδομένης Γερμανίας, δεν οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στη «μεθοδικότητα, εργατικότητα και την πειθαρχία του λαού σας». Είναι και μέρος του αίματος που ανέλαβε να χύσει και τις καταστροφές που προκάλεσε η τότε η γερμανική ηγεσία και το οποίο αρνείται να πληρώσει, ενώ η ίδια πληρώθηκε πρόσβαρη το δικό της προκειμένου να συμβάλει στη πτώση του υπαρκτού. Και ενώ είναι παν κοίνως γνωστό ότι οι Έλληνες δουλεύουν πολύ περισσότερες ώρες ανά 24ωρο, οι Ευρωπαίοι που τρέφονται από τον πόνο και τη στέρηση των υπόδουλων ακόμα αποικιακών λαών

Και ειδικά οι επιζώντες ακόμα: Δολοφόνοι χιτλερικοί, που από ό,τι φαίνεται διαπρέπουν ακόμα στα υψηλά κλιμάκια (όπως και στη χώρα αυτοί που τους βοήθησαν) είναι αυτοί που επιβίωσαν με τα Μπαξίσια και εισροές να αποκαλούν τους Έλληνες Τεμπέλιδες. Και να μας «υποδείχνουν» πια από τα Νησιά μας πρέπει να πουλήσουμε για τους δώσουμε τα λεφτά που μας χρωστάνε. Γιατί μόνο αυτοί θα τολμούσαν να διαπράξου δίπλα σε αυτά που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας ένα ακόμα ανοσιούργημα και όχι ο Γερμανικός λαός.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Βέβαια, η πτώση του υπαρκτού, έδωσε τη δυνατότητα στο γερασμένο και ετοιμώροπο καπιταλισμό, δια της συγκεντρωποίησης της ήδη συγκεντρωμένης ιδιοκτησία, του Νεοφιλελευθερισμού (που προσπαθούν να τον ταυτίσουν με τον Διεθνισμό) και την ομοιογενοποίηση προσπαθεί (χωρίς να λογαριάζει τις όποιες συνέπειες) να παρατείνει λίγο τον Βίο του. Η πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορία άρχισε μετά το Νόμο που υπέβαλε ο Καρακάλας, για την ενοποίηση του Δικαίου σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Βέβαια, διαλύθηκε το αποικιακό σύστημα ή μάλλον άλλαξε μορφή διακυβέρνησης, υπό τον έλεγχο των ίδιων αποικιακών δυνάμεων με εξαίρεση η επανάσταση στην Κίνα τον Νοέμβρη του 1949, που όχι

όνο επέκτεινε τη λεωφόρο της επαναστατικής αλλαγής του υπάρχοντος κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, που ενώ παράγει κοινωνικά κατανέμει ιδιωτικά αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο. Βέβαια σήμερα και η Κίνα όπως και η Σ.Ενωση τότε κινείται και στηρίζεται στον κρατικό μονοπωλιακό ακόμα τρόπο παραγωγής και κατανομής.

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΓΙΡΕ ΠΡΟΠΟΛΟΥ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Χωρίς στο μεταξύ να σταματήσει η πανάρχαια μονομαχία ανάμεσα στην επιστημονική ερμηνεία του κόσμου από τη μια, που στηρίζεται στην παρατήρηση και στο Νου, και στη θεολογική-τελειολογική και εταφυσική ερμηνεία του κόσμου από την άλλη. Ακόμα δεν έχει σταματήσει μέχρι τις μέρες μας αυτή η αντιδικία. Και δεν σταμάτησε ατί η Θεολογική ερμηνεία με καθαρά Θεολογικές απόψεις αμφισβητεί τα επιστημονικά δεδομένα και όταν ακόμα αποδεδειγμένα έχουν επαληθευθεί. Αμφισβητούν και σήμερα ακόμα: ο και όμως γυρίζει ...τον έκαψαν τον Γαλιλαίο στην πυρά! Και τους άλλους αντίστοιχους του Γαλιλαίου με την Ιερά εξέταση. Βέβαια σήμερα οι παλιές θεολογικές ερμηνείες έχουν αλλάξει. Η πρόοδος της επιστήμης υποχρέωσε τους οπαδούς τους να χρησιμοποιήσουν με θαυμαστή επιδεξιότητα και εφευρετικότητα την οικιλία των δυσεξήγητων φαινομένων που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος, καθώς προσπαθεί να αποσπάσει ολόένα και περισσότερο μυστικά από τη φύση, χωρίς στο μεταξύ να λείπουν οι εταφυσικές και οι αναβιώσεις μυθολογικών αντιλήψεων, που θα έμιζε κανείς, πως όχι μόνο είχαν ξεχαστεί αλλά και θαφτεί μαζί με τον μεσαίωνα.

Η ιδιομορφία και το βάθος των ψυχικών φαινομένων ιδιαίτερα, νουν την ευκαιρίας για μια χωρίς συστολή επανεμφάνιση του αποκρυφισμού και της μαγείας με επιστημονικό μανδύα. Σκοπός αυτού του αποκρυφισμού είναι να ελεεινολογούν τη μικρότητα και την αδυναμία του ανθρωπίνου πνεύματος, όμως οι πρώτες απόπειρες για την ερμηνεία του κόσμου χωρίς τη βοήθεια θεών και χιμώνων μέσα σε μια θεοκρατούμενη εποχή έχουν, πραγματικά

ανθρώπινο μεγαλείο. Βέβαια πάντα οι φωνές από τον παρελθόν για το ότι οι 20^{οι} αιώνες, πρόσφεραν δεν διαμαρτυρηθήκαμε, όσο έπρεπε για την τέτοια άπονη και ανυπεράσπιστη καταστροφή, αυτού του πολύτιμου γραπτού από την καταβολή κόσμου πλούτου στοκαρισμένου στην παγκόσμια βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, που με τη ζωή της υπερασπίστηκε η φιλόσοφος Υπατία και πολλοί άλλοι... Τότε και μετά να χτιστεί ξανά η Βιβλιοθήκη, να στεγαστούν τα όποια ρετάλια έχουν σωθεί, ετσι ώστε να ξαναρχίσουν να έρχονται οι θαρραλέες φωνές από τα βάθη της αρχαιότητας είναι πάντα ευπρόδεκτη, γιατί φέρνει μαζί της και στο φως τους προγόνους των μερινών σκεπτικιστών, τους μάγους και τους ιερείς.

Κάτι φαίνεται ήξεραν οι τα Φαιά φορούντες, ότι δεν θα άντεχαν στο χρόνο τα θεϊκά προτάγματα και η μεταφυσική αντίληψη του κόσμου, γι' αυτό και με πρωτοστάτη τον Επίσκοπο Αλεξάνδρειας Κύριλλο έκαψαν τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, όπου ήταν συγκεντρωμένα η παγκόσμια Σοφία, Επιστήμη και τεχνολογία από καταβολής κόσμου και σε συνέχεια έκαψαν και την φιλόσοφο Υπατία, που την εποχή εκείνη υπερασπίζονταν την πατρογονική κληρονομιά. Την έσυραν στους δρόμους, την διαμέλησαν και τα λείψανά της τα έκαψαν στη φωτιά. Η αιτία και τόσο μίσος των χριστιανών εναντίον της Υπατία κόρη του Φιλοσόφου Θέωνα από την Αλεξάνδρεια, ήταν ότι όσοι ασχολούνται με τα μαθηματικά και προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τους **ΝΟΜΟΥΣ** της **ΦΥΣΗΣ** ήταν αγύρτες

Εδώ και μια δεκαετία ο εικοστός αιώνας έχει ήδη γύρει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκόσμιους πολέμους, που άλεσαν 70 και πλέον εκατομμύρια ζωές και πολλές εκατοντάδες τους τριάντα και πλέον τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις: ατομικές και, Ιδρωγονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραυλικές ασπίδες, διαστημόπλοια, ταξίδια στο φεγγάρι και στους πλανήτες.

Ζούμε σε μια εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Από τη μια μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές από αυτές είναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Από την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών,

της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Παύουν να αλληλοαναιρούνται και αρχίζουν να αλληλοσυνδιάζονται. Ετσι περικτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται προστά στην ανθρωπότητα.

Με αποκορύφωμα τα μαθηματικά που αποτελούν την πιο ωτισμένη επινόηση του Ανθρώπινου Νου έχουν μπει πλέον στη ζωή. Τα Μαθηματικά ήταν και παραμένει το πιο οξύ και αιχμηρό εργαλείο στα χέρια της Επιστήμης. Το Εργαλείο που το επινόησε και έβγαζε στους αιώνες το βελτίωσαν και επέκτειναν οι Έλληνες. Για την έρευνα και σε βάθος αποκωδικοποίηση του Σύμπαντος, κόσμου. Την αρχή και την εξέλιξή του. Αλλά και τα πρακτικά της ζωής προβλήματα. Με την βελτίωση και την επέκταση των μαθηματικών, οι καινούριες Επιστήμες απόκτησαν μεγαλύτερες ερευνητικές δυνατότητες.

Τα Μαθηματικά χρησιμοποίησαν όλες οι Επιστήμες για κύριο οπλήσμά τους. Ιδιαίτερα οι Θετικές. Η Φυσική, σε όλες τις εφαρμογές της. Με εκείνο το καταπληκτικό παιδί της: Την σύγχρονη Τεχνολογία. Αρπός της διασταύρωσης και αρμονική συνεργασία της Φυσικής με τα Μαθηματικά. Αλλά και την Αστρονομία και τις Οικονομικές Επιστήμες. Τη Στατιστική, τη θεωρία των Πιθανοτήτων, με την αθιέρωση, του Υπολογισμού και του ελέγχου των Οικονομικών και των Κοινωνικών φαινομένων. Πίσω από όλες τις Επιστήμες και έχνες βρίσκεται μα και θα βρίσκεται ο Μαθηματικός Λογισμός. Με την απaráμιλλη Τεχνική του. Το Πυθαγόρειο θεώρημα!

Πλησιάζει η εποχή, που ο Άνθρωπος θα πάψει να είναι, όπως για τους υποκειμενικούς μέχρι σήμερα θεωρείται μια μηχανή στωτικής καύσης. Μια μηχανή όμως που ακόμα δεν γνωρίζει τον σκοπό της λειτουργίας του. Και θα πάψει γιατί στον 20^ο αιώνα, από τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, η κοινωνία των ανθρώπων αμφισβήτησε την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας και αιωνιότητα της ατομικής ιδιοκτησίας. Τώρα πλέον μέσω της επιστήμης και της ΠΡΓΑΣΙΑΣ, εστω ανατρέπεται αν δεν μηδενίζει και αμφισβητεί ο,τι πριν το 1917 θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απραβίαστο, στατικά και θεϊκά δοσμένο. Ο 20^{ος} αιώνας καταγράφοντας αντικειμενικά τα δικά του

επιτεύματα λάθη και παραλείψεις και αξιοποιώντας την όποια προσφορά των προηγούμενων, θα συμβάλλει, ώστε ο 21^{ος} όχι μόνο να μην επαναλάβει τα δικά του λάθη.

Σύμφωνα με μια φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επιρρέασε και επιρρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επιξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινόηση ήταν το πρώτο όργανο για την επιξεργασία των αριθμών. Ολα ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκκριτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους τα μαθηματικά εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε τα όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πουν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεικονίσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός από τη λογική και τα συναισθήματα και τη φαντασία.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μη, που επιρρέασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και τριπλάσιου αναπήρους στους δυο παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς τοπικούς και εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Σήμερα έχουμε καρδιοχειρουργούς που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και όμως αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά του τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα πιο καταστροφικά και μαζικά όπλα. Όπλα όπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραυλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη. Ηδη από τις 140,000 γνωστές μορφές τους ζωϊκού κόσμου οι 40.000 έχουν καταστραφεί.

Είναι γεγονός ότι βελτιώνεται το επίπεδο της ζωής του ανθρώπου. Ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι

κοτώνονται παιδιά, ότι χάνονται νέοι άνθρωποι και το κόστος της ελτίωσης και της παράτασης είναι τεράστιο. Και το πιο τραγικό είναι ότι η βελτίωση των όρων ζωής και η παράταση του μέσου όρου, δεν είναι ομοιόμορφη στον πλανήτη ΓΗ, ενώ με τα μέσα που υπάρχουν μπορούσε να είναι και κυρίως δεν είναι ανθρώπινη. Αντί' γι αυτό είναι επιλεκτική. Αυτό οφείλεται στην εκμετάλλευση, τη στέρηση, την πίκρα και τον πόνο των συνανθρώπων. Η βελτίωση και η παράταση της ζωής είναι ζυμωμένη με υδρώτα, αίμα και κόκκαλα από το ύνολο των Ανθρώπων.

Οι μπουκές της βελτίωσης και οι μέρες της παράτασης, όταν δεν έχουν όλοι οι Άνθρωποι όπου γής περιέχουν στέρηση, πίκρα και πόνο συνανθρώπων. Αυτών που και στις οικονομικά αναπτυγμένες χώρες, Ευρώπη, Αμερική κλπ ζούν κατά το ένα τρίτο κάτω από το όριο της φτώχειας. Ετσι καταλήξαμε στο: «Είμαι ευτυχής χάρη στη δυστυχία του διπλανού μου». Και το πιο ωραίο είναι ότι προσπαθούν να μας πείσουν ότι από καταβολής κόσμου έτσι λειτουργεί η ζωή και έτσι θα συνεχίσει να λειτουργεί στο διάβα των αιώνων. Αυτή λένε είναι «η μοίρα του Ανθρώπου». Επικρατεί το «ήλθον, είδον και απήθλον». Γεννιέται ζει και πεθαίνει. Το πρόβλημα όμως είναι όχι γιατί πεθαίνει, αφού γεννιέται και βέβαια θα πεθάνει. Το πρόβλημα είναι ότι αφού παράγει-προσφέρει, γιατί δεν ζει σαν Άνθρωπος όταν και όσο είναι ζωντανός. Γιατί να πεθαίνει κάθε μέρα. Και γιατί αυτή η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή και όταν είναι ζωντανός για τους λόγους που αναφέρω πιο πάνω δεν της έχει αφήσει καμιά ομορφιά και καμιά χαρά. Σε βαθμό που αν δεν εύχεται να πεθάνει μια ώρα γρηγορότερα, τουλάχιστον δεν την υπερασπίζεται. Και δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν είναι ανθρώπινη. Και είναι Ανθρώπινη γιατί η ύψιστη σκέψη και πίστη στον Άνθρωπο και τη ζωή, δεν είναι αφοσιωμένη στην κοινότητα του Ανθρώπινου είδους. Το ίδιο και οι βασικές αρχές της πρακτικής μας σκέψης, δεν σέβεται την ισότιμη αξία όλων των μελών της κοινότητας τοπικά και παγκόσμια.

Παραλογισμός: Ίσως, αλλά μένει να δούμε και να εξετάσουμε τι σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία είναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς και απελευθερωτικούς.

Και ο πολιτισμός, είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν. Και το παρελθόν όταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και δεν διδασκόμαστε από αυτό θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας,

Και ενώ ο 20^{ος} αιώνας από τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Άνθρωπο και την Ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Οτι η Δημοκρατία και τα δικαιώματα θα έπαυαν να είναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν οριζόντια ολόκληρο το κοινωνικό **ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ** και τις όποιες εκφάνσεις του. Οτι το όραμα της ελευθερίας, της κοινωνικής ισότητας και της αδελφοσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Οτι η παιδεία-γνώση, η υγεία-διατροφή και η ισηγορία θα ήταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως οτι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαυε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου άλλου συνανθρώπου. Οτι δεν θα λειτουργούσε σαν ένα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιος μπορούσε να φανταστεί οτι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωβριανή Επανάσταση, θα κατέληγε στη δύση του 20^{ου} αιώνα σε θλιβερή τραγωδία;

Ομως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων, και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα είναι δυστυχισμένη. Και είναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που σσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο άνθρωπος εξακολουθεί να είναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να είναι αντικείμενο-πράγμα. Και είναι ακόμα πιο δυστυχισμένη η Ανθρωπότητα γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα, θα ανακαλύψει πως και μόνο με τα μέσα που διαθέτει σήμερα, μπορεί να αρχίσει να **ΖΕΙ** Ανθρώπινα, με λιγότερη δουλειά και υποταγή, πόσο μάλλον με την παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγή; Βέβαια μερικοί πιστεύουν, και οτι με τα ίδια αυτά μέσα, αν τα αφήσει ανεξέλεγκτα βαδίζει προς την καταστροφή. Μα

αι γιατί να μην τα ελέγξει; Ακόμα υπάρχουν και αυτοί που ισχυρίζονται ότι λόγω της μη τήρησης των θεϊκών νόμων θα καταστραφεί λόγω των πολλών Αμαρτιών. Η Ανθρωπότητα με την ΕΡΓΑΣΙΑ και όχι με τη ΔΟΥΛΕΙΑ, ποτέ και για κανένα λόγο δεν θα επιτρέψει στον εαυτό της την αυτοκαταστροφή.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ-ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ- ΕΡΓΟ

Και επειδή μιλάμε για εργασία που κάνει ο δούλος, πρέπει να θυμίσω ότι άλλο πράγμα είναι η εργασία και άλλο η δουλειά. Η εργασία σημαίνει: ονειρεύομαι, αποφασίζω, αυτοσχεδιάζω, οργανοποιώ, διακόπτω και επανέρχομαι. Σημαίνει παράγω έργο, έστω και στο οποίο ενσωματώνω το **ΕΝΑΙ** μου και αν δεν μου αρέσει το απορρίπτω για να ξανά δοκιμάσω. Αντίθετα στη δουλειά, δεν εκπληρώνει κανένα απ τα στοιχεία της εργασίας. Αυτός που δουλεύει δεν έχει δική του θέληση, απλώς δουλεύει, παράγει για την παραγωγή και το κέρδος. Για την παραγωγή. Συμμετάσχει σε ένα σύστημα κοινωνικής παραγωγή που τα αποτελέσματά της θα διανεμηθεί ατομικά. Το σύστημα Τέλιρολ εκφράζει σε όλο του το μεγαλείο το τι σημαίνει δουλειά σε σχέση με την εργασία... Ο άνθρωπος την μόνη ιδιοκτησία, θυσσαυρό και περιουσία- κεφάλαιο, που έχει, είναι η μυϊκή και η πνευματική του δύναμη. Μια δύναμη-κεφάλαιο, που μέσω της διατροφής καθημερινά αναπαράγει το κουφάρι του. Με αυτή και μόνο, την μυϊκή και πνευματική δύναμη μπορεί να εξασφαλίσει μια άνετη χαρούμενη και ευτυχισμένη ζωή, να πάρει ο ίδιος το αποτέλεσμα, αφαιρουμένου βέβαια το κομμάτι εκείνο της δικής του απόσβεσης μέχρι φτάσει στην παραγωγής και να προσόν για την μελλοντική ανάπτυξη του κοινωνικού γίγνεσθαι. Παράδειγμα ο μετανάστης.

Φεύγοντας ο μετανάστης απ τον τόπο της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του ούτε το χωράφι, ούτε το αμπέλι, που τυχόν είχε παρά μόνο μια ή δυο βαλίτσες. Πουλώνοντας το κεφάλαιό του: την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη, όχι μόνο επιβιώνει ο ίδιος αλλά, πλουτίζει και τον χωρίς εργασία μισθωτή του. Αρα δεν του

είναι απαραίτητα τα ατομικά περιουσιακά στοιχεία για να επιβιώσει ο άνθρωπος του αρκούν το κουφάρι να του παράγει όχι μόνο τα του ζην, αλλά του ευφ ζην .

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει ποιος είναι ο μοναδικός συντελεστής του κεφαλαίου. Άλλο ένα έξ ίσου καθοριστικής σημασίας παράδειγμα, που πείθει για το ποιος είναι ο μοναδικός συντελεστής του κεφαλαίου είναι: η λευκή απεργία. Στη λευκή απεργία οι μηχανές δουλεύουν στο φούλ, οι πρώτες ύλες στους πάγκους και όμως η παραγωγή-κεφάλαιο δεν παράγεται. Και όχι μόνο δεν παράγεται αλλά, τρέχουν στο βρόντο και τα γενικά έξοδα-ζημιά και η φθορά των μηχανών. Η παραγωγή κεφαλαίου ξαναρχίζει, μόλις λυθούν τα αιτήματα για τα οποία έγινε η λευκή απεργία αποδειχνει περίτρανα ποιος είναι ο συντελεστής του κεφαλαίου. Και το επιβεβαιώνει επανασυνδέσει της μυϊκής και της πνευματική του δύναμη με την πρώτη ύλη με τις μηχανές. Ο άνθρωπος με τη σωστή και για λογαριασμό του χρήση, της μυϊκή και πνευματική του δύναμη. Την μόνη ιδιοκτησία, πλούτο και θυσσαυρό που διαθέτει ο Άνθρωπος, ο κάθε Άνθρωπος θα πάρει την ιδιότητα άνθρωπος-πολίτης.

Σήμερα η ανάπτυξη για την «ανάπτυξη» των μέσων δεν έχουν καμιά, μα απολύτως καμιά σχέση με τον άνθρωπο και συνάρτηση με τη ζωή του. Σήμερα ακόμα ο,τι λέμε και θεωρούμε ανάπτυξη, εννοούμε το **ΚΕΡΔΟΣ**. Και το κέρδος σημαίνει εκμετάλλευση, δια μέσω του θεού και της δύναμης που δίνει η ανάπτυξη για την «ανάπτυξη». Μια ανάπτυξη που δίνει στον άνθρωπο να εκμεταλλευθεί τον ίδιο τον άνθρωπο στο όνομα του οποίου γίνεται η ανάπτυξη για την «ανάπτυξη».

Βέβαια η μάχη και οι πόλεμοι ήταν και εξακολουθούν να είναι συμφυής με την αρπαγή και τον θάνατο. Πριν λοιπόν, αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίος θα αρπάξει εύκολα, πολλά και γρήγορα, γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων, ένας και μόνο τρόπος υπάρχει: Να αλλάξει η δομή της παραγωγής, και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Άνθρωπος θα γίνει υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποια μέσα-εργαλεία κατόρθωσε κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού, μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : την Εργασία και την Επιστήμη. Ο Άνθρωπος από την πράξη, νιώσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και τις σχέσεις μεταξύ τους.

Ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν έτσι αν όχι για πάντα, τουλάχιστον για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα είναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη και η τέχνη. Είναι ένα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει και επιβεβαιώνει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα. Σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Είναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και συγκεκριμένες αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο σύνολο-συσκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Είναι η μυϊκή και πνευματική λειτουργία του Ανθρώπου, που έχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει η ίδια και ο απλός άνθρωπος με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικές κάθε φορά διαμορφωμένες συνθήκες. Είναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, είναι η πλήρης και ακριβή γνώση των συγκεκριμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξη της άρχισε κατά κύριο λόγο όταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την αρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιο

γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας, είναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το **ΚΑΛΟ**, μα και για το **ΚΑΚΟ** Και το λέω αυτό γιατί ο «πειρασμός του **ΚΑΛΟΥ**» του 20^{ου} αιώνα το **ΚΑΚΟ** διαπράχθηκε στο όνομα του **ΚΑΛΟΥ**.

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία είναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πολλά στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ένα μεγάλο λάθος. Ένα μεγάλο και τραγικό λάθος, οσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά τους. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ έχει υποστεί τις όποιες συνέπειες: της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε κουμπουρά και σωματέμπορα. Παράδειγμα η παραγωγή της ατομικής Βόμβας και η χρήση της.

Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους, κινδύνους που διέτρεξε ο κάθε ερευνητής, για να πετύχει την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μη υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, είναι αυτό που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα ο χρήστης. Ο οποίος χρήστης όχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της επιστήμης, αλλά και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλεί ο τρόπος χρήσης των ανακαλύψεων και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστήμη.

Εκπληκτική η ανθρωπότητα παρακολουθεί τα επιτεύγματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας. Το ίδιο έκπληκτη όμως, και με δέος παρακολουθεί και τις εικόνες της πολεμικής βαρβαρότητας από τη αλόγιστη χρήση της Επιστήμης και της τεχνολογίας, για την εξόντωση και την καταστροφή του ανθρώπου και του πλανήτη με τα μέσα που η Επιστήμη και η τεχνολογία θέτει στη διάθεση της αδίστακτης ηγεσίας της διεθνούς του κεφαλαίου. Για τη μετατροπή της επιστημονικής γνώσης σε τεχνολογία σε τεχνογνωσία εξόντωσης και καταστροφής η ευθύνη των επιστημών και των επιστημονικών κοινοτήτων της είναι τεράστια. Το ίδιο και των

ανθρώπων που όταν βλέπουν τον φασισμό να σηκώνει κεφάλι ή ποια παρανομία, κλοπή και απάτη και δεν αντιδρούν ατομικά και αζικά μετά. Χαρακτηριστικής είναι η περίπτωση ενός Γερμανού αντιφασίστα που είπε: «Όταν πιάσανε κάποιον από τους δικούς μας αντέδρασα, όταν έπιασαν τον απέναντι δεν αντέδρασα, Όταν πιασαν τον γείτονά μου και πάλι δεν αντέδρασα. Όταν όμως πιασαν εμένα ήταν πλέον αργά»

Αυτό είναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν εστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, αν παρακολουθούσε λίγο την πορεία και τον τρόπο χρήσης και κυρίως, αν διαμαρτύρονταν για την τέτοια χρήση, αλλιώς θα ήταν η έση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων, και τολμώ να πω, πως αλλιώς θα ήταν η πορεία της Ανθρωπότητας, και η όψη του πλανήτη που σήμερα ψυχοραγεί. Ακόμα και αυτός, ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο όσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα. Το ίδιο έγινε και με την κατασκευή της ατομικής βόμβας, που με αυτήν έχασαν την ζωή τους περίπου 300,000 Ιάπωνες και απειλείται με καταστροφή η κοινωνία των ανθρώπων αν δεν υποταχθεί διαμέσω της Επιστήμης.

Όπως στην περίπτωση της Μάνας που αδιαφόρεσε ή δεν υπερασπίστηκε όσο έπρεπε για κορπό της. Οι φυσικοί επιστήμονες που πήραν μέρος στην κατασκευή της ατομικής βόμβας, εξόρισαν το βάθος της συνείδησής τους, το ερώτημα της τελικής ευαισθητοποίησης και κάνοντας πράξη μονάχα από την επιθυμία να λύσουν ένα εξαιρετικά περίπλοκο τεχνικό πρόβλημα. Ο Ρομπέρτ Οπενχάϊμερ που διηύθυνε το πρόγραμμα, θα εξηγήσει, μερικά χρόνια μετά: «κατά τη γνώμη μου, όταν βλέπουμε κάτι που είναι τεχνικά ελκυστικό (swcct) ξεκινάμε να το κάνουμε, δεν θέτουμε παράλληλα και τα ερωτήματα για το πώς θα το χρησιμοποιήσουμε, αφού όμως έχουμε πρώτα επιλύσει τα τεχνικά προβλήματα». Έτσι έγιναν τα πράγματα με την κατασκευή της ατομικής βόμβας.

Αυτή είναι μια εργαλειακή σκέψη, Ένα εύγλωτο παράδειγμα που μόνο με την εξής λογική μπορεί να ερμηνευτεί. Και συνεχίζει: «αν κάτι είναι δυνατό, οφείλει να γίνει πραγματικό, αν υπάρχει ένα εργαστήριο, τότε πρέπει να χρησιμοποιηθεί. Καμιά στιγμή μπαίνει το

ερώτημα του τελικού σκοπού, τον λόγω που κάνουν κάποιον να πράξει όπως πράττει. Η τεχνική μοιάζει να αποφασίζει για μάς: πραγματοποιούμε αυτό που επιτρέπει εκείνη, αντί να την χρησιμοποιούμε για να πραγματοποιήσουμε ότι κρίνουμε χρήσιμο». Και μετά τον πόλεμο λέει: « δεν νομίζω οτι είχαμε εργαστεί ποτέ πιο εντατικά και πιο γρήγορα από ό,τι μετά την άνευ όρων συνθηκολόγηση της Γερμανίας». Αυτά είπε ο Οπενχάϊμερ στην απολογία του για την κατασκευή της ατομικής βόμβας. Ο ένας από τους πιλότους που είδε το μέγεθος της καταστροφής αυτοκτόνησε.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιο μικρός ακόμα που θα την χρησιμοποιήσει πριν αφοπλιστεί, όχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα του αναλογούν για την παραμικρή προσφορά του, αλλά φροντίζει, μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονόματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες εκτός ελαχίστων περιπτώσεων...Γεγονός που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι άνθρωποι και ειδικά οι Νεοέλληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα, τοπωνυμίες και ιδρύματα από την παλιγγενεσίας και μετά, που νομίζουμε οτι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο είναι ενδεικτικός.

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς, πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, και αναλογιζόμενο το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και την τεχνολογία. Για να μην υποστεί λοιπόν, αυτές τις υποχρεώσεις, από τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργο του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμή της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την
πικοινωνία. Η γνώση είναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς
γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα
από τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας και κυρίως του
κέρδους. Το δυστύχημα όμως είναι, ότι η γνώση πολλές φορές από
αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο
συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και
επιβεβαιώθηκε πρόσβαρη μέσω των υλικών εφαρμογών,
μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο
πλούσιας, που διεγείρει ο πλούτος, όργανο εκμετάλλευσης του
πληθυσμικού κεφαλαίου.

Ετσι, ενώ η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό
αξιοπονομή: το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού
συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της
πέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ήταν και παραμένει το
ποποαίδι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα της
τομικής ιδιοκτησίας, ο επιστήμονας είναι ο πιο άγρια
εκμεταλλεόμενος άνθρωπος. Ακόμα και από αυτόν τον χειρόνακτα.
κοινωνία των Ανθρώπων, στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει
ολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την
ελλογνική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η
ναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.

Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά τα τραγικά για την ανθρωπότητα και
ον κάθε άνθρωπο χωριστά. Το μεγάλο, το Μέγα και το πελώριο
ρώτημα που βρίσκεται στα χείλη των ανθρώπων όλου του κόσμου,
ναι γιατί χειμάζει η Ελίτ του κόσμου γενικά και της Ευρώπης ειδικά;
άμπει δια της απουσία της; Αλήθεια δεν την ανηχούν καθόλου
υτά που συμβαίνουν στον Πλανήτη στο διάβα του 20^{ου} αιώνα,
ύρω μας και σε ό,τι αφορά την κακοποίηση της **ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ**;

Καλά οι κυβερνήσεις! Πιστεύουν ότι όλα γίνονται σωστά και
όμιμα. Αυτές οι δικτατορίες ακόμα. Κ οι Ελίτ τι κάνει η **ΕΛΙΤ**; Και το
πο απαγοητευτικό είναι ότι και άνθρωποι με ανοιχτό μυαλό, όπως,
της Ελίτ, αντί να σηκώσουν το ανάστημά τους και να
ναμετρηθούν με τη βαρβαρότητα αυτών των βάρβαρων πράξεων
αι συμπεριφορών αναμασούν με εντυπωσιακή ευκολία, και

αμερημνησία θα ελεγα, την τραγική και καθ' όλα άνοστη επιχειματολογία του κ.κ Μπούς και Μπλέρ πάλια και τώρα των κάθε Μπερλουσκόνι, μα και του Ομπάμα ακόμα, που όπως κάθε ηγέτης χώρας ή κόμματος αλλα λέει για να εκλεγεί πριν τις εκλογές και αλλα κάνει όταν αναρριχηθεί στην εξουσία.

Με εξαίρεση κάποιους μετρημένους στα δάχτυλα, δεν ακούγονται δυνατές φωνές διανοουμένων στην Ευρώπη και την Αμερική, μα και στη χώρα μας, που να λένε ξεκάθαρα και τολμηρά το τί πραγματικά συμβαίνει στον πλανήτη Γη και, κυρίως γιατί αφήνουν ανυπεράσπιστα την επιστήμη στα χέρια του κάθε Παππά και κουμπουρά να λέει και να κάνει εις βάρος της επιστήμης και κατ' επέκταση του λαού και φτάσαμε σε αυτό το τραγικό σημείο, να θεωρούμε ύποπτο τον κάθε διπλανό μας και το ακόμα χειρότερο φεύγοντας από το σπίτι να μην ξέρεις αν θα γυρίσεις ζωντανός;

Να έχει το δικαίωμα να σκοτώνουν όποιον θεωρούν αυτοί ύποπτο ή δεν τους αρέσει το χρώμα ή η φάτσα. Αναρωτιέται ο καθένας. Τί Σόϊ ελεύθερη κοινωνία και δημοκρατία έχουμε, που ενώ βοά η αδικία και το έγκλημα ακόμα, απ' άκρου σ' άκρου του Πλανήτη και αυτοί, οι διανοούμενοι δεν τολμούν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους; Αλήθεια τι αλλο πρέπει να συμβεί ακόμα για να ψελίσουν κάτι;

Και επειδή Διανόηση σημαίνει η πράξη του διανοούμαι. Και διανοούμαι σημαίνει αναλογίζομαι, διαλογίζομαι, έχω στον Νου μου, σχεδιάζω. Ο διανοούμενος, ο λόγιος. Αλλά και στοχαστής, σόφρων, βαθύνους κλπ. Και ο επιστήμονας: έχω σκοπό, νομίζω, υποθέτω, αποφασίζω. Τρόπος με τον οποίο σκέπτεται κανείς. Μα και η πνευματική λειτουργία με την οποία συνδέομε σε και τα μεγαλύτερα σύνολα κρίσεις, συλογισμούς, επαγωγικά και απαναγωγικά συμπεράσματα. Αλλά διανόηση ίσων και δόλος, πανουργία κλπ.

Ο Wenzl διακρίνει, α) τον διανοτικό σε αυτόνομο-παραλαμβάνοντα από αλλού, β) ελεύθερο-συνδεμένο με το θέμα και οδηγούμενο από το σκοπό, γ) παθητικά προσδιορισμένο από τις έννοιες αισθήσεις-ενεργητικά με συνειδητή βούληση και δομή, δ) συνδιαλεγόμενο και κατά το δυνατόν συνειδητά ενορατικό και άνευ συνειδήσεως, ε) αφηρημένο, γενικεύοντα, αναλυτικό-συνδέοντα, συνθετικό, στ)

ιτικό ελέγχοντα-κατασκευάζοντα, δημιουργικό, και ζ) υλικό-
συμβολικό.

Πριν από είκοσι και πλέον χρόνια ειχα διαβάσει ένα αυστηρό
είκτο του Νίκου Πουλαντζά, με τον ίδιο ακριβώς τίτλο: «Η ευθύνη
των διανοουμένων». Αφορμή τότε η συζήτηση που ειχε ανοίξει μια
επιτροπή του για το βιβλίο του Κορνήλιου Καστοριάδη με τον
επιτίτιο τίτλο: «Το επαναστατικό πρόβλημα σήμερα». Βέβαια
πολύς είναι ο χρόνος που πέρασε από τότε, μα κάποια πρόσφατα
εθίσματα της σημερινής επικαιρότητας: όπως το θέμα της
παιδείας που δυστυχεστάτα για την παιδεία η οποία που ενώ
αποχαραγεί οι Διανοούμενοι σφυρίζουν αδιάφορα.

Οι Διανοούμενοι ξέρουν πολύ καλά, πώς στη γλώσσα Φωλιάζει η
εξουσία και ότι η εξουσία ασκείται με λέξεις, προταγές,
προσχέσεις, απαγορεύσεις και στερήσεις, και αυτού του λόγου και
της σκέψης ακόμα. Ας την ανοίξουν λοιπόν, αν δεν θέλουν να χάσει
όποιο νόημα της έχει μείνει, από αυτή τη μοναδική, μικρή και
επανάληψη ζωή, που ο κάθε πράκτορας της **ΣΙΑ-ΜΙΑ** και δεν
μαζεύεται και ο κάθε αστυνομικός μπορεί αβασάνιστα και κυρίως
αμώρητα να την αφαιρέσει;

ΕΛΛΑΔΑ ΚΟΙΤΙΔΑ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της
φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης και του πολιτισμού, όπως
αφέρω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο Η Ελλάδα του
Περικλή, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Είναι και η
κοιτίδα της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του
Δησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου και του
Μεγάλου Αλεξάνδρου...και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να
αποσπάσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Μέκα του Χόλιγκντ. Η
Ελλάδα είναι η Ελλάδα των Ελλήνων. Αυτών που την **ΑΝΑΣΤΗΣΑΝ**.
Αυτών που επέκτειναν τον γαιωγραφικός της Ορίζοντα και αυτών
που την υπερασπίστηκα κάθε φορά που κινδύνευε.

Είναι η Ελλάδα αυτή που από το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ως τον Ηρώνα τον Αλεξάνδρεια, είναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, τα πρώτα όργανα μέτρησης του χρόνου: την κλεψίδα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόϊ, τις ανυψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπρα, αλλά και πολλά, μα πάρα πολλά αλλά πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγω του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία, έπρεπε να συγγενεύσει με το γένος των παλαμώνων του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, (το χέρι ετούτο που λέει ο Βάρναλης), πρακτική γνώση, τέχνασμα). Έπρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, έτσι ώστε να γίνει η εφαρμογή της». Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, έτσι ώστε να φανεί η πολύμερης Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.

Ο Άνθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5^ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και στην Ποίηση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιο θαυμαστό από τον Άνθρωπο. Αυτός περνά και πέρα από τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γη την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός

καταπονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των
καφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα
πατάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέματα στο πέλαγος, όλα ο
ολυμήχανος Άνθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά
ζοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ' εικόνα και ομοίωση.
Πιβεβαίωση ότι πράγματι έτσι λειτούργησαν οι λαοί στο γίγνεσθαι
τοτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που
ήνουνται οι θεοί. Είναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης ότι :
«Αν τα' άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι
Έλληνες βέβαια, δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον
Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κανόνα
ποίησαν τ' εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως
προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει
τό τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη Γη, δουλεύοντας
ταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, με τους άλλους λαούς, αυτή
ανίσταται στο γεγονός ότι οι Έλληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον
Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την
τεχνολογία. Είχαν βαθειά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου
της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του
κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας,
αγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας,
αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η
βοηθού τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία
οι Έλληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών
 αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και
αυτοματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να
αυτοκατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ:
Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και
8) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και
έστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της
Αθηνάς, περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις
οιγοκλειόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές
αποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές

υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης και όχι για το κέρδος, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις δωρίγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαϊδας κλπ και ο Προμυθέας έκλεψε τη φωτιά από τους θεούς και την ξανάδωσε στους ανθρώπους. Οι συνέπειες της πράξης του είναι γνωστές...

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια άνθρωπο-κεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξ ίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί, Ασυριοί, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι σιγά σιγά συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Έλληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός από το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις επιστημονικές-Τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιο ευχάριστη και χαρούμενη στη ΓΗ η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζείν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν, ότι η Γη είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος, ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νους», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Μερικές χιλιάδες χρόνια πριν το Νεύτων.

Αντιγράφω, επί λέξη ένα μόνο απόσπασμα από την παγκόσμια ιστορία: «Στην Ελλάδα εμφανίζεται ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης, που ήταν απόρροια της σύνθεσης των προγενιστέρων με τις προσθήκες του ελληνικού. Οι Ανατολικές επιδράσεις είναι πολυάριθμες: Μεταλλουργία, γλυπτική, αστική συγκέντρωση, η γραφή. Όλα αυτά οι Έλληνες θα τα υποτάξουν στο δικό τους δαιμόνιο. (Αυτό το δαιμόνιο, την πίστη και την μακραίωνη ιστορία προσπάθησε ο Μέγας Κισιγκερ και προσπαθούν οι διαδοχοί του). Η περιέργεια που διακρίνει το πνεύμα τους (γιατί ξεράθηκε αλήθεια;), αναζητάει το βάθος των πραγμάτων και θέτει τη βάση της Ευρωπαϊκής Επιστήμης.

»Επεξεργάζονται φιλολογικά είδη (τραγωδία, κωμωδίες, λυρική ποίηση, επιγράμματα), νέους αρχιτεκτονικούς τύπους (ελληνικός

αός) και ανεβάζουν τη γλυπτική προς τις ανώτερες κορυφές. Το ανικό τους για την ελευθερία και η ανεξαρτησία βρίσκει την κφραση τους στο Αστν ή την Πόλη.

»Ομως, η φτώχεια της Γής τους είναι ίσως η αιτία αυτής της στενής ντιλήψης για την πατρίδα, που οι άνθρωποι των Μητροπόλεων δεν αταφέρνουν να ξεπεράσουν. Αυτό τους κάνει να φθίρονται. Και να εφθίρονται. Και φθίρονται και διευθίρονται, Γιατι επιδίδονται σε σωτερικές συγκρούσεις και αγώνες.

»Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της πειρωτικής αυτοκρατορίας εισχωρεί στη ελληνική σκέψη. Το αληνικό πνεύμα ακτινοβολεί στην Ανατολή, όπου ανθίζουν οι αληνιστικοί πολιτισμοί. Οι Έλληνες όμως δε καταφέρνουν να υριαρχίσουν πάνω στα πολιτικά προβλήματα για καιρό. Θα ντικατασταθούν στο χώρο από τους λιγότερο ανήσυχους-πιο οεμους και δραστήριους-Ρωμαίους που θα καρπωθούν την αηρονομιά του Αλεξάνδρου». Αυτός ο πολιτισμός άρδεψε την υρώπη.

Όλα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε ότι, ήδη από ς αρχές του ακόμα, ένας λαός με τέτοιες μυθοθησκευτικές εποιθήσεις, είχε ήδη μια σαφή κοσμοαντίληψη για τη ζωή, μια εχνολογία και τεχνογνωσία αναπτυγμένη και μια μεγάλη αξιακή ντίληψη για τον Άνθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη. Τη Ρωνιοσύνη την διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Η αγροτική οχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της τάξης ραγμάτων. Μια τάξη πραγμάτων, όπου χαλκεύονταν με τρόπο ολύπλοκο τα δεσμά του ανθρώπου με τη ΓΗ. Αυτόν τον ακατάλυτο κόμα δέσιμο με τη ΓΗ, Αυτό το επιβεβλημένο, υποτακτικό και έναο σκύψιμο, συνδεδεμένο και με τη «θέληση» του Θεού, είναι αυτό που στέρησε τον ορίζοντα του ανθρώπου και το εύρος του λέμματος, που γεννά τα όνειρα, παράγει Ιδέες και τις ανθρώπινες ολοδοξίες. Αυτό το δέσιμο με τη ΓΗ, που τότε η Γή ήταν το μόνο έσο παραγωγής και η σύνδεσή του με την θέληση «επιταγή» και ου «Θεού» είναι που επέτρεψε στον Χριστιανικό Μεσαίωνα να τιβιώσει για αιώνες.

Η δουλεία που έδεσε τον άνθρωπο με τη Γη, επιβλήθηκε και μεταδίδεται, επιβάλεται και διατηρείται με τη διπλή όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή στη Γη και στο Θεό. Στη Ανατολή το Βυζάντιο διαδέχεται και συνεχίζει τη ρωμαϊκή ανατολική αυτοκρατορία και προσπαθεί να ξανά κατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη. Αλλά αν και είναι η πρώτη ευρωπαϊκή δύναμη δεν τα καταφέρνει, γιατί η πλειάδα των αντιπάλων του, οι (Σλάβοι, Αραβες και αργότερα οι Τούρκοι), μαζί με τις εσωτερικές τους αδυναμίες και έριδες και ειδικά η αδυναμία να στρατολογήσει ανθρώπους από το ίδιο το Βυζάντιο για την ενδυνάμωση της στρατιωτικής του δύναμης ήταν τα πρώτα σημάδια της παρακμής.

Οι αριστοκράτες που γνώριζαν καλύτερα την αξία της ζωής και τον τρόπο διάσωσης, ήταν αυτοί που πρώτοι άνοιξαν το δρόμο στη Μοναστική ζωή.

Σε συνέχεια οι δειλοί, οι φυγόπονοι και οι κεροσκόποι ακόμα έτρεξαν στα μοναστήρια για να σώσουν το πολύτιμο τομαράκι τους. Ήταν αυτοί που προκειμένου να μην επιστρατευτούν στράφηκαν και επάνδρωσαν τον Μοναχισμό. Γι' αυτό ο Μοναχισμός στην αρχή ήταν και για εκατοντάδες χρόνια μόνο αντρικός. Το Βυζάντιο λόγω αυτής της αδυναμίας στράτευσης κατέφυγε στους ξένους μισθοφόρους. Αρχή της παρακμής και σε συνέχεια κατάληψη το 1453, Αλωση της Κωνσταντινούπολης από το σουλτάνο Μουάμεθ Β! σήμαινε και το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟΓΥΜΝΩΝΟΥΝ

ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΟΤΙ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαραστάθηκεάντιο όμως, για τους Μοναχούς, που ενώ το Βυζάντιο περνούσε δύσκολες στιγμές κινδύνευε, και έπαιρνε αλλοδαπούς επί μισθό προκειμένου να

ερασπιστεί την ύπαρξή του, οι μεν φτωχοί όσοι τολμούσαν και μπορούσαν τρύπωναν
ς σπηλιές ή και σε σπήλαια ακόμα, για να αποφύγουν τη σκλαβιά και την
ιστράτευση, οι δε της άρχουσας τότε τάξης, που γνώριζαν την αξία της ζωής
ταλάμβαναν κάποιο ευάερο, ευήλιο και σκιαρό ύψωμα, όπου μόνιαζαν για να μην
υς βρίσκουν εύκολα να τους επιστρατεύσουν και να τους στείλουν όπως όλους τους
λους να υπερασπιστούν τα σύνορα στην αρχή, σιγά σιγά και ενώ το Βυζάντιο
δύνευε αυτοί οι χώροι εδραιώθηκαν σε Μοναστήρια και μονές και αργότερα με βάση
τα Βυζαντινά χρυσόβουλα τα μοναστήρια, όπως το Αγιο Ορος, η Αγία λαύρα, τα
τέωρα κλπ. Τα χρυσόβουλα των μονών και των Μοναστηριών υπάρχουν και ισχύουν
όμα! Και όχι μόνο αλλά και τα αναγνωρίζει το ελληνικό κράτος. Ενδεικτικό
πράδειγμα το Βατοπέδι!

Και το πιο τραγικό είναι γεγονός ότι τόσο η Εκκλησία αλλο τόσο και τα Μοναστήρια,
τός από τα χρυσόβουλα επικαλούνται και τους φεφτάδες του Πατισάχ, που οι Τούρκοι
θωμανοί έδωσαν σε αντάλλαγμα στο Πατριαρχείο, που όταν ήρθαν τα δύσκολα για το
τριαρχείο χρόνια, που ήταν μέρος της κατάκτησης, στην πιο κρίσιμη στιγμή για την
λάδα και το μέλλον της, για να μη χάσει τα προνόμια, που είχε εξασφαλίσει από τον
ουάμεθ Β!.

??????Μετά την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορία, για να διατηρήσει τα
ονόμια αυτά το Πατριαρχείο, προτίμησε το ΦΕΣΙ από την ΤΙΑΡΑ και ευτυχώς, γιατί αν η
κλησία δεν έκανε αυτή την επιλογή θα ο καθολικισμός θα είχε αφομοιώσει την
θοδοξία . Μια πράξη-επιλογή που την πήρε η Εκκλησία και όχι η πολιτική ηγεσία του
ζαντίου. Μια εκλογή που είχε σαν αποτέλεσμα, όχι μόνο τα 400 και πλέον χρόνια
λαβιάς και τις Οθωμανικές συνέπειες και κατάλοιπα πολλά από τα οποία βιώματα και
μερα ακόμα καθώς και τις εκάστοτε διεκδικήσεις με τις γκίζες ζώνες. Και το
σικότερο δεν ξεχνούν ποτέ ότι όλοι οι ερχόμενοι κατακτητές από τα βάθη της Ασίας
για αιώνες τώρα κατοικούν επί ελληνικού εδάφους

Αντιγράφω, επί λέξη μερικά από την παγκόσμια ιστορία: «Στην Ελλάδα εμφανίζεται ο
ώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης. Οι Ανατολικές επιδράσεις είναι
λυάριθμες: Μεταλλουργία, γλυπτική, αστική συγκέντρωση, η γραφή. Όλα αυτά οι
ληνες θα τα υποτάξουν στο δικό τους δαιμόνιο. Η περιέργεια που διακρίνει το πνεύμα
ς (γιατί ξεράθηκε αλήθεια;), αναζητάει το βάθος των πραγμάτων και θέτει τη βάσεις
ς Ευρωπαϊκής Επιστήμης.

»Επεξεργάζονται φιλολογικά είδη (τραγωδία, κωμωδίες, λυρική ποίηση,
ιγράμματα), νέους αρχιτεκτονικούς τύπους (ελληνικός Ναός) και ανεβάζουν τη
υπτική προς τις ανώτερες κορυφές. Το ιδανικό τους για την ελευθερία και η
εξαρτησία βρίσκει την έκφραση τους στο Αστύ ή την Πόλη.

»Ομως, η φτώχεια της Γης τους είναι ίσως η αιτία αυτής της στενής αντίληψης για την
πρίδα, που οι άνθρωποι της Μητροπόλεως δε καταφέρνουν να ξεπεράσουν και τους
νει να φθίρονται. Και να διεφθίρονται, διότι επιδίδονται σε εσωτερικές συγκρούσεις και
ώνες.

»Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της ηπειρωτικής
τοκρατορίας εισχωρεί στη ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα ακτινοβολεί στην
ατολή, όπου ανθίζουν οι Ελληνο-αστικοί πολιτισμοί. Οι Έλληνες όμως δε

καταφέρνουν να κυριαρχίσουν πάνω στα πολιτικά προβλήματα για καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο από τους λιγότερο ανήσυχους-πιο ήρεμους και δραστήριους-Ρωμαίους που θα καρπωθούν την κληρονομιά του Αλεξάνδρου».

Τη Ρωνιοσύνη την διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Η αγροτική αρχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της τάξης πραγμάτων. Μια τάξη πραγμάτων, όπου χαλκεύονταν με τρόπο πολύπλοκο τα δεσμά του ανθρώπου με τη Γη. Αυτόν τον ακατάλυτο ακόμα δέσιμο με τη Γή, Αυτό το επιβεβλημένο, υποτακτικό και αέναο σκύψιμο, συνδεδεμένο και με τη «θέληση» του Θεού, είναι αυτό που στέρησε τον ορίζοντα του ανθρώπου και το εύρος του βλέματος, που γεννά τα όνειρα και τις ανθρώπινες φιλοδοξίες. Αυτό το δέσιμο με τη Γη, που τότε η Γη ήταν το μόνο μέσο παραγωγής και η σύνδεσή του με την θέληση «επιταγή» και του «Θεού» είναι που επέτρεψε στον Χριστιανικό Μσαίωνα να επιβιώσει για αιώνες.

Η δουλεία που έδεσε τον άνθρωπο με τη Γη, επιβλήθηκε και μεταδίδεται, επιβάλεται και διατηρείται με τη διπλή όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή στη Γη και στο Θεό. Στη Ανατολή το Βυζάντιο διαδέχεται και συνεχίζει τη ρωμαϊκή ανατολική αυτοκρατορία και προσπαθεί να ξανά κατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη. Αλλά αν και είναι η πρώτη ευρωπαϊκή δύναμη δεν τα καταφέρνει, γιατί η πλειάδα των αντιπάλων του, οι (Σλάβοι, Αραβες και αργότερα οι Τούρκοι), μαζί με τις εσωτερικές τους αδυναμίες και έριδες και ειδικά η αδυναμία να στρατολογήσει ανθρώπων για την ενδυνάμωση της στρατιωτικής του δύναμης ήταν τα πρώτα σημάδια της παρακμής.

Οι αριστοκράτες που γνώριζαν καλύτερα την αξία της ζωής και τον τρόπο διάσωσης, ήταν αυτοί που πρώτοι άνοιξαν το δρόμο στη Μοναστική ζωή. Σε συνέχεια οι δειλοί, οι φυγόπονοι και οι κεροσκόποι ακόμα. Ήταν αυτοί που προκειμένου να μην επιστρατευτούν στράφηκαν και επάνδρυσαν τον Μοναχισμό. Γι' αυτό ο Μοναχισμός στην αρχή ήταν και για εκατοντάδες χρόνια μόνο αντρικός. Το Βυζάντιο λόγω αυτής της αδυναμίας στράτευσης κατέφυγε στους ξένους μισθοφόρους. Αρχή της παρακμής και σε συνέχεια κατάληψη το 1453, Αλωση της Κωνσταντινούπολης από το σουλτάνο Μουάμεθ Β'. σήμαινε και το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕ ΠΩΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΟΣΕΣ ΑΛΛΕΣ ΗΤΤΕΣ ΘΑ Υ ΠΟΣΤΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΥΠΡΙΑΚΟ ΤΟ 2004.

Ενώ η ηττα είναι ορφανή, νίκη έχει πολλές Μητέρες

Η Παγκόσμια ιστορία και η Νεοελληνική ιστορία διδάσκει ότι οι Έλληνες, είμαστε κατ' ευθεία απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνουν οι αλληπάλληλες και αμοιβαίες εκστρατείες κυρίως ανάμεσα στους Πέρσες και τους Έλληνες. Η πρώτη εκστρατεία των Περσών εναντίον της Ελλάδας. Καταστροφή της Ερέτριας. Η μάχη του Μαραθώνα: νίκη των Αθηναίων υπό τον Μιλτιάδη το 490, στη Σαλαμίνα με τον Θεμιστοκλή το 480 και ένα χρόνο μετά στις Πλαταιές με τον Πausανία. Οι Έλληνες υπαρσπιζόμενοι την ελευθερία τους, εκτός του ότι κατέρευσαν το μύθο (όπως και στην Αλβανία), που επικρατούσε τότε για το

τιητο των Περσών και του άξονα, η απομάκρυνση της Περσικής απειλής, εστω και
δοσωρινά, άνοιξε διάπλata το χώρο και ειδικά το δρόμο του Αιγαίου και τις ακτές της
κρασίας και έκανε άνετη και ασφαλή την πρόσβαση στον Εύξεινο Πόντο και το
σικότερο, έδωσε τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν στη διάρκεια του «Χρυσού
ώνα» την ανάγκη της εθνικής ενότητας.

Συνυφασμένη με την εξέλιξη αυτή είναι η οικονομική μεταλλαγή που είχε σημειωθεί
ος τη χρηματική οικονομία, γεγονός που σημαίνει ότι οι ανταλλαγές πλέον δεν
σίζονταν στην ανταλλαγή ειδών αλλά στη χρηματιστική δοσοληψία. Δυστυχώς όμως
τή την εθνική συνείδηση που πρώτοι αυτοί διαμόρφωσαν πολλές αν όχι τις
ρισσότερες φορές, αρχαίοι και σύγχρονοι Έλληνες την σπαταλίσαμε σε διχόνοιες και
ληλοσπαραγμούς

Ακολουθεί η δεύτερη εκστρατεία εναντίο της Ελλάδας υπό του Ξέρξη. Ο θάνατος του
σιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα στις Θερμοπύλες. Η κεντρική Ελλάδα ανοικτή στους
ρσες. Η αναγνώριση της Περσικής επικυριαρχίας επι των Ιωνικών πόλεων και
τονομία για όλες τις άλλες ελληνικές πόλεις.

Η Ελλάδα των κλασικών χρόνων, αποτελεί το αναμφισβήτητο Λίκνο του φαινομένου
ου ακούει στο όνομα «Δυτικός Πολιτισμός». Ένα ιστορικό φαινόμενο, στα θεμέλια του
οιού στερεώθηκαν με τις νίκες των Ελλήνων : στο Μαραθώνα, στις Πλαταιές, στη
λαμίνα και στο Μεσολόγγι, στους Νεότερους χρόνους κατά του Ασιατικού
ιτράπισμού. Οι πόλεμοι αυτοί και η εξέλιξη των γεγονότων που ακολούθησαν,
νθέτουν την πιο λαμπρή ιστορική περίοδο της Ελλάδας. Στην αρχαιότητα γιατί η νίκη
υ Μαραθώνα έδωσε τη δυνατότητα σε όλα τα συστατικά στοιχεία του ελληνικού
εύματος να αναπτυχθούν πλέον ανεμπόδιστα και να αποτελέσουν την ατμομηχανή
υ Δυτικού πολιτισμού.

Τα ιδανικά των Ελλήνων για την Ελευθερία και την ανεξαρτησία στην αρχαιότητα
ίσκουν την έκφρασή τους στο Αστυ ή την Πόλη. Όμως η «πόλη» παρακμάζει και
αζητούν ένα Νεό ιδανικό και ένα Νέο πολιτικό σύστημα. Τότε ο Μακεδόνας Βασιλιάς
λιππος Β', διευρύνει σημαντικά το Βασίλειό του, οικοδομεί τη στρατιωτική του δύναμη.
ο γεγονός αυτό καθιστά τον μακεδόνα βασιλιά την ισχυρότερη δύναμη της Ελλάδας,
α δύναμη που συνδέει-παντρεύει τον Μακεδονικό με τον ελληνικό πολιτισμό.

Η Νίκη στο Γρανικό ποταμό. Κατάκτηση της Μ. Ασίας. Απελευθέρωση των Ιωνικών
ολεων. Κατάληψη της Τύρου, της Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και του Ανατολικού Ιράν,
ιοθετεί την Αλεξανδρινή επικράτεια με αποκορύφωμα την θεμελίωση-χτίσιμο της
εξάνδρειας. Όταν ο Αλέξανδρος υποτάσσει την Ανατολή, η έννοια της Ηπειρωτικής
τοκρατορίας εισχωρεί στην ελληνική σκέψη. Το ελληνικό πνεύμα αντινοβολεί στην
ατολή, όπου ανθίζουν οι ελληνιστικοί πολιτισμοί. Οι κατακτήσεις του και οι πόλεις που
τισε (πάνω από εβδομήντα) είναι η αιτία-εργαλείο του εξελληνισμού της Ανατολής.
α απ τις σπουδαιότερες σημασίες του έργου του είναι το άνοιγμα του δρόμου και της
άπλωσης της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και του χριστιανισμού.

Οι διάδοχοί του παίρνουν τον τίτλο του βασιλιά' γέννηση των ελληνιστικών κρατών. Η
γυπτος υπό τους Πτολεμαίους οι Λαγίδες με πρωτεύουσα την Αλεξάνδρεια, η Ασιατική
ατολή υπό τους Σελευκίδες, πρωτεύουσα η Σελεύκεια και η Μακεδονία υπό τους
τιγονίδες με πρωτεύουσα την Πέλλα.

Η Ελλάδα πάντα ζωντανό πνευματικό κέντρο. Η οικονομία καταστραμμένη απ τους
λέμους, τους ανταγωνισμούς μεταξύ των Πόλεων και των διαδόχων. Η μετανάστευση

προς τη Ρώμη. Οι Έλληνες όμως όπως στην Αθηναϊκή, έτσι και στην αλεξανδρινή περίοδο, δεν τα καταφέρνουν να κυριαρχήσουν πάνω στα πολιτικό κοινωνικά προβλήματα για πολύ καιρό. Θα αντικατασταθούν στο χώρο αυτό απ τους λιγότερο ανήσυχους Ρωμαίους, που θα καρπωθούν την αρχαία και την Αλεξανδρινή κληρονομιά.

Πάνω στα ερείπια της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου, χτίζονται τα **ελληνιστικά κράτη** και ο ανταγωνισμός αρχίζει ανάμεσα στους στρατηγούς. Αποτέλεσμα: οι εκκλήσεις προς τους Ρωμαίους, επιτρέπουν στους κληθέντες να παρεμβαίνουν σαν διαιτητές... Σαν διαιτητές στην αρχή και σαν κατακτητές μετά. Η ισχυρή πλέον ρωμαϊκή αυτοκρατορία υπήρξε και αυτή θύμα μιας μακράς εσωτερικής αποσυνθετικής πορείας και κυρίως απ την αξίωση του Καρακάλα να παγκοσμιοποιήσει το ρωμαϊκό δίκαιο.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία στη δύσης είναι νεκρή. Τη διαδέχεται μια πλειάδα από μικρά βαρβαρικά βασίλεια-κράτη ασταθή με σύνορα αβέβαια, όπου η Βησιγοθική δύναμη και μετά η Φράγκικη έχουν την πρώτη θέση. Ενθουσιασμένοι απ το μεγαλοπρεπές ελληνό-ρωμαϊκό οικοδόμημα, οι βάρβαροι ονειρεύονταν μια παγκόσμια ηγεμονία. Τη νέα αυτή «παγκοσμιοποίηση» θα την πραγματοποιήσει στο γνωστό τότε χώρο ο Χριστιανισμός.

Τη Ρωμιοσύνη διαδέχεται η Χριστιανοσύνη. Αλλά ο πάπας της Ρώμης, με κοσμική εξουσία περιορισμένη, αναζητάει έναν ισχυρό προστάτη ικανό να επαναφέρει την τάξη στη Δύση. Κάνει συγκυριαρχία με τον Καρλομάγλο.

Το τέλος της αυτοκρατορίας της Δύσης στα 476, δεν εξαφάνισε την αυτοκρατορική ιδέα: ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου διατήρησε τις απαιτήσεις του επί άλλων των παλιών ρωμαϊκών εδαφών και οι Γερμανοί αναγνώριζαν-θεωρητικά τουλάχιστον-τα κυριαρχικά του δικαιώματα. Έτσι μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η ιδέα μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο.

Η Δυτική κοινωνία, με πολιτικό και ιδεολογικό μόνο εξοπλισμό τον χριστιανισμό, οδηγείται στον Μεσαίωνα, (με χαρακτηριστικό γνώρισμα το κυνήγι των Μαγισσών) και σε συνέχεια στον Φεουδαρχισμό. Στην αρχαιότητα η ανθρώπινη μυϊκή-δύναμη: εργασία αποτελούσε την κυριότερη πηγή παραγωγική δύναμη-ενέργεια και η Γη την μόνη βασική υποδομή πάνω στην οποία επενδύονταν η μυϊκή και πνευματική παραγωγική δύναμη στο τότε κοινωνικό-οικονομικό σύστημα. Η αγροτική αρχοντιά (αριστοκρατία) είναι το θεμέλιο αυτής της νέας τάξης πραγμάτων, όπου χαλκεύονται με τρόπο πολύπλοκο τα δεσμά της υποταγής του Ανθρώπου στο Θεό, και πιο έντονα του ανθρώπου στον άνθρωπο καθώς και τα άρρηκτα για αιώνες δεσμά του με τη ΓΗ.

Στην αρχαία Σπάρτη, οι δούλοι ή είλωτες ήταν κρατική ιδιοκτησία. Μετά την κάλυψη των κρατικών αναγκών, για την αξιοποίηση της μυϊκής και πνευματικής δύναμης των δούλων, το κράτος τους παραχωρούσε με κλήρο στους πολίτες, με μόνο το δικαίωμα της χρησιμοποίησής τους. Ο πολίτης δεν είχε το δικαίωμα να απελευθερώσει ή να σκοτώσει τον κλήρο του. Είχε όμως το δικαίωμα να τους βασανίζει και να χρησιμοποιεί τις γυναίκες και τις κόρες τους.

Η **δουλεία επικρατεί** και διαδίδεται με τη διπλή της όψη-οικονομική και πολιτική υποταγή. Στην Ανατολή το **Βυζάντιο**, συνεχίζει τη ρωμαϊκή-ανατολική αυτοκρατορία στην οποία αυτοκρατορία συμπεριλαμβάνεται και η Κύπρος και προσπαθεί να επανακατακτήσει τη Μεσογειακή λεκάνη.

Στο τέλος του 10ου αρχές 11ου αιώνα αναρθώνεται η Μακεδονική δυναστεία. Ανακαταλαμβάνετε η Σιλεσία και η Συρία. Το γεγονός αυτό εξασφάλισε τα βυζαντινά

αιώματα στην Ιταλία. Ο Βουλγαροκτόνος καταστέλλει τη μεγάλη εξέγερση των ουδαρχών στην Ασία και η Βουλγαρία προσαρτάται στο Βυζάντιο. Το Βυζάντιο υρό από στρατιωτική άποψη και δύναμη, κράτος συγκεντρωτικό, καλοδιοικημένο. Το τόριο ευημερεί. Υπάρχουν όμως εσωτερικοί δυσοίωνοι παράγοντες. Η αγροτιά θύμα ν εξελέξεων της μεγάλης ιδιοκτησίας στη ΓΗ. Κρίση στη στρατολογία αντρών, οσφυγή στους μισθοφόρους. Μπροστά στην αναρχία που μεγαλώνει τη Μακεδονική ναστεία την διαδέχεται η δυναστεία των Κομνηνών.

Αλλά, αν και είναι η πρώτη ευρωπαϊκή δύναμη ο μεγάλος αριθμός των αντιπάλων (αύοι, Αραβες και Τούρκοι) σε συνδιασμό με τις εσωτερικές έριδες και αδυναμίες οίως οργανωτικές θα επιφέρουν σιγά σιγά την παρακμή. Κάθε μέρα που περνά οι θεολογικές διαφορές ανάμεσα στην Ανατολική και τη Δυτική κλησία μεγαλώνουν. Σχίσμα μεταξύ ορθοδόξων και καθολικών. Το 1054 στικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας. Οι δύο Εκκλησίες νουν προσηλυτισμό ανεξάρτητα η μια από την άλλη. Υπό την επιρροή του Βυζαντίου, χίζει ή αποστολή Ιεραποστολών. Επιτυχία των ορθοδόξων στον προσηλυτισμό των αύων, με τον Κίριλο και Μεθόδιο. Ακολουθεί η ήττα στη (Φρυγία) από τους Τούρκους. α γεγονός που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό όχι μόνο το αδυνάτισμα της Βυζαντινής οκρατορίας, αλλά αν δεν πάρει τα κατάλληλα μέτρα και η τύχη της αυτοκρατορίας αίνει υπό κρίση.

Η Μουσολμανική εξάπλωση είναι κεραυνοβόλα. Μέσα σε έναν αιώνα, το Ισλάμ ακτά μια περιοχή, που απλώνεται απ τα σύνορα της Ινδίας μέχρι τη Μεσογειακή ρώπη. Σαν να μην έφταναν οι Τούρκοι, το 1202-1204, ενώ η 4η Σταυροφορία για την οία Σταυροφορία ο Πάπας ζήτησε έστω και αργά «ΣΥΓΝΩΜΗ», ξεκινά εναντίον της ύπτου, τελικά με προτροπή των Βενετών στρέφεται εναντίον του Βυζαντίου και το 04 καταλαμβάνουν οι σταυροφόροι την Κωνσταντινούπολη και δημιουργούν την ατολική αυτοκρατορία του Βαλβδουίνου της Φλάνδρας. Για 40 περίπου χρόνια παύει ύπάρχει η Βυζαντινή αυτοκρατορία και επανασυγκροτείται το 1261. Αυτό το υνάτισμα δίνει τη δυνατότητα στους Τούρκους το 1288-1326 να ιδρύσουν το ωμανικό κράτος στη Μ Ασία από τον Οσμάν 1ο. Το 1354, περνάνε στην Ευρώπη. Το 35 καταλαμβάνουν την Αδριανούπολη και τη Θράκη και τα Χριστιανικά κράτη των λκανίων (Σερβία Βουλγαρία πληρώνουν φόρο υποτέλεια). Οι Τούρκοι απειλούν την γγαρία και το Βυζάντιο. Το 1452 ο Μουάμεθ 2ος, δίνει εντολή και χτίζεται το φρούριο ο ευρωπαϊκό έδαφος στο Βόσπορο και το 1453 ολοκληρώνεται άλωση της οσταντινούπολης απ το ίδιο και το 1456 καταλαμβάνεται και η Αθήνα. Η οσταντινούπολη γίνεται πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορίας μετονομαζόμενη Ισταμπούλ.

Το πέραςμα απ το Αιγαίο, το Λίκνο του πολιτισμού των Μητροπόλεων, στη λασσα των Σκυθικών φυλών, τον Εύξινο Πόντο, όπου άνθισαν οι ελληνικές αποικίες μεγαλούργησε ο ελληνισμός. Από το Βόσπορο που αποτελούσε το γεωγραφικό όριο άμεσα στους δύο διαφορετικούς κόσμους: την Ευρώπη του Ανθρωποκεντρισμού και ν Ασία της Δεσποτείας ήθελε να διαβεί τώρα και να κατακτήσει ο Μουάμεθ ο 2ος ζοντας το φρούριο στο ευρωπαϊκό έδαφος. Διαμετρικά αντίθετη ως προς τους διωκόμενους σκοπούς του ελληνισμού, η διάβαση του Βοσπόρου.

Αυτή η Τούρκικη φεουδαρχική βάρβαρη δύναμη, από την ημέρα που ωτοεμφανίστηκε στην Ευρώπη, για αιώνες τώρα, είχε ενθρονιστεί στη καρδιά του

αρχαίου κόσμου και κρατούσε κάτω από την κτηνώδη δύναμη, τις πιο ξακουστές χώρες του αρχαίου κόσμου, τις πιο εύφορες και πιο όμορφες και γεωστρατηγικής σημασία περιοχές του Πλανήτη ΓΗ.

Χωρίς να έχουν δική τους αντίστοιχη ιστορία, έχουν σφετεριστεί τα ιστορικά ονόματα: όπως της Κωνσταντινούπολης, της Νίκαιας, της Νικομήδειας της Καισάριας κλπ, θέτοντας και κρατώντας υπό την κατοχή της, χωρίς η ίδια να έχει επίγνωση του γεγονότος, τη μισή παγκόσμια ιστορία... Οπουδήποτε και αν πήγαν, μια τεράστια κηλίδα αίμα άφηναν πίσω τους. Οπου και αν Ααπλώθηκε η κυριαρχία τους μέσω του εκλαμισμού εξαφανίζονταν ο δυτικός πολιτισμός.

Αυτά πριν ακόμα από τις γενοκτονίες του 1908, 12 του 20-22, τα Σεπτεμβριανά στην Κωνσταντινούπολη, η πρώτη και δεύτερη εισβολή του «Αττίλα», μια αρχή και ιστορία που σταθερά, παραμένει αναλλοίωτη στον πυρήνα της: Το πολιτειακό σύστημα της ασιατικής Δεσποτείας που, αιώνες τώρα κυριαρχεί με τη βία στο χώρο της καθ' ημάς Ανατολής, στο ιστορικό λίκνο της Ευρώπης, που ενώ παραμένει ξένο στοιχείο στις αξίες εκείνες, οι οποίες διαμόρφωσαν την ιστορική φυσιογνωμία της Ευρώπης, υπήρξαν και εξακολουθούν να υπάρχουν δυνάμεις παλιά η Αγγλία και τώρα οι ΗΠΑ, που όχι μόνο στήριξαν την διατήρηση της Οθωμανική αυτοκρατορία, αλλά και της εξασφαλίζουν την ύπαρξη κάθε φορά που οι κατακτημένοι λαοί διεκδικούσαν την εθνική τους Ανεξαρτησία όπως από το 1821 και εκατό χρόνια μετά οι Έλληνες και πολλοί άλλοι λαοί της περιοχής.

Τόσο ο Οσμάν ο 1ος, πολύ περισσότερο ο Μουάμεθ ο 2ος, γνώριζαν πολύ καλά ότι σαν λαός, δεν είναι αυτόχθονες-ιθαγενής, αλλά κατακτητές στο χώρο της πρώην Βυζαντινής αυτοκρατορίας που κατέκτησαν. Από την επόμενη της κατάληψης της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, οι Τούρκοι ξέρουν ότι είναι κατακτητές σε ένα ξένο έδαφος και ότι ο χώρος αυτός δεν τους ανήκει.

Στο υποσυνείδητο των Τούρκων, την επομένη της Αλωσης της Πόλης έχει καταγραφεί ότι είναι κατακτητές, και, ότι σαν κατακτητές κάποια μέρα, εστω και ύστερα από αιώνες θα τους ζητηθεί να εγκαταλείψουν τα κατακτημένα εδάφη, γι' αυτό και η συμπεριφορά τους είναι συμπεριφορά κατακτητή.

Και όπως κάθε κατακτητής για να εδραιώσει τη θέση του αναζητούσε συνεργάτες και εσωτερικά ερείσματα και στηρίγματα. Συνεργατές που θα πρέπει έναντι προνομίων, τίτλων και αξιωμάτων να αναλάβουν να πείσουν τους αυτόχθονες κατακτημένους λαούς, ότι στο εξής αυτή θα είναι η μοίρα τους και ως εκ τούτου πρέπει, όχι μόνο να την ανεχθούν σαν γεγονός αναμφισβήτητο την κατοχή, αλλά και να την αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα. Αυτός άλλωστε είναι ο ρόλος της όποιας μορφής συνεργάτη. Το φαινόμενο αυτό το ζήσαμε της συνεργασίας και των «προθύμων» για συνεργασία και προδοσία, το ζήσαμε σε όλο του το μεγαλείο στη διάρκεια της κατοχής. Και στις στραυροφο και αργότερα ???

Βέβαια, η Θρησκεία με βάση την ιστορία του Ισδραήλ. Μια ιστορία που συν το χρόνο έγινε η θρησκεία τους:: Ο Αβραάμ εγέννησε, τον Ισαάκ και ο Ισαάκ τον Ιακώβ και ειδικά το κεφάλαιο της Γέννησης, για λόγους που δεν είναι του παρόντος. Μια ιστορία που οι ίδιοι έγραψαν και ο χριστιανισμός αποδέχθηκε: το σύμπαν και κυρίως «τη Γη, τη θάλασσα και τον αέρα και τα εν αυτοίς» τα έκανε-τα έπλασε ο θεός και αφού αυτός τα έπλασε ανήκουν σε αυτόν. Συνεπώς ο χριστιανισμός και οι εκπρόσωποι του Θεού στη

, είναι οι αναμφισβήτητοι κύριοι νομής και ιδιοκτήτες στη «Γη, τη θάλασσα, τον Αέρα
τα εν αυτοίς».

Σαν μονοθεϊστές και οι Οθωμανοί, γνωρίζουν πολύ καλά όχι μόνο τη δύναμη, αλλά
την ικανότητα του κλήρου, να καταπραΐνει τον πόνο και τη λύπη, να αποφορτίζει την
γρή και την αγανάκτηση και μέσω της απορόφησης την υποταγή και την υποδούλωση.
αμβύνει το δίκαιο και το δικαίωμα του υπόδουλου και κυρίως να τον ποδηγετεί: να
νει το μαύρο άσπρο και τελικά να μετατρέψει τον κατακτημένο πολίτη σε υποτακτικό
υπάκουο του κατακτητή.

Ο τελευταίος βασιλιάς των Ρωμαίων, θα στευθεί με υποχρεωτική άδεια του
ουλτάνου Μουράτ στο Μυστρά και όχι στην Κωνσταντινούπολη, όπως γίνονταν με τους
λους βασιλείς. Όταν επέστρεψε στη Βασιλεύουσα με τις καταλιάνικες γαλέρες, η
ζαντινή αυτοκρατορία είχε περιοριστεί στην Κωνσταντινούπολη, την προποντίδα,
ρικά νησιά και την Πελοπόννησο. Μετά τη Στέψη του ζήτησε την άδεια από το Δόγη
στρατολογήσει τοξότες από την Κρήτη για τη προσωπική του φρουρά. Και
ωρίζοντας οι ότι μέρες της Κωνσταντινούπολης ήταν πλέον μετρημένες, αν δεν
ασφαλίσει συμπάρσταση απευθύνθηκε στον Πάπα Νικόλαο Δ' για βοήθεια.

Η χριστιανική Δύση, για να στείλει βοήθεια στην Κωνσταντινούπολη, ο Πάπας έθετε
ν όρο την Ένωση των δύο Εκκλησιών. Γνωρίζοντας αυτόν τον όρο ο Αυτοκράτορας,
ότεινε ο ίδιος την ενεργοποίηση των διαταγμάτων για την Ένωσης των Εκκλησιών,
ου είχαν ήδη υπογραφεί στη Φλωρεντία, προσβλέποντας σε αυτήν σαν σανίδα
υτηρίας, παρά τις αντιδράσεις των ανθενωτικών υπηκόων του, που προτίμούσαν το
αρίκη» απ την «Τιάρα». Όσοι δέχθηκαν την Ένωση μαζεύτηκαν στο Ναο της του
ού Σοφίας ενέπεμψαν δέηση προς το Θεό και μνημονεύσαν τον Πάπα και τον
όριστο Πατριάρχη Γρηγόριο. Συμφώσαν ότι όταν περάσει ο κίνδυνος, θα συνέλθουν οι
ικοί των δύο Εκκλησιών και θα εξετάσουν αν κάποιο σημείο δεν «είναι απολύτως
μφωνο με την ορθή πίστη να το διορθώσουν»

Πρώτος ανάμεσα στους πολλούς ανθενωτικούς που προτίμησαν το Σαρίκι αντί την
άρα, ήταν ο **μοναχός** Γεώργιος-Γενάδιος Σχολάριος, τον οποίο ο Πορθητής έχρησε
ατριάρχη-εθνάρχη των Ελλήνων για αυτήν του τη στάση και ο φιλόσοφος Γεώργιος
ήθων που συμβούλευσε τον αυτοκράτορα να στηριχθεί στο ελληνικό στοιχείο και να
νοήση τους ενωτικούς.

Οι μεγάλες ανακαλύψεις Ποτρογάλων και Ισπανών, τοποθετούν τον άνθρωπο
πρώτα στις πραγματικές διαστάσεις της Γής, ενώ παράλληλα ο πλούτος αυτών των
ακαλύψεων δημιουργεί μια μεγάλη πνευματική αναστάτωση. Αναζητώντας τον
μβιβασμό ανάμεσα στην πίστη και η γνώση, ο Ουμανισμός διαπνέεται από μια
τελώς καινούρια αισιοδοξία. Μπροστά στην πρόοδο των Επιστημών και την
λυμάθεια, ο χριστινικός ουμανισμός εγκαταλείπει το αίσθημα της απειρίας και της
ωνίας και το αντικαθιστά με ένα αίσθημα εμπιστοσύνης. Όμως η εξαίσια Αναγέννηση
οηγείται αυτής της εμπιστοσύνη, της ανάγκης της καινοτομίας για χαρά και
μιουργία. Οι μεταρρυθμίσεις προκαλούν το τέλος και την οριστική διάσπαση της
ησκευτικής ενότητας στη Δύση.

Είναι γνωστός ο ρόλος των Βυζαντινών λογίων και οι προτάσεις που έκαναν προς
ς ηγέτες του Βυζαντίου για τις μεταρρυθμίσεις που έπρεπε να γίνουν, για να μην
ηγηθεί το Βυζάντιο στην παρακμή και την πτώση Το ίδιο γνωστός είναι και ο ρόλος

των λογίων φυγάδων στην άνθηση των σπουδών στη Δύση και η συμβολή τους στον Ουμανισμό και την Αναγέννηση.

Η Ανατολική Εκκλησία είναι ανίκανη να ανανεωθεί «αφ' εαυτής»: Εθνικές, κοινωνικές και θρησκευτικές φιλοδοξίες και ιδέες υπήρξαν ήδη οι πηγές των μεγάλων μεταβολών κατά τους 14ο και 15ο αιώνες. Ο ουμανισμός δημιουργεί καινούργες πνευματικές ανάγκες: και αυτές ακριβώς οι ανάγκες υπήρξαν τα βασικά θεμέλια των μεταρρυθμιστών που, σε λιγότερο από έναν αιώνα θα κατακτήσουν όλη σχεδόν την Ευρώπη.

Μετά την κατάκτηση και την αποδοχή του «Σερακιού» αντι της «Τιάρας» το βασικό-κυρίαρχο στήριγμα των κατακτητών ήταν το Πατριαρχείο και ο εκάστοτε Πατριάρχης. Το Πατριαρχείο, κατά τους όρους της κατάκτησης, ήταν η αρμόδια πνευματική, διοικητική αλλά και δικαστική αρχή απέναντι στους χριστιανούς. Αποτελούσε το λεγόμενο μιλέτ των χριστιανών-γκιαούρηδων.

Το Πατριαρχείο ήταν δομικό στοιχείο της κατάκτησης. Περιείχε τον συγκεκριμένο τρόπο άσκησης της Οθωμανικής κυριαρχίας επί των Χριστιανών. Οι υπόδουλοι χριστιανοί ήταν πεδίο άσκησης αυτή της κυριαρχίας. Απ' την άλλη μεριά η κατάκτηση ήταν όρος ύπαρξης του ρόλου και της λειτουργίας του ίδιου του Πατριαρχείου. Αυτός ο ρόλος και αυτές οι λειτουργίες (και εξουσίες) δεν ήταν νοητές χωρίς την κατάκτηση. Ήταν ο όρος ύπαρξης του ίδιου του Πατριαρχείου, χάρη στα εκκλησιαστικά, πολιτικό-διοικητικά, οικονομικά και δικαστικά προνόμια που οι οθωμανοί του είχαν παραχωρήσει.

Αλλωστε και το ίδιο Πατριαρχείο στο πέρασμα του χρόνου, ουδέποτε αμφισβήτησε τους απορρέοντες απ' τον κατακτητή ορους-γνωστή η σκληρή καταπολέμηση εκ μέρους του Πατριαρχείου των διαφωτιστών και εθνεγερτικών ενεργειών των προεπαναστατικών διαφωτιστών. Γνωστός: ο αφορισμός του Αλέξανδρου Υψηλάντη και των επαναστατών απ' τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' με το ξέσπασμα της Επανάστασης το 21, γνωστή και η πλήρης απόρριψη της αυτοκεφαλίας του 1833, που την επέβαλε όμως ο Φαρμάκης.

Για να μην έρθουν αμέσως μετά την κατάκτηση σε σύγκρουση με τους κατακτημένους αυτόχθονες λαούς και ειδικά τους εδαφοκτήτες Ελληνες, οι Οθωμανοί κατακτητές έδειξαν μια υπέρμετρη ανεκτικότητα στην παράλληλη συμβίωση των διαφορετικών εθνοτήτων που αποτελούσαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία που ήδη κατέκτησαν. Όταν τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν και να αμφισβητείται απ' τους κατεχόμενους λαούς η κατάκτηση. Η αμφισβήτηση αυτή έβγαλε στην επιφάνεια το στρατιωτικό και οικονομικό ξεχαρβάλωμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η διαπίστωση αυτή ανάγκασε την ηγεσία να αναζητήσει έναν μεγάλο ισχυρό και ικανό σύμμαχο, που με αντάλλαγμα την παραχώρηση της κηδεμονίας θα εγγυηθεί την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η χώρα απ' την οποία η οθωμανική αυτοκρατορία ζήτησε την προστασία της εδαφικής της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Την εποχή εκείνη η Μ Βρετανία κυβερνούσε στα κύματα και στην αποικιακή της αυτοκρατορία δεν έδυε ο ήλιος. Ήταν η εποχή που ο κάθε Βρετανός στρατιώτης την ώρα που σκότωνε έναν αυτόχθονα άποικο βροντοφώναζε «Κέντε τον κόσμο Αγγλία». Ήταν η εποχή που είχε ήδη διαμορφωθεί το αγγλό σαξωνικό σύνδρομο για την αγγλό σαξωνική κυριαρχία του Κόσμου.

Το σύνδρομο αυτό στο χώρο της Νότιο-Ανατολικής Ευρώπης και την Ευρασία στηρίζονταν σε δυο βασικούς άξονες α) να ΜΗΝ μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος

οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά στη λεκάνη της Μεσογείου, γιατί θα έκλεινε ο δρόμος για τις Ινδίες και β) να ΜΗΝ μικραίνει η αυτοκρατορία από επαναστάσεις των τοχθόνων λαών και ειδικά των υποταγμένων Ελλήνων, που ήταν οι φυσικοί κληρονόμοι του εδάφους που κατείχε η αυτοκρατορία, έστω στο χώρο που κατείχε το ζάντιο πριν την πτώση της Κωνσταντινούπολης.

Όλος ο Δυτικός κόσμος δέχεται ότι στην Ελλάδα εμφανίστηκε ο πρώτος μεγάλος λιτισμός της Ευρώπης. Και στους νεότερους χρόνους οι Έλληνες κατάμονοι και ανήμποροι με μόνα όπλα τη φλόγα των ιδανικών της λευτεριάς και της ανεξαρτησίας με ανανεωτική ορμή απ την πείρα της σκλαβιάς 400 χρόνων στους Τούρκους, ερασπίστηκαν την αρχαία πατρογονική κληρονομιά και αναδείχθηκαν αντάξιοι και εράξιοι των αρχαίων Ελλήνων του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας, του γάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου.

Η Ελληνική Επανάσταση του 21, αποτελεί τον μεγαλύτερο σταθμό της Νεοελληνικής ορίας αλλά και της Ευρώπης. Ο Εθνικό-κοινωνικό-απελευθερωτικός αγώνας των Ελλήνων μας απ τη μιά μεριά έδειξε τη ζωτικότητα των Ελλήνων και απ την άλλη μεριά στην επιφάνεια το ξεχαρβάλωμα της οθωμανικής αυτοκρατορίας που μέχρι τότε κρινόταν μια απ τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα.

Η πρωτοπορία της Ελληνικής Επανάστασης ήταν οι Αστοί. Στη μεγάλη τους ειοψηφία, όλοι όσοι ανήκαν στην «Εταιρεία του Ρήγα» ήταν Αστοί. Το ίδιο έγινε και αργότερα. Οι ιδρυτές της «Φιλικής Εταιρείας» ήταν οι πιο πολλοί Εμποροι και βιομηχανικοί. Όλα σχεδόν τα κείμενα των πιο επιφανών αγωνιστών, μας πληροφορούν πως ο εθνικό απελευθερωτικός αγώνας, στο προ επαναστατικό του στάδιο ήταν έργο κυρίως των εμπόρων και εμπορό ναυτικών. Είναι απόλυτα βεβαιωμένο ότι η Αστική τάξη μπήκε επικεφαλής και αυτή προετοίμασε ιδεολογικά και υλικά των αγώνων της εθνικής ανεξαρτησίας. Το ίδιο βέβαια είναι ότι πολλοί Επαισθητοί και ο Κλήρος, όταν έμαθαν τους σκοπούς των «Φιλικών», όχι μόνο στήριξαν στα σχέδιά τους, αλλά και προσπάθησαν στο Μοριά και αλλού να υποστηρίξουν τον Εθνικό Ξεσηκωμό.

Χαρακτηριστική είναι η προκήρυξη του Αλέξανδρου Υψηλάντη που από το Ιάσι της Ουμανίας στις 24/2/1821, που απευθυνόμενος στα μέλη της «Φιλικής Εταιρείας» τους κάλεσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με τα παρακάτω λόγια:

Αδελφοί της εταιρείας των φιλικών

Εφθασε τέλος πάντων η ποθητή εκείνη λαμπρά στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προηγούμενων ενεργειών σας και αγώνων εκτελεσθεί σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει να μείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι μου Συνεταίροι! Εδείξατε, ότι ο καθарός και θερμός πατριωτισμός δύναται, να σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως ελπίζετε, ότι, αν διαμόνας τας ελπίδας εθουσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξε τώρα ότε ο Εθνικός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ της δυνάμιν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, να έδωκε μεταγενέστεροι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονόματά σας, και θέλουν σας κηρύττει τους πρωταίους της ευδαιμονίας των. Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821. Αλέξανδρος Υψηλάντης.

Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Είναι γεγονός ότι η Αστική Τάξη στην οποία απευθύνεται ο Υψηλάντης, δεν μπόρεσε να λύσει τα πιο ζωτικά και φλέγονταν προβλήματα που αντίκρισε απ την πρώτη ακόμα μέρα του ξεσηκωμού, δεν σημαίνει ότι δεν ήθελε. Εμεινε στα μέσα του δρόμου όχι βέβαια από «κακή πρόθεση». Υποχρεώθηκε από τις τότε οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες και σχέσεις που επικρατούσαν, τις αντιδράσεις των ανώτερων Κληρικών και κοτζαμπασάδων και κυρίως από τις ξένες επεμβάσεις :

Τρις ήταν οι βασικοί λόγοι για τους οποίους έκανε συμβιβασμούς και υποχωρήσεις. α) Οι προοδευτικοί Αστοί μετά τη δολοφονία του Ρήγα, ήταν ακέφαλοι, γιατί δεν μπόρεσαν να αναδείξουν έναν αρχηγό με πανελλήνιο κύρος β) Μετά που κηρύχθηκε η Επανάσταση στη Μολδαβία και το Μοριά η «Φιλική Εταιρεία», που ήταν ο κινητήριο μοχλός του αγώνα, έχασε τους συνδετικούς κρίκους της οργάνωσής της, με αποτέλεσμα να χάσει τον ριζοσπαστισμό που απαιτούσε οι εποχή και τα προβλήματα: Απελευθερωτικά, πολιτικά και κοινωνικά που είχε βάλει ο Εθνικός ξεσηκωμός και γ) ενώ στο απελευθερωτικό σκέλος λειτούργησε σωστά και αποτελεσματικά, έκανε βαρεία στο πολιτικό-κοινωνικό της πρόγραμμα. Ετσι ύστερα από λίγο με διάφορες Ιντριγκες την ηγεσία την πήραν οι Φαναριώτες, οι Κοτζαμπασάδες, ο Κλήρος και οι μαγαλό εφοπλιστές.

Με το που πήραν την ηγεσία οι φαναριώτες σε συνεργασία με τον Κλήρο, τους Κοτζαμπασάδες και τους εφοπλιστές, για να στακίσουν το λαϊκό κίνημα, να απομακρύνουν από τις θέσεις κλειδιά στην εξουσία τους Φιλικούς και να αλλιώσουν το αστικό-κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης. Για το σκοπό αυτό αναζήτησαν στηρίγματα, συμμάχους και οι πιο άσπονδοι «σύμμαχοι» της Επανάστασης ήταν η Αγγλία. Οι μετά απελευθερωτικές ελληνικές ηγεσίες για να εξασφαλίσουν το θώκο της εξουσίας, πρόσδεσαν την Ελλάδα στο πολιτικό και γεωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας. Η Ελλάδα μπήκε στην Κλίνη του Αγγλικού Προκρούστη.

Το Μεσολόγγι κράτησε δυο πολιορκίες του Κιουταχί. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ, αλλά εγκαταλείφθηκε από την τότε ελληνική κυβέρνηση, έπεσε από την πείνα που το καταδίκασαν ανόητα οι Ελληνικές κυβερνήτες, που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους. Το Μεσολόγγι και ο δαυλός του Καψάλη επιβεβαίωσε την απόφαση των Ελλήνων, όχι μόνο να απελευθερωθούν αλλά και να δημιουργήσουν την κρατική τους οντότητα στα απαράγραπτα δικαιώματα των κατεχόμενων από τους Τούρκους κατακτητές ελληνικών εδαφών. Η νύχτα της 10ης Απριλίου 1826 με τις χιλιάδες νεκρούς και τις αδυσώπητες μάχες της ΕΞΟΔΟΥ, είναι το κορυφαίο εθελοντικό εθνικό ολοκαύτωμα που άνοιξε το δρόμο για τη Λευτεριά.

Ήταν επόμενο αλλά ανώφελο, να αιφνιδιασθούν οι Μέτερνιχ και ολη η συμμορία των αυτοκρατόρων και βασιλιάδων της Ευρώπης και να στραφούν με μανία εναντίον της ελληνικής Επανάστασης, που όχι μόνο με συμβουλές και προτροπές για συντριβή της, αλλά με έργα και βοήθεια στους Τούρκους. Να την πνίξουν εν τη γεννέσει και να διατηρήσουν την τουρκική αυτοκρατορία άθικτη, για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας, αλλά κυρίως να ανακόψουν, στραγκαλίσουν την εξέγερση των λαών που ο Ρήγας καλούσε σε αγώνα. Τα ανακτοβούλια και ειδικά η Πήλη, πήραν σοβαρά υπ' όψη τα εθνικά πολεμικά συνθήματα του Μεσολογγιού : «Ελευθερία ή Θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο»

Σε όλα τα Συνέδρια και Συναντήσεις τους απ το Λαϊμπάχ, τη Βερόνα κλπ, μέχρι το 1827 κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του Ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον μόνο

[illegible]

προς τους Νεοελλέληνες ο Βάρδος της Ελευθερίας. Το όνειρο αυτό, τα οράματα και οι ελπίδες ενώ βρήκαν την θεωρητική έκφραση στα κηρύγματα του Ρήγα, και, ιδεολογική υλοποίηση στην μεγάλη ΙΔΕΑ, που συνεχιστής της ήταν ο Ιωάννης Κωλέτης.

Ο Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο της Ηπείρου, μαθητής του Καίρη απ τον οποίο μυήθηκε στη Φιλική Εταιρία. Διατέλεσε υπουργός εσωτερικών και πολέμου και σε συνέχεια ο πρώτος Πρωθυπουργός της Ελλάδας.

Τα οράματα αυτά και οι ελπίδες μετά την πρόσδεση της Μαυροκορδάτικης ηγεσία στο οικονομικό και γεωστρατηγικό αρμα της Αγγλίας, αν δεν έγινε προσπάθεια να ξεχαστούν υποτιμήθηκαν σε αδικαιολόγητο βαθμό, όταν οι Αγγλοι συνεργαζόμενοι με το Φανάρι επέβαλαν τον διαβόητο Μαυροκορδάτο αρχηγό του αγγλικού κόμματος και Βασιλιά τον Οθωνα και ενταφιάστηκαν απ το Βενιζέλο, ακριβώς εκατό χρόνια με τη Μικρασιατική καταστροφή. Και έκλεισε-διασκεδάστηκε οριστικά με εκείνη την περίφημη δήλωση του Βενιζέλου ότι: «εθνικά δίκαια δεν υπάρχουν, υπάρχουν μόνο συμφέροντα»! Λές και η εδαφική διεκδίκηση δεν σημαίνει συμφέροντα;

Και παραγράφτηκαν με τη βαρύγδουπη δήλωση του Ανδρέα Γ. Παπανδρέου: «οτι δεν διακδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε»! Να όμως που κάνει φτερά ένα ακόμα μεγάλο κομμάτι του Ελληνισμού η Κύπρος. Την συγκυριαρχία στο Αιγαίο και ο Σέρ Ντεκτάς που το έπαιζει Αλή Πασάς! Και την συναίνεση απ την σημερινή ηγεσία για την ένταξη της Τουρκία στην Ευρωϊκή Ένωση, χωρίς στο μεταξύ να έχουν λυθεί τα οποια μικρά ή μεγάλα Ελληνό-Τουρκικά προβλήματα.

Με τα συνθήματα και τα κηρύγματα του Ρήγα, που έβαλε με σαφήνεια τα χωροταξικά όρια των διεκδικήσεων απ τους Τούρκους κατακτητές. Τα κηρύγματα αυτά περιείχαν τόσο δίκαιο, δυναμική και πιστικότητα, που εκτός απ τους Τούρκους προβλημάτισε και τους Αγγλους εγγυητές και τοποτηρητές της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Επιβεβαίωση της δυναμικής των κηρυγμάτων και των συνθημάτων του Ρήγα, αποτελεί το γεγονός ότι ανησύχησε και αυτός ακόμα ο Ντολτογιέβσκι λέγοντας το 1876, εκείνο το περίφημο. «Σήμερα έχει η Ρωσία συνειδητοποιήσει ότι η Κωνσταντινούπολη μας ανήκει... και σήμερα είναι αδύνατο να είναι οι Έλληνες οι αποκλειστικοί κληρονόμοι του Βυζαντίου για να συμπληρώσει: «θα τους έπεφτε πάρα πολύ, αν τους επιστρέπαμε να κληρονομήσουν ένα τόσο σπουδαίο σημείο της Υδρογείου».

Τώρα πλέον η υπόδικη και υπόλογη συντηρητική Αγγλία για τις τύχες των υπόδουλων λαών για πεντακόσια και πλέον χρόνια τυραννικής δεσποτείας, δεν είναι απλώς μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου. Είναι αυτή που ρυθμίζει και πρωτοστατεί για τα πάντα που έχουν σχέση με την ύπαρξη, τη διατήρηση και την ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα το Σεπτέμβρη του 1815, ιδρύεται η πιο απάισια και βαβραρική συμμαχία. Ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό και στόχο να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική Επανάσταση και ο,τι απόμεινε ζωντανό απ τα χτυπήματα που της έδωσε πρώτος ο Ναπολέων και η δημιουργημένη πλέον αστική τάξη της Γαλλίας.

Πρα' ολο που η Επανάσταση δεν εξάγεται, μόνο αυτοφυής μπορεί είναι και να λέγεται Επανάσταση, ο διμέτωπος και πολύχρονος αγώνας του Ναπολέοντα και της αστικής τάξης ενάντιον της απολυταρχίας της Ευρώπης, απ τη μιά μεριά και τους λαούς απ την άλλη συντόμευσε κατά πολύ τη ζωή της απολυταρχίας. Ο Ναπολέων χωρίς να το θέλει

επτάχυνε τις εξελίξεις και τον ξεσηκωμό των λαών, κυρίως των σκλαβωμένων του Οθωμανικού στην Αυστρία και του ελληνικού στην Τουρκία κλπ.

Τα δεδομένα αυτά ταραξουν τον ύπνο των απολυταρχικών καθεστώτων της Ευρώπης και ειδικά της άρχουσας τάξης της τουρκίας που την περιέλουζε το σύνδρομο του κατακτητή. Του κατακτητή που κάποια μέρα πρέπει να εγκαταλείψει τα κατακτημένα εδάφη.

Η Τουρκία μετά τη μάχη του Ναυαρίνου, και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας πάλιαβε-πείστηκε ότι για να διατηρηθεί εδαφικά η αυτοκρατορία, δεν έφταναν πιά τα οικονομικά δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι όποιοι ικανοί μυστικοσύμβουλοι. Μετά την ήττα και την ύπνωση των Ελλήνων, για να μην οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε όχι μόνο να σταθεροποιηθεί, αλλά και να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, την οποία τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει απ' τους Ρώσους, που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ' τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Αυτή είναι η στιγμή που οι Τούρκοι διαπιστώνουν ότι στο εξής, δεν θα μπορούν από μόνοι τους να συγκρατήσουν την θέληση και την ορμή των Ελλήνων για επαλευθέρωση των κατακτημένων εδαφών και λύτρωση των υπόδουλων Ελλήνων στους Τούρκους. Η απίστωση αυτή αναγκάζει την τουρκική ηγεσία μπροστά στον κίνδυνο που απειλείται να γράφεται στον ορίζοντα να μην αρκείται πλέον στις προφορικές εγγυήσεις για οικονομική στήριξη ή στη μερική ταύτιση συμφερόντων. Η τουρκική ηγεσία έχει επίγνωση ότι είναι κατακτητής. Και σαν κατακτητής γνωρίζει τους κινδύνους που διατρέχει. Προκειμένου να σωθεί αποδέχεται την αγγλική επικυριαρχία, ταυτίζει την γεωστρατηγική πολιτική με αυτήν των Αγγλων. Προσχωρεί εν λευκώ στο αγγλικό πολιτικό-στρατηγικό Κονσόρτσιουμ.

Η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων, και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες α) να διατηρηθεί η Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να εφορμήσει με όλα τα μέσα την ελληνική Παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σφραγιστεί απόσπασση εδαφών απ' την αυτοκρατορία και γ) για κανένα λόγο να μην εγκαταλείψει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας της οποίας αυτή η Αγγλία ήταν φύλακας άγγελος, προστάτης και εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας.

Για να διατηρηθεί το status της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η Αγγλία σε όλα τα γεγονότα, Συνέδρια και Συναντήσεις απ' το Λάιμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827, πάντα κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και όποιου άλλου κινήματος. Τον πιο σημαντικό και απαίσιό ρόλο και από αυτόν ακόμα του Μέτερνιχ τον έπαιζε η «φίλτατη» Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του. Σε όλα τα άλλα την εποχή εκείνη το μόνο ζητούμε απ' την Τουρκία ήταν το πνίξιμο της Ελληνικής Επανάστασης.

Οι Έλληνες το 21, από ένα σημείο και μετά, δεν συνεργάζονταν με φίλους και φίλους, αλλά με σαφείς και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ είχαμε εχθρικά κοινό-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα της Επανάστασης της Παλιγγενεσίας γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη Εθνικό-ελευθερωτικός αγώνας για την απαλευθέρωση των κατακτημένων απ' τους Τούρκους Ελληνικών εδαφών, αφορμιζε και πολλαπλασίαζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τάραιζε

τον ύπνο των Αγγλων και Τούρκων ήταν η λέξη «Μεγάλη Ιδέα» και ειδικά μετά την Ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1827 και την ήττα της Αρμάδας.

Και όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν για την Πύλη και η προοπτική της κρατικής οντότητας διαγράφονταν στο ορίζοντα, η Αγγλία άλλαξε στρατηγική. Αναζήτησε και Έλληνες πλέον ενεργούς συνεργάτες, στηρίγματα και συμπαραστάτες. Συνεργάτες αποφασισμένους να παίξουν το δικό της παιγνίδι ακόμα και εις βάρος της Επανάστασης. Και να πρώτος, ο Διαβόητος Μαυροκορδάτος, ο διώχτης του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών στην υπηρεσία των Αγγλων. Η πρώτη κίνηση προσφοράς του Μαυροκορδάτου προς τους Αγγλους, ήταν στις πιο κρίσιμες στιγμές που περνούσε η Επανάσταση απ το «Στρατηγικό» του δαιμόνιο. Έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον Ναυτικό Σκούρτη, που λίγο έλλειψε να καταστραφεί ολόκληρη η Επαναστατική προσπάθεια.

Συνήθως χρησιμοποιούμε τον όρο: «Το βαθύ κράτος της Τουρκίας» ότι είναι αυτό που αποφασίζει για τα πάντα, ξεχνώντας ότι στο «βαθύ κράτος της Τουρκίας την πρώτη θέση στο τραπέζι των όποιων συζητήσεων και ειδικά για τα θέματα εδαφικής ακεραιότητας και τις διακρατικές σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας οσον αφορά την Ελλάδα, για οσους έχουν διαβάσει σε βάθος την ελληνό-τουρκική ιστορία ξέρουν ότι οι Έλληνες, ποτέ δεν είχαν απέναντί τους τους Τούρκους, αλλά τους άσπονδους «φίλους» και «υποκριτές» Αγγλους «συμμάχους», που το 1827, μέχρι τον Μάρτιο του 1947 που εγκατέλειψαν ηττημένοι απ την Ελλάδα και μετά στο όποιο τραπέζι διαπραγματεύσεων είχαν τους Αμερικανούς που διαδέχθηκαν τους Αγγλους.

Και καλά οι Τούρκοι, αφού απειλούνταν με όλο τους το «δίκαιο» προκειμένου να σώσουν κάτι που δεν τους ανήκει, προσδέθηκαν με το αζημίωτο οι εκάστοτε ηγεσίες της στο Αγγλικό γεωπολιτικό αρμα. Εμείς όμως, οι μεταπελευθερωτικές Ελληνικές ηγεσίες το 21 και μεταπελευθερωτικά το 1944, για πιο λόγο εθελοντικά σφυχτοαγκαλιαστήκαμε με την ιμπεριαλιστή Αμερική, δύναμη «μεγάλη» βέβαια, αλλά εχθρική για την χώρας δύναμη; Και ιστορικά και χωροταξικά τα συμφέροντα της Ελλάδας ήταν διαμετρικά αντίθετα αυτά αυτά της Αγγλίας. Και αυτό γιατί, η Αγγλία δεν ήταν μόνο ο διπλωματικός αρωγός και εκπρόσωπος της Τούρκίας, στις όποιες διαφορές της Ελλάδας με την Τουρκία, αλλά και ο εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητας. Το ίδιο και μάλιστα χειρότερα συμβαίνει και σήμερα με τις ΗΠΑ.

Ετσι κάθε φορά που διαμορφώνονταν κάποια δεδομένα και η Ελλάδα με μπροστάρη το Λαϊκό κίνημα, δημιουργούσε τις αγωνιστικές εκείνες προϋποθέσεις σε σημείο να πάρει τις τύχες στα χέρια της, να αυτοκαθοριστεί και να καταλήξει μόνη της σε αποφάσεις, πάντα κάτι «συνέβαινε» και αυτή η πορεία διακόπτονταν βίαια και όχι πάντα απο την ικανότητα του αντιπάλου.

Βαβαιά σε παρόμοιες περιπτώσεις δεν έλειψαν και ενέργειες των αντιπάλων όπως: τα Εμπάρκο, οι Απολεισμοί και οι περίφημες Νότες και κυρίως οι διχασμοί που έντεχνα τους καλλιεργούσαν οι ξένοι και πρωροστατούσαμε και Εμείς για την εφαρμογή του διχασμού στην πράξη.

Όπως είναι γνωστό ο διχασμός λειτουργεί με ένα μαθηματικό τρόπο. Η διάδοση και η αποδοχή του αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο, ενώ η αποσιώπηση και η εξάλησή του με μαθηματικό. Οι Διχασμοί εκτός του ότι πολώνουν, προκαλούν τις μεγαλύτερες αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις στο λαό Και επειδή η εξομάλυνση των αντιθέσεων είναι δύσκολη, εξακολουθούν να λειτουργούν σε βάθος χρόνου και μετά την

άλειψη των λόγων που τον προκάλεσαν. Γι αυτό και το «διαίρει» και «βασίλευε» είναι απ τα πρώτα καλύτερα και αποτελεσματικότερα ατού στην Διπλωματία των εγάλων.

Κάθε φορά λοιπόν, που οι λαϊκοί αγώνες έφερναν επιτακτικά στο τραπέζι τα εθνικά και οποία άλλα προβλήματα για λύση, κάτι επικίνδυνο για τους επικυρίαρχους και τους όπιους ομοτράπεζους, σαν απ τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη ιστορία, να αναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε ευθεία γραμμή και κυρίως προς την ίδια κατεύθυνση, με στόχο να παραμείνει η Ελλάδα του σήμερα και ήριο. Να μην ανανεωθεί η ηγεσία οι θεσμοί και κυρίως να μην επεκταθεί χωροταξικά.

Πάντα ύστερα από ένα απότομο ή απρόσμενο ανέβασμα του αγώνα (οπως αυτός κατοχής), ακολουθεί μια πτώση, σαν να πρέπει να μείνει η Ελλάδα για άγνωστους απ το λαό λόγους, περιορισμένη στα υπάρχοντα όρια συρρικτωμένη και κυρίως κομμένη απ τον ίδιο το λαό, για να μπορεί ετσι να ελέγχεται όχι μόνο πιο εύκολα αλλά και πιο αποτελεσματικά. Να ποδηγετείται για να μην δημιουργεί ανησυχίες και επικίνδυνους πειραματισμούς» και αναζητήσεις έξω απ τα υπάρχοντα κάθε φορά δομένα. Να μή γίνει «πονοκέφαλος» κανενός κέντρου και ειδικά σε αυτούς που την έχουν οικονομικά και γεωστρατηγικά, μα και των Ελλήνων που συνέπταν τα μφέροντά τους με αυτά των κάθε φορά επικυρίαρχων. Μαλιστά ο τελευταίο εκτός από τα αλλα πλεονεκτήματα που κληρονόμησε απ την προκάτοχο Αγγλία απαίτησε και να παραχωρήτηκε και η ετεροδικία.

Και επειδή ο όρος ετεροδικία σημαίνει, να έχει το δικαίωμα ο επικυρίαρχος να καθιερώνει, να παραδιάζει όρους, να προεκκίνει τους όρους αυτοβούλως, να κλέβει τον θυσυαυρούς και να δολοφονεί ακόμα και η χώρα που έχει αποδεκτει την ετεροδικία να μην έχει το δικαίωμα να τιμωρήσει τον φτέχτη, και αυτόν τον εγκληματία ακόμα για τα αδικήματα που διέπραξε. Χαρακτηριστική είναι η δολοφονία του στρατηγού Σαράφη, που ο δολοφόνος του, δεν δικάστηκε για το έγκλημα που διέπραξε στην Ελλάδα αλλα στην Αμερική. Αντιλαμβάνεται συνεπώς ο καθένας, το κόστος που πλήρωσε η Αρχουσα τάξη της Ελλάδας εκτός από τα 21, και πρόσφατα για να σταλάβει και να διατηρηθεί στην εξουσία: Δεκέμβρης, Εμφύλιος, διχωτόμηση της χώρας, Κωσταντινούπολη το Σεπτέμβρη, Χούντα των συνταγματαρχών και ο τόπος αυτός εξακολουθεί να παιδεύεται ακόμα απ τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική εξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, δημοκρατία και ελευθερία.

Βέβαια, γνωστά πράγματα όλα αυτά, απο τα επίσημα στοιχεία που στο μεταξύ ήρθαν στο φώς (απ τους ίδιους τους μεγάλους, αλλά και από εσωτερικές πηγές και το βιβλίο του Προέδρου Κλίτον...) για να επιβεβαιώσουν αυτό που ο λαός ενδόμυχα σκευτε με και εξακολουθεί να πιστεύει, οτι τελικά η κακοδαιμονία της Ελλάδας οφείλεται στο γεγονός οτι η ελληνική ηγεσία, δεν μπόρεσε τελικά να αποφύγει τις «ταγίδες» που κάθε φορά της έστηναν οι κατά τα αλλα αγαπητοί και φίλτατοι σύμμαχοι οι Άγγλοι για εκατόν είκοσι χρόνια και τις ΗΠΑ μετά τη συνενάισει πάντα των ιδίων. Όλα αυτά είναι γνωστά, αλλα δεν μπορεί κανείς να πάψει να τα θυμίζει. Να τα λέει και να τα αναφέρει.

Εμας τους απλούς ανθρώπους, δεν μας πείθουν τα επιχείματα, οτι τότε όλα τα έθιζαν οι μεγάλες δυνάμεις οι ξένοι. Και οτι εμείς σαν μικρή και ανώριμη νεοσύστατη χώρα και δεν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά. Επρεπε προκειμένου να επιβιώσουμε «κάτι» να συμβιβαστούμε με τα τότε δεδομένα. Και οποιός είπε οτι τα τότε

δεδομένο επέβαλαν να πέσει το Μεσολόγγι; Ποιός το οδήγησε στην πτώση το Μεσολόγγι οι ξένοι ή οι ελληνικές κυβερνήσεις; Αν οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν προσχωρούσαν οικειθελώς στο γεωπολιτικό αρμα των Αγγλων, που τα συμφέροντα τους ήταν όχι μόνο διαμετρικά αντίθετα με αυτά της Ελλάδας, αλλά και ταυτόσημα με αυτά της οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας η Αγγλία ήταν εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητάς της, δεν συνεργούσαν να πέσει το Μεσολόγγι, αλλιώς θα ήταν η πορεία του αγώνα και αλλιώς η τύχη των Ελλήνων παλιά και τώρα.

Και θα ήταν, γιατί η ελληνική Επανάσταση σαν αστική, εκτός απ το απαλευθερωτικό της σκέλος είχε και ένα ευρύτατο κοινωνικό περιεχόμενο. Ένα περιεχόμενο που το στήριζε όλη η προοδευτική και φιλελεύθερη Ευρώπη, με τους μεγαλύτερους βάρδους της, με κάθε λογής συνδρομές, με φιλέλληνες αγωνιστές και εθελοντές συμπαράστασης, όπως ήδη το είχε κάνει στέλνοντας τα πιο αξιόλογα παιδιά της.

Ετσι δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες: Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλεϋ, ο Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο Βύρον Μπάυρον.

Απ τον στρατιωτικό Φαβιέρο και τους Πολωνούς ως το δημιουργό της εφημερίδας του Μεσολογγιού «Ελληνικά χρονικά» του Ελβετού Μάγερ, είναι μεγάλος ο κατάλογος των αγωνιστών της ελευθερίας που πολεμώντας χάθηκαν μαζί με τους Ελληνες για λευτεριά και πρόοδο. Όταν όμως με τις μηχανοραφίες της συντηρητικής και υπόλογη στη συνείδηση των λαών του κόσμου Αγγλία, οι ελληνικές κυβερνήσεις οδήγησαν το Μεσολόγγι σε πτώση ήταν επόμενο να αναρωτηθούν που τελικά θα οδηγηθεί η Επανάσταση με τή την πτώση του Μεσολογγιού και είχαν δίκαιο.

Η ελληνική Επανάσταση σαν Αστική δεν ήταν μόνο απελευθερωτική, αλλά και κοινωνικό-Απελευθερωτική. Το κοινωνικό περιεχόμενο της ελληνικής Επανάστασης, συγκινούσε όλη την τότε προοδευτική ανθρωπότητα και ειδικά την Αστική Τάξη της Ευρώπης. Η βοήθεια που πρόσφερε η Ευρώπη στην Ελλάδα, ήταν η πρώτη πράξη Αστικής ταξικής αλληλεγγύης.

Αν δεν έπεφτε το Μεσολόγγι ο Εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας δεν θα οδηγούσε και αγωνιστές ακόμα στην απαγοήτευση και κυρίως δε θα είχε Νενέκους, προδότες και κάθε είδους συνεργάτες. Αν δεν έπεφτε το Μεσολόγγι η Επανάσταση, θα διατηρούσε την ορμή και την αρχική φλόγα γεγονός που θα εδραίωνε την πεποίθηση όχι μόνο στους αγωνιστές αλλά ολης της προοδευτικής ανθρωπότητας, ότι αν θέλουν να επικρατησεί με αυτό το περιεχόμενο η Επανάσταση, πρέπει με περισσότερα μέσα να την στηρίξουν-συμπαρασταθούν.

Το Μεσολόγγι παρ όλο που έπεσε τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την παμπόνηρη Αγγλία ότι η Ελλάδα θα απελευθερωθεί. Το τραγικό όμως για την Επανάσταση είναι ότι μετά την πτώση του Μεσολογγιού και την πρόσδεση στο αγγλικό άρμα, έχασε το κοινωνικό της περιεχόμενο. Ετσι θέλοντας και μή, η Αγγλία άλλαξε πολιτική και συνεργαζόμενη με τον Σουλτάνο με θόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το δόγμα Τρούμαν τυπικά και μέχρι τώρα πραγματικά με τους Αμερικανούς. Αν δεν είχε προσδεθεί στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας, η συμπάρασταση της αστικής τάξης της Ευρώπης θα ήταν πολλαπλάσια και η εξέλιξη της Επανάστασης θα ήταν εντελώς διαφορετική.

Ιστορικά λέμε, και ήμαστε περήφανοι που ήμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Βυζαντίου. Οι Νεοέλληνες συνεπώς σαν απόγονοι των αρχαίων και κληρονόμοι της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν ήταν δυνατόν να μην εδιάσουν και τον αγώνα με το έβρος που τους έδινε αυτή η μεγάλη σε έκταση κληρονομιά και να μην πολεμήσουν σαν θεριά για την απόκτηση αυτής της κληρονομιάς.

Επιβεβαίωση του γεγονότος είναι ότι οι πρόγονοί μας σαν απόγονοι και κληρονόμοι των προγόνων τους αντιλαμβάνονταν την Επανάσταση σε τρεις διαστάσεις α) Εθνική (ελευθέρωση, β) κοινωνική Απελευθέρωση και γ) μελλοντική προοπτική την μεγάλη ΙΔΕΑ. Την ιδέα που διαμόρφωσαν για την χωροταξική έκταση που συμπεριέλαβε αυτή η ιδέα και κυρίως η απόφαση να υλοποιήσουν την μεγάλη ΙΔΕΑ, μας πείθουν τα εθνικά εγχειρίσματα του αγώνα γενικά και του Μεσολογγίου ειδικά: «Ελευθερία ή θάνατος» και «εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» ήταν και παραμένουν οι βασικές διδαχές-υποθήκες προς όλους τους Έλληνες και σπάνιες εθνικές Περγαμηνές.

Η Αγγλία με την οποία έκαναν κολιγιά ο Μαυροκορδάτος και η παρέα του, την εποχή εκείνη μέσω της διαγραφόμενης ελληνικής επανάστασης είχε ήδη υποτάξει και προσδέσει την Οθωμανική αυτοκρατορία στο δικό της γεωστратηγικό άρμα με αντάλλαγμα την απομόνωση της εδαφικής ακεραιότητας της αυτοκρατορίας. Δέσποζε στα κύματα και κυριάρχησε πλέον ήταν το εργοστάσιο του κόσμου. Συνεπώς όλες οι βλέψεις και οι στόχοι της επανάστασης ήταν σε αντιπαράθεση με αυτά της Αγγλίας:

α) Η ελευθέρωση-δημιουργία κρατικής οντότητας, ερχοντάς σε πλήρη αντίθεση με την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας β) το ίδιο σε αντιπαράθεση ήταν και το κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης. Και αυτό γιατί κοινωνικό περιεχόμενο σημαίνει βιομηχανική ανάπτυξη, σημαίνει Επιστήμη, σημαίνει τεχνολογία, σημαίνει αλλαγές. Αρα άμεσα ένας νέος ανταγωνιστής των αγγλικών συμφερόντων στον διεθνικό χώρο και γ) αφού η Αγγλία δέσποζε στα κύματα και η Ναυτιλιακή ανάπτυξη της απελευθερωμένης Ελλάδας προσέκρουε άμεσα στα Ναυτιλιακά συμφέροντα της Αγγλίας. Την αντίθεση της Αγγλίας στην ήδη υπάρχουσα στη διάρκεια του αγώνα Ναυτιλία την περιγράφει σε όλη την έκταση και με διάχυτο πόντο το γράμμα του Σουλτάνη προς τους Έλληνες Καραβοκύρηδες της εποχής.

Συνεπώς, η κολιγιά του Μαυροκορδάτου και της παρέας του, ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί για την υπο σύσταση Ελλάδα. Η κολιγιά αυτή προϋπόκειται-ταδίκασε την Ελλάδα να παραμείνει μια Γεωργοκτηνοτροφική, χώρα. Μια χώρα υποδομική. Μια χώρα κομπραδώνων, μεσαζόντων και μεταπρατών-πλασιέ στα δικά τους προϊόντα. Όσον αφορά την γεωγραφική έκταση της Ελλάδας, αφού δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά τα συμφέροντά της και οι αναλυμένες υποχρεώσεις απέναντι στην αυτοκρατορία, πολύ θα το ήθελε να παραμείνει αυτή του Μοριά και της Ρούμελης και να μην περνατε ένα πόντο...

Η Ελλάδα μας αναγεννήθηκε με αίμα, με πολύ αίμα και κομμάτι στο κομμάτι. Λόγοι αιτία: η κολιγιά, το σφυχτοαγκάλιασμα και πρόσδεση της Ελλάδας με τον φύσει και πολεμικό εχθρό της την Αγγλία. Την άποψη-θέση να παραμείνει η Ελλάδα στην έκταση του Μοριά της Ρούμελης όχι μόνο την διατήρησε η Αγγλία, αλλά και την εφάρμοζε πρακτικά κάθε φορά που οι Έλληνες προσπαθούσαν να αποσπάσουν ένα ακόμα κομμάτι εδάφους από τους Τούρκους κατακτητές. Μόνο όταν δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά, μόνο τότε αναγκάζονταν να δεχθεί πάντα τελευταία, με βαριά και ασήκωτη

καρδιά και ύστερα από πολύ πάντα αίμα, την αφαίρεση ενός κομματιού: Όπως την Εύβια, τη Θεσσαλία, τα Επτάνησα και την Κρήτη.

Όσο για την Μακεδονία, έτσι όπως εξελίχθηκαν τα γεγονότα, αν η Ευρώπη και ειδικά η Αγγλία, δεν αντίκριζαν το πρόβλημα για το πώς αλλιώς θα συγκρατούσαν τους Σλάβους εκτός Αιγαίου, τον Ολυμπο θα τον βλέπαμε ακόμα απ την Νοτιο-ανατολική του πλευρά και όχι όπως τον βλέπουμε σήμερα απ την βορεια-ανατολική πλευρά. Μια ματιά στον γεωγραφικό χάρτη της Ελλάδας, θα πείσει και τον ποιό δίσπιστο για ποιόν ακριβώς λογο αναγκάστηκαν παρά το αίμα που χύσαμε παλιά και το 12 για την Μακεδονία, μας έδωσαν από ένα Νομό κατά μήκος του Αιγαίου. Και για να μην στεναχωρήσουν τους Τούρκους όταν μπήκε το πρόβλημα της Θράκης, αφού πρόβλημα Αιγαίου δεν έμπαινε πλέον τον Νομό Εβρου αντί για ευθεία στην ανατολική Θράκη μας πήγαν στο Δεδέ-Αγάτς.

Αποκοφύψωμα του ανθελληνικό ρόλο της Αγγλίας είναι ο τρόπο που χειρίζεται το Κυπριακό. Πρώτα το έθεσε υπο την διοίκησή της και οτα η Ελλάδα έβαλε το θέμα την προσάρτησε στην κοινοπολιτεία. Πριν απ την κατοχή της χώρας τον Απρίλο του 1941, θέλοντας να διασώσουν το κεφάλαιο μοναρχία και τα κάθε λογείς στηρίγματα στο εσωτερικό και προκειμένου να πάρει τον Στόλο και ένα μεγάλο κόμματι του ελληνικού στρατού της Νότιας Ελλάδας κεφάλαιο για μελλοντική χρήση...

Μια πρώτη σκέψη για το που θα εγκατασταθούν, Έλληνες και Αγγλοι συμφώνησαν να εγκατασταθούν στην Κύπρο. Υστερα από λίγο οι Αγγλοι ανακάλεσαν την συγκατάθεση με το επιχείρημα οτι η τυχόν εγκατάσταση Ελλήνων στην Κύπρο εκτός του οτι θα δημιουργούσε προηγούμενο και ενδεχομένως δικαιώματα... Γι αυτό και εγκαταστάθηκαν πρώτα στην Κρήτη και αργότερα στην Αίγυπτο. Το ωραιο δε είναι, πως όταν η Κύπρος έχασε την στρατηγική σημασία που είχε μέχρις οτου ήταν υπο αγγλική κατοχή, αντί να δωθεί στην Ελλάδα που ιστορικά ανήκει, ανακάλυψαν οτι στην Κύπρο υπάρχει μια μικρή τουρκική μειονότητα, αρα σαν μειονότητα «διακαιούται» και αυτή να έχει ένα ξεχωριστό κράτος, λές και όλες οι άλλες μειονότητες που υπάρχουν στα διάφορα κράτη είχαν ήδη σχηματίσει δικές τους κυβερνήσεις και μόνο η της Κύπρου Τούρκοι δεν είχαν.

Για διατηρηθεί ο όρος των γραπτών ή άτυπων εγγυήσεων να μή μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, οι Αγγλοι προκειμένου να στερήσουν ένα μικρό εστω κομμάτι ιστορικά ελληνικού κατακτημένου εδάφους απ τους Έλληνες για να το δώσουν μπαχτισίσι στους Τούρκους εδώ και ένα αιώνα σχεδόν κρατάνε σε εκκρεμότητα το Κυπριακό θέμα. Και προχθές ακόμα ο Υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας Ζάκ Στρόμ στο ΟΗΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης έδωσε μάχη υπέρ της Τουρκίας στο Κυπριακό αίτημα να ανοίξουν τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της Βόρειας Κύπρου. Όμως για να ήμαστε ειλικρινείς δεν μας φτένε μόνο οι ξένοι...

Ο λαός της Ελλάδας εκτός απ την Αλβανία και την Αντίσταση, συμμετείχε και πολέμησε και στο εξωτερικό με τον Στόλο πολεμικό και εμπορικό και στα μέτωπα ξηράς. Η Ελλάδα ήταν η μόνη σύμμαχος χώρα που ο λαός της πολέμου άμεσα ή έμμεσα στο πλευρό των Αγγλων. Η Ελλάδα είναι ίσως η μόνη χώρα που έχει κατακτημένα εδάφη και υπό κατοχή Έλληνες. Όμως δεν φτένε μόνο οι ξένοι και αυτοί που τα κατέχουν, αλλά και εμείς και κυρίως ΕΜΕΙΣ.

Η προσφορά των Ελλήνων στο συμμαχικό αγώνα για τη συντριβή του Φασισμού ήταν τεράστια σε αίμα και καταστροφές. Το Ελληνικό καταστημένο όμως λόγω της εκτεταμένης συνεργασίας με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής μετα την

ελευθέρωση το μόνο αίτημα που πρόβαλε σθεναρά σαν αντάλλαγμα της προσφοράς προς τους Νκητές συμμάχουν ήταν : Να το αποκαταστήσουν έστω αν χρειασθεί και με όπλα στην ΕΞΟΥΣΙΑ. Και όταν λίγο δυσκόλεψαν τα πράγματα οι εφημερίδες του κατεστημένου «Ελληνικό Μέλλον» εκτόμισε τη «μεγάλη φράση» θέση του κατεστημένου: «εκατόν τοις εκατόν, απολκυστικός και απόλυτος προσανατολισμός μας προς το Λονδίνο», και «ούς» του Μακαριότητος «ετέντονε» προς το Σίτυ «Καθημερινή» και «αποσαφίνισιν» απ το Λονδίνο ζητούσε το εν δοσιλογισμώ τότε «Βήμα».

Και όταν κάτι θέλησε να ψελίσει «περί Αγγλων» ο Σοφούλης του έδωσαν το πολυτήριό του. Το ίδιο όταν και ο Πλαστήρας θέλησε να ψελίσει κάτι παρόμοιο τον νιζαν τα ανώτατα στελέχη του με τη φράση «Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο» Αυτή τη σκέψη-αίτημα εκφράστηκε απ την «Επιτροπή επί των εσωτερικών υποθέσεων».

Και όταν ηρθε στο τραπέζι θέμα των εθνικών διεκδικήσεων και των επανορθώσεων Αγγλοι-Τσιώρτσιλ, μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασσηνό τον ο οποίος ο Σέρ Τσιώρτσιλ έχρησε Αρχιεπίσκοπο και σε συνέχεια Αντιβασιλέα. Σαν αντιβασιλέας που αν είχε συγκεντρώσει όλες τις εξουσίες: σε ξήρα, αέρα και θάλασσα: «Ενδόμυχα και οι ό δέχθηκαν ότι έχουν δίκαιο» οι Έλληνες. Επειδή όμως το δίκαιο των Ελλήνων όσο μεγάλο και αν ήταν προκειμένου να ικανοποιηθεί θα έπρεπε να αφαιρεθεί ένα εδαφικό κομμάτι από τα κατακτημένα προ μερικών αιώνων ελληνικά εδάφη απ τους Τούρκους. Όμως και το κομμάτι αυτό, όπως και ολόκληρο το τουρκικό έδαφος ήταν και ακολουθεί να είναι απαραίτητα εγγυημένα απ τους Αγγλους τότε και Αμερικάνους τώρα. Για να μην δυσαρεστήσει λοιπόν, έστω κατ ελάχιστο η εγκάθετη απ τους Αγγλους ελληνική ηγεσία και υποχρεωθεί ο Σερ Τσιώρτσιλ να αφαιρέσει πχ την ανατολική Θράκη και το δυτικό μέρος του Βοσπόρου, μα και την Κύπρο, από τους Τούρκους. Για την Κύπρο επικαλέστηκαν τουρκική μειονότητα πώς να...

Για σταματήσουν όμως οι τυχών φωνές στο εσωτερικό του κατεστημένου για αδικίες απ, θύμιζε στο κατεστημένο ότι για να το «επιβάλει ξανά στην εξουσία», εκτός του ότι εικάστηκε να αποσείρει δυνάμεις απ το μέτωπο, ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με κίνδυνο οι Ρώσοι να καταλάβουν όλη την ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια, αλλά και εκτεθεί στην παγκόσμια κοινή γνώμη σαν ο Πρώτος μεταπολεμικά Νεοϊμπεριαλιστής, που με τα όπλα κατέκτησε μια σύμμαχο απελευθερωμένη χώρα. Συνεπώς ΜΟΚΟ.

Και όχι μόνο ΜΟΝΟ, αλλά τα θέματα των όποιων διεκδικήσεων, τις εξωτερικής πολιτικής να τα αναθέσουν εκ νέου να τα χειριστούν εν λευκώ οι Αγγλοι. Η συνέχεια και γνωστή. Την επομένη το Λονδίνο στην ιταλική γλώσσα δήλωνε ότι: «η Ελλάς ακολουθεί πολιτική επιείκειας ητίς εκαθορίσται υπο των Αγγλοαμερικανών». Και κάτι ακόμα να οργανώσουν κατά τέτοιο τρόπο τους οποιους οπαδούς τους, ώστε να πείθουν ότι δικαιούνται μεν εδαφικές διεκδικήσεις, όχι προς ανατολάς αλλά στο Βορρά. Και να μην ξεχάσουν τον Βασιλιά τους. Ετσι ύστερα απ λίγες μέρες οι Ηροστρατοι της εθνικής ασφάλειας επι γερμανών, οι ντυμένοι τη γερμανική στολή τάγματα ασφαλείας οι ΑΟΤζίδες, οι μηχανοκίνητοι του μπουραντά, του ΕΑΣΑΔ, των ΕΕΕ της ΕΒΕΝ οι ΧΙΤΕΣ και κλπ άρχισαν να φωνάζουν «ο Βασιλιάς εγγυητής των Αγγλων και των Ελλήνων» και «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι εγκαταλείψαντες Ελλάδα και λαό, οι συνεργάτες οι κλέφτες, οι κιοτηδες και οι άκαπνοι παλικαράδες.

Και ανέμιζαν χάρτες, που καταβρόχθηζαν όλα τα Βαλκάνια. Φυσικά στους χάρτες και σε αυτήν την μεγάλη Ελλάδα δεν έπρεπε περιλαμβάνονται η Κύπρος η Ανατολική

Θράκη, που ήταν ελληνικά και κατοικούνταν από Έλληνες. Και κάποια στιγμή φαίνεται ότι κάποιος θύμισε στον Μέγα Τσιώρτσιλ, ότι ένα κομμάτι ελληνικό πάλαι ποτέ έδαφος, που χωροταξικά ακούει στο ονομα Δωδεκάνησα και το κατέχουν οι Ιταλοί (που και αυτοί πάντα κυροφυλαχτούν να...). Όμως Ο Τσιώρτσιλ, έτσι και αλλιώς αυτό το κομμάτι με τα την ήτταν του άξονα θα το έχανε, για να το έχουν δικό τους οι Άγγλοι, το έχει υποσχεθεί μετά τη λήξη του πολέμου να το παραχωρήσει τους Τούρκους, αν οι Τούρκοι έλεγαν εστω, αν άνοιγαν το στόμα τους και έλεγαν μια μικρή εστω λέξη κατά των Γερμανών. Και αφού δεν την είπαν αυτήν τη λέξη, θα ήταν τραγικό να παραχωρηθεί τους άσχετους με τον πόλεμο Τούρκους, ενώ οι Έλληνες πολέμησαν στο πλευρό τους τον άξονα.

Μάλιστα όταν οι Έλληνες πολεμούσαν στο ελληνοϊταλικό πόλεμο τον άξονα, η Ευρώπη είχε καταληφθεί ολόκληρη απ τον άξονα και ο μόνος σύμμαχος που τους είχε απομείνει ήταν η Ελλάδα. Και όμως η εγκύηση...

Ζώντας κανείς τα γεγονότα από κοντά δεν προρεί παρα να εκφράσει μια αναπάντητη μέχρι σήμερα απορεία. Οι Γερμανοί, ενώ κατέλαβαν αυτοί την Ελλάδα, για τον Εαυτό τους δεν κράτησαν παρά μόνο την Κεντρο-δυτική Μακεδονία, την Θράκη και τα ελληνικά Νησιά του Αιγαίου. Όλη την αλλα χώρα την παραχώρησαν τους Ιταλούς και την Ανατολική Μακεδονία για να έχουν οδική και σιδηροδρομική σύνδεση με τη Γερμανία στους Βουλγάρους. Και η απορεία είναι για οποιόν ακριβώς λόγο οι Γερμανοί έκαναν αυτήν την χωροταξική διάταξη των δυνάμεών τους;

Αυτή η διάταξη για τους έχοντας γνώση, δεν διακιολογείται παρά μόνο για να μην υπάρξει κάποια παραδίαση συνόρων. Αλλα απ ποιούς και γιατί; Αλλη μια άποψη είναι για να μην μπει η Τουρκία στον πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων. Μια αλλη αν όλα πήγαιναν καλά για τον άξονα να ήταν έτοιμοι να καταλάβουν σε λίγο χρόνο την Ευρωπαϊκή Τουρκία.

Ίσως αργότερα όταν ερθουν στο φώς τα αντίστοιχα στοιχεία να μάθουμε τον ακριβή λόγο για τον οποίο έγινε η τέτοια και όχι μια αλλη διάταξη. Επειδή όμως κάθε τέλος έχει και την αρχή και επειδή έχω καταλογήσει αρκετές ευθύνες στους Άγγλους, για την τέτοια εξέλιξη και κατάληξη της Ελλάδας παρ όλες τις προσπάθειες και το αίμα που χύθηκε στα ενενήντα και πλέον χρόνια μέχρις οτου η Ελλάδα πάρει το σημερινό σε εύρος γεωγραφικό μέγεθος. Ας δούμε σε χοντρές, σε πολύ χοντρές βέβαια γραμμές, πως και για ποιό λόγο τα ελληνικά πράγματα μετά το 21 οδηγήθηκαν στο σημείο που είναι σήμερα και όχι στη μεγάλη Ελλάδα που ήταν το όνειρο των Ελλήνων;

Ένα όνειρο που ιστορικά υπήρξε γι αυτό και το υποσχέθηκαν οι σύμμαχοι της Ανταντ, αν η Ελλάδα έβγαινε στο πλευρό τους στο πόλεμο, που σκοπο λένε είχε να λύσει το περίφημο Μεσανατολικό ζήτημα, το ελληνικό-Ελλάδα των τριών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, αλλα και το κάψιμο της μεγάλης ΙΔΕΑΣ...

Για την ιστορία λοιπόν:

Εκτός απ τις προεπειναστατικές προσπάθειες που έκανε η Αγγλία να εμποδίσει την έκκριση της ελληνικής Επανάστασης, τον σκληρό και απαίσιο ρόλο που διαδραμάτισε η Αγγλία για το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης μετά την έναρξη και τις ραδιουργίες που χρησιμοποίησε προκευμένου να την προσδέσει στο αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, ξεπερνούν και τις μηχανοραφίες και αυτού του Μέτερνιχ ακόμα, που ήθελε και αυτός με οποιαδήποτε θυσία να την εμποδίσει. Και ήθελε να την εμποδίσει γιατί καταλάβαινε ότι

Ελληνική Επανάσταση αν επικρατούσε θα αποτελούσε το πρότυπο για τους λαβωμένους λαούς όλων των τότε αυτοκρατοριών.

Το 1825 ο Αγγλος Υπουργός των εξωτερικών Τζώρτζ Κίνιγκ, αφού πρόσδεσαν υχτά, οριστικά και αμετάκλητα στο άρμα τους την νεοσύστατη Ελλάδα, «απέρριψε» / πράξη που επιδιώκει να θέσει την Επαναστατημένη Ελλάδα (ποιός άραγε την ήθελε τήν...) υπό την βρετανική προστασία. Το 1854-57 Αγγλική κατοχή του Πειραιά και της ήνας, προκειμένου να επιβληθεί ουδετερότητα στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του ιμαϊκού πολέμου. Στο Συνέδριο του Βερολίνου, η Αγγλία θέτει υπό την διοίκησής την προ. Το 1864 η Αγγλία «παραχωρεί» λες και ήταν κτήμα της στην Ελλάδα τα τάνησα. Το 1885-86 οι μεγάλες δυνάμεις με επιβολή του εμπάρκο στην Ελλάδα ποδίζουν τον έλληνα Πρωθυπουργό Θεόδωρο Δελιγιάννη να εκμεταλλευτεί τις υλγαρό-σερβικές εχθροπραξίες.

Το 1881 η οθωμανική αυτοκρατορία παραχωρεί στην Ελλάδα τη Θεσσαλία και την ριοχή της Αρτας στην Ηπειρο. Το 1897 ο ελληνο-τουρκικός πόλεμος η επανάσταση ην Κρήτη καταλήγει σε ήταν και επιβάλεται σαν τιμωρία ο Διεθνής Οικονομικός εγγος (ΔΟΕ). Τον Οκτώβριο του 1912 η Ελλάδα, η Σερβία, η Βουλγαρία και το κυροβούνι συμφώνησαν από κοινού να επιτεθούν στην οθωμανική αυτοκρατορία και / Νοέμβριο καταλαμβάνεται η Θεσσαλονίκη. Το 1914 προσάρτηση της Κύπρου απ / Αγγλία. Τον Μάρτιο του 1915 η Ελλάδα συμμετέχει στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. / Σεπτέμβριο του 1916, ο Βενιζέλος εγκαθιδρύει προσωρινή κυβέρνηση στη σαλονίκη, την κυριότερη πόλη της Νέας Ελλάδας (Αλήθεια γιατί νέα και όχι σκέτο λάδα. Και για ποιόν ακριβώς λόγο διατηρείται αυτή η διάκριση;). Η Αγγλία και η λλία επιβάλουν τον αποκλεισμό της Παλιάς Ελλάδας και τον Μάιο του 1919 απόβαση ηνικών στρατευμάτων στη Σμύρνη και υπογράφεται η Συνθήκη των Σεβρών. Μια νθήκη που δημιουργεί μέν την Ελλάδα των τρειών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών. α Συνθήκη όμως που την αμβισβητούν σε λίγο οι σύμμαχοι και τον Αύγουστο του ου χρόνου προέλαση κατά της Αγκυρας των ελληνικού στρατού, που όμως ανακόπται ο Σαγγάριο ποταμό και σε συνέχεια αποχωρούν απ τη Μικρά Ασία ενώ πυρπολείται η ύρνη από τους Τούρκους. Ακολουθούν οι γνωστές αντιπαραθέσεις και το θέμα γάλη ΙΔΕΑ κλείνει με την εκτέλεση των έξη για εσχάτη προδοσία!!!

Το γεγονός αυτό είναι όχι μόνο παράξενο αλλά και οξύμορο. Και αυτό γιατί ενώ το έμβριο οι εκλογές που εξασφάλισαν 260 έδρες απ τις 370 στους αντιβενιζελικούς. Οι λογές αυτές εκτός του ότι έγιναν με το σύνθημα να σταματήσει ο πόλεμος και να ιστρέψει ο στρατός που έμεινε ακόμα ζωντανός, για να μην χαθεί το ανθρώπινο ράλαιο. Αντί να σταματήσει ο πόλεμος και να επιστρέψει ο στρατός, όπως το ειχαν οελκογικά υποσχεθεί έγινε ακριβώς το αντίσέτο.????????? Γεγονός που σήμαινε γινόταν απειλητική αφού έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια της η Ελλάδα τις χες της Εθνικά, κοινωνικά για λύση και η δυνατότα απαγγίστρωσης από αυτόν το νάσιμο αναγκαλισμό της Αγγλίας και της όποιας άλλης εξάρτησης Συνήθως προκειμένου να χαρακτηρίσουμε μια εξόφθαλμη αδικία λέμε: φωνάζει ο έφτης για να φύγει ο νοικοκήρης.

Η διπλωματική επιχειματολογία λειτουργεί με τρεις βασικούς τύπους : α) «Το μφέρον σας είναι να κάνετε αυτό που σας ζητάμε». β) «Εμείς έχουμε το δίκαιο με το ρος μας, ενώ οι αντίπαλοι μας αδικούν» και γ) «Εμείς είμαστε πιο δυνατοί, άρα

επιβάλλουμε τη θελησή μας». Είναι η αρχή: Ο Δυνατός παίρνει οσα η δύναμη του επιτρέπει και ο αδύνατος παραχωρεί οσα δεν μπορεί να τα κρατήσει».

Αν θελήσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους πρέπει να ομολογήσουμε ότι μπορεί οι πρόγονοί μας να κατήγαγαν νίκες: στην πολιτική όμως και το διακρατικό σύστημα, στον εσωτερικό βίο των ελληνικών πόλεων και πολιτειών, θα μας μείνει μόνο μια δυσάρεστη γεύση συγκρούσεων, τόσο ανάμεσα στις πόλεις όσο και μέσα στην κάθε πόλη. Θα διαπιστώσουμε αγριότητες και σφαγές, προδοσίες και αποστασίες σε ολοένα μεγαλύτερη έξαρση στις 10τίες του Πελοποννησιακού πολέμου. Αγριότητες που θα εμφανιστούν αισθητά αμέσως μετά τα Μηδικά για να κορυφωθούν τελικά στους μεγάλους ενδοελληνικούς σπαραγμούς. Με διχασμούς και εμφυλίους.

Δυστυχώς παρά τις αλληπάλληλες εκκλήσεις του Ρήγα για ομόνοια σύμπραξη και κοινή δράση με αποκορύφωμα το : «Ελάτε με ενα ζύλον σε τούτον τον καιρόν, να κάνουμε τον όρκον επάνω στον Σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με πατριωτισμόν, να βάλωμεν, εις ολα να δίδουν ορισμόν, οι Νόμοι νάν' ο πρώτος και μόνος οδηγός».

Ο Κοραΐς έλεγε πως όταν το «έθνος έπεσε στη δουλεία η πνευματική του ηγεσία, φεύγοντας το ζαντζάρι του Πορθητή, πήρε το δρόμο προς τη Δύση, να κρατήσει αναμμένη τη λαμπάδα της ελπίδας και του φωτισμού...». Αλλά και πριν απ την αναγκαστική αυτή αποδημία, που ακολούθησε το πάρσιμο της Πόλης, όπως και μετά, πνευματικοί ηγέτες του Ελληνισμού στη Δύση δούλεψαν να κρατήσουν το έθνος στη ζωή, στην τιμή και την υπόληψη των λαών και να γίνουν προσάναμμα για τη μεγάλη φλόγα και της Ευρωπαϊκής Αναγέννησης.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ένοπλα με τον Τούρκο κατακτητή και τους Έλληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ήταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το *statoy*s της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιό σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του. Σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και όταν διαπίστωσε ότι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη και με τη βοήθειά της ακόμα άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του

ιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να
θεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί
άτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του
σολογγιού.

Οι Έλληνες το 21 από ένα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους,
λα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους εχθρούς. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ
αμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα
όμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθό-
ελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών
τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους
ραζε τον ύπνο ήταν η λέξη «ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ» και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του
αυρινού το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε, ότι για να διατηρηθεί η
τοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όπλα δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι
στικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνιση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της
σίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό
μα της Αγγλίας, την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από
ους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά
τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Με την έκριξη της Επανάστασης στο Μοριά και τη Ρούμελη, εδαφικά εκτός απ
ους Έλληνες που ήθελαν την απελευθέρωση, τους Τούρκους και τους Αγγλους, που
λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική
εραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η
ρωπαϊκή διανόηση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την
χωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του
όνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και
μπαραστάθηκε.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και
την Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματιζόνταν σε τρία μέτωπα
με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους
Έλληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας
ν Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική αποικιακή δύναμη τα γεωστρατηγικά της
έδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες:
Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της
υσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική
αγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για
νένα, μα κανένα απολύτως λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της
θωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας η Μεγάλη τότε Βρετανία ήταν φύλακας άγγελος
ι εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ητης οθωμανικής αυτοκρατορία.

Για να διατηρηθεί το statos της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα
ακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827
ντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο
ληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η

Αγγλία. Αυτή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντάλλαγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και όταν διαπίστωσε ότι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Έλληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλά με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους εχθρούς. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που τους τάραζε τον ύπνο ήταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε ότι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όπλα δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Έλληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Έθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαραστάθηκε.

Αυτά όσον αφορά την ιστορία. Το πρόβλημα που μπαίνει είναι τι κάνουμε σήμερα. Η άποψη δεν διεκδικούμε τίποτα, δεν παραχωρούμε τίποτε οδήγησε στο «μή πόλεμο» και συνέχεια στο *casus belli* τις «*gkrizew zones*» κλπ, μα και τομή «πόλεμος» κάθε άλλο παρά εγγυάται την ειρήνη. Οι απόψεις αυτές εγκυμονούν κινδύνους και κάποια μέρα θα έχουν σοβαρές συνέπειες: κίνδυνος θερμού επεισοδίου, Νέοι Πολυδάπανοι Εξοπλισμοί, αρνητικές επιπτώσεις στο Κυπριακό, έδαφος για επιδιαιτησία τις ΗΠΑ. Μόνοι ωφελημένοι απ τη διατήρηση αυτής της κατάστασης ήταν μέχρι τώρα για αυτό και την διατηρούν και τη συνδουλίζουν θα είναι και στο εξής οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και Εμπόροι των Οπλων. Χαμένοι όπως μέχρι τώρα και οι δυο λαοί, της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Και λέω οι Επιδιαιτητές-παράγουν τα όπλα και οι Εμπόροι των Οπλων γιατί η Ελλάδα και η Τουρκία μέσω της τεχνικής του «διαίρει και βασίλευε» είναι μεταξύ των πρώτων στον κατάλογο των χωρών του κόσμου σε εισαγωγές Οπλων, δέσμιες σε ενα κινηητό

σορροπιών Τρόμου». Οι δυο χώρες θυσιάζουν στον «μινώταυρο» μιλιταρισμού
ράστιους πόρους τους οποίους διαθέτουν αποκλειστικά σε στρατιωτικούς
οπλισμούς, σε βαθμό υπερδιπλάσιο και από αυτούς ακόμα τους Ευρωπαίους σαν
σοστό επί του ΑΕΠ.

ΒΕΡΟΙΑ 2001 ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΣ
ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην
ήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με
δηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Ελληνες
νέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία.
Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των
αλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρεις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η
ωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να
τοτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα
μην απειλεί απόσπασση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα
νένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής
τοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας
αν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το statoys της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα
ακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827
άντα κατέληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο
ληρό και απαίσιιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέτερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία.
τή ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν
τάλληγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν
απίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων
ωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του
ιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να
θεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί
άτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του
εσολογγιού.

Οι Ελληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους,
λα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας
ω είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο
ουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη
θκό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των κατακτημένων ελληνικών
αφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο όμως που
ους τάραζε τον ύπνο ήταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του
αυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η
τοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι
στικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της
σίας, έπρεπε όχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό

άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανοήση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, όχι μόνο ευνοούσε αλλά και συμπαραστάθηκε.

Ενώ το Βυζάντιο, από αιώνες τώρα ανήκει στην ιστορία για την Εκκλησία και τους καλογύρους, με τα Βυζαντινά χρυσόβουλα και τους φεφτάδες του Παατισάχ, διεκδικούν και σήμερα ακόμα για λογαριασμό τους όπως Ο Εφραίμ και κάθε άλλος Εφραίμ ό,τι απόμεινε στους Ελληνες από την από κοινού προσπάθεια των Ελλήνων για ό,τι ιστορικά κατέγραψε σε προσφορά στην κοινωνία των Ανθρώπων ιστορία οι αρχαίοι Ελληνες και σε συνέχεια ο Εθνομάρτυρας Ρήγας και το πρώτο Σύνταγμα της Ελεύθερης Ελλάδας: Το Σύνταγμα τη Τριζίνας: α) Όλες οι απελευθερωμένες Γαίες είναι εθνικές. Και β) κανένας Έλληνας δε μπορεί να υποδουλώσει Έλληνα.

Οι αγωνιστές του 21 στηριγμένοι στα κελεύσματα του Ρήγα, πίστευαν και αγωνίζονταν σαν απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων και του Βυζαντίου, όχι μόνο για την Ανάσταση της σκλαβωμένης Ελλάδας του γεωγραφικού χώρου που σχημάτισε και εγκατέστησαν την κρατική Οντότητα, αλλά την απελευθέρωση όλων των υπό κατοχή Ελλήνων. Αυτό το Οραμα περιείχε η Μεγάλη **ΙΔΕΑ**. Βασικός όμως εχθρός αυτήν της προσπάθειας ήταν η Αγγλία, Η Αγγλία, λόγω της ταύτισης των γαιωστρατηγικών και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων με την Τουρκία, αναζητούσε τρόπους και μέσα να θάψουν οριστικά την ενοχλητική και ασύμφορη αν όχι καταστροφική γι' αυτούς ελληνική πολιτική της «**Μεγάλης Ιδέας**» και ο Βενιζέλος,

την πολιτική που ακολούθησε στην Μ Ασία, ήταν αυτός που τους έδωσε, όχι μόνο τη δυνατότητα, αλλά και τα μέσα να τελειώσουν οριστικά με την ελληνική πολιτική της «**Μεγάλης Ιδέας**».

Ένα μεγάλο ιστορικό για τη Ελλάδα γεγονός, ήταν η ιδιεκδίκηση να υλοποιήσουν την μεγάλη Ιδέα. Για να είναι βιώσιμη στο χρόνο διεκδικητής αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων, όμως, προϋποθέτει εγγυήσεις και από τα δύο μέρη. Η συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να είναι ισομερή. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ήταν, είχε δύο βασικούς εχθρούς: την Ελλάδα και την Ρωσία. Η Τουρκία λοιπόν, ήταν αυτή που εκτός των όποιων άλλων εχθρών είχε και δυο δηλωμένους εχθρούς. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την υποστήριξη εκείνη για την απόσπαση εδαφών από την Τουρκία ανέπεπταν.

Συνεπώς, η Τουρκία ήταν αυτή που δεν έννοιωθε ασφαλής και χητούσε εγγυήσεις από τη Βρετανία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή της συνέχεια. Η Αγγλία ήταν αυτή πρόσφερε παντός είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία να την έχει βορρά στις Ρωσικές βλέψεις στη Μεσόγειο. Και γνωρίζοντας την Ελληνική ιστορία, πριν ακόμα αφυπνυσθούν οι Έλληνες και ειδικά μετά την αφύπνυση και τον σχηματισμό της κρατικής οντότητας, προκειμένου να αποταχθούν παλιά και τους νεότουρκους οι Αγγλοι τους θυμίζαν πως ένα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας είναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Έλληνες. Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «αλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές βερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπό κατοχή Έλληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Πολλά είναι τα δεδομένα συνηγορούν και επιβεβαιώνουν την θύνη του Βενιζέλου για την Μικρασιατική καταστροφή και το ψιμο της Μεγάλης Ιδέας. Δυο είναι αυτά που καθόρισαν την

καταστροφή: α) Ενώ η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με την Τουρκία, ενώ αυτός κυβερνούσε τη χώρα και μπορούσε και αν ακόμα ειχε λήξει η θητεία της βουλής, επικαλούμενος την εμπόλεμη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν η χώρα, να τις παρατείνει τουλάχιστο μέχρι τη λήξει του πολέμου.

Προκήρυξε τις εκλογές δύο μήνες μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σερβών. β) όπως λέει και ο ίδιος ομολόγησε: «ειχε εκτιμήσει μάλλον σωστά τις διαθέσεις του εκλογικού σώματος», δεν πρόβλεψε όμως, όπως ειχε υποχρέωση να ξέρει: οτι το εκλογικό σύστημα της ευρείας εκλογικής περιφέρειας και ο ακραίος φανατισμός θα του στερούσε όχι μόνο τη νίκη, αλλά και δεν θα εκλέγονταν ούτε και ο ίδιος βουλευτής. Μα επιτέλους που ζούσε ο κ. Βενιζέλος; Δεν ζούσε στην Ελλάδα; Δεν ανέθεσε σε αυτόν ο λαός να κυβερνήσει τη χώρα;

Είχαμε έναν τέτοιο πολιτισμό και προγόνους που «Το της πόλεως όλης ήθος ομοιούται τις άρχουσιν. Και τώρα. Τώρα υποτίθεται ότι, εκλέγουμε τους πολιτικούς μας για να κάνουν το αυτονόητο, να υπηρετήσουν τους πολίτες, την πατρίδα, να προστατεύσουν τα συμφέροντα των πολιτών και της Ελλάδας. Την Ελλάδα και για την Ελλάδα. Τελικά τι κάνουν. Δια της συνεργασίας δια μέσω των παραχωρήσεων αντί των διεδικήσεων (και στους δυο παγκοσμίους πολέμους ήμασταν με τους νικητές... και στην Μικρά Ασία το ίδιο) Αντί για διεκδίκηση μας αφαίρεσαν κάθε Εθνική περηφάνεια. Προσπάθησαν να κόψουν κάθε ρίζα με το χθες και τους προγόνους που αποτελούν τον στηλοβάτη, αποδομώντας μια, μια τις ρίζες και τις αξίες που κράτησαν ζωντανή και όρθια την Ελλάδα. Αλλοίωσαν πρώτα και προσπαθούν τώρα να την παιδεύα και τη **ΜΝΗΜΗ** της **ΙΣΤΟΡΙΑ** το τελευταίο καταφύγειο που εχουν και προσφεύγουν ολοι οι **ΛΑΟΙ** σε δύσκολους και επικίνδυνους καιρούς

Ο μακαρίτης ο Σεφάρης: έχοντας υπόψη του, τους αρχαίους προγόνους τους παππούδες και τους πατεράδες μας έγραψε εκείνο το αξιοθαύμαστο: «Είμαστε ένας λαός με παλικάριση ψυχή που κράτησε τα βαθειά κοιτάσματα της μνήμης του σε καιρούς ακμής και αιώνες διωγμών και άδειων λόγων». Αυτά προσπαθούν να μας αφαιρέσουν και την μνήμη ότι είμαστε Έλληνες.

Σαν πολιτικός και κυβερνήτης της χώρας, δεν γνώριζε τον «ακραίο ανατισμό» που επικρατούσε και κυρίως δεν γνώριζε ότι αν έχανε τις εκλογές, η ενωμένη αντιπολίτευση που φώναζε «Ελιά, Ελιά και ώτσο Βασιλιά, οτι μετά τη νίκη θα έφερναν το βασιλιά; και οτι ο βασιλιάς θα διέλυε τη συμμαχία;

Και αφού με το εκλογικό σύστημα της ευρείας περιφέρειας, μπορούσε εστω και σαν σκέψη να χάσει τις εκλογές με όλα τα πακόλουθα α) Αφού λοιπόν τα γνώριζε όλα αυτά γιατί τις έκανε; και β) αφού τόσο πολύ αποζητούσε την «επιβράβευση του λαού για το άριστο έργο» γιατί δεν ψήφιζε ένα νέο εκλογικό νόμο με τον οποίο όχι μόνο δεν θα έβαζε σε κίνδυνο τις «υποτιθέμενες κατακτήσεις» αλλά και λέω υποτιθέμενες γιατί η Ιταλία που πάντα επιβουλεύεται τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδα με το ζόρι υπέγραψε τη συνθήκη των Σεβρών.

Δύο μέρες μετά τις εκλογές του Νοέμβρη, η Πινελόπη Δέλτα και ο σύζυγός της Στέφανος, επισκέφθηκαν τον Βενιζέλο ο οποίος τους ανακοίνωσε, οτι θα «αποσυρθεί απ τον πολιτικό βίο και θα φύγει για Παρίσι», και σε συνέχεια τους είπε:

«Επλανήθηκα. Ενόμιζα πως αλήθεια ειχα το λαό μαζί μου, πως το μεγάλο αυτό έργο που γίνηκε, με ακολουθούσε ο λαός. Επλανήθηκα: ο λαός κουράστηκε, βαρέθηκε. Δεν κακίζω το λαό, του έστησα θυσίες μεγαλύτερες από τις δυνάμεις του. Εγώ δεν πολόγησα καλά, τον παρέσυρα σε έργο πολύ βαρύ (...). Και ξέρετε: έχω ταραγμένη τη συνείδησή μου' φέρω βαριά ευθύνη απέναντι της ιστορίας, γιατί το μεγάλο αυτό έργο που επιδίωξα, χρειάζονταν μεγάλες θυσίες, περισσότερες, βαρύτερες από όσες μπορούσε να σηκώσει ο ελληνικός λαός». Να που πάλι φταίει ο λαός και όχι ο καθ' ύλην υπεύθυνος

Ο Βενιζέλος λέει πως ειχε πρόβλεψε και τη συμφορά που ορχόταν για την πατρίδα: «Θα φέρουν πίσω τούτοι τον Κωσταντίνο. Και ο Κωσταντίνος δεν θα έχει την φιλοπατρία να αρνηθεί. Η συνθήκη των Σεβρών δεν θα μας σώσει. Η Ιταλία με το ζόρι υπέγραψε. Η Γαλλία δεν θα μας υποστηρίξει αν φέρουν το βασιλιά Κωσταντίνο».

Και όμως παρά τάαυτα έκανε τις εκλογές Μόνο η Αγγλία δεν θα επιμείνει ή θα βάλει όρους. Εγώ δεν υπολόγισα ποτέ στις δυνατότητες του στρατού μας για να κρατήσουμε τα σύνορά μας, αλλά στις συμμαχίες και τα γενικά ευρωπαϊκά συμφέροντα. Η επιστροφή του Κωσταντίνου θα διαλύσει τη συμμαχία». Και όπως είχε προβλέψει οι αντιβενιζελικοί με ένα νόθο δημοψήφισμα στις 22 του Νοέμβρη έφεραν πίσω τον Κωσταντίνο. Αυτή τη συζήτηση τη σημείωσε στο ημερολόγιό της η κ Δέλτα, από το οποίο ημερολόγιο είναι παρμένο το κείμενο.

Δύο μέρες πριν το δημοψήφισμα οι πρεσβευτές της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας επέδωσαν προς τον Πρωθυπουργό την εξής διακοίνωση: «Αι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας απέδειξαν σταθερώς το ενδιαφέρον των προς τον Ελληνικόν λαό και ευνόησαν την πραγματοποίησιν των προαιώνιων πόθων του. Εντεύθεν, κατά μείζονα λόγων, εσθάνθησαν θλιβεράν έκπληξιν εκ των εν Ελλάδι επελθόντων γεγονότων.

»Δεν επιθυμούσι να αναμιχθώσι εις τας εσωτερικάς υποθέσεις της Ελλάδος, αλλά είναι υποχρεωμένοι να δηλώσωσι δημοσία ότι η επί του θρόνου της Ελλάδος η επαναφορά βασιλέως, του οποίου η ανελικρινής στάσις και συμπεριφορά έναντι των Συμμάχων κατά τη διάρκεια του πολέμου επήγαγεν αιταίς μεγάλας δυσχερείας και ζημίας. Δεν δύναται η να θεωρηθή παρ αυτών ως προς επικύρωσις παρά της Ελλάδος των εχθρικών αυτού πράξεων.

»Το γεγονός τούτο ήθελε δημιουργήσει δυσμενή κατάστασιν εν ταις σχέσιν μεταξύ Ελλάδος και Συμμάχων, και εντεύθεν αι τρείς κυβερνήσεις δηλούσιν, ότι επιφυλάσουσιν ευαταίς τελείαν ελευθερίαν ενεργείας εν τω κανονισμώ της ούτω προκυψάσης καταστάσεως».

Η κυβέρνηση αγνόησε τη διακοίνωση των συμμάχων, οι οποίοι απέσυραν την υποστήριξή τους και άνοιξε ο δρόμος για την μικρασιατική καταστροφή. Οι αντιβενιζελικοί-Βασιλόφρονες, αντίθετα με οσα προεκλογικά υποσχέθηκαν, συνέχισαν τον πόλεμο και μάλιστα με προέλαση αντί για τη Σμύρνη στα βάθη της Τουρκίας, (Σαγγάριο και τα πετρέλαια της Μουσούλης, που τόσο ήθελαν οι Αγγλοι) που απέβει μοιραία για τον ελληνισμό. Και ήταν μοιραία γιατί

κτός από την καταστροφή του στρατού προκειμένου να κλείσει οριστικά το θέμα της μεγάλης ΙΔΕΑΣ, που τόσο πολύ ενοχλούσε τους Αγγλους, μπήκε και το πρόβλημα της απόσυρσης και των Ελλήνων από τα πατρογονικά τους εδάφη.

Η ΑΓΓΛΙΑ ΒΑΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ετσι η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Το όνειρο της «Μεγάλης Ιδέας» και η δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που να περιλαμβάνει ένα σημαντικό μέρος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και όλους τους ελληνικούς λαθυσμούς, που βρήσκονταν υπό κατοχή στις τουρκικές επαρχίες, που περιβρέχονταν από το Αιγαίο και την Προποντίδα έσβησε. Οι Έλληνες της Μικράς Ασίας, προκειμένου να σωθούν από την εκδικητική μανία των Τούρκων, και τον όρο που έθεσαν οι Αγγλοι και τις υπερφίαλες αξιώσεις στο θέμα της ανταλλαγής των λαθυσμών. Ετσι, εκεί στο Σαγγάριο ποταμό και για τα πετρέλαια που τόσο ήθελαν οι Αγγλοι. **ΚΑΗΚΑΙ ...**

Ομως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων, με λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε στον Μεσαίωνα, που και αυτό το σύστημα παρά τα όσα του καταλόγισε η νερχόμενη φεουδαρχία και αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλά σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία των ανθρώπων ένα ακόμα βήμα μπροστά. Όπως κάθε εποχή έτσι και ο Μεσαίωνας, είχε τα δικά του οξυμένα προβλήματα: συγκρούσεις, πόλεμοι, κατάρρευση των αξιών που βλέπουμε να υπάρχουν και σήμερα στον κόσμο. Όμως όπως πάντα έτσι και τώρα υπήρχε μια δυνατότητα για ανάταση. Και αυτό γιατί οι άνθρωποι πάντα θέτουν προτάγματα και είναι αυτά τα προτάγματα που οδήγησαν την αλλαγή του μεσαιωνικού συστήματος και τον τρόπο ζωής.

Αυτόν ακριβώς τον πνευματικό πλούτο και το ελληνικό δαιμόνιο που ενοχλεί τους Αγγλό-Σάξονες με επικεφαλής τις ΗΠΑ που τελούν ο 21^{ος} αιώνας είναι και πρέπει να είναι ο Αιώνας της των ΗΠΑ, τις προϋποθέσεις γι' αυτό το σκοπό τον άρχισαν πολύ πριν

από τον 20^ο αιώνα με τις κατακτήσεις χώρων και λαών και τον συστηματοποίησαν με το έμπα του 20^{ου} τον εξειδίκευσαν στους Βαλκανικούς πολέμους τον επέκτειναν στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο ,και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος που με αφορμή το Πέρ Χάρμπορ (;) τη συμμετοχή τους στον **ΠΟΛΕΜΟ** ήταν αυτός, την κατασκευή της ατομικής Βόμβας και την αδικαιολόγητη χρήση της στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, που στοίχισε τη ζωή 300 και πλέον χιλιάδων ανθρώπων, την κατάληψη μονομερώς της Ιαπωνίας, γεγονός επιβεβαίωνε ότι αποσύρεται αντί φασιστική συμμαχία,

Ένα άλλο αξιοσημείωτο γεγονός του 20του αιώνα είναι η δημιουργία της ΕΟΚ. Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα. Στη διάρκεια των πρώτων δεκαετιών του 20^{ου} αιώνα, η Ευρωπαϊκή **ΙΔΕΑ** είχε βρει ιδιαίτερα εύγλωτους εκπροσώπους: Τον Ρίχαρτ Κουντενχνόβε- Καλλέργη και τον Αριστιντ Μπριάν. Ο Μπριάν ήταν εν ενεργεία αρχηγός κυβέρνησης που υποστήριξε ενεργά την Ιδέα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η οικονομική κρίση και η επιβολή αυταρχικών καθεστώτων.

Το 1932 έβαλε οριστικό τέλος στη προοπτική του σχεδίου Μπριάν. Παρ' όλα αυτά στη διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου η ιδέα της ενωποίησης επανήλθε στο προσκήνιο από αντιφασίστες της Γερμανίας που ήθελαν την από Ναζιστικοποίηση της Γερμανίας, για να μπορέσει να βρει και αυτή θέση στη Νέα Ομοσπονδιακή οικοδόμηση και ευρωπαίους Αντιστασιακούς.

Στην πολιτική όπως και στη φύση, το κενό είναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατάσταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιο ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το Νέο στο σύστημα του.

Στη Γαλλία βρίσκονται αντιμέτωποι με δύο σημαντικά ρεύματα: Τους κομμουνιστές και τους Γκωλικούς που διεκδικούν εξ ίσου Αντίσταση κατά των Ναζί και ήταν επίσης αντίθετοι με την ιδέα είναι της Ομοσπονδίας. Οι Γκωλικοί και ειδικά ο Ντε Γλώλ ο οποίος τόνιζε:

«Εγώ θέλω να είναι η Ευρώπη Ευρωπαϊκή, δηλ να μην είναι αμερικανική». Οι δε κομμουνιστές πίστευαν φαίνεται πως μονωμένες οι χώρες της Ευρώπης ήταν πιο εύκολα να κάνουν οποια αλλαγή. Οσον αφορά την Αγγλία, ούτε οι Εργατικοί ούτε οι Συντηρητικοί θα υιοθετούσαν τέτοιες λογικές, αφού είχαν ταυτίσει την ύπαρξή τους με αυτή των ΗΠΑ. Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, ο Τσώτσιλ, είχε διατυπώσει την Βρετανική στάση:

«Είμαστε στ πλευρό σας, αλλά όχι δικοί σας», μια άποψη-απίσχυση που εξακολουθεί να επικρατεί ακόμα και σήμερα. Έτσι η κινητήρια δύναμη αυτής της οικοδόμησης ήταν η θέληση των ΗΠΑ για να «συγκρατήσουν» τον Σοβιετικό κίνδυνο και την απειλή Κομμουνιστικού κόμματος της Γαλίας και της Ιταλίας, αλλά και να εξασφαλίσουν ταυτόχρονα αγορές χωρίς προστατευτικούς φραγμούς, σε μια στιγμή που η δυναμικότητα της αμερικάνικης μηχανικής είχε φτάσει στο κορύφωμά της με κίνδυνο υπέρ παραγωγής, που μπορούσε να οδηγήσει σε ένα νέο κραχ.

Ο Τζον Φόστερ Ντάλες φίλος του Μονέ και σταυροφόρος του παλαιού πολέμου, εξεταζόμενος από τη Γερουσία προκειμένου αναλάβει Υπουργός των εξωτερικών το Νοέμβρη του 1947, διαβεβαίωσε τι είναι «**απόλυτα κακό**» και απαντά ο ίδιος: «αν κάτι είναι απόλυτα αρνητικό, αυτό είναι η διαίρεση της Δυτικής Ευρώπης σε περισσότερες μικρές οικονομικές μονάδες...» Η Ευρώπη υφίστατο πάντα ως μαστίγα τον μεγάλων αριθμό των κρατών της. Και τελήξε ατάραχος «ότι δεν συνηθίζουμε να επιβάλουμε τις απόψεις με τη Βία».

Στο μεταξύ ψηφίζεται το περίφημο «Σχέδιο Μάρσαλ» που αποδοούλωσε την Ευρώπη και το Δόγμα Τρούμαν την λεκάνη της Μεσογείου και τη συμμετοχή τους στον ελληνικό εμφύλιο. Τη δημιουργία με πρωτοβουλία τους της ΕΟΚ την ευρωπαϊκή Ένωση, και της ευρώ Ζώνη χωρίς τη συμμετοχή της Αγγλίας. Οι Αγγλο-Σάξωνες που θέλουν να κυβερνήσουν τον κόσμο, οι Άγγλοι παλιά με την διπλωματία των κανονιοφόρων και οι Αμερικανοί τώρα. Με όλα τα σύγχρονα πολεμικά μέσα και τα πυρηνικά ακόμα, από τη στιγμή απελευθερώθηκαν από τον αγγλικό γό, εν ονόματι της «**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ**»

διαμόρφωσαν ένα «**ψευδεπίγραφο δημοκρατικό ήθος**», και ενώ στο εσωτερικό τους εξακολουθούσε να ισχύει σε εγκληματικό βαθμό η **ΔΟΥΛΕΙΑ**, αυτοανακήρυξαν τον εαυτό τους, αυτόκλητο «**προστάτη και ηγέτιδα δύναμη των δημοκρατικών και ελευθεριών όλων των λαών του κόσμου**». Αλλωστε το ιστορικό κατακτητικό οδοιπορικό των Αμερικανών, αυτό επιβεβαιώνει. Τώρα δε τελευταία δια στόματος του προέδρου Μπούς στεντώρια τη φωνή είπαν προς την Ανθρωπότητα ότι ο 21^{ος} αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής.

Μετά την κατάκτηση της Ευρώπης, των Βαλκανίων και μέρος της Αφρικής από τον Χίτλερ σε κάποια συζήτηση που είχε με κάποιον στενό του φίλο. Ο φίλος του τον ρώτησε: «Με την κατάκτηση τα πήγες όχι απλώς καλά αλλά περίφημα; Πως όμως θα κυβερνήσεις αυτόν τον πολυάριθμο κόσμο; Λένε πως ο Χίτλερ χαμογέλασε κτυπώντας τον φίλο του στην πλάτη. Μην στεναχωριέσαι φίλε μου: «Σε όλες τις κατακτημένες χώρες θα βρεθούν αρκετά καθάρματα να συνεργαστούν μαζί μου. Τα καθάρματα αυτά μόνο συνεργαζόμενα και υποταγμένα σε μένα μπορούν να αναδειχθούν στη χώρα τους και να πλουτίσουν...»

Αυτά ακριβώς τα καθάρματα, αυτά τα άδεια πουκάμισαν, αναζητούν και χρησιμοποιούν και οι Αμερικάνοι που όχι μόνο ονειρεύονται, αλλά και θέλουν να κυβερνήσουν την Ανθρωπότητα. Ετσι όπως παντού, ετσι και στην Ελλάδα κάποιοι Έλληνες, άνθρωποι της λεγόμενης ΕΛΙΤ, έχουν από καιρό ενδώσει στα κελεύσματα των Αμερικάνων, ευτυχώς λίγοι προς το παρόν, από καιρό τώρα ισχυρίζονται ότι **ΕΛΛΗΝΑΣ**, σαν απ' ευθείας απόγονος των Αρχαίων Ελλήνων (ούτε ένας;) δεν υπάρχει πια.

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι την ιστορία, όχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλά και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του κάθε προηγούμενου συστήματος την γράφει το επόμενο και του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ήταν οι νικητές. Ετσι η εικόνα που μας έχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα, είναι σε γενικές γραμμές πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής, οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που

άγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προοκνησιακής κοινωνίας) που για πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνειδήσεις του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού και την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού μύστου.

Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πυρ εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντιμετωπίζοντας τον περισσότερο με την φαντασία και τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ αμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών.

Η αρχή έγινε το 1740 με το (δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα από τη μια και τον «μεσαιωνικό ρυγματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του από την άλλη.

Στην «Εγκυκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή από τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των ρυμών, θεσμών και των ιδεών του.

Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρομαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την ρωϊμή, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των ήθων όσον αφορά τις σταυροφορίες. Ετσι στο φαντασιακό κάθε σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.

Ομως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη ρωϊμολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο αργότερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκκολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση, όπως στο πρωτόγονο κοινοτικό η υποδομή του ανθρώπινου πολιτισμού.

Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφάνισή του ένας νέος θεσμός: το Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός από την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης.

Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις. Στα χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων της επιστήμης και της τέχνης και με την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων. Πόλεων που είναι πιο ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν όχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις, αλλά και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας και της θρησκοληψίας.

Αν και ανυπεράσπιστα η Επιστήμη και η τεχνολογία, στο διάβα των αιώνων με οποιαδήποτε μορφή και σχέση με την έμβια ζωή, την ανάπτυξη γενικά και τον άνθρωπο ειδικά πρόσφερε τα μέγιστα στον άνθρωπο. Όπως κάθε τομέας έδωσε και αυτή απλόχερα αυτό που μπορούσε στο κοινωνικό και ιστορικό γίνεσθαι.

Αλήθεια να μιλήσουμε για «Χρέος», του πνευματικού ανθρώπου και ειδικά του επιστήμονα; Σαφώς και μπορούμε. Κάθε άνθρωπος εκεί που τάσσεται έχει χρέος. Πολύ περισσότερο ο επιστήμονας γιατί σε τελική ανάλυση τα πάντα τα εισπράττει από την προηγούμενη ...για να τα αποδώσει βελτιωμένα. Στην επιστήμη και την διάνοηση το χρέος είναι μεγαλύτερο. Καλείται να πάρει θέση και να «διδάξει», εντός και εκτός εισαγωγών. Τους απλούς ανθρώπους την ζωή και την τέχνη της ζωής.

Τώρα οσον αφορά τον 20^ο αιώνα, παρά τα οσα κακά και άσχημα του καταλογίζουμε, όχι μόνο απάντησε σε πολλά προβλήματα, που

άθε φορά αποσχολούσαν την ανθρωπότητα-τίποτε δεν κινείται χωρίς προσπάθεια και κόστος-και επιπρόσθετα εκτός του οτι έκανε την υποδομή για τον 21^ο αιώνα, έθεσε και πολλά **ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ** α το άμεσο και απώτερο μέλλον.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», όπως ο Φουτουγιάμα κλπ της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης (όπως Χίτλερ στο θέμα των Εβραίων) όλων των ιστορικών προβλημάτων ε την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμοποιημένης παγκοσμιοκρατίας των G7». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγόμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη.

Σήμερα κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει, οτι ο πλούτος του πλανήτη αυξήθηκε σημαντικά με την εργασία και μόνο αυτών: που ήλκωσαν τα μανίκια και έστυψαν το μυαλό τους .

Μόνο που τον πλούτος αυτός ενώ τον παρήγαγε συνολικά η κοινωνία των Ανθρώπων, δεν διανεμήθηκε ισότιμα στην ανθρωπότητα, με αποτέλεσμα οι ήδη τεράστιες ανισότητες μεταξύ των εθνών και ανθρώπων να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο. Και το ακόμα σημαντικότερο, ο τρόπος με τον οποίο έχει παραθχεί και διανεμήθει τα τελευταία χρόνια ο πλούτος των εθνών ήταν τέτοιος, ώστε η πείνα, η φτώχεια και οι αρρώστιες αυτές, που μπορούν να καταπολεμηθούν να συνεχίζουν να σκοτώνουν ανθρώπους και κυρίως παιδιά. Και είναι βέβαιο οτι, αν η κατάσταση αυτή συνεχίζει να παραμένει η ίδια και οι ιάσιμες ακόμα ασθένειες θα εξακολουθούν να κάνουν θραύση.

Και ενώ για όλα αυτά η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, δεν κάνει σχεδόν τίποτε, συνειδητά και αναντίρρητα όχι μόνο ανέχονται, αλλά με τη βοήθειά τους συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, είναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκκριξη με απρόβλεπτες αστάσεις, η οποία θα σαρώσει όχι μόνο τις φτωχές αλλά και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που

ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν είναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προ κεφαλαιοκρατικά, μα και κεφαλαιοκρατικά, μέχρι τότε που και ίδιος των μέσων παραγωγής συμμετείχε στην παραγωγή.

Σήμερα ο μεγάλο κεφαλαιούχο-κράτης δεν χτίζει εργοστάσια. Δεν παράγει προϊόντα. Είναι ο παλιός Σαράφης: Εμπορεύεται το χρήμα που παράγουν άλλοι, Και όχι μόνο αλλά είναι αυτός που λέει σε αυτούς που το διακινούν ότι θέλω 7, 8 ή 10 %. Μα...Αφού δεν μπορείς: πέρασε από το ταμείο. Όλος ο πλανήτης είναι μια γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μην αναγνωρίσουμε τη συντριπτική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών ότι με την επικράτηση της «παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγοράς» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και ότι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση», δεν απαντά στο πρόβλημα. Απλώς το μεταθέτει. Επειδή η πίστη δεν έχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου. Δανείζομαι τον τίτλο από τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανάμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»: Μπορεί να ξανά στηθεί όρθιο το παρελθόν, αφού έτσι πρόχειρα και αβασάνιστα το πηδάμε. Όπως πηδήσαμε την Αντίσταση. Να όμως που τώρα δεν μπορούμε μνα μηντν μνημονεύουμε Αυτή είναι η ουσία των οσων έχουμε να πούμε, όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίγνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...

Ο 20ς αιώνας έχει κλείσει οριστικά ημερολογιακά.

Συνεχίζει όμως να στοιχειώνει τις μνήμες με τις πραγματικότητες που διαδραματίστηκαν στο διάβα του. Αν υπάρχει κάτι που θα κρατήσει άγρυπνη τη μνήμη μας και σε εγρήγορση το ενδιαφέρον

ης κοινωνίας των Ανθρώπων είναι η παρακαταθήκη που άφησε πίσω του αυτός ο παραγμένος αιώνας είναι α) : η εμφάνιση του αινοφανούς πολιτικού καθεστώ, του ολοκληρωτισμού οι εκδοχές του οποίου αποτελούν ο Ναζισμός και η αποτυχία του «υπαρκτού σοσιαλισμού» ο Α! Και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και πολυάνθρωπη αλληλοσφαγή που χρειάστηκε υποστεί η ανθρωπότητα, αφήνει το σημαντικό και ανεξίτηλα πίσω του αυτός ο παραγμένος αιώνας και β) η συμμετοχή-καταγραφή της προσωπικής ιστορίας των ανθρώπων, των οποίων παρ' όλο που το πεπρωμένο τους σφαγίστηκε ανεξίτηλα από τον ολοκληρωτισμό, βρήκαν τη δύναμη, εστω και με τη θυσία 55 εκατομμύρια νεκρούς για να κτηθεί ο Ναζισμός και μερικές αναίμακτες Βελούδινες επαναστάσεις» για να πέσει ο «υπαρκτός»

Ιστορικά μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώ, ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 π.χ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών, που ο πόλεμος προκαλεί. Και τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκομίζει κέρδη και λεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου ή από την διάπραξη μιας συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης... Ποιος είναι όμως αυτός ο εολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και αναλυτές έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα, ότι ο πόλεμος, ο οποιοσδήποτε πόλεμος και μορφή πολέμου, είναι συμφυής με την ιδιοκτησία γενικά και κατά περίπτωση ξεχωριστά. Αυτό προκύπτει από τα πινάκια των καταστηρίων, όπου το 95% και πλέον των υποθέσεων έχουν κυρήνα τους την ιδιοκτησία. Μια παλιά δε συμβουλή του Μακιαβέλι που με τόση ευλάβεια την εφαρμόζει το ιδιοκτησιακό καθεστώς λέει : «έναν ηγεμόνα (ιδιοκτήτη) πρέπει να καταλάβει, πως αν θέλει να διατηρήσει την εξουσία του (που του δίνει η ιδιοκτησία του), πρέπει να δρα συχνά ενάντια στην πίστη, ενάντια στη φιλανθρωπία, ενάντια στην ανθρωπότητα και κυρίως ενάντια στο Θεό και τη Θρησκεία».

Ο καθένας γνωρίζει για παράδειγμα, ότι καμιά σύγχρονη οικονομία δεν είναι νοητή χωρίς την αναρθολογική «σπατάλη» και συχνά την άμετρη και την αμετροέπεια στην συμπεριφορά του ιδιώτη. Ήδη από τον 18^ο αιώνα, οι μοντέρνοι της εποχής, οι πρώτοι διανοούμενοι του αστικού Φιλελευθερισμού, είχαν συλλάβει το ουσιώδες: η «αρετή» έλεγαν, πάει μαζί με τη φτώχεια και τη στασιμότητα. Αν θέλουμε πρόοδο και ευημερία, θα πρέπει να ξεπεράσουμε τη «μεταφυσική της αρετής» και να αποδεχθούμε την πραγματικότητα των εγωϊστικών πόθων και συμφερόντων του ενός έναντι του άλλου, μα και του συνόλου»...

Η μοναδική δύναμη που μπορεί να επεμβαίνει στο παιχνίδι, όταν αυτό εγκυμονεί κινδύνους για τις συνολικές ισορροπίες είναι η αστυνομία και η μονόφθαλμη κατά τα άλλα «τυφλή» και αταξική Δικαιοσύνη: η αστυνομία και η Δικαιοσύνη σαν «ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών», σαν ασφάλεια που προνοεί για την προστασία του εισοδήματος της κοινωνία των εγωιστών-ανταγωνιστών, είναι τα εργαλεία που προστατεύουν την ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ανεξέλεγκτων ιδιωτών».

Παράδειγμα: ότι το τωρινό σκάνδαλο «ziemens» και όποιο άλλο και αλλού στην εκτεταμένη φοροκλοπή των Ελίτ, (που αντιδρούν στην πρόταση των Γερμανικών συνδικάτων για Λογιστικό Έλεγχο του Ευρωπαϊκού Χρέους, ενώ η ίδια η Γερμανία για να ετοιμαστεί-ετοιμάσουν για τον πόλεμο κατά της Σ. Ενωσης της διέγραψαν τα χρέη του Α! Παγκοσμίου Πολέμου και για τον τρίτο που επικρέμεται σαν Δαμόκλεια σπάθη να διεξαχθεί πόλεμος, αφού ο δεύτερος δεν έδωσε το ποθούμενο της διέγραψαν με μια μόνο κονδυλιά το 63% του χρέους για να μπει στο ΝΑΤΟ), εξιχνιάζεται από τις μυστικές υπηρεσίες του κράτους, αποδεικνύει τη βασιμότητα του γεγονότος.

Για τον αστικό φιλελευθερισμό και ειδικά για τον Νεοφιλελευθερισμό, δεν μπορεί να υπάρξει ηθικοπολιτική απάντηση στην αιμορραγία των κοινωνικών μας συμβολαίων. Τα μοναδικά του εργαλεία είναι ο πόλεμος, η αστυνομία και η ποινική δικονομία, με αλλα λόγια το κράτος «ασφάλειας» και ο εισαγγελέας δίπλα στο εκτεταμένο μη κράτος-παρακράτος της ανασφάλειας που συνδέεται

ιεσα με την βιομηχανία του **ΦΟΒΟΥ** για να ευοδωθεί η υποταγή
να εξασφαλιστεί η καθημερινής ανομίας του
σοφιλελευθερισμού.

Οι πόλεμοι διακρατικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη
λοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ
κοινωνία των ανθρώπων, δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον
ονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις οτου δεν
νει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των
θρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων,
του ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο πιο φονικός και πιο
ταστρεπτικός αφού υπάρχουν πλέον και τα πυρηνικά
Και αυτό γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο εύκολος, γρήγορος και
ποτελεσματικός τρόπος απόκτησης πλούτου, αφού εκτός, από τον
τάρχοντα στοκαρισμένο πλούτο, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα
ταλλα, τα έργα τέχνης, την υποθήκη της μελλοντικής για
μετάλλευση εργατική δύναμη και την αγορά, είναι και
ωστρατηγική θέση μιάς χώρας, που μπορεί να εμπλακεί σε
όλεμο. Ο αστικό τρόπος κήρυξης και διεξαγωγής του πολέμου είναι
ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει
ν πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επ' ωφελεία και
χι εις μάτην...

Μια άλλη αιτία για την κήρυξης ενός πολέμου σε συνδυασμό με τη
νιναμη είναι και ο εγωκεντρικός εγωισμός, που με τον πόλεμο εκτός
υ ότι θα δείξει ακριβώς την δύναμή του, σαν δυνατός, θα πάρει
α του επιτρέπει η δύναμη τους και όσα δεν μπορεί να
τερασπιστεί ο αδύνατος. Και ένας ακόμα πιο πρόσθετος λόγος
ναι η δόξα και λόγω του πλούτου και η υστεροφημία, που
αρακινεί τους ιθύνοντες στον πόλεμο και δια του πολέμου στην
τιβολή.

Ένα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται και λειτουργεί με βάση το
ρδος. Δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατικό. Το κέδρος, που
οέρχεται από την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον
θρώπο, δεν μπορεί να έχει δημοκρατικό περιεχόμενο. Στα λεξικά
αι, υπάρχει η λέξη δημοκρατία, όχι όμως στην πράξη και τη ζωή.
αυτό και η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Όταν τη Δημοκρατία

δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε... Άλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς... και πολλούς λεγόμενους δημοκρατικούς...

Στο σημερινό Αστικό σύστημα, ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη και ενός άλλου ανταγωνιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αλλωστε αυτό είναι το κατ' εξοχήν κυρίαρχο θέμα του συστήματος.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΙΛΛΑ.

Μα στον ανταγωνισμό νικητής βαίνει ο ένας, ο πλουσιος και οδ δυνατός ενώ στην άμιλλα η συμμετοχή. Είναι όλοι Νικητές. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο από όπου πηγάζουν οι κάθε λογής και μορφής πολέμου. Έτσι εξηγούνται οι πόλεμοι. Στη εποχή δε, του Νεοφιλελευθερισμού, όπου ο πόλεμος έχει στρατηγικό χαρακτήρα αποτελεί το εργαλείο-όχημα για να επιβληθεί όπως στη Λατινική Αμερική, το Ιράκ, τα Βαλκάνια, το Αφγανιστάν. Κ αυτοί που εκκολάπτονται νέοι πόλεμοι, όπως στο Ιράν και τη Συρία και γενικότερα στην Μέση Ανατολή, που μπορούν να εκραγούν και πριν τη λήξη της θητείας του κ Ομπάμα.

Το κεφάλαιο-κρατικό σύστημα καθώς είναι απάτριδο και αχόρταγο, είναι αυτό που γεννάει τον πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο. Ποιο αιματηρό, ποιο πολύνεκρος, δια βίου αναπήρους και υλικές καταστροφές. Ένα από τα βασικά γνωρίσματα του πολέμου είναι η άρρηκτη σύνδεσή του με την αναζήτηση αγοράς και τον Θρησκευτικό προσηλυτισμό: Το Εμπόριο είναι ένας από τους βασικότερους συντελεστές του συστήματος και του πολέμου. Με παντοκράτορα το εμπόριο και τον Έμπορο. Ο έμπορος είναι αυτός που διακινεί και δραχμοποιεί τα όποια βιομηχανικά, γεωργικά, βιοτεχνικά, καλλιτεχνικά και εκπολιτιστικά προϊόντα.

Και ενώ είναι τεράστια η συμβουλή του στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι, εκτός του ότι είναι ο προπομπός του πολέμου είναι και καρπωτής, άρα και ο υποκινητής: Ο έμπορος είναι αυτός που

ροκειμένου να εξασφαλίσει (οι εκτρώσεις το επεβεβαιώνουν) το
έγιστο κέρδος: λείει όμορφα, καλά και γλυκά λόγια και κάνει, κακές,
σχημες και εγκληματικές πράξεις. Συνεπώς ο έμπορος εκτός από
ρομποτός του πολέμου είναι αυτός που θα καρπωθεί τη Λεία.
Από τους μικρούς και τοπικούς με την ανάπτυξη των μέσων
αραγωγής φτάσαμε στους Παγκοσμίους. Ο πρώτος Παγκόσμιος
όλεμος άρχισε το 1914 και ο Δεύτερος το 1939. Την αξία αυτών
δύο πολέμων την εισέπραξαν οι ΗΠΑ, χωρίς να σπάσει ούτε
να κεραμίδι στις ίδιες τις ΗΠΑ, και με ελάχιστο, μα πάρα πολύ
ελάχιστο αίμα, σε σχέση με τα εκατομμύρια των άλλων εμπολέμων
αυρών του Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως η χώρας μας, οι Ρώσοι,
ουγκοσλάβοι κλπ. Τα κεφάλαια του Α! και Β! Παγκοσμίου Πολέμου
δωσαν τη δυνατότητα στις ΗΠΑ να δημιουργήσουν ένα εύρωστο
στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα, μέσω του οποίου θέλουν, ο
1^ο αιώνας να είναι ο αιώνας Αμερικής, όνειρο των σαξώνων να
κυβερνήσουν εις τους αιώνες των αιώνων αυτοκρατορικά την
ανθρωπότητα. Αυτό περίπου είναι το περιεχόμενο της
παγκοσμιοποίησης. Συνεπώς όταν μιλάμε για παγκοσμιοποίηση να
παρατηρούμε τι ακριβώς Εννοούμε!

Αφού μετά την «πτώση του υπαρκτού» το κεφαλεκρατικό
σύστημα, βρίσκεται στη φάση της συγκεντρωποίησης, των ήδη
συγκεντρωποιημένων εθνικών οικονομιών. Οι εθνικές αστικές τάξεις
στά την αποδοχή του Νεοφιλελεύθερου δόγματος, δεν είναι πλέον
ότιμοι Μέτοχοι στο Διεθνές Αστικό Καπιταλιστικό
ΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ, αλλά **ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ** και διακινητές των ιδεών του
εοφιλελευθερισμού και την παρά πέρα συγκεντρωποίηση του ήδη
συγκεντρωποιημένου δια μέσω των εθνικών αστικών τάξεων του
παγκόσμιου πλούτου. Όσοι αστοί και αστικές κυβερνήσεις, δεν
τοτάσσονται στη φωνή της «λογικής» θα τιμωρηθούν ή θα
επιδοκιμασθούν και από υπάλληλο ακόμα...σαν ανεύθυνοι,
θεροδάμονες ή επικίνδυνοι ακόμα...

Αυτή περίπου ήταν η στάση και η συμπεριφορά του διεθνούς και
εθνικού προπολεμικού κατεστημένου και τον τρόπο που οι πιο
πολιτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας από τους
αχζή. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την

απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνικής της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Πολιτειακή και πολιτική ηγεσία εγκατάλειψαν λαό και χώρα.

Βέβαια δεν έλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ήταν όχι μόνο πολυάριθμες αλλά και αξιοθαύμαστη η συμβουλή και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.

Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπό τη «σκέπη» της μοναρχίας και τις κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα από το 21 και μετά, ενώ είχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα πιο φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάση την οικογενειοκρατία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού. Γι' αυτό και δεν είχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επομένη των εκλογών. Ήταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά.

Ο ελληνικό λαός από την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών, που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας από την Αγίας Τριάδας αποτελούμενη από τους :αστούς, (που ήταν φορέας της Επανάστασης) Κοτζαπάσαδες και τον Κλήρο, (αργότερα προστέθηκε και η Μοναρχία), ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς. Δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε εστω και αυτήν την αστική δημοκρατία. Δεν του επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει όχι μόνο δημοκρατικό λόγο, αλλά ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι' αυτό και δεν έχει δημοκρατικά βιώματα.

Οι κοτζά-πασάδες, ο Κλήρος και οι βασιλιάδες, δεν επέτρεψαν την βίωσή της. Ζήσαμε και ζούμε τη δημοκρατία, που μετατρέπεται τη σκέψη σε πράξη. Που καταδικάζει τη σκέψη και πολτοποιεί τη συνείδηση. Αν διαβάσει κανείς τον κοινοβουλευτικό βίο της χώρας θα διαπιστώσει ότι ο βίος της κάθε κυβέρνησης δεν ξεπερνά τους 10 μήνες. Και μεταπολεμικά πολλές δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα οι

υλευτές και οι Υπουργοί, ότι δεν προλάβαν να τσαλακώσουν τα
υστούμια που έραβαν για την εκλογή τους
να όμως, που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις
υδαισθήσεις της απόσταση του πολιτισμού μας από τον
αιώνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, ότι ο
ταρχισμός και η αναίδεια της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο
αι προνόμιο άλλων εποχών. Όταν η εξουσία λειτούργησε τόσο
οκλητικά ανάλγητη και αυθάδης προς τους πολίτες; Τι να
νταστεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν
υπτώ και παραδύστω. Στους σκοτεινούς πολύπλοκους και τους
λυδέδαλους μηχανισμούς του παρακράτους. Πολύ περισσότερο
ς να συλλάβει, μα και να φανταστεί ακόμα κάποιος πως
τουργούσε και ενεργούσε η εκκολαπτική μηχανή του στρατιωτικού
πολιτικού παρακράτους και ο «βιασμός» και αυτής
υδεπίγραφης δημοκρατίας; Όταν για μια απλή προσαγωγή
πόπτου» η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των
ομικών ελευθεριών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας; Τι μπορεί
περιμένει κανείς από την επέλαση της κατά του «βεβαρυμμένου»
κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου.
λουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν είναι
το τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων, όσο στο
ρο της καταστολής και ειδικά στη ανάκριση, τη φυλακή και στη
λακή της φυλακής. το πειθαρχείο και το πείραμα.
Ι λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η
σίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του
ολεταριάτου, όπως και η Αντίσταση ταυτίστηκε με το ΚΚΕ
νώνοντας ότι κάτω από τη σημαία του ΕΑΜ και το προγράμματος
Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Έλληνες, η τεράστια
ειοψηφία του λαού. Την Ζητούσε Ο Δ Σολωμός από τους
υνιστές του 21, όταν τους προέτρεψε να μη δεχθούν τον ιστορικό
μβιβασμό,, το ίδιο και ο Χοϊδας.
κόμα οι όποιοι συστημικοί ισχυρίζονται ότι όλος αυτός ο κόσμος,
υ ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, το έκανε από
ική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού
εστώτος και την εγκαθίδρυση, κάποιου άλλου ξένο προς τα ήθη

και τα έθιμα του τόπου μας καθεστώς. Τέτοιες σκέψεις δεν απασχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε είχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να είχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που από την προπολεμική περίοδο όπως γράφω και πιο πάνω, να είχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη και ειδικά στη ΠΑΙΔΕΙΑ. Αλλα αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσαντες του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Επειδή στην μακρόχρονη φυλακή, εκτός από τον Ν Μπελογιάννη γνώρισα, από κοντά μεγάλο μέρος της ηγεσία του ΚΚΕ, της Κ.Ε και πολλά μέλη του Πολιτικού Γραφείου. Ελάχιστοι ήταν αυτοί που είχαν άρτια Μαρξιστική γνώση. Λόγω της μακρόχρονης παρανομίας είχαν οργανωτικές ικανότητες. Οσο για την διάρκεια της κατοχής η λέξη Σοσιαλισμός για τους μαχητές και τον ΕΑΜικό κόσμο ήταν μια λέξη αν όχι άγνωστη, αλλά με άγνωστο το περιεχόμενο της.

ΤΟ ΚΑΤΟΧΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

ΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΑΜ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΤΗΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΑΘΕΣΕΙ ΣΤΗ ΑΤΙΣ Η ΔΩΡΙΚΗ ΑΤΑ

Όπως είναι γνωστό κανένα κράτος δεν μπορεί να υπάρξει Χωρίς τις ποικίλες μορφές παρακράτους. Στη διάρκεια τις Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας το παρακράτος διογκώθηκε με το «Ακου, Βλέπε, Σώπα», που ήταν το βασικό έργο του παρακράτους για να πάψουν να λειτουργούν τα βασικότερα αισθητήρια όργανα του ανθρώπου, ώστε να επιβληθεί η απόλυτη σιωπή και αυτενέργεια του Έλληνα.

Στην κατοχή το παρακράτος διογκώθηκε και με τις ευλογίες των κατακτητών πήρε τη μορφή χιονοστιβάδας. Εγιναν συμμορίες υπό τον μανδύα του αγώνα κατά του κομμουνισμού είτε και πλιατσικολόγοι, αρκεί να δήλωνε αντί κομμουνιστής, ήταν αποδεκτός και απ το κατοχικό κατεστημένο και απ τους κατακτητές. Αυτό το παρακράτος είχε ανακηρύξει τον εαυτό του κράτος στους χώρους που αυτό δρούσε, ενεργούσε κατά βούληση. Χωρίς έλεγχο, ατιμώρητα και επιβραβευμένες οι όποιες πράξεις, αυθαιρεσίες και εγκλήματα. Δεν θα αναφερθώ στα ονόματα αυτών των συμμοριτό-Ισμών που φύτεωναν σαν τα μανιτάρια, μα ούτε και στα ονόματα των αρχηγών. Σαν Έλληνες αφού τους ζήσαμε τους ξέρουμε. Εμείς για τις πράξεις και το κατεστημένο για την προσφορά τους!

Είτις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιο πρόστυχο, βρώμικο και
υπαρμόνα άτομα γέννησε η χώρα. Και αυτό ήταν που μετέτρεπε τη βία σε
ΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση,
αζονεία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων, που διέπουν τις
θρώπινες ιδέες και πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν, (η Δωρική Ατα) Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως.
νο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο
πο που αυτοί ασκούσαν και εφαρμόζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει,
ήν λάτρευαν και δόξαζαν, από αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και
εφαρμόζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ήταν η θεά της
αστροφής: Η ΑΤΙΣ:

ε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες
επάγγελμα, που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές σε όλα τα επίπεδα:
νιτικά, οικονομικά και ένοπλα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους
ονιστές και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό
υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή από τους
ακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα από τις επιδρομές των
μοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπαιδα σκοτώνονταν.
άδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα
μινάρια από τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα
ατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Άλλοι κατά χιλιάδες
αταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και κατέφευγαν σε
ια κατάσταση πρόσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή
ς. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον
οκρατικό στρατό από την επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολό τον
μο στις πόλεις.

Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρον των,
ωσης του Νου, θεά της καταστροφής. Τα θύματά της είναι ανίκανα για
κές επιλογές και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το
πιμο...». «Θεά της καταστροφής, λοιπόν ζήσαμε Αίτια απερίσκεπτων
ξεων και οι συνέπειες της απερίσκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που
ς από την ομοψυχία, είχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική
ση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και
σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο
ος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ήταν το περιεχόμενό

ριέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις
δους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο

και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο από την πόλη. Ήταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νηστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν έκτος του συρματοπλέγματος.

Τον ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που έκαναν τον ύπνο των κατακτητών εφιαλτικό, τους υποχρέωσε να φυλάνε με διπλοσκοπιές τα λίγα τετραγωνικά μέτρα του στρατοπέδου, και να χρησιμοποιούν τη δολοφόνο κλούβα για να μετακινηθούν απ το ενα στρατόπεδο στο άλλο. Και το βασικότερο να μην επιστρέφουν ποτέ τόσοι, όσοι ξεκινούσαν κάθε φορά για τις φονικές πολυήμερες επιχειρήσεις.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Όπως οι Αγγλοι το 21 ήθελαν να κρατήσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία
κτη για ενδεχόμενη απειλή από τη Ρωσία, με σκοπό το στραγγάλισμα των
κών εξεγέρσεων, που επιτάχυνε την εξέγερση των λαών, (της Ιταλίας, της
στρίας και της Ελλάδας), ο δυμέτωπος αγώνας δια του Ναπολέοντα η
ική τάξη ενάντια στην απολυταρχία της Ευρώπης. Στην οποία
λυταρχία συμμετείχε και η Αγγλία, όπου σε όλα τα Συνέδρια: το
μπαχ, τη Βερόνα κλπ, έπαιζε τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο και από
του Μέτερνιχ. Αυτή η υπόδικη και συντηρητική Αγγλία, σκληρή και
άνθρωπη για τις τύχες των αποικιακών λαών και μυστικό-σύμβουλος και
ηγός του Σουλτάνου ένα και μόνο ήθελε: το πνίξιμο της Ελληνικής
ανάστασης. Ετσι και μετά απελευθερωτικά ήθελε να κρατήσει και να
χει αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου

ο Μασολόγγι κράτησα δυο πολιορκίες και άντεξε τον Κιουταχή. Δεν
κυψε στον Ιμπραϊμ, εγκαταλείφθηκε όμως από την τότε ελληνικές
έρνησεις, για να πέσει από την πείνα που το δίκασαν ανόητα οι ελληνικές
ερνήσεις που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους φύσει εχθρού των
ήνων Αγγλους. Δεν μπόρεσε όμως και άλλαξε ψευδοτακτική με τον
ζήτο Μαυροκορδάτο. Των διώκτη του Καραϊσκάκη και άλλων πολλών
νιστών, που δεν ήθελαν να παρεκκλίνει η Επανάσταση από τους
ικούς της στόχους. Για να οδηγηθεί η Επανάσταση εκεί που ήθελαν οι
λοι. Ετσι, εκτός από τον πρώτο χρόνο της Επανάστασης από βαλτούς
Αγγλίας για να αποτύχει η Επανάσταση, ο Μαυροκορδάτος διόρισε σε
εμο ξηράς τον Ναυτικό Σκούρτη και ακολούθησαν οι στρατιωτικές
ωλεθρίες και καταστροφές. Παρά τα χάλια όμως και τις Αγγλικές
νιγγές για να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826, ως το ολοκαύτωμα και την
δο του Μεσσολογγιού. Τραγική εθνική καταστροφή αλλά και διθυραμβική
α!

ο Δαυλός του Καψάλη φώτισε όχι μόνο το δίκαιο του Ελληνικού αγώνα
α και συμτάραξε τις συνειδήσεις των λαών για τους εθνικό-
λευθερωτικούς αγώνες των λαών και των γενιών που ακολούθησα και
ονται. Το Μεσολόγγι του έπεισε όλους ότι η Ελλάδα θα απελευθερωθεί
διαίτερα την παμπόνηρη Αγγλία, ετσι θέλοντας και μη άλλαξε πολιτική
με τη βοήθεια και των συντηρητικών και αντιδραστικών δυνάμεων
σδεσε τη νεοσύστατη Ελλάδα στο δικό της γαιωτρατηγικό Αρμα.

Ήταν τόσο λυσσαλέος ανταγωνισμός μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων, να
γξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-
νομικά το λαό μας. Ετσι λοιπόν, και μετά απελευθερωτικά η επιδίωξη των
μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-
νομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μην θέλει

να αντλήσει την εξουσία από το λαό, και ειδικά να προσεταιρισθεί αυτό το ρωμαλέο λαϊκό Αντιστασιακό κίνημα και στηριγμένη για πρώτη φορά στο λαό να κάνει, εστω και μετά 180 χρόνια την αστική της επανάσταση, οδήγησε στη ταύτιση και συνταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις.

Από τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, είναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρώχεται από τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους. Και η χώρα πληρώνει τις βαρύτερες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός. Αρχής γενομένης από το 371, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα και περσικά δάνεια, έγινε η πιο φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιούς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρή σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και όπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι. Ομοιότητες πολλές με ό,τι συνέβει και μετά απελευθερωτικά.

Είναι γεγονός ότι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση των όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δωσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σήμαινε ότι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει είναι:

Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένη με την κατάληψη της χώρας από τον κόκκινο στρατό, όπως έγινε και στις άλλες βαλκανικές χώρες;. Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα είχε απελευθερωθεί και τα όπλα είχαν παραδοθεί. Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Για ποιόν ακριβώς λόγω η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δωσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη; Και μετά το Δεκέμβρη δεν είχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν είχαν χαθεί γιατί έτσι

ους εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η κή αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το , έστω και μετά τη Βάρκιζα, πολλά από τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα εν την ίδια εξέλιξη.

αι δεν θα είχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα κεδονικά οχυρά, την Κρήτη και στην Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και ρς και την χώρα απελευθερωμένη από τον ίδιο το λαό, η Ελλάδα έγραψε δες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ένα τραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν να παρουσιάσει.

πλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης στέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της λικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους εργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. ίδες που οδηγούσαν στον εμφύλιο .

τά οσον αφορά το απώτερο παρελθόν. Δυστυχώς και η Νεοελληνική ρία από το 1821 και μετά, λαός και χώρα και κυρίως η άρχουσα τάξη α τριάδα που προέκυψε από τον ιστορικό συμβιβασμό), δεν θέλησε να ριχθεί στο Ραγιά το 21 και στο λαό το 44, γεγονός που θα της έδινε τη ιτότητα να συνεργασθεί ισότιμα με τις μεγάλες συμμαχικές δυνάμεις: την αια και την ΕΣΣΔ και τον ΟΗΕ, ετσι ώστε να κόψει τον ομφάλιο λώρο της τησης. Κατέφυγε εκ νέου στην εξάρτηση, στα δάνεια και τα όπλα για λίγη και εξαρτημένη εξουσία.

ι μια που ο λόγος για εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, πικαλεστώ τον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς ρυργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιλητή που τον ίει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να ιεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστε ουδ εις αυτόν τον ράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, ύμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία δηγηθεί στην τυραννία;

τως λοιπόν, τότε έκριναν και επέκριναν, την προκήρυξη για την έναρξη πανάστασης και όποιες άλλες διακηρύξεις των φιλικών οι σκοτεινές και ραστικές δυνάμεις. Οι δυνάμεις που αφόρεσαν τον Ρήγα και τον άντη, «αρώστησαν» τον Αλέξανδρο Σούτσο, δολοφόνησαν τον οδίστρια και οδήγησαν τη νεοσύστατη Ελλάδα σε δυο εμφυλίους

πολέμους. Καταδίκασαν σε θάνατο τον Κολοκοτρώνη και τον Πλαπούτα, γέμισαν τις (χάψες) φυλακές και τις γωνίες των πόλεων με ζητιανιάνους οσους από τους αγωνιστές, δεν συμφωνούσαν με την παρέκκλιση της Επανάστασης από τους Εθνικό-κοινωνικούς στόχους.

Μα και αυτοί που ήταν ιδεολογικά και πολιτικά άσχετοι με το ρόλο και το σκοπό για τον οποίο εντάχθηκαν στα όποια καπετανάτα το 21 και στην κατοχή στους διάφορους εθνο-Ισμούς. Ενώ εντάχθηκαν στα όποια καπετανάτα τελικά συμφωνούσαν με τους προύχοντες τους κατζά-πασιάδες και τον κλήρο και τώρα πολεμούσαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση. Και επειδή αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, τη διαμόρφωση του εδάφους και τα κρισφύγετα των ανταρτών και τις Γιάφκες των πολιτικών οργανώσεων. Ήταν ακριβώς αυτοί οι πολιτικοί που κρατούσαν την πολιτική επαφή με τους κατακτητές, οι οικονομικοί που οργάνωναν το ξεπούλημα του Εθνικού πλούτου, οργάνωσαν τη μαύρη αγορά και στη χώρα της Ελιάς τα ελληνόπουλα και οι Γέροι πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιές. Ήταν αυτοί που υπέδειχναν τα αρχαία για να είναι αρεστοί και οι ένοπλοι που καθοδηγούσαν τους Γερμανούς στις επιχειρήσεις, τις συλλήψεις τη λεηλασία πριν το κάψιμο των χωριών, κλπ.

Εχοντας δε και τη στήριξη του κατεστημένου και των συνεργατών, η επιτυχία στη ανάθεση έργου ήταν δεδομένη και η προαγωγές διαδέχονταν η μια την άλλη. Για προώθηση ολο και σε πιο κέραιες θέσεις για την κατάλληλη αλλά αποφασιστική στιγμή... Και ολοι ξέρουμε πόσο καθοριστικής σημασίας είναι ο ρόλος των βαλτών και πώς κέραια και αποτελεσματικά είναι τα χτυπήματα από τα μέσα... Και πόσο αποφασιστικής σημασίας είναι η προσφορά τους σε μια κατάλληλη στιγμή, όπως έγινε με τη δολοφονία του συνταγματάρχη Δ Ψαρρού, που ήταν επικεφαλής του Εθνικού Κινήματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης (ΕΚΚΑ).

Μια δολοφονία που ακόμα δεν έχει διευκρινιστεί ιστορικά ποιος τον δολοφόνησε. Και αυτό γιατί, λίγο καιρό πριν τη δολοφονία του Δ Ψαρρού, είχε αποφασιστεί η κυβέρνηση του Καϊρου να συναντηθεί με την κυβέρνηση του βουνού στο Λίβανο, Πρόεδρος της οποίας ήταν ο Αλεξανδρος Σβόλος, προκειμένου να σχηματιστεί μια κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας (όπως και έγινε), με Πρωθυπουργό τον Γ Παπανδρέου, Παππού του σημερινού Πρωθυπουργού, την γνωστή κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας που κυβέρνησε επί 53 μέρες απ' άκρου σ' άκρου την Ελλάδα, εκτός από την Πλατεία Συντάγματος και μικρό κομμάτι της Ηπείρου που έλεγχε ο Ζέρβας.

Ενώ η κυβέρνηση του βουνού είχε περγαμηνές προσφοράς, η κυβέρνηση του Καϊρου εκτός του ότι ήταν ατόφια η 4^η Αυγούστου, τελούσε υπό την

αιμονία των Αγγλων. Είχε μετατραπεί σε υπαλληλικό προσωπικό του *ex officio* σε βαθμό που ο κ. Διομίδης κάποια μέρα αγανακτισμένος είπε στην Επιτροπή που εκπροσωπούσε τα ελληνικά «συμφέροντα»: «επί τρία απτά έτη, εκτός του ότι διαχειρίζεσθε εν λευκώ τα ελληνικά θέματα, δεν ενημερώνεται για το τι ακριβώς συμβαίνει την Ελλάδα»; Ήταν η εποχή αξιωματικοί και Έλληνες στρατιώτες που πήραν 50 και πλέον χιλιάδες ατιώτες.

Ο στρατό και τους αξιωματικούς εκτός αυτών του δεν οργανώθηκαν στο ΕΑΜ και σε συνέχεια ζήτησαν να έρθουν για να πολεμήσουν στην Ελλάδα τους κατακτητές. Οι Αγγλοι με τη συγκατάθεση ή όχι της ελληνικής κυβέρνησης, αντί γι' αυτό κλείστηκαν στα σύρματα και πολλοί εξοντώθηκαν, Άλλοι πολέμησαν στο Ελ Αλαμέϊ και το Ρίμινι. Πολλοί αξιωματικοί ίδρυσαν τον Ιερό Δεσμό Ελλήνων Αξιωματικών (ΙΔΕΑ). Ο Μεταξάς, κλίωσε με βαθιές ρίζες το κράτος της Δεξιάς και μας προικοδότησε με μια ύσια Νομοθεσία διανθισμένη με ένα ραφινάτο φασιστικό πνεύμα, που ιώνουν και σήμερα ακόμα. Δεν θα ήταν δε υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι νιά των αξιωματικών που έκαναν τη 7χρονη δικτατορία ήταν με το ριζικό-φασιστικό πνεύμα διαπαιδαγωγημένοι. Αυτοί δημιούργησαν τον ΙΔΕΑ. Εκεί στον ΙΔΕΑ επωάζονταν δυο δεκαετίες το αυγό του φιδιού. Η εξέλιξη των αξιωματικών του ΙΔΕΑ ήταν αξιοθαύμαστη... Διατέλεσαν ηγού του ΓΕΣ και στρατηγοί Σωμάτων στρατού. Για να μην είναι σε ανεκτική θέση στις διαπραγματεύσεις, λόγω προσφοράς η κυβέρνηση Βουνού, τα εδώ πολλαπλά στηρίγματα και με τη βοήθεια των Αγγλων οργάνων και εκπλήρωναν αυτού του είδους «διεπηρεωτές».. σαν ς του Ψαρρού, δίνοντας τη δυνατότητα στην κυβέρνηση του Καϊρου, να τους δεχθεί σαν αγωνιστές με αφορμή την δολοφονία του αγματάρχη Δ Ψαρρού τους δέχθηκαν σαν «δολοφόνους».

σι παρά την ρητορική οξύτητα, οι εμφύλιες συγκρούσεις μεταξύ των αντιστασιακών λώσεων ήταν δευτερεύουσας σημασίας (με εξαίρεση την εκτέλεση του Δ Ψαρρού ρκετών ανταρτών της (ΕΚΚΑ): Εθνικό Κίνημα Κοινωνικής Απελευθέρωσης. Όμως έση με τη δολοφονία του Συνταγματάρχη Δ Ψαρρού, Δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα. Όμως η κυβέρνηση του Καϊρου προκειμένου να μειώσει την προσφορά του στις διαπραγματεύσεις για τον σχηματισμό της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας το όγισε χωρίς να έχει επιβιβασθεί ποιος δολοφόνισε τον συνταγματάρχη Ψαρρό έωσε στο ΕΑΜ.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΨΙΘΥΡΟΥΣ...

ΔΙΓΛΩΣΣΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΟΥΤΕ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ.

Για τη καταγωγή και την προέλευση των Βλάχων, έχουν κατά καιρούς γραφτεί αρκετές απόψεις και διατυπώθηκαν εξ ίσου αρκετές θεωρίες: Βαλκανικές και εθνικιστικές και τώρα έχουμε Ευρω-αμερικάνικες εξάρσεις, με πολιτικές σκοπιμότητες και προεκτάσεις. Προεκτάσεις που πολλές από αυτές, συνδεδεμένες πάντα με μια ιδιόμορφη προπαγάνδα και απόψεις λανθασμένες, γεγονός που δείχνει παντελή άγνοια ή μερική μόνο γνώση γύρω από το «**ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ**»

Οι θεωρίες αυτές έχουν δημιουργήσει την εντύπωση λόγω της παχυλής άγνοιας να θεωρούνται οι δίγλωσσοι Ελληνό-Βλάχοι «μειονότητα» στη χώρα των προγόνων. Θεωρίες προσαρμοσμένες σε πολιτικά, τοπικά και προσωπικά και πολλές φορές συμφέροντα, να θεωρούν τις κοινότητες που είχαν ζήσει με τον υπόλοιπο αρχαίο κόσμο, επικοινωνούσαν, ταξίδευαν και εμπορεύονταν προκειμένου να διαφυλάξουν τις πατρογονικές αρχές και αξίες, ήθη και έθιμα, που πιεζόμενοι να ασπασθούν τα κάθε φορά νέα κατοχικά δρώμενα εγκατέλειψαν τις ακτές και δρόμους επικοινωνίας και αποτραβήχθηκαν στις απρόσιτες βουνοκορφές της ενδοχώρας. Εκτίσαν οικισμούς κρυμμένους στις ορεινές περιοχές και κάποια εκκλησία. Σε αυτές και γύρω από αυτές συναθροίζονταν και συζητούσαν, για τα κοπάδια εξαρτημένοι πλέον από την κτηνοτροφική παραγωγή. Γι' αυτό και σπάνια συναντά κανείς πληροφορίες για εκείνη την εποχή και τον τρόπο ζωής των δίγλωσσων Ελλήνων στα βιβλία της ιστορίας.

Οι τουριστικοί οδηγοί και κατά τα αλλα σπουδαίες τοπικές ιστορίες οι γραμμένες από λόγιους τόσο των ορεινών όσο και των νησιών, όπου ζούσε και εκεί ο ελληνισμός, όπου και αυτοί δεν διέθεταν αποσυρμένοι και αυτοί στην ενδοχώρας δεν είχαν και αυτοί τίποτε άλλο εκτός από ένα τοίχος και ένα κάστρο ή πύργο για τον άρχοντα. Όλα αυτά περιγράφονται σε λίγες αράδες ή και καθόλου δεν γίνεται αναφορά στη ζωή τους. Βέβαια οι κατακτητές όποιοι και αν ήταν περιορίζονταν την κατάκτηση και την εκμετάλλευση των εμπορικών και γόνιμων περιοχών. Οι Τούρκοι πχ την περιοχή των Αγράφων, λόγω του ότι αυτός ο ορεινός όγκος δεν παρουσίαζε οικονομικό ενδιαφέρον δεν τον έλεγχαν. Γι' αυτό και όταν κάποιος περιηγητής ρώτησε τον Πασιά της περιοχής πως ονομάζεται αυτή η όμορφη ορεινή περιοχή απάντησε «Αγραφα» Και όταν ρώτησε γιατί την λέτε «Αγραφα», η απάντηση ήταν «ότι δεν την έχουμε γραμμένη στα τεφτέρια μας».

Στη συνέχεια : ο Μεσογειακός κόσμος της λεκάνης όχι μόνο για τους δίγλωσσους αλλά και ολόκληρης της Μεσογείου καλύπτεται από ένα παραπέτασμα, όπου διαβάζονται μόνο θραύσματα της χριστιανικής

ιολογίας. Λείπει η αρχαιολογία της κοινωνίας και του υλικού πολιτισμού. Ουσιαστικά όμως οι άνθρωποι και στη θέση τους υπάρχουν μόνο οι Άγιοι της εποχής τους. Οσαν επί αιώνες ο κόσμος να προσεύχονταν μόνο.

Ειδικά για τις ορεινές περιοχές δεν αποτυπώθηκαν ποτέ πως οι οροσείβιοι έμαθαν να ζουν μαζί και με τους θρύλους τους αγνοώντας την ταυτότητα, τη χρήση τους και την εποχή τους. Οι δάσκαλοι καθώς δεν γνώριζαν καλά πράγματα για τη ζωή και την ιστορία των δίγλωσσων Ελλήνων δεν μιλούσαν. Οι περιηγητές δεν αναζητούσαν αυτή τη λεπτομέρεια. Επομένως, σσότερο από δέκα και πλέον αιώνες της ζωής τους δεν τους περιγράφει ταμένα η ιστορία παρά μόνο αποσπασματικά και ό,τι έγραψαν οι δικοί λόγιοι.

Από τον 12^ο και 13^ο αιώνα οι δίγλωσσοι Έλληνες βγήκαν από τους ορεινούς αιώνες, έγιναν καπεταναίοι, έμποροι και πειρατές του Δούναβη με πολλές οικονομικά αυτοδιοικούμενες κοινότητες σε επικοινωνία με όλο τον κόσμο. Τα ίχνη αυτής της πορείας υπάρχουν στα τραγούδια και τους λαϊκισμούς, σε ονόματα και τοπωνυμίες των οποίων την καταγωγή δεν πρέπει να συγκρατήσει μα και να αναστοχαστεί η μνήμη.

Μεσαίωνας της Μεσογειακής λεκάνης αντίθετα από ό,τι νομίζουμε συσχετίζεται με την ανατολική αυτοκρατορία, αυτή που σήμερα ονομάζουμε Οθωμανική, και που τελείωσε σχεδόν μαζί της. Τα σημάδια των σκοτεινών αιώνων βρίσκονται κρυμμένα στα απρόσιτα μέρη των βουνών. Επομένως, αν εν τω μεταξύ δεν ξανά βιώσουμε νέους μεσαίωνες-η αρχαιολογική έρευνα θα ασχοληθεί με τις ιστορικές πτυχές της μεσαιωνικής ιστορίας, της Ναοδομίας και της θρησκευτικής εικονογραφίας. Τότε θα καλύψουμε μια άγνωστη πτυχή των δίγλωσσων Ελλήνων ίσως όχι τόσο ευεvidή όσο φαίνεται και κυρίως όσο προσπάθησαν να την παρουσιάσουν οι ιστοριογράφοι, συλλογισμένοι, πέννες, άσχετες όμως με αυτό καθ' αυτό το γεγονός: οι δίγλωσσοι Έλληνες.

Επομένως, σε αυτό προστεθεί ο Α! Παγκόσμιος Πόλεμος, οι Βαλκανικοί και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και η αδυναμία των ιδίων των Βλάχων, λόγω των εθνοτικών που επικρατούσαν πριν από τους **Βαλκανικούς** πολέμους, κατά τη διάρκεια τους, αλλά και μετά τη λήξη, να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, οι γυναίκες αυτές που συστηματικά καλλιεργούν το Λονδίνο παλιά και της σύγχρονης εποχής τώρα και ο κάθε Μπρεζίνσκι και ο Κίσιγκερ τείνουν να γίνουν οι δεκτές».

Οι Αγγλο-Σάξωνες που θέλουν να κυβερνήσουν τον κόσμο, οι Αγγλοι παλιά με την διπλωματία των κανονιοφόρων και οι Αμερικανοί τώρα. Με όλα τα σύγχρονα πολεμικά μέσα και τα πυρηνικά ακόμα, από τη στιγμή απελευθερώθηκαν από τον αγγλικό ζυγό, εν ονόματι της «**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ**» διαμόρφωσαν ένα «**ψευδεπίγραφο δημοκρατικό ήθος**», και ενώ στο εσωτερικό τους εξακολουθούσε να ισχύει σε εγκληματικό βαθμό η **ΔΟΥΛΕΙΑ**, αυτό ανακήρυξαν τον εαυτό τους, αυτόκλητο «**προστάτη και ηγέτιδα δύναμη των δημοκρατικών και ελευθεριών όλων των λαών του κόσμου**». Αλλωστε το ιστορικό κατακτητικό οδοιπορικό των Αμερικανών, αυτό επιβεβαιώνει. Τώρα δε τελευταία δια στόματος του προέδρου Μπούς, στεντώρια τη φωνή είπαν προς την Ανθρωπότητα ότι ο 21^{ος} αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής.

Μετά την κατάκτηση της Ευρώπης, των Βαλκανίων και μέρος της Αφρικής από τον Χίτλερ σε κάποια συζήτηση που είχε με κάποιον στενό του φίλο. Ο φίλος του τον ρώτησε: «Με την κατάκτηση τα πήγες όχι απλώς καλά αλλά περίφημα; Πως όμως θα κυβερνήσεις αυτόν τον πολυάριθμο κόσμο; Λένε πως ο Χίτλερ χαμογέλασε κτυπώντας τον φίλο του στην πλάτη του είπε. Μην στεναχωριέσαι φίλε μου: «Σε όλες τις κατακτημένες χώρες θα βρεθούν αρκετά καθάρματα να συνεργαστούν μαζί μου. Τα καθάρματα αυτά μόνο συνεργαζόμενα και υποταγμένα σε μένα μπορούν να αναδειχθούν στη χώρα τους και να πλουτίσουν...»

Αυτά ακριβώς τα καθάρματα, αυτά τα άδεια πουκάμισαν, αναζητούν και χρησιμοποιούν και οι Αμερικάνοι που όχι μόνο ονειρεύονται, αλλά και θέλουν να κυβερνήσουν την Ανθρωπότητα. Ετσι όπως παντού, ετσι και στην Ελλάδα κάποιοι Έλληνες, άνθρωποι της λεγόμενης ΕΛΙΤ, έχουν από καιρό ενδώσει στα κελεύσματα των Αμερικάνων, ευτυχώς λίγοι προς το παρόν, από καιρό τώρα ισχυρίζονται ότι **ΕΛΛΗΝΑΣ**, σαν απ' ευθείας απόγονος των Αρχαίων Ελλήνων (ούτε ένας;) δεν υπάρχει πια.

Και οι δίγλωσσοι Έλληνες. Οι Βλάχοι; Οι δίγλωσσοι Ελληνό-βλαχοί που και μετά την κατάκτησή τους από τους Ρωμαίους το 146 αυτοί διατήρησαν τις προγονικές παρακαταθήκες: Τη ζωντανή Δημώδη Γλώσσα, ήθη, έθιμα και παράδοση.

Οι Αμερικανοί όμως δεν ήξεραν, ανάμεσά τους και ο μέλλον να εκλεγεί πρόεδρος ο Τζούνιορ Μπούς όταν ένας από την Επιτροπή «Δεοντολογίας» τον ρώτησε πια είναι πρωτεύουσα της «**Τάδε χώρας**» δεν ήξερε να απαντήσει. Κι όμως κυβέρνησε την Αμερική και τους ανά των κόσμο «**προθύμους**» για οκτώ χρόνια.

Τώρα όμως αφού εξάντλησαν τη μέθοδο της εξαφάνισης όπως τους Μοϊκανούς και όποια άλλη γιγενής φυλή στην αμερικάνικη ήπειρο τον Γ.Γ του

Χάμερσκελντ που δόξασε τη Σουηδία και τον ΟΗΕ που δολοφονήθηκε
1961, σε ένα ύποπτο αεροπορικό δυστύχημα και τη δολοφονίας όπως τον
κανό ηγέτη Λαμούμπα κ.α. Για να γίνει έκτοτε ο ΟΗΕ παραμάγαζο των
και η εκλογή του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ μια τυπική εκλογή του
his master boice. Μέθοδο, που να έφτασαν να επιβάλουν στον ΟΗΕ
ον δωσίλογο Γερμανό εγκληματία πολέμου για δυο 5ετίες.
θόδους που ανέβαζαν και να κατέβαζαν κυβερνήσεις. Διόριζαν και
αν πρωθυπουργούς και υπουργούς και την κατά βούληση επιβολή
ιστοριών. Φαίνεται πως έμαθαν επιτέλους, ότι πριν από αυτούς και για
δες χρόνια πριν από αυτούς ότι υπήρχαν και εξακολουθούν να
ρχουν λαοί, όπως οι Έλληνες και οι Ρώσοι στην Ευρώπη, την Μέση
ολή, την Ασία και την Αφρική, που όχι απλώς κυβέρνησαν από κοινού
ανθρωπότητα, και όχι μόνοι όπως απαιτούν οι Αμερικανοί, αλλά και
ρεψαν πριν από αυτούς και χωρίς αυτούς, αλλά και για χιλιάδες χρόνια,
οσφορά τους στο παγκόσμιο κοινωνικό-ιστορικό γίνεσθαι και τον
τισμός είναι εκτός από τεράστια και αναμφισβήτητη.
αυτούς λοιπόν, τους λαούς που τόσο υποτίμησαν, και κακό
χειρίστηκαν, τώρα οι Μέτρ των ΗΠΑ και αφού θεωρούν ότι εξασφάλισαν
τον κόσμο ένα δίκτυ «λακέδων» και «προθύμων» και αντίστοιχους
ΙΑΛΤΕΣ» άρχισαν, χωρίς καν να αναγνωρίζουν τους λαούς τους
ολογούν» και να τους «κατατάσουν» κατά κατηγορίες και βαθμό
νδυνότητας στην προσπάθειά τους να κυβερνήσουν **ΑΛΛΑ**
ΕΡΙΚΑΝΙΚΑ την Ανθρωπότητα.
σι, για Μας τους Έλληνες, τώρα που τελικά γνωρίζουν την ιστορία και
προσφορά στο κοινωνικό ιστορικό γίνεσθαι, μας έχουν αξιολογήσει και
τάξει ότι: «οι Έλληνες, σαν λαός είναι «αναρχικοί» και σαν αναρχικοί
α θέλανε να διακριθούν, να ξεχωρίσουν και να τιμηθούν. Ότι ο Έλληνας
μπόρεσε και δεν μπορεί ποτέ να δεχθεί την εξαφάνιση της
σωπικότητας, και την υποταγή στην όποιας μορφής συλλογικότητας, για
και «δύσκολα κουμαντάρονται»
λέπει συνεπώς να τους «χτυπήσουμε βαθιά στις ιστορικές και
τισμικές τους ρίζες: έτσι ίσως... καταφέρουμε να τους αναγκάσουμε να
βιβαστούν, Εννοώ βέβαια να χτυπήσουμε τη γλώσσα, τα πολιτιστικά και
ιστορικά τους αποθέματα και τη θρησκεία τους, έτσι ώστε να
εξευνοποιήσουμε τη δυνατότητα τους να αναπτύσσονται, να διακρίνουν
εαυτό τους ή να αποδεικνύουν ότι μπορούν να νικούν, έτσι ώστε να
ράσουμε τις όποιες δυσκολίες μαζί τους στα στρατηγικούς απαραίτητα
για μας στα **ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ**».

Καμιά Δυτική Αυτοκρατορία δεν έγινε-επιβλήθηκε χωρίς την κατάκτηση του Ελλαδικού χώρου.

Απόσπασμα ομιλίας του υπουργού εξωτερικών της ΗΠΑ και ισόβιο μέλος της di iderberg Σεπτέμβριος του 1974...λίγες μέρες μετά την πτώση της χούντας... Φοβούμενοι φαίνεται πως δεν θα βρεθούν σύγχρονοι «**ΠΡΟΘΥΜΟΙ**» στον ελλαδικό χώρο να τους στηρίξουν στο καταχθόνιο έργο τους!

Η λεκάνη της Μεσογείου, αυτό το σταυροδρόμι τους κόσμου ανέκαθεν αποτελούσε το κλειδί για τις όποιες κατακτητικές βλέψεις και τη διαμόρφωση αυτοκρατοριών και ειδικά βλέψεων σαν αυτή των Σαξώνων να κυβερνήσουν την Ανθρωπότητα. Για να ελέγξουν τη λεκάνη της Μεσογείου, τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή, με λυμένα πλέον τα χέρια μετά την «**ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΟΥ**», για το σκοπό έγινε το **ΚΟΣΟΒΟ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** των ΗΠΑ έπρεπε να διαλυθεί Η Γιουγκοσλαβία...Και **ΤΟΤΕ** μέσα σε μια μόνο **ΝΥΧΤΑ**, βρέθηκαν έντολοι και πάνοπλοι οι **ΟΥΤΣΕΚΑΔΕΣ**. Οι **ΜΠΕΡΙΣΙΔΕΣ** και όποιοι άλλοι «**πρόθυμοι**»να συμπαρασταθούν στο έργο της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας.

Και καλά οι **ΟΥΤΣΕΚΑΔΕΣ** και οι όποιοι άλλοι «**ΠΡΟΘΥΜΟΙ**», οι Ευρωπαίοι και ειδικά οι μη Σάξωνες, τι προσδοκούσαν από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβία; Αλήθεια υπήρξαν Ευρωπαίοι **ΛΑΤΙΝΟΙ** και μη που πίστεψαν, ότι θα συμμετάσχουν και αυτοί στη μοιρασιά την παγκόσμιας **ΠΙΤΑΣ** την στιγμή που οι Αμερικανοί τους εξωβελίσσει από τις αποικίες και τις όποια κοινωνικό-οικονομικές και διπλωματικές σχέσεις είχαν ανά τον κόσμο; Και κυρίως τη στιγμή που ξέρουν πλέον ότι οι σάξωνες με το μπαστούνι και το καρότο, την ένταση και τη σύγκρουση θέλουν αμέτι μουχαμέτι να πετύχουν το σκοπό τους, όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκαν για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, αλλά και συμμετείχαν στη διάλυσή της.

Βέβαια, δεν είναι η πρώτη ούτε από ό,τι φαίνεται η τελευταία φορά, που κάποιοι γνωστοί και μη εξαιρετέοι, και δίγλωσσοι ανά τον κόσμο **ΣΥΝΕΛΛΗΝΕΣ** στη συγκεκριμένη περίπτωση, βολεμένοι στους πρόσβατα επιδοτούμενους οργανισμούς από τα γνωστά σκοτεινά κέντρα, που μοναδικό τους έργο είναι «**ΤΟ ΔΙΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ**» απεργάζονται κατά το **ΔΟΚΟΥΝ** τις τύχες των λαών. Και το πιο «τραγικό», αν όχι εγκληματικό είναι ότι τα κέντρα αυτά, βρίσκουν δυστυχώς ανθρώπους «προθύμους» από τις ίδιες τις εθνότητες, που πρώτα αμφισβητούν και μετά διαχωρίζουν τις εθνότητα σε μειονότητες. Ετσι ώστε να είναι εύκολη η διάσταση, η αντιπαράθεση και σε συνέχεια, όταν αυτοί που θελήσουν, και τη σύγκρουση ανάμεσα στην ίδια την εθνότητα.

α τέτοια οργάνωση από ό,τι φαίνεται τείνει να αποδείχθει θα είναι και η Π.Σ.Β. που παρά την κατ' επανάληψη απόρριψη και καταδίκη όλων των τον κόσμο Βλάχικων πολιτιστικών οργανώσεων, όπως ο Σύλλογος των Βεροία όσες φορές έγινε λόγος ότι οι Βλάχοι αποτελούν μειονότητα έρριψε, καταδίκασε και κατάγγειλε τις προσπάθειες που θέλουν την γνώριση των Αρουμάνων σαν μειονότητα».

Βλάχοι ή Αρμάνοι δεν είναι μειονότητα, πολύ περισσότερο δεν αποτελούν μια εξελληνισμένη ομάδα, αλλά ήταν και είναι η πιό γνήσια κληρονομιά της Ρωμιοσύνης. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι εκτός από τις αρχαίες ριζω-καταβολές, μετά την Ρωμαϊκή κατάκτηση και την πτώση της Κωνσταντινούπολης το 1453, οι δίγλωσσοι Ελληνό-Βλάχοι, ήταν ο μόνος λαός της παγής κοινωνικό-οικονομικός σε όγκος οργανισμός, που ζούσαν στον ίδιο τόπο και μιλούσαν την ίδια γλώσσα. Που γαλοχούσαν και νανούριζαν τα παιδιά τους με τις αρχαιοελληνικές αξίες και σε συνέχεια με τα ήθη, τα έθιμα Ελληνό-Χριστιανικού Πολιτισμού και τις παρακαταθήκες εν γένει των προγόνων, γι' αυτό είναι και το αυθεντικότερο κομμάτι της Ρωμιοσύνης.

Οι δίγλωσσοι Έλληνες, λόγω του χώρου και της επαγγελματικής δραστηριότητας, συνήθως ζούσαν στις βουνοκορφές και ο τρόπος της ζωής τους, δεν είχαν ή αν είχαν, είχαν τις λιγότερες επιμειξίες με τις όποιες άλλες εθνικές δυνάμεις, που κατά καιρούς πέρασαν από τον ελλαδικό χώρο. Οι αυτοί που κρατούν αείποτε στους Ντούρους ώμους τους, την Κιβωτό της Ρωμιοσύνης και αποτελούσαν τον τηλαυγή φάρος του Ελληνισμού και της ελληνικών γραμμάτων.

Οι Βλάχοι ονομάζονταν οι οροσείβιοι, αλλά και εξ αρχής αστοί δίγλωσσοι πολίτες της Βαλκανικής. Έτσι τους ονόμασαν όμως οι τρίτοι. Αυτοί οι Βλάχοι, που απείχαν πολλούς αιώνες από την άλωση της Βασιλίδας των Βυζαντινών, ονόμασαν Βυζαντινή τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία της καθ' ημάς Ελλάδας και τους οροσείβιους Έλληνες Βλάχους.

Οι Βλάχοι αρματωλοί από τα μέσα του 14ου και πιο έντονα μετά, επίμονα συστηματικά οργανωμένα από τις αρχές του 15ου αιώνα, κυριαρχούσαν στην ολόκληρη τον Ηπειρωτικό χώρο της Ελλάδας. Η Μοσχόπολη μετά την άλωση επί εξακόσια και πλέον χρόνια με πληθυσμό 30-45,000 και αργότερα 60-80,000 χιλιάδες κατοίκους υπήρξε η Μητρόπολη του βλαχόφωνου Ελληνισμού, το εμπορικό και πολιτιστικό κέντρο της Βαλκανικής. Το ίδιο τα Γιάννινα-Μοναστήρι, οι Πρέσπες και οι δεκάδες βλαχόφωνες πόλεις, χωριά και τα εκατοντάδες χωριά. Στα χωριά των αντρωμένων, ιδιαίτερα τα ορεινά της Μακεδονίας και της Ηπείρου ως το Πήλιο-Θεσσαλία, τη Ρούμελη, την Πελοπόννησο και ειδικά στην Αρκαδία, ήταν ο λαός του Ελληνισμού, Λίκνα του πολιτισμού.

Σε αυτούς τους χώρους, διαμορφώνονται, αποκρυπτό-σταλώνονται και κωδικοποιούνται οι μεγάλες, βαθιές, πνευματικές και ηθικές αξίες και ζυμώσεις, που γεμίζουν τους τρεις επόμενους αναγεννητικούς αιώνες. Σε αυτούς τους χώρους η λέξη έθνος, παίρνει για πρώτη φορά, στη γλώσσα των Ελλήνων την πλατιά έννοια που έχει σήμερα. Έχοντας κεφάλαιο αυτές τις πνευματικές, ηθικές και ανθρώπινες αξίες η ιδέα του έθνους ο Μεγάλος Ελληνόβλαχος **ΡΗΓΑΣ** αργότερα με το ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ, θα πάρει καθαρά συγκεκριμένο πνευματικό και ηθικό περιεχόμενο, απόλυτα σύμφωνο με τη βαθύτερη ιστορική φυσιογνωμία του Ελληνισμού, που πάντα στο πνευματικό πεδίο υπηρέτησε περισσότερο την τάση της ζωής μέσω της ενότητας. Και είναι ακριβώς αυτή η **ΕΝΟΤΗΤΑ** κράτησε συμπαγείς τους δίγλωσσους Έλληνες.

Αναφερόμαστε στον Ελληνικό πολιτισμό σαν το Λίκνο του πολιτισμού. Τι είναι όμως αυτός ο πολιτισμός ή μάλλον τι είναι ο Ελληνικός πολιτισμός και σε τι διαφέρει από τους άλλους πολιτισμούς; Ο Ελληνικός πολιτισμός, είναι ένας τρόπος Ζωής, μια θεωρία του Βίου, όχι απλώς μια ιστορία, (οπώς μερικοί που και αυτήν δεν την έχουν οπώς οι ΗΠΑ) Και όλα αυτά σε πλήρη αρμονία και χωρίς καμιά διαταραχή στη συνέχεια. Είναι η διάσωση και η διατήρηση της απαρχής **Δημώδους Ελληνικής Γλώσσας. Για χιιάδες χρόνια στον ίδιο χώρο**

Τη γλώσσα που οι δίγλωσσοι Έλληνες στα χωριά των αντρωμένων διατηρήσαν ζωντανή, που σαν την κατάχλωρη και ολάνθιστη φυλλωσιά που ξεπετιέται πάνω στον παλιό κορμό, σημαδεμένο με τα αχνάρια που άφησαν οι τριάντα πέντε και πλέον αιώνες πνευματικής καλλιέργειας. Είναι η γλώσσα που οι δίγλωσσοι συνένωναν το λόγο, το ρυθμό και το μέλος στα δημοτικά τραγούδια.

Είναι η διατήρηση της παράδοσης. Μια παράδοση που έρχεται από την αρχαία και συνεχίζει στο Βυζάντιο. Είναι αυτή που είχε και διατηρεί τις αιώνιες αναλαμπές και που αντιδρά στους κάθε φορά φωτοσβέστες. Εκεί στις κωμοπόλεις και τα χωριά αναγεννιόταν με την αξεπέραστη δημιουργία των εθνικών μας τραγουδιών στα βουνά, με την ποίηση του λαού, που συνόδευε όλες τις φάσεις της ζωής. Στολίδι ατίμητο, με τα τραγούδια του έρωτα και του θανάτου, τα ασύγκριτα μοιριολόγια, με τα τραγούδια του γάμου και του τραπεζίου, του χωρισμού, της ξενιτιάς και με τα αθάνατα κλέφτικα και τα τραγούδια του αγώνα. Τραγούδια, που γράφτηκαν με αίμα, θάνατο, δάκρυα και πόνο. Στα χωριά των Αντρωμένων η παράδοση αυτή, επέζησε όχι μόνο ολοζώντανη, αλλά και αμόλυντη.

αυτιά των αντρωμένων και όταν ήταν έκτος χωριού και Ελλάδας, ήταν
από τη λαλιά του λαού που άφησε πίσω του. Ο παλμός της καρδιάς
της ψυχής συγκλονίζονταν από το Νόστο του γυρισμού.

έβαια, ολοι οι λαοί έχουν την ιστορία τους. Πόσοι όμως έχουν τέτοια
άδοση, τέτοια συνέχεια και τέτοια ιστορική προσφορά στο παγκόσμιο
ωνικό γίνεσθαι του πολιτισμού; Μια συνέχεια που στα χωριά των
αντρωμένων και όταν ακόμα τα εγκατάλλειπαν για να πάνε στα χειμαδιά με
ή εκτός Ελλάδας, εμπορευόμενοι η συνέχεια υπήρχε με ζωντανό το
νημα και η γλώσσα γάργαρα. Είναι αυτοί οι αντρωμένοι, που την
ήρησαν άχραντη και αμόλυντη μέχρι την ημέρα, που την παρέδωσαν
ς άξιους διαδόχους αγωνιστές του Δημοτικισμού.

το Δημοτικισμό-οχι με τη στενή του έννοια του γλωσσικού μόνο αγώνα-
σαν κίνημα Πνευματικό και Ηθικό, που την υπερασπίστηκε και
νιζόμενος, αρνήθηκε στους Φαιοφορούντες, τους συντηρητικούς, τον
τριώτη και του Φαναριώτες, στον στατικό βυζαντινισμό και στους
αρεουσιάνους, που έκαναν το κάθετί και κυρίως μέσω των
ρειοκρατικών μηχανισμών να την μασκαρέψουν, να την διαστρέψουν σε
μό που ο λαός, που την παράγει να μην την καταλαβαίνει. Όπως
έβαινε παλιά στο Θέατρο.

Η Μοσχόπολη, είναι γεννέτηρα μεγάλων ευεργετών και μεγάλων
κάλων του γένους. Λόγω του ιστορικού ρόλου που έπαιζε στη
όρφωση των κάθε φορά δεδομένων στη Βαλκανική και ειδικά στο
διασμό του αγώνα στον ελλαδικό χώρο, καταστράφηκε τρεις φορές από
; Τούρκαλβανούς, προκειμένου να ανακόψουν την πορεία και την
ήμη οργάνωσης του αγώνα για λευτεριά.

Επειδή συμβαίνει να είμαι Βλάχος και από τα δυο γενεολογικά δέντρα και
εδόνας, πολλές φορές αναρωτήθηκα ποιοί είναι οι Βλάχοι, αλλά και
εδόνες; Στην αναζήση λοιπόν, για το ποιοί είναι οι Βλάχοι, μια πρώτη
πίστωση που προέκυψε ήταν ότι, με τους Βλάχους συμβαίνει, αυτό που
βαίνει με τον ελληνικό πολιτισμό: Δεν υπάρχει βιβλίο ιστορίας,
ολογίας, γλωσσολογίας και λαογραφίας στη Βαλκανική και γενικότερα
/ Ευρώπη και τον κόσμο, που όχι μόνο να μην αναφέρεται στους
χους, αλλά και με αδιάψευστα στοιχεία, που να μην τους καθιστά
αγωνιστές στη διαμόρφωση όλων αυτών των ελληνικών δεδομένων και
αγωνιστές στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Με τους Βλάχους συμβαίνει ό,τι συνέβει με την Ευρώπη και γενικότερα
κόσμο οσον αφορά τον Δυτικό πολιτισμό. Ο δυτικός πολιτισμός, δεν είναι
τε άλλο παρά οι ελληνικές ανθρώπινες αξίες. Η μελέτη του δυτικού

πολιτισμού υποχρέωσε τον Ser xenri Samner Maihny να πει: «Σε έναν μικρό λαό δόθηκε

να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο ελληνικός. Εξω από τις τυφλές δυνάμεις της φύσης, τίποτε δεν κινείται μέσα στο σύμπαν που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Οπως λοιπόν, ο δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την ελληνική κληρονομιά, ετσι και όλα τα σπέρματα για την ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ βγαίνει από τους δίγλωσσους Ελληνες με πρωτεργάτη τον εθνομάρτυρα Ρήγα.

Τεράστια είναι η βιβλιογραφία, που αναφέρεται στους Βλάχους και την ελληνικότατη της καταγωγή τους. Αυτή είναι η δεύτερη διαπίστωση: ότι οι Βλάχοι, αποτελούν τον κύριο και κυρίαρχο κορμό τη Ρωμιοσύνης. Είναι οι αυθεντικότεροι Ελληνες και οι πιο κοντά στις ρίζες των Ελλήνων-Ελληνες. «...Ολοι υπήρξαμε Βλάχοι, γιατί είμαστε Ελληνες» γράφει ο Καθηγητής Μουτσόπουλος, που δεν είναι Βλάχος. Το ίδιο λέει και ο ανθρωπολόγος Αρης Πουλιανός. Ο δε Πουλιανός προσθέτει: «Οποιος δεν είναι Βλάχος και Σακρασίανος δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι είναι Βέρος ΕΛΛΗΑΣ» Το ίδιο ισχύει και για τους μακρόχρονους αγώνες για τη συγκρότηση του έθνους των Ελλήνων και τη δημιουργία της ελεύθερης κρατικής οντότητας.

Με πρωτομάστορα, τον εθνεγέρτη Ρήγα, που κιοφόρησε στα σπλάχνα της και γαλούχισε η δίγλωσση Ελληνίδα Μάνα του, άρχισαν να πλάθονται τα μεγάλα όνειρα για την εθνεγερσία. Να διαμορφώνονται τα Νεοελληνικά σύμβολα και εκφωνήθηκε το εγερτήριο σάλπισμα του εθνομάρτυρα. Ο Ρήγας δεν αρκέστηκε μόνο στην διαπίστωση, του πόσο αναγκαίος ήταν ο αγώνας στην θεωρητική του μόνο διάσταση, αλλά διατύπωσε το θεωρητικό και το οργανωτικό σχήμα για την υλοποίηση του οράματος για λευτεριά και δίκαιο.

Το 1796 ρίχνει την ιδέα να ιδρυθεί μια μυστική επαναστατική εταιρεία, την οποία στο μεταξύ εφοδίασε με τα αντίστοιχα θεωρητικά εργαλεία: «Δικαιώματα του Ανθρώπου», τον «Θούριο» και τη «Νέα Πολιτική Διοίκηση, το βιβλίο των Ντιλικάτων» κλπ, που στη σημαίνει αδύνατοι. Βιβλία που αποτέλεσε τον βασικό καταστατικό χάρτη για το κράτος που αυτός επιθυμούσε-οραματίζονταν να διαδεχθεί στο σύνολό της την Οθωμανική αυτοκρατορία.

Κάθε λαός και ειδικά ένας κατακτημένος επί αιώνες λαός, για να μεγαλουργήσει χρειάζεται ενα όραμα και μια εσωτερική συνεκτική δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση της ιδέας ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφορές.

αν λαμπρή καλοκαιριάτικη αστροβολίδα έσκισε και φώτισε το στερέωμα Οθωμανικής αυτοκρατορία το κήρυγμα του Ρήγα. Με τα κηρύγματα του α, η ιστορική αίγλη της αυτοκρατορίας αρχίζει να φαίνεται κιόλα αμυδρά. Τότε ο εθνικός μας ορίζοντας απόχτησε την ποθητή ξαστεριά του δεσμούς του με την ανθρωπότητα.

α καινούρια ιστορική περίοδο ανοίγεται μπροστά στους Έλληνες και τη ελληνική ιστορία. Ο Ρήγας κατάλαβε στο βάθος την ελληνική ψυχοδομή των Ελλήνων. Έιδε το μέλλον που τους περιμένει, και με την δύναμη ΝΟΥ και την μεγάλη του καρδιά, αγκάλιασε όλο το έθνος και έγινε ο τέκτονας και θεμελιωτής της Νέας Ελλάδας.

ο πρώτο σύνθημα του εθνομάρτυρα ήταν το «Στοχάσου, και Αρκεί», ακολουθεί το «όποιος στοχάζεται ελεύθερα στοχάζεται σωστά», συνεχίζει με «Ως πότε παληκάρια, θα ζούμε στα στενά...» και ολοκληρώνει με το «Αντί της σκλαβιάς, η Ελευθερία ή ο θάνατος». Με αυτά και πολλά άλλα συνθήματα, προτροπές και υποδείξεις, σε τους λαούς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, της Μικράς Ασίας, της Βαλκάνιας και γενικότερα τους υπόδουλους λαούς του κόσμου : χωρίς εθνικές, φυλετικές, εθνικές και θρησκευτικές διακρίσεις να ξεσηκωθούν στην αποτίναξη του Οθωμανικού και όποιου άλλου ζυγού. Με το κάλεσμα αρχίζει η ανάρσταση του γένους των Ελλήνων και ο σπόρος της ελευθερίας. Λόγος βαθύτατος πιστικός, θεμέλιος λίθος για την Νέα Ελλάδα.

Ο Ρήγας, ο μεγάλος αυτός πρόδρομος της λευτεριάς των Ελλήνων, δεν έμεινε σαν ήρωας σε μάχη, με το σπαθί στο χέρι, όπως το είχε ονειρευτεί, αλλά έφθασε για την πατρίδα τον βρόχο-στεφάνι του πρωτομάρτυρα. Και αν ο ουρανός του το πήρε και το αφάνισε το ρεύμα του Δούναβη, το έργο του έζησε και θα ζει στους αιώνες.

Τότε στη σκηνή παρουσιάζονται ο Σκουφάς, ο Τσακάλωφ και ο Ξάνθος συνεχίζοντας ο Υψηλάντης, που από το Ιάσιο της Ρουμανίας στις 24 του Μαρτίου το 1821, με αυτή την προκήρυξη απευθυνόμενος στους Αστούς τους έλεγε:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

Έφθασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Είστε, φίλοι μου συνεταίροι! Εδείξατε, τί το θάρρος και ο θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάρτασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το τί δεν θέλετε πράξει τώρα, Οτε Φαεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε.

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί! Συνδράμετε και την τελευταίαν ταύτην φορά έκαστος υπέρ την δύναμήν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέσεται Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονόματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταιτίους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον 24 Φεβρουαρίου 1821.

Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Βέβαια η προκήρυξη αυτή, που με σαφήνεια καθόριζε ποιος είναι ο ιστορικός ηγέτης της Επανάστασης, ποιος καθοδηγούσε και διεξήγαγε τον αγώνα, έγινε στόχος πολλών και σφοδρών επικρίσεων από τις αντιδραστικές δυνάμεις. Τις δυνάμεις αυτές που με τους διάφορους «Ελληνο-Χριστιανικούς πολιτισμούς», και τους «Ελλάς Ελληνων Χριστιανών» υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό τη συνείδηση του Έθνους γενικά και ειδικά στην περίοδο του μεσοπολέμου και της τριπλής κατοχής ειδικότερα.

Ο Υψηλάντης σαν Επίτροπος της Αρχής, κάλεσε αυτούς που θα κάνουν πράξη το όραμα. Τότε στο Νου και την ψυχή των Ελλήνων άρχισαν να φετρώνουν «τα φτερά τα πρωτινά τους τα μεγάλα» και «παίρνουν το αψηλό τους το πέταγμα». Τότε ο Ραγιάς τραγουδάει τη λευτεριά και τον έρωτα και μαζί του οι ήρωες και οι Θεμελιωτές, που θα δώσουν σάρκα και οστά στο όραμα και την ιδέα. Θα μαζέψουν πέτρα την πέτρα, ψηφίδα, τη ψηφίδα ό,τι είχε μείνει ζωντανό από τους προγόνους για να χτίσουν με αίμα, σάρκα και κόκαλα τη νέα Ελλάδα.

Δίγλωσσος ήταν και ο πρώτος Συνταγματικός Πρωθυπουργός του Νεαρού τότε κράτους της Ελλάδας. Αυτός θεμελίωσε και καθιέρωσε μετά τη Δολοφονία του Καποδίστρια, την ελεύθερη κρατική οντότητα. Ο Γιάννης Κωλέτης, ήταν Βλάχος (αλήθεια πόσοι ξέρουν ότι ο Κωλέτης ήταν Βλάχος;) Ο Κωλέτης ήταν αυτός που όχι μόνο αναζήτησε τα φύτρα της «μεγάλης ιδέας» για την αναβίωση και τη λύτρωση των Ελλήνων που εξακολουθούσαν να ζουν υπό τον Οθωμανικό ή όποιον αλλο ζυγό, αλλά και διατύπωσε το πλαίσιο πάνω στο οποίο έπρεπε να κινηθεί ο μηχανισμός για την υλοποίηση αυτής της ιδέας: Την ιδέα της Λύτρωσης του Ελληνισμού.

Ανεξάρτητα από τα μετέπειτα φλυναλλήματα της φραγκοπαπικής επίπεδης «διανόησης», γεγονός αποτελεί ότι η μεγάλη ιδέα εξέφραζε τα αυτοφυή πρότυπα του ελληνισμού. Πρότυπα τελείως άσχετα προς κάθε μορφή ιμπεριαλισμού (Δυτικού άλλωστε) και γι' αυτό βλάστησε στην κοινή συνείδηση του ελληνισμού και την συνέχισε προς τους ανοιχτούς και τους ψηλούς ορίζοντες που χάραξε ο Ρήγας, εμπνευσμένος από την προγονική αρχαιοελληνική ιστορία και κυρίως την Εκκλησία του ΔΗΜΟΥ.

... σύνθημα και πρακτικό εργαλείο την Μεγάλη Ιδέα, τα επόμενα εκατό
... για οι Έλληνες τριπλασίασαν την γεωγραφική έκταση της Ελλάδας. Την
... ορασπίστηκαν, την έκαναν ισχυρή και ας εξακολουθεί να μένει άγνωστο σε
... μεγάλο μέρος των Ελλήνων το πραγματικό 21.

...τή είναι η Τρίτη αναμφισβήτητη διαπίστωση. Αλλη μια ακόμα
...μφισβήτητη διαπίστωση είναι ότι οι δίγλωσσοι Έλληνες-Βλάχοι ήταν
...τοι: Στα Αρματα, Στα Τάματα, Στα Γρόσια και τα Γράμματα. Τα έργα τους
...ύν για την προσφορά προς την πατρίδα και το έθνος. Σε χιλιάδες
...χονται οι σελίδες της ιστορίας που μιλούν για τα έργα, τον πολιτισμό, τη
...τους και την κοινωνικό-οικονομική συμβολή στο κοινωνικό -οικονομικό
...σθαι της Ελλάδας. Την άγρυπνη συνείδηση και του χρέους, ταυτισμένο
... αίμα της καρδιάς τους.

...α έλεγε κανείς χωρίς υπερβολή ότι για ό,τι μεγάλο, σοβαρό και αξιόλογο
...δομήθηκε στην προεπαναστατική και την μετά επαναστατική Ελλάδα σε
...διαίτερα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην ουσιαστική αρωγή και
...μετοχή των δίγλωσσων-Ελλήνων. Αυτό ήταν και παραμένει μια ιστορική
...γματικότητα. Σαν κάτοικοι των ορεινών όγκων και κλεφτό αρματωλοί οι
...χοι αστοί, με την απέραντη χωροταξική οργάνωση και την ιδιόμορφη
...δεση της οικονομίας τους με την τότε διεθνή οικονομία, που αποτελούσε
...ζωτικό τους χώρο, στάθηκαν οι μπροστάριδες για την ανάσταση της
...άδας.

...αι όταν περνά από το Νου, ότι μια ασήμαντη επαρχία όπως η Νάουσα
...Νομού Ημαθίας, την άνοιξη του 1711 της απέραντης και κραταιάς τότε
...μανικής αυτοκρατορίας, όχι μόνο αρνήθηκαν να δώσουν τον
...εκκριμένο αριθμό παιδιών να γίνουν όπως μέχρι τότε Γενίτσαροι και ότι
...αγιά και αφετηρία αυτό το γεγονός, οι Έλληνες της Πελοποννήσου, της
...μελης, και των Νησιών, μαζί και η Μακεδονία ξεσηκώθηκαν,
...ναστάτησαν, αγωνίστηκαν, οργανώθηκαν και με το τίποτα, οι πρόγονοί
...μόνοι κατάμονοι και σε αντιπαράθεση με όλα τα Ευρωπαϊκά
...κτοβούλια, αγωνίστηκαν επί οκτώ σχεδόν χρόνια και τελικά κατάφεραν η
...σύστατη Ελλάδα να γίνει κράτος. Το κράτος που επιβιώνει μέχρι σήμερα
...α επιβιώσει γιατί: Ακρίτας, αντάρτης, κλέφτης, παλικάρι, πάντα είναι ο
...ο λαός!

...βέβαια, κάτι αντίστοιχο με αυτό της Νάουσας, που αρνήθηκαν να δώσουν
...ναλογούνται στην πόλη Ελληνόπουλα στο Σουλτάνο Βασιλιά για
...σάρους, που ήταν ένα από τα πιο ειδεχθέστερα δοσίματα ανάμεσα στα
...λά αλλά, χωρίς βέβαια χρονικό προσδιορισμό, είναι αυτό του Δελβίνου
...οι δίγλωσσοι της Τσαμουριάς, πολύ πιο προχωρημένο και που με
...σσότερη σαφήνεια οι της περιοχής αγωνιστές δηλώνουν, όχι μόνο την

άρνηση να δώσουν τα παιδιά στο Σουλτάνο βασιλιά, αλλά και υπόσχονται ότι το «Δελβίνο και Αγιοι σαράντα, θα σας τα πάρουμε για πάντα», γεγονός που σημαίνει ότι είχαν και αυτοί όπως οι Ναουσαίοι σαν απαρχή την άρνηση, ίσως και κάτι πιο προχωρημένο σε οργάνωση, αφού εκτός από την άρνηση διεκδικούσαν και συγκεκριμένους χώρους να πάρουν από τους Τούρκους κατακτητές.

Το Ποιητικό κείμενο των αγωνιστών του Δελβίνου και της Τσαμουριάς, που εκφράζει, όχι μόνο την απόφαση της μη παράδοσης των παιδιών, αλλά και την χωροταξική συγκεκριμένη διεκδίκηση «Δελβινό και Αγιοι Σαράντα» έχει ως εξής:

«Δελβίνο και Τσαμουριά, δεν τα δίνουν τα παιδιά, στο σουλτάνο βασιλιά. Δελβινό και Αγιοι Σαράντα, θα σας πάρουμε για πάντα».

Αυτό ήταν το βασικό σύνθημα των αγωνιστών εκείνης της περιοχής την εποχή εκείνη. Συνεπώς, όπως η Αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγούδια. Και αν ο κάθε πόλεμος θέλει τραγούδια ο Απελευθερωτικός αγώνας, αγώνα για την ανάσταση της Πατρίδας θέλει: στόχους, συνθήματα και τραγούδια που να συμπυκνώνουν το νόημα του αγώνα για πατρίδα και Λευτεριά. Τέτοια σε περιεχόμενο που να εκφράζουν τον πόθο του σκλάβου λαού για λευτεριά ήταν τα τραγούδια του Δέλβινου και της Τσαμουριάς, μα και αυτά της Εθνικής Αντίστασης 1941-44. Στόχους και συνθήματα του η Λαϊκή Μούσα να τα κάνει τραγούδι. Να τα βάλει στο στόμα των σκλάβων. Να τους θυμίζουν τη σκλαβιά και τα αγαθά της λευτεριάς και της Εθνικής Ανεξαρτησίας.

Αυτό ακριβώς έκανε η Λαϊκή Μούσα εκείνης της περιοχής. Αυτά τα πέντε συνθήματα των αγωνιστών τα έκανε τραγούδι. Όπως έκανε και το «Ως τότε παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά... Καλύτερα μιας ώρας Ελεύθερη ζωή παρά 400 χρόνια σκλαβιά και φυλακή το 21» και το «Παιδιά σηκωθείτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους... » και «Στ' άρματα, στ' άρματα εμπρός στο αγώνα για τη χιλιόκριβη τη Λευτεριά...», «Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα» κλπ στην κατοχή το 1941-44.

Να πως η Λαϊκή Μούσα μελοποίησε αυτούς τους σκοπούς και τα συνθήματα των αγωνιστών και τα έκανε εγερτήριο σάλπισμα του αγώνα, που οι τρεις κατακτητές είχαν πατήσει το Αγιο της χώρας.:

«Αϊντε Δέλβινο μωρέ Δέλβινο, ωρε Δέλβινο και Τσαμουριά.

Αϊντε Δέλβινο και Τσαμουριά, ωρέ δεν τα δίνουν τα παιδιά.

Αϊντε δεν τα δι-μωρε δεν τα δι, ωρε δεν τα δίνουν τα παιδια.

**Αϊντε δεν τα δίνουν τα παιδιά, ωρε στο σουλτάνο βασιλιά
Αϊντε Δέλβνο μωρέ Δελβίνο και Αγιοι Σαράντα, Αϊντε Δέλβνο
Και Αγιοι Σαράντα, ωρε θα σας τα πάρου για πάντα.**

Το κείμενο του τραγουδιού μου το έδωσε ο γιατρός κύριος Αναστάσιος Ιάδης, τον οποίο και τον ευχαριστώ από καρδιά, που με τον προσφορά συνέβαλε στο να εντοπίσουμε πιο αντικειμενικά τα ιστορικά φύτρα και πορεία που ακολούθησαν τα Νάματα στην Επανάσταση του 21. Το ο για τη Νάουσα είναι από τη Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια του νη Κορδάτου στον ένατο τόμο.

Η Επανάσταση που έβαλε στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο τα εθνικο-λευθερωτικά κινήματα στα Βαλκάνια και γενικότερα. Μια εξέγερση που ξεκίνησαν οι κλέφτες, την προώθησαν πιο συνειδητά οι Αρματωλοί, την άνωσε, την καθοδήγησε και της έδωσε αστικό επαναστατικό περιεχόμενο «Οικολογική Εταιρεία του Ρήγα» και την διεξήγαγαν οι Αστοί με εργαλείο το αό.

Οι Ραγιάδες ήταν σκλάβοι χριστιανοί και Έλληνες και μιλούσαν Ελληνικά, πανάρχαια γλώσσα του πιο πλούσιου ως τότε και πασίγνωστου μαθηματικού έργου των Ελλήνων και της χριστιανικής Εκκλησίας. Θρησκεία Εκκλησία, ενώ ήταν μέρος της κατάκτησης το 1453, όταν πριν την λωση της Πόλης, προτίμησε το Φέσι από την Τιάρα, αντιλήφθηκε ότι η κή τάξη όπως και αλλού έτσι και στην Ελλάδα, όταν άρχισε ρεασμένη από τις γαλλικές δημοκρατικές ιδέες προσπάθησε να φώσει το λαό, φοβούμενη να μην χάσει τα προνόμια αντέδρασε. Όμως κρητης, κλέφτης παλικάρι είναι πάντα ο ίδιος ο λαός.

Από αρχή και ιδιοσυγκρασία οι δίγλωσσοι Βλαχό Έλληνες, είναι λαός ετισμού, εμπορίου, Ναυτιλίας και διεθνούς επικοινωνίας. Τα δεδομένα α, κοινά γνωρίσματα των δίγλωσσων Ελλήνων, αποτελούσαν τον βασικό μύ πάνω στο οποίο στηρίχθηκε ο εθνικό Απελευθερωτικός αγώνας το αιώνα. Και αποτελούσαν τον βασικό κορμό του 21, γιατί αυτοί αποτελούσαν τις τάξεις των Τραπεζίτών, των εμπόρων, των κυρατζίδων και αβοκύριδων, των μεγαλό κτηνοτρόφων και των πραματευτάδων, μα και επικοινωνίας του ελλαδικού χώρου με τους υπόλοιπους λαούς του μου λόγω των χερσαίων και θαλασσινών μεταφορών.

Ώντας ένα μεγάλο κομμάτι στην Ευρώπη, αλλά και με τους εμπορικούς κτορες και υπαλλήλους, που είχαν στις διάφορες πρωτεύουσες και τα νια, διακινούσαν τις επαναστατικές ιδέες και τις κοσμοϊστορικές αλλαγές συντελούνταν στο χώρο της Ευρώπης και της Βαλκανικής Χερσονήσου.

Με κεφάλαιο τη γνώση, την πληροφορία και τα ανθηρά οικονομικά, όχι μόνο ύφαιναν μέρα τη μέρα τον καμβά της Επανάστασης, αλλά και πρωτοστάτησαν για την έναρξη και συμμετείχαν ενεργά στον αγώνα.

Και ενώ ήταν οι πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στα Γρόσια και Στα Γράμματα και πρωτοστάτες στην εθνεγερσία και τους Βαλκανικούς πολέμους, μετά τη λήξη των βαλκανικών πολέμων, στη διάρκεια των οποίων λόγω ακριβώς του δίγλωσσου αποτέλεσαν το μήλο της Εριδος! Αυτό ακριβώς το γεγονός, τους υποχρέωνε να διεξάγουν ενα σκληρό αιματηρό αγώνα όχι μόνο με τον δυνάστη, Βουλγάρους και τους Σέρβους, αλλά και με τούς ελάχιστους δίγλωσσους Ρουμανίζοντες Ελληνες, που η απουσία και η αδιαφορία της κρατικής συμπαράστασης για άγνωστους ακόμα λόγους, άφησε ανυπεράσπιστους στη φρενίρη Ρουμάνικη προπαγάνδα.

Στο πολυμέτωπο αυτό αγώνα είχαν υποστεί τα πάντα, αλλά και έδωσαν τα πάντα, αν δεν ήταν στο σύνολο πρωτεργάτες για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και ενώ έδωσαν τα πάντα την επόμενη της απελευθέρωσης της Μακεδονίας, βρέθηκαν όχι μόνο λιδορούμενοι, αλλά και αμφισβητούμενοι, από τους «Μέτρ του Νότου και τους «Φαρδυμάνικους» ως προς την καταγωγή και τη σχέση τους με την Ελλάδα.

Σαν να μην έφτανε η αδυναμία και η αδιαφορία του κράτους να προσφέρει κάποια βοήθεια, ασφάλεια και εκπαίδευση, ο Μέγας Βενιζέλος, όπως δέχθηκε τον όρο των Τούρκων να είναι ο Πατριάρχης Τούρκος ηγέτης, το 1913 στην ομώνυμη διάσκεψη του Βουκουρεστίου, που καθόρισε και διεθνώς τα σημερινά σύνορα της ελληνικής Μακεδονίας, προκειμένου να διασφαλίσει την «απαραίτητη δήθεν» υποστήριξη της Ρουμανίας, στη διεθνή κατοχύρωση των εθνικών δικαίων, (ποια;) πρόσφερε στο Ρουμάνο Πρωθυπουργό Μαγιαρέσκου, σε αντάλλαγμα για τη «στήριξη», δέχθηκε και όχι μόνο χαρακτήρισε, αλλά και «αναγνώρισε» ότι οι δίγλωσσοι Ελληνες αποτελούν «μειονότητα» στην Ελλάδα πάρα την έντονη και έμπρακτη αντίθεσή τους.

Το γεγονός αυτό, εκτός από τις τεράστιες κοινωνικό-οικονομικές επιπτώσεις που είχε για την Ελλάδα γενικά και τους γεωγραφικούς χώρους που ζούσαν οι δίγλωσσοι ειδικά, δίπλα στα τόσα άλλα προβλήματα, που ζητούσαν μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας άμεση λύση, η ενέργεια αυτή του Βενιζέλου, δημιούργησε και εθνο-φυλετικές προστριβές, όχι μόνο ανάμεσα στους ίδιους τους δίγλωσσους αλλά και ανάμεσα σε δίγλωσσους και Πρόσφυγες και κυρίως των Ποντίων. Ενώ πριν την αναγνώριση οι ίδιοι οι δίγλωσσοι όχι μόνο καταπολεμούσαν την Ρουμάνικη προπαγάνδα, αλλά και περιφρονούσαν ή και πολεμούσαν ακόμα αυτούς που την αποδέχονταν.

Μετά όμως την αναγνώριση τα πράγματα πήραν Νομική υπόσταση. Τίστηκαν κανόνες δικαίου ανάμεσα στις δυο χώρες. Κανόνες δικαίου ρύθμιζαν ορισμένες ενέργειες και εκδηλώσεις. Τώρα πια οι ασπαζόμενοι λόγους που δεν είναι του παρόντος) την ρουμάνικη προπαγάνδα, αν δεν ύργησαν όπως θα το ήθελε η Ρουμανία, με ορισμένες όμως ενέργειες α στο τραγικό λάθος του Βενιζέλου, ευτυχώς μια μικρή ελάχιστη μνημία, αντί να την καταδικάσουν, αποδεχόμενοι την συμφωνία που υπέγραψε ο Βενιζέλος, ότι οι Βλάχοι αποτελούν μειονότητα στην Ελλάδα, ούραξαν και αυτοί το ίδιο λάθος που διέπραξε ο Βενιζέλος.

εχνώντας ή και αγνοώντας, ότι μετά την προσάρτηση του Μακεδονικού λείου, η Μακεδονία μεταβλήθηκε σε Ρωμαϊκή επαρχία και σε λίγο ληρη η Ελλάδα. Στο εξής οι δύο αυτοί κόσμοι θα συμβιώνουν, αν και ο παιδείας θα αγνοεί ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Και ωστόσο θα είναι κρεωμένοι να ζήσουν για αιώνες ο ένας δίπλα στον άλλο. Ακόμα φαίνεται ο μέγας Βενιζέλος, όταν έβαζε αυτήν την κατάπτυστη υπογραφή, δεν ούριζε ότι η λατινική για τη μεσαιωνική Δύση ήταν η μοναδική γλώσσα της ησης και της διανόησης και ότι το ίδιο φαινόμενο ίσχυε και για την ιωνική ελληνόγλωσση γραμματεία και της καθ' ημάς Ανατολή και κυρίως α δέκα τρεις και πλέον αιώνες οι δύο αυτοί κόσμοι αν και διαφορετικοί αν μαζί.

αραβλέποντας ο Βενιζέλος ή και παραγνωρίζοντας ακόμα και το νός, ότι οι Βλάχοι ήταν ίσως οι μόνοι που αντέδρασαν στεναρά στην ππάθεια αφομοίωσης, ότι δεν δέχθηκαν ποτέ ούτε τη Ρωμαϊκή πολύ σσότερο την Οθωμανική κατοχή, μα ούτε και πειθάρχησαν ποτέ στην ομανική κατοχή, και πολύ περισσότερο ότι δεν έμειναν με σταυρωμένα τα α.

την αρχή ίσως όχι ενσυνείδητα. Με την πάροδο του χρόνου όμως, ήταν ο ίδιος ο τρόπος της ζωής, που τους το επέβαλε να ανοίξουν μέτωπο με όποιους κατακτητές. Οτι ήταν αυτοί ακριβώς οι δίγλωσσοι Έλληνες, που ν προσφέρει ήδη τα μέγιστα στην εθνεγερσία και τη δημιουργία του του ελεύθερου ελληνικού κράτους και στόλισαν με ό,τι εκλεκτό είχε την κή εκείνη να προσφέρει η τεχνολογία σε κτίσμα και σε πολιτισμό. Και τότε και σήμερα ακόμα η Αθήνα, στα ελληνικά γράμματα και σε κάθε ο τομέα του εθνικού βίου των Ελλήνων.

Ειδικά στον χώρο της Μακεδονίας από τον 17ο ακόμα αιώνα έκαναν στιες προσπάθειες για τη διαμόρφωση και ανάπτυξη της εθνικής εϊδησης και την καλλιέργεια της συνείδησης ότι η Μακεδονία είναι νική. Και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου του Μακεδονικού αγώνα, οι πρώτοι που πρωτοστάτησαν στη συγκρότηση του ελληνικού

Κομιτάτου, που συντόνιζε και κατήφθυνε τον αγώνα και έδωσαν τα πάντα στον αγώνα.

Και πρωτοστάτησαν γιατί ήταν αυτοί, που δέχονταν το κύριο βάρος των εκβιασμών και τη ζοφερή κατάσταση που επικρατούσε στην ύπαιθρο. Αυτών τα περιουσιακά στοιχεία και κυρίως τα κινητά-ζω-άρπαζαν ο κατακτητής και τα διάφορα αντί ελληνικά αντάρτικα σώματα. Αυτοί οι δίγλωσσοι Έλληνες, ήταν που δέχονταν όλων των ειδών τις πιέσεις και εκβιασμούς, από τα Βουλγάρικα αντάρτικα σώματα, συνεπώς και οι πρώτοι που ένοιωσαν την ανάγκη να αναληφθεί επιτέλους κάποια πρωτοβουλία να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Ο πόλεμος αυτός μέχρι και την ημέρα ακόμη που απελευθερώθηκε η Μακεδονία, δεν είχε τα χαρακτηριστικά ενός συμβατικού πολέμου. Ήταν ένας κλεφτοπόλεμος πιο σκληρός και πιο δύσκολος και από αυτόν του 21. Αυτή τη φορά Μακεδονικά και αργότερα Ελλαδικά σώματα, δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο τους Τούρκους αλλά και τους Βουλγάρους, που με προτροπή της Εξαρχίας δρούσαν οργανωμένα σε αντάρτικα σώματα με την ανοχή των Τούρκων.

Λένε πως η γνώση, η φήμη και η πληροφορία αποτελούν κεφάλαιο. Το κεφάλαιο αυτό μόνο οι δίγλωσσοι Έλληνες, που ζούσαν στην ύπαιθρο και τις στρούγκες, μπορούσαν όχι μόνο να το αποκτήσουν αλλά και να το διακινήσουν το κεφάλαιο: πληροφορία. Αυτοί οι δίγλωσσοι, έτρεφαν, στέγαζαν, περιφρουρούσαν και πληροφορούσαν το Μακεδονικά σώματα και το κεντρικά Κομητάτα των Μακεδονικών πόλεων και τη Βέροια, και τα όποια αλλά Μακεδονικά κομητάτα για τη αριθμητική δύναμη και δύναμη πυρός, τις κινήσεις και τον προορισμό-πορεία που θα ακολουθούσε το Βουλγαρικό σώμα, (λόγια του κτηνοτρόφου Παππού και Πατέρα μου) που κάτω από την αδήρρητη ανάγκη υποχρεώνταν πολλές φορές να τα φιλοξενήσουν...

Στην Ελλάδα η πιο ξακουστή και πλούσια σελίδα δόξας και ανιστορόβουλη αγάπη προς την πατρίδα γενικά και τον λαό ειδικά είναι η σελίδα των εθνικών ευεργετών και των αγωνιστών. Εκεί όμως που περισσότερο συγκεντρώνεται η μέριμνα και η στοργή των μεγάλων ευεργετών και αγωνιστών είναι η Παιδεία:

«Η πατρίς πρέπει να κάμει Σχολεία σε όλα τα χωριά. Εκ των γραμμάτων γεννάται η προκοπή, με την οποία λάμπουν τα ελεύθερα έθνη», διακήρυττε ο δίγλωσσος εθνεγέρτης και λυράρης της λευτεριάς Ρήγας Φεραίος και σε συνέχεια ο εξ ίσου δίγλωσσος Αδαμάντιος Κοραής με τον εθναπόστολο Πατροκοσμά βροντοφώναζαν: «Κάμετε Σχολεία! Παντού Σχολεία».

Τριπλός ήταν ο κίνδυνος που αντιμετώπιζε το Κομιτάτο: Τούρκοι, Βούλγαροι και ορισμένοι Ρουμανίζοντες αποτελούσαν την αντίπαλη πλευρά

ος ο καθένας προσπαθούσε: οι Τούρκοι να την κρατήσουν, οι Βούλαροι
ην προσεταιριστούν και οι Ρουμανίζοντες να δημιουργήσουν μια «εστία
ής» για τις μελλοντικές διαπραγματεύσεις όταν ο δυνάστης αργά ή
ορα θα εγκατάλειπε την Μακεδονία.

αίνεται πως για τον Βενιζέλο, δεν έφτανε το γεγονός ότι τους θυσίασε
δίγλωσσους Ελληνες, σαν Ιερό σφάγιο στο βωμό της απελευθέρωσης
Μακεδονίας και η κάθε είδους συμμετοχή και προσφορά, έπρεπε οι
λυσσοι Ελληνες, να γίνουν και το ζωντανό σύμβολο της ελληνικής
θερης Μακεδονίας. Και όχι μόνο αλλά και να υποστούν την χειρότερη
ίνωση ότι δεν είναι Ελληνες. Να αμαυρώσει-κηλιδώσει την μακρόχρονη
ρία και να τους αγνοηθεί η προσφορά.

ι το ακόμα πιο τραγικό-εγκληματικό και απάνθρωπο προκειμένου η
λεύθερη παράταξη και κυρίως η κεντροδεξιά πτέρυγα του για να
φαλίσει τους ψήφους των Πρόσφυγων γενικά και των Ποντίων ειδικά,
δίστασε να καλλιεργήσει τη διχόνια συνθηματολογώντας ότι οι Βλάχοι
είναι Ελληνες. Δεν δίστασε να εκμεταλλευτεί την αντίθεση συμφερόντων
επαγγελματικό χώρο για κομματικούς και μόνο σκοπούς ένα τέτοιο
κό θέμα...

αντίθεση αυτή συνίστατο στο γεγονός ότι οι Βλάχοι, σαν κτηνοτρόφοι
αν η μη καλλιεργούμενη Γή να παραμείνει βοσκοτόπια. Οι Πόντιοι που
πλειοψηφία τους ήταν γεωργοί, σαν γεωργοί και πρόσφυγες ήθελαν να
τραπεί σε καλλιεργήσιμη γη σε καλλιεργούμενη και να μοιραστεί στους
ις. Στο όνομα λοιπόν, του κομματικού και μόνου συμφέροντος, εκτός του
παλωτρίωσαν τα ιδιόκτητα μεγάλα Βλάχικα κτήματα σε εξευτελιστικές
ς, δεν δίστασαν να διαμορφώσουν εκείνα τα επαίσχυντα και εθνοκτόνα
θήματα : «Εσείς δεν είστε Ελληνες. Είστε Ρουμάνοι και σαν Ρουμάνοι να
στη Ρουμανία» κλπ και οι δίγλωσσοι Ελληνες υπερασπιζόμενοι τον
ό τους, απαντούσαν «ανάθεμα το καράβι που σας έφερε».

Βενιζέλος όμως, ενώ γνώριζε ότι αυτά θα οδηγούσαν, με μαθηματική
βεια σε αυτές τις τραγικές συνέπειες και οι επιπτώσεις για τη χώρα θα
οδυνηρές, δεν δίστασε να προσφέρει Ιερό σφάγιο αυτούς, στους
ίους ο ελληνισμός, οφείλει τα πάντα. Και όχι μόνο αλλά για να μη φανεί
έγεθος του εγκλήματος που διαπράχθηκε, κατασκευάστηκε αντίστοιχα
η Νεοελληνική ιστορία στα μέτρα τους και ειδικά το κομμάτι που αφορά
εθνικό αγώνα που έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές για την εθνική
γγενεσία το 21 και τον αγώνα του 1912.

τειδή στο κεφάλαιο δίγλωσσοι Ελληνες γενικά και στον Μακεδονικό
να ειδικά, η Νεοελληνική ιστορία, θέλοντας να καλύψει, αυτούς που
θηκαν να χαρακτηριστούν στο σύνολό τους οι δίγλωσσοι Ελληνες

Ρουμανική μειονότητα. Αντί η Ελληνική ιστορία να καταδικάσει σαν εθνικό έγκλημα αυτήν την συναλλαγή, για να αποσείσει την ιστορική ευθύνη από τους τα Φάυλα Πράξαντες, εκμεταλλεύτηκε ορισμένες άστοχες και άσχετες με την πραγματικότητα εκδηλώσεις αυτής της άστοχης δράκας των δίγλωσσων για να τους απαλλάξει από τις όποιες ευθύνες,

Αυτή ακριβώς η αποδοχή, εκτός του οτι αύξησε τον αριθμό της δράκας (το ζήσαμε στην κατοχή), αν τελικά δεν βάλουμε τα πράγματα στις πραγματικά ιστορικές τους διαστάσεις, και αν δεν προσέξουμε, το έγκλημα αυτό κάποτε θα βρούμε μπροστά μας. Και θα το βρούμε, γιατί το πολιτιστικό τμήμα του Σέιντ Ντιπάρτμεν, που στηρίζει την πολιτική του στο «διαίρει και βασίλευε», θέλει παρακάμπτοντας την Ευρωπαϊκή Ένωση, να ρυθμίζουν οι ΗΠΑ και τα θέματα των Βαλκανίων, θα το φέρει στην κατάλληλη στιγμή στην επιφάνεια αυτό το φασούλι της μειονότητας στο προσκήνιο.

Και τότε καμιά ιστορική αλήθεια, δεν θα εκφράζει ο πρόλογος του κυρίου Κώστα Στεφανόπουλου πρώην Προέδρου της Δημοκρατίας στο βιβλίο «Ποιοί είναι οι Βλάχοι» του κυρίου Αστέρη Κουκούδη: «...οτι οι Βλάχοι δεν πρέπει να θεωρούνται ως μια εξελληνισμένη ομάδα ή μια ομάδα διχασμένη ανάμεσα στις εθνικές προπαγάνδες των αρχών του 20ου αιώνα, αλλά ως μια γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης...Και συνεχίζει «για ο,τι σοβαρό μπορεί να περηφανευθεί ο Ελληνισμός, εκπαίδευση, οικονομική η επαναστατική δραστηριότητα, τουλάχιστον από τα τέλη του 18ου αιώνα και ως τον διαμελισμό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, οικοδομήθηκε σε ένα ιδιαίτερα καθοριστικό βαθμό με την ουσιαστική αρωγή των Βλάχων...

Ετσι οι Βλάχοι προβάλουν στο νεότερο ιστορικό προσκήνιο ως μια τάξη ευπόρων κτηνοτρόφων και πραγματευτάδων, αλλά και κλεφτό αρματωλών...Από τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των Δασκάλων και των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλά και ένα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολόκληρη τη Βαλκανική..

.Είναι κατ' εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την Ηπειρωτική Ελλάδα, με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της Ελληνικής πατρίδας, Οι μαρτυρίες υπάρχουν από τα επιβλητικά Νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών, ως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών Κωμοπόλεων, από τον πρώτο Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Εγώ δίπλα στα όσα λέει ο πρώην Πρόεδρος κ Κ. Στεφανόπουλος, για τη συνεισφορά των Βλάχων στο κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι της σύγχρονης Ελλάδας, θα πρόσθετα και ένα τεράστιο δίκτυο εμπορικών επιχειρήσεων στην Αίγυπτο, στις Ευρωπαϊκές και ειδικά στις Βαλκανικές χώρες, με δεκάδες υποκαταστήματα και αντίστοιχους πράκτορες η κάθε μια. Και είναι αυτοί

Βώς οι εμπορικοί οίκοι και οι άνθρωποι που τους διεύθυναν που ήρθαν
τοι σε επαφή και επικοινωνία με τις σύγχρονες και επαναστατικές ιδέες
Ευρώπης και του κόσμου και ειδικά με αυτές της Γαλλικής Επανάστασης.
Ήταν αυτές ακριβώς οι ιδέες που ανταποκρίνονταν στα κοινωνικό-
νομικά τους συμφέροντα γι' αυτό και συμμετείχαν, αν δεν
τοστάτησαν για την ίδρυση της «Φιλικής Εταιρείας». Ήταν αυτοί που
λαμπάδευσαν αυτές τις ιδέες που αποτέλεσαν το εγερτήριο σάλπισμα
την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού, αλλά και το Θωρικό Αβέροφ για
την προστατεύση.

Τόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι η «Φιλική Εταιρεία» ιδρύθηκε στην
σσό και η Επανάσταση κηρύχθηκε στο Ιάσσι της της Ρουμανίας στις 22
Φλεβάρη το 1821 και όχι στις 25 του Μάρτη όπως την καταγράφει η
ηλική ιστορία. Ναι στο Ιάσσι της Ρουμανίας όπου σε ανάμνησή της
ρχει η εντοιχισμένη πλάκα με τα εξής χαρακτηριστικά λόγια:

ΔΙΑΒΑΤΗ

**ΕΔΩ ΣΤΟ ΣΚΟΝΕΛΙ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 1821 ΕΠΕΣΑΝ ΗΡΩΙΚΑ
ΚΗΤΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ
ΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΘΩΜΑΝΩΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥΣ
ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ.** Ελληνική κοινότητα Ιάσιου.

Έτσι, όπως γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία και ο τρόπος που διδάχθηκε
αυτό ακόμα το 21, δείχνει ότι παρά την προσπάθεια δεν κατορθώσαμε να
δέσουμε γόνιμα και δημιουργικά την αρχαία με τη σύγχρονη ιστορία. Γιατί
ην είχαμε συνδέσει θα ξέραμε ότι ο αχανής ελληνορωμαϊκός κόσμος, που
ζει πολύ πριν από τη γέννηση του Χριστού ήταν δίγλωσσος.

ροκειμένου να προσεταιριστούν λοιπόν ψηφοθηρικά τους πρόσφυγες
ά και τους Πόντιους ειδικά, δεν δίστασαν να καταφύγουν και στα πιο
μικα και ταπεινά μέσα: να θεωρείται ντροπή, του να είναι κάποιος
ωσσος και εν πολλοίς να χαρακτηρίσουν παρία ανθρώπους στους
ους ο ελλαδικός πολιτισμός οφείλει αν όχι **ΟΛΑ**, οφείλει **ΠΟΛΛΑ** στους
ωσσους Έλληνες.

ε βάση αυτήν την τακτική και κατάπτυστη υποδομή η Βασιλό-μεταξική
ιστορία απαγόρευσε και τη γλώσσα και έστειλε πολλούς στην εξορία με το
μα... Το ίδιο συναίβενε, μα και συμβαίνει με τον εξελληνισμό των
εδόνων, όσον αφορά στους δίγλωσσους Μακεδόνες, αλλά και την
νικότητα της Μακεδονίας. Και σε αυτό το κατ' εξοχή εθνικό θέμα οι
οί μας» χωρισμένοι.

τισμένες οι Νέες γενιές μέσω της σχολικής παιδείας και όλων των άλλων
ογικό-πολιτικών μηχανισμών, με μια απόλυτα εθνικιστική και ταξική

ιστορική παιδεία, δεν δίστασαν να θυσιάσουν τα πάντα στο βωμό του όποιου ταπεινού οφέλους...Χωρίς καμιά αντικειμενική και νηφάλια προσέγγιση, μελέτη και ανάλυση του θέματος διγλωσσία και γαλουχημένοι με την *apri ori* απόρριψη του «διαφορετικού» συνεπικορούμενοι και από τα ιδιαίτερα τοπικά συμφέροντα του Νότου, το θέμα της διγλωσσίας στην Ελλάδα σκόνταψε όπως και τόσα άλλα πάνω στο κατασκευασμένο είδωλο ενός αρχαίου Ελληνα. Τον Ελληνα, με τον κλασικό χιτώνα που χρησιμοποιεί την Αττική διάλεκτο της εποχής του Δημοσθένη και την σκόπιμα κατασκευασμένη από τους λόγιους το Φανάρι και την καθαρεύουσα αργότερα.

Με αυτό ακριβώς το είδωλο που διαμορφώθηκε μέσω της σχολικής και της γενικότερης παιδείας, οδήγησε με βεβαιότητα σε λαθεμένες εκτιμήσεις οσον αφορά τους αυθεντικούς προγόνους του γένους των Ελλήνων. Ετσι διαποτισμένες οι Νέες γενιές μέχρι το μεδούλι ότι εμείς οι Νότιοι είμαστε Ελληνες και όλοι οι άλλοι και ειδικά οι «δίγλωσσοι είναι έξεστοι, χωριάτες και βάρβαροι». Οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι, οι Βλάχοι Ρουμάνοι και όσοι Τούρκοι έμειναν άπιστοι και εχθροί, φτάσαμε στο σημείο πολλοί να αγνοούν ότι το κυρίαρχο κομμάτι της χιλιό τραγουδισμένης Ρωμιοσύνης και κυρίως να αγνοούν ότι οι Βλάχοι και οι Σαρκατσάνοι, είναι οι πιο αυτούσιοι και αυθεντικοί Ελληνες και οι πιο κοντά στις ρίζες του γένους των Ελλήνων Ελληνες.

Με αποκορύφωμα αμέσως μετά την απελευθέρωση το 1944, να θεωρούνται Βούλγαροι οι εκατοντάδες χιλιάδες Αντιστασιακοί Αριστεροί, με εκείνο το εμετικό «αγωνιστικό τραγούδι των εθνικοφρόνων». Οποιος δεν θέλει Βασιλιά, πατρίδα και Θρησκεία του κάνουμε τα έξοδα να πάει στη Βουλγαρία, τη Ρουμανία κλπ.

Και μια και ο λόγος για την Αντίσταση, επειδή κάνω ειδική αναφορά στους Βλάχους, θεωρώ ότι πρέπει να αιτιολογήσω αν όχι να εξηγήσω την ευρύτατη συμμετοχή των δίγλωσσων στην Εθνική Αντίσταση. Και το κάνω αυτό γιατί και μέσα στο ίδιο το κίνημα ευτυχώς από λίγους ακούστηκαν φωνές ή και διατυπώθηκαν απόψεις ότι οι Βλάχοι, αν όχι στο σύνολο, πολλοί το «έπαιζαν δίπορτο»: Όταν βρίσκονταν σε Γερμανό κρατούμενη περιοχή ή που ελέγχονταν από κάποιον εθνοϊσμό σκεπτόμενοι τα περιουσιακά τους και μόνο στοιχεία, προσάρμοζαν τη στάση τους με αυτούς που έλεγχαν το χώρο πχ το χειμώνα στον κόμπο με τους δωσίλογους Πουλικούς, Σκαπέρδα κλπ ή όποιου άλλου φυράματος εθνοϊσμό και την άνοιξη που ανάβαιναν στα βουνά ταυτίζανε τη στάση τους με αυτήν του ΕΑΜ. Πριν προχωρήσω, θα θυμίσω τους φίλους αυτούς ότι και η ηγεσία της Εθνικής Αντίστασης, όπως και το 1821 ήταν σε μεγάλο βαθμό δίγλωσσοι.

πόλεμος, ο κάθε πόλεμος προκαλεί όλων των ειδών τις καταστροφές, ές αλλα και ανθρώπινες ζωές. Νικητής από τον πόλεμο βγαίνει αυτός είναι παρών μετά τη λήξη του. Το ίδιο ισχύει και για τις υλικές καταστροφές. Μπορεί ο πόλεμος να έχει νικηφόρα κατάληξη για τη χώρα, αν και το κάθε συγκεκριμένο άτομο, για λόγους αντικειμενικούς όπως αυτή των Βλάχων, δεν περισώσει και τα προ του πολέμου υπάρχοντα υλικά του στοιχεία ή βρει με λιγότερες ζημιές, τότε το άτομο αυτό ή η γενεά, δεν συγκαταλέγεται ανάμεσα στους νικητές του πολέμου, αλλά με ηττημένους αφού έχει ήδη καταστραφεί οικονομικά.

Γι'αυτά η συμμετοχή των Βλάχων στην Αντίσταση εκτός από την πατρίδα τους, οφείλεται και στην κατ'αποκλειστικότητα σχεδόν εργασία τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και τη μακρινή εγκατάστασή λόγω της φύσης της εργασίας τους στους ορεινούς χώρους της χώρας. Οι Βλάχοι ήταν από τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στις εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν αναλογικά μεγάλη συμμετοχή και έπαιξαν ένα ξεχωριστό ρόλο, όπως ξεχωριστός ήταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ήταν πάντα, πρώτοι στ' Αρματα, τα Τάματα, στα Γρόσια και στα Σαμάτια. Και στην Αντίσταση, δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά. Οι Βλάχοι γενικά και τα Βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση από την πρώτη στιγμή της κατοχής εντάχθηκαν στον αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Υπηρεσίες, που δεν μπορούσε να προσφέρει ο οποιοδήποτε. Από τις πολλές η πιο πολύτιμη, ήταν ότι με τον οπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που είχαν φέρει μαζί τους από τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που είχαν μαζέψει από τα εγκαταλειμμένα από τον υποχωρούντα στρατό όπλα πυρομαχικά, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα αντατροπήματα του ΕΛΑΣ να οπλισθούν με τα όπλα και τα πυρομαχικά και με τα ζώα να αρχίσουν να κινήσει μέσα μεταφοράς.

Όπως και οι ίδιοι από την αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτικές ομάδες του ΕΛΑΣ. Ένας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανώτατη διοίκηση του Εθνικού Απελευθερωτικού κινήματος όπως: Ο Αλέξ Σβώλος, ο Γεώργιος Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Αντρέας Τζίμας (Σαμαρινιώτης) κλπ. Μα και στα χαμηλότερα κλιμάκια εκατοντάδες είναι αυτοί που διακρίθηκαν για τον ξεχωριστή παλικαριά τους και αναδείχθηκαν διοικητές τμημάτων και σε εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδας έχασαν τη ζωή τους.

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγο, προπολεμικά ασχολούνταν με τις μεταφορές (καρβάνια) και την κτηνοτροφία, κυρίως γιδοπρόβατα και παραγωγή

αλόγων και ελεύθερης βοσκής βοοειδών. Το γεγονός αυτό πείθει, ότι λόγω του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν είχαν ακίνητη περιουσία και αυτοί που ήταν έμποροι, όλα τα άλλα περιουσιακά στοιχεία που είχαν ήταν κινητά. Και όχι μόνο κινητά, αλλά και σε κάθε εθνικό αγώνα η περιουσία τους ήταν εκτεθειμένη στις εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν οι συγκρούσεις. Και τους χώρους που γίνονται συγκρούσεις δεν σκοτώνονται μόνο οι εμπόλεμοι, αλλά και τα ζώα και ο ίδιος ο αγωγιάτης ή και ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν χωρίς τη θέλησή του αγγαρία.

Και το βασικότερο, δεν ήταν μόνο κινητή (αυτό ίσχυε για όλους), εκτός του ότι ήταν εκτεθειμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς: Αρρώστιες, κλοπές, λύκος επιτάξεις κλπ. Σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μετ' απελευθερωτική περίοδο, με τις πλειάδες των συμμοριών που δρούσαν ανεξέλεγκτες και οι δικτατορίες, όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό ή μεγάλο. Οι περιουσίες όμως των Βλάχων λόγω φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιο πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διέτρεχε τους μεγαλύτερους και τους περισσότερους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν είναι μόνο από τα πιο βασικά είδη διατροφής, αλλά και προ τιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Επειτα τα βρώσιμα αυτά προϊόντα ήταν τους χώρους που βρίσκονταν οι εμπόλεμοι. Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα, μουλάρια, άλογα και γαϊδουράκια, χρήσιμα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές περιοχές.

Δεν έχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω είναι το γεγονός ότι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα άλλα χωριά σε αυτή την ορεινή περιοχή, αλλά και του Βερμίου, Πιέρια και του Καϊμάκτσαλαν, που ήταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχίας, είναι ότι τα βλαχοχώρια ήταν αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα συγκεντρωμένα τμήματα, να στεγαστούν, να συντηρηθούν από άποψη διατροφής και τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά από το στόμα και το έδιναν στον ΕΛΑΣ επί μήνες η στη διάρκεια των μακρόχρονων επιχειρήσεων.

Πολλά βλαχοχώρια, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγρι ανθρωπισμό των Γερμανών και των εθνοκτόνων συμμοριών που τα λήστευαν, τα έκαιγαν και κατέστρεψαν

μελα (Κλεισούρα και πολλά άλλα χωριά. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο πως ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά άρτητα αν ήταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή εντόπιοι. Αν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους απασχολούμενους με τη γη αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι τα περιουσιακά στοιχεία των πρώτων ήταν κινητά και βρώσιμα, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ήταν γη.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί για λόγους στρατηγικούς να τρέψουν ένα τεράστιο κομμάτι γης, μέσα στο οποίο να υπάρχουν πολλές οικονομικές περιουσίες σε στρατόπεδο ή κάποια άλλα χρήση, όταν φύγουν οι κατακτητές δεν θα το πάρουν το χωράφι μαζί τους, ενώ τα άλογα και τα μουλάρια, εκτός ότι μπορούν να σκοτωθούν στο χώρο των συγκρούσεων, θα πάρει μαζί τους ο κατακτητής φεύγοντας και τα γιδοπρόβατα να έχουν λήξει στα καζάνια των μαγειρειών του κατακτητή και του αντάρτη. Τα δείγματα υπάρχουν χιλιάδες.

Πρέπει να δεχθούμε ότι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί παράδειγμα της ανάνηψης του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και ότι ανάμεσα στα όποια δεδομένα είναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας μέσα παραγωγής αποτελεί στοιχείο στη διαμόρφωση της συνείδησης, πρέπει να δεχθούμε ότι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής οικονομίας διαφέρει από εκεί των ανθρώπων της κινητής. Αυτή ακριβώς η απάθεια των δίγλωσσων να περισώσουν όσο δυνατόν μέρος από την περιουσία τους που κάθε μέρα απειλούνταν από τους εμπόλεμους κατακτητήριστηκε «δίπορτο», από τους εκάστοτε Μέτρ της μιας ή της άλλης ομάδας και αυτό ήταν άδικο αν όχι έγκλημα.

Η ζωή όμως απέδειξε, ότι ενώ η αμετακίνητη περιουσία μετά τη λήξη της μιας εθνικής περιπέτειας με ελάχιστες εξαιρέσεις παρέμεινε στη θέση της, στην κινητή και στον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο, ποτέ δεν έμεινε τόσο όση ήταν πριν τον πόλεμο την κατοχή και τον εμφύλιο.

Πριν από τον αλβανικό πόλεμο οι δίγλωσσοι λόγω της μεγάλης γέφυρας είχαν αρκετές δεκάδες χιλιάδες άλογα και μουλάρια τα οποία χρησιμοποιήθηκαν για τις ανάγκες του πολέμου. Κανένα όμως από αυτά δεν επέστρεψε στον ιδιοκτήτη του. Το ίδιο συνέβει και με τα γιδοπρόβατα. Ενώ οι βοσκοί έβρισκαν να γεννούν μετά την απελευθέρωση το αριθμητικό αποτέλεσμα ήταν πολλαπλάσια αρνητικό. Και ενώ τα όσα επιταγμένα επέζησαν του αλβανικού πολέμου δεν επέστρεψαν σε αυτούς που τα παρέδωσε στην κατοχή, ο κ Κώστας Ρέντης υπουργός εσωτερικών το Δεκέμβριο του 1945 έδωσε μπιλετάκι στο υπουργό Γεωργίας Χρυσάνθο Ευεπλίδη με το οποίο: Αγαπητέ μου Χρυσάνθε, Σε παρακαλώ πολύ να δώσεις εντολή να

διατεθώσι δια την ιδιαιτέραν μου πατρίδα Κορινθία 200 ημίονοι και 50 φοράδες. Φιλικώτατα Κ Ρέντης». Αλήθεια από πού βρέθηκαν αυτοί οι ημίονες και οι φοράδες που ο Κ Ρέντης προνομιακά θα έδινε στην ιδιαίτερη Πατρίδα του Κορινθία;

Αντί λοιπόν, η ιστορία καθώς είναι η περιγραφή των εκάστοτε εθνικών και τοπικών γεγονότων, να αποτελέσει το βασικό όργανο και ο συνεκτικός κρίκος, να καταγράψει σωστά τα γεγονότα, την ώρα που αυτά διαδραματίζονται και έχουν τη φλόγα της αμεσότητας, ώστε να αποτελούν κομμάτι της ζωντανής ιστορίας, έτσι όπως έγιναν και όχι όπως θέλαμε να είχαν γίνει είτε μας αρέσει είτε όχι για να εξυπηρετηθούν τοπικές και προσωπικές ακόμα σκοπιμότητες, από αυτό ακριβώς το γεγονός πολλά πράγματα στη χώρα μας δεν καταγράφηκαν ιστορικά σωστά και δίκαια.

Και σαν να μην έφτανε αγοροπωλησία των απόντων και των άκαπνων από τους εθνικό-κοινωνικούς αγώνες, διαποτισμένοι καθώς ήταν και παραμένουν και σήμερα μέχρι το μεδούλι μέσω της σχολικής παιδείας και την ιστορία που έγραψαν στα δικά τους μέτρα και σταθμά, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τοπικές και προσωπικές ακόμα σκοπιμότητες, δεν αρκέστηκαν στα προηγούμενα συνθήματα. Τώρα προκειμένου να είναι αυτοί οι πρώτοι και οι μόνοι πολιτισμένοι διαμόρφωσαν τη σύγχρονη και τραγική για τη χώρα αντίληψη που οδήγησε σε ένα γενικότερο διαχωρισμό με το ακόμα πιο ευρύ και κατάπτυστο σύνθημα-Σλόγκαν Εμείς είμαστε «Ελληνες» και αυτοί οι άξεστοι, χωριάτες «βάρβαροι Βλάχοι».

Μια λοιπόν, που οι Βλάχοι ήταν Ρουμάνοι και οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι ήταν επιβεβλημένο «οι Νέες χώρες» λες και δεν επρόκειτο για την Ελλάδα, έπρεπε ο επεκταθής κρατικός μηχανισμός να επανδρωθεί με ανθρώπους... Και αφού οι Βλάχοι ήταν Ρουμάνοι, οι Σλαβομακεδόνες Βούλγαροι και οι τουρκόφωνοι εχθροί, δεν έπρεπε να καταλάβουν θέσεις κλειδιά στους όποιους μηχανισμούς του κράτους, αλλά και να μπει σε κίνηση η καλλιεργημένη έντεχνα «πατροπαράδοτη» ελληνική διχόνοια. Έπρεπε αυτοί που θα επάνδρωναν τον κρατικό και όποιον άλλο μηχανισμό να είναι «γνήσιοι» Ελληνες.

Έτσι την επόμενη της απελευθέρωσης της Μακεδονίας μια εκτεταμένη παρουσία που θα παγιωθεί κυρίως με τη μετάθεση στη Μακεδονία, όχι μόνο διοικητικών υπαλλήλων, στρατιωτικών και Σωμάτων Ασφαλείας, αλλά και Ιερείς, αγροφύλακες και τα όποια άλλα αξιώματα ανατέθηκαν κατά κανόνα στους Νοτιοελλαδίτες, του κέντρου και Κρητικούς. Και ο συγγενής έφερνε το συγγενή και φίλος το φίλο και γνωστός το γνωστό. Με το πέρασμα του χρόνου διαμορφώθηκε μια ιδιόμορφη τοπική αριστοκρατία που καθόριζαν και ρύθμιζαν τα πάντα.

αι οι Μακεδόνες αγωνιστές, που ενώ γνώριζαν, ότι η Μακεδονία για τους στρατηγικούς δεν θα απελευθερώνονταν το 21, αφού έδωσαν όσο χρειάστηκε προκειμένου να εγγράψουν υποθήκη στην παγκόσμια ιδήση, ότι η Μακεδονία είναι ελληνική κατάβηκαν, στη Ρούμελη και τοιά και πολέμησαν στο πλευρό τους για την απελευθέρωση του Μοριά και Ρούμελης.

Να δημιουργηθεί η πρώτη ελληνική κρατική οντότητα, έστω και μικρή αρχή. Να μπουν τα θεμέλια του πρώτου Ελεύθερου ελληνικού κράτους. Νί μπορούσαν να περίμεναν. Το καθήκον τους το έκαναν. Τώρα μπορούσαν να γυρίσουν στα σπίτι και τις δουλειές τους, που τις άφησαν για συμμετάσχουν στον αγώνα. Επειτα είαι και η πείρα που έλλειπε... Μα και παράκι της «αμφιβολίας» αν οι ίδιοι οι Μακεδόνες ηταν ικανοί να ειριστούν τα εθνικά θέματα και να προστατεύσουν την ελληνικότητα της εδονίας!

Όμως υπάρχει η ιστορία και η ζωή που πείθει μα και διαψεύδει. Και για λόγου το αληθές ότι οι δίγλωσσοι Έλληνες- Βλάχοι βάρβαροι θα περνώ σε μια από τις πολλές αξιοθαύμαστες πόλεις που ζούσαν αυτοί οι τοι και βάρβαροι Βλάχοι την Μοσχόπολη.

Η Μοσχόπολη γράφει ο Θεόφραστος Γεωργιάδης : «...κτισθείσης τον 14ο αα αποκαλύπτει εις ημάς ολόκληρον ιστορίαν της εμπορικής, μηχανικής και πνευματικής αναγεννήσεως των Ελλήνων της ηγηθείσης των αγώνων υπέρ της απελευθερώσεως αυτών». και σε άλλο είο λέει «... ήτο σπουδαίο πολιτικό και θρησκευτικό κέντρο. Λόγω της λής μορφώσεως των κατοίκων της, την οποίαν ούτοι ελάμβαναν εις την δημίαν της παρά των λογίων Καθηγητών της και τον λόγιον Κλήρον της άρτια οργανωμένη παιδεία με τις βιβλιοθήκες και τα τυπογραφεία της, ώτιζε ολόκληρη την Χερσόνησο του Αίμου και ολόκληρο τον υπόδουλο νισμό...» Και αλλού «...η ακμής της οφείλετο κυρίως εις την ανάπτυξιν εμπορίου, το οποίον διεξήγον οι κάτοικοί της με τας πόλεις της ώπης, και προ πάντων της Αυστρίας και Ουγγαρίας. Φύσει έξυπνοι ητησαν το εμπόριον, την βιομηχανίαν και τας τέχνας και προόδευσαν ν, ώστε τον 14ο αιώνα η πατρίς των να αποτελεί μίαν από τας πλέον ούσας πόλεις του ελληνισμού...».

πό τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των δασκάλων, Μητροπολιτών των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλα και ένα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ελληνορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολόκληρη τη αλκανική... Είναι κατ' εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την ηπειρωτική άδα με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της ελληνικής πατρίδας. Οι

μαρτυρίες υπάρχουν από τα επιβλητικά νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών
εως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών κωμοπόλεων, από τον πρώτο
Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Ακριβώς επειδή έπαιζε αυτόν τον πρωτεύοντα πατριωτικό ρόλο και πολύ
επικίνδυνο κάθε φορά για τον δυνάστη κήκε-καταστράφηκε τρεις φορές.
Αυτό ήταν το μεγαλείο των απογόνων της Ρωμιοσύνης : Πριν ακόμα
κρυώσουν οι στάχτες Νάτος ο Αντρωμένος Δίγλωσσος Σταυραετός.
Αντρίκιος όπως πάντα να ξαναβάλει σε δράση την ανοικοδόμηση της πόλης
και τον μηχανισμό παραγωγής πλούτου και γνώσης. Πλούτου και γνώση που
αποτελούσε τη βασική-κύρια υποδομή και προϋπόθεση για την παλιγγενεσία
του έθνους των Ελλήνων.

Κυριολεκτικά στην κλίνη του προκρούστη δεινοπάθησε η ζωντανή αλλα
και η ιστορική πραγματικότητα, για να επικρατήσει και να καταλήξει τελικά
στο κεντρικό Αξίωμα : Η Ελλάδα παλιά ήταν ο Μοριάς και τώρα η Αθήνα. Η
Αθήνα λοιπόν και οι υπόλοιποι ! Αυτό το υπέρ κεντρό-Νότια-αθηναϊκό
κατασκευάσμα, δεν αποτελεί παρά ένα φανταχτερό περίβλημα που
προβάλλει τα ήδη γνωστά στερεότυπα που από το 21 ακόμα κατατρέχουν
και ταλανίζουν την Ελλάδα.

Εκείνο που αξίζει στη ζωή είναι να δίνεις τον αγώνα και μετά, να κερδίζεις
στη μάχη. Οι Έλληνες και ειδικά οι οροσείβιοι που είναι και οι αυθεντικότεροι
Έλληνες, γνωρίζουν να προχωρούν στις στοχαστικές προσαρμογές των
πραγμάτων.

Γι' αυτό οι δίγλωσσοι Έλληνες, παρά την έντεχνα και για συγκεκριμένους
λόγους κατασκευασμένη συκοφαντία και την ακατανόητη ταπείνωση
συνέχισαν, συνεχίζουν και θα συνεχίσουν εσαεί να υπηρετούν το έθνος και
την πατρίδα κατά τρόπο απαράμιλλο και κυρίως θα εξακολουθούν να είναι
όπως πάντα οι Πρώτοι Στ Αρματα, Στ Τάματα, Στα Γρόσια και τα Γράμματα.

Προσωπικά πιστεύω πως αν οι δίγλωσσοι Έλληνες Βλάχοι της Βέροιας,
δεν έχαναν τα όποια κινητά περιουσιακά τους στοιχεία στον πόλεμο της
Αλβανίας, την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο και με το νόμο του Μεταξά,
που τους υποχρεώνει να σφάξουν αδιάκριτα και σε εξεφτελιστικές τιμές τα
εκατοντάδες χιλιάδες γίδια, άλλη θα σήμερα από κάθε άποψη η Βέροια και ο
Νομός γενικότερα. Δεν θα αναφερθώ στον Καρκαβίτσα και όποιους άλλους
Βλάχους λογοτέχνες,

Θα κλείσω με τον ΥΜΝΟ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ του βλάχου Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Εσείς, που πρωτοσπείρατε	της λευτεριάς το σπόρο,
λαχταρισμένο δώρο,	στη σκλαβωμένη Γη,
τα στάχια καρποφόρα,	στου θερισμού την ώρα

μας γίνετε οδηγοί.

Σαν ίσκοι μεγαλόκορμοι
Σέρνατε έμας τα' άγγόνια
Κι' όπου πολέμου κράξιμο
εσείς περνάτε πρώτοι

κι' απείραχτοι απ'τα χρόνια,
στο δρόμο της τιμής,
κι' όπου της μάχης κρότοι,
κι' ακολουθούμ' εμείς.

Στη μνήμη σας ανάβουμε
Τα χείλη μάς υμνούν,
Της δόξας τα στεφάνια,
στους τάφους σας κρεμούν.

χρυσά λιβανιστήρια
και πλέκοντας τα χέρια μας
δικής περηφάνια,

Βέροια 25/1/2010 Κόγιας Νίκος.

ροια Κόγιας Νίκος

ροια Δεκέμβρης 2008 Κόγιας Νίκος.

